

Giới thiệu Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !

Truyện Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả của tác giả Hân Hân Hường Vinh là một câu chuyện yêu đương đầy cảm xúc mà không kém phần hài hước.

Nếu muốn kết hôn phải trải qua biết bao sóng gió nhưng để giữ được tình yêu đó đến già thì không dễ dàng.

Nếu anh dám thử thì tôi sẽ dám đến bên anh!

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: chương 1

"Quân à, cậu hãy nghe mình nói một câu, đàn bà có thể chơi, không thể nghiêm túc, cậu nghiêm túc là xong đời. Mẹ nó, Không Lão Phu Tử (Không Từ) nói đúng, chỉ có hạng đàn bà và con nít là khó nuôi, gần thì nhồn mà xa thì oán. Cậu hãy nghe lời anh em đi mà..."

Tay lái của Hồ Quân chuyển hướng, xoay hai vòng. Anh đưa tay đỡ trán, hôm nay thật sự là tai bay vạ gió. Những năm đó mấy người các anh sống rất sung sướng, muốn vui về sẽ có vui về. Vài năm nay, hay thật, cứ như trúng phải quả pháo đỏ, sau khi Diệp Trì kết hôn, liền tiếp là....

Tà Hoành, Cẩm Thành, một đám tất cả đều lấy vợ, bỏ lại Hồ Quân anh một mình cô đơn, khiến cho Thái hậu nhà anh cứ ba ngày hai bữa lại gọi anh về nhà, không ngừng lải nhải:

"Con nhìn thằng bé nhà Diệp Trì đi, trắng trẻo mập mập thật đáng yêu, con gái nhà Tà Hoành cũng vậy!! Vợ Cẩm Thành thì diêm dăm, vừa nhìn đã biết là một người mẹ hiền dâu thảo...."

Blah blah, nói dài dòng phiền chết đi được, tốt cái rắm! Đến đâu cũng vướng bận, hận không thể nhét vợ con vào thắt lưng, không ra dáng đàn ông chút nào. Cẩm Thành còn có chút khí phách, lúc đầu cưới vợ vẫn chưa chịu đoạn tuyệt vui chơi bên ngoài, nhưng gần đây cũng chẳng thấy lộ mặt ra ngoài.

Lúc anh ta gọi điện, Hồ Quân đang rất buồn rầu, vội vàng đi ngay. Tìm được hai cô bé cùng ăn cơm, ăn cơm xong thì đến hội quán. Vừa mới ngồi xuống ghế, Hồ Quân đã đi "giải quyết", khi về đã thấy anh ta uống hết một chai Royal Salute, đang định gọi tiếp.

Lúc Hồ Quân đang ngần tò te, Phong Cẩm Thành đã quơ lấy chai thứ hai nốc lấy nốc để. Thực sự Hồ Quân rất buồn bực, vừa rồi lúc ăn cơm Phong Cẩm Thành cũng như vậy, cứ như tám trăm năm chưa được uống rượu. Ăn xong anh ta lại uống thêm hai chai nữa, khiến Hồ Quân không kịp nuốt nước miếng, cả đêm chỉ lo ngăn cản anh ta.

Như lúc này đây, Hồ Quân vội vàng giành lấy chai rượu, nhưng anh ta không chịu đưa, còn hưng phấn hơn nữa. Hồ Quân lại giành lấy, anh ta cáu lên, suýt nữa đánh lộn một trận. Hồ Quân bực bội với số mệnh của mình, nhưng cũng không thể đánh người anh em thân thiết này, thấy Phong Cẩm Thành càng ngày quái lạ, vội vã đuổi mấy cô gái đi, quay đầu nhìn Cẩm Thành, thực sự đã uống rất nhiều rồi.

Hồ Quân đi về phía xe của anh, lúc đầu muốn hai anh em uống thật đã, ngâm suối nước nóng trong hội quán rồi ngủ một đêm, bây giờ thì tốt rồi, suối nước nóng không có, anh còn phải lái taxi kiếm bảo mẫu.

Hồ Quân nhét Cẩm Thành vào ghế sau xe, còn anh ngồi vị trí lái đằng trước, may mà tối nay anh chưa uống một ngụm rượu nào. Nhưng Cẩm Phong cũng không yên ổn, đột nhiên chui từ phía sau tới, lay người anh. Cẩm Thành uống quá nhiều, nhưng sức lực không hề yếu đi. Anh ta đưa một tay ra vịn tay lái, xe nghiêng ngả, suýt chút nữa đâm vào bồn hoa ven đường.

Hồ Quân vội vàng dừng xe lại, Phong Cẩm Thành nhảy xuống xe, chống tay vào một cái cây to ven đường nôn thốc nôn tháo, Hồ Quân cầm một chai nước xuống xe.

Bốn anh em bọn họ, nếu nói Diệp Trì, Tà Hoành và anh Hồ Quân anh là Lưu Quan Trương kết nghĩa vườn đào(*), thì Cẩm Thành coi như là Gia Cát Không Minh tính toán như thần, ba người các anh có họp lại cũng không nhìn xa trông rộng như Cẩm Thành. Dĩ nhiên, giữa anh em họ không những chuyện như bày kế hãm hại nhau. (*Trong Tam Quốc diễn nghĩa có ba anh em kết nghĩa là Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi kết nghĩa tại vườn đào với lời thề: Tuy không sinh cùng ngày cùng tháng nhưng nguyện chết cùng tháng cùng ngày. Tình cảm của ba vị anh em kết nghĩa này được miêu tả son sắt trong suốt tác phẩm)

Từ khi Hồ Quân bắt đầu có trí nhớ, chưa từng thấy Phong Cẩm Thành chật vật như hôm nay. Bình thường nếu không phải là phong độ ngồi ngời, tuấn tú khôi ngô, cười nói không ngớt thì cũng nhẹ nhàng như không. Nhưng vào lúc này, điều Hồ Quân thấy là một người đàn ông chật vật tầm thường nhất thế gian, cả đêm nay cứ lải nhải mãi chuyện vợ của anh ta.

Khi các anh em tụ tập, Cẩm Thành cũng dắt vợ theo mấy lần. Ấn tượng lớn nhất của Hồ Quân về cô ta là đáng về con nhà quyền quý, ít ra cũng ra dáng hơn cô bé của Diệp Trì hay con cọp cái của Tà Hoành rất nhiều. Nhưng bây giờ đã được nếm mùi rồi, chó cắn người thường không sửa, lời này quả thực không sai.

Hồ Quân vỗ lưng Cẩm Thành khuyên:

"Cẩm Thành, cô ta muốn ly hôn thì cậu cứ ly hôn với cô ta. Cóc bốn chân khó tìm, người hai chân đầy rẫy. Bọn anh đây quay đầu giới thiệu cho cậu vài người, mặt tròn mắt dẹt, ra ngoài xinh đẹp, trên giường nhiệt tình hầu hạ, cậu tha hồ lên trời xuống đất."

Phong Cẩm Thành khẽ cười khổ:

"Quân à, lúc trước cô ấy vội vàng đồng ý gả cho mình, lúc này lại phải mông bỏ đi, coi Phong Cẩm Thành mình là cái gì. Trong mắt cô ta Phong Cẩm Thành mình chẳng bằng cái rắm, mẹ nó chứ đến rắm còn có mùi."

Hồ Quân đưa nước khoáng cho anh, chờ anh ta súc miệng xong, đưa anh trở lại ngồi trong xe. Hồ Quân cũng lên xe, gạt số, nhấn ga, lái về phía khu nhà của Phong Cẩm Thành. Thoảng cái đã đến cửa nhà, Phong Cẩm Thành đột nhiên mở miệng:

"Quân, mình không muốn về nhà, cậu đưa mình đến biệt thự ở ngoại ô, mình sẽ ở đó vài ngày."

Hồ Quân sững sờ:

"Được, người anh em, hôm nay tiền Phật phải tiền Tiên Thiên, cho dù cậu muốn đi đâu, mình cũng sẽ đưa cậu đi."

Phong Cẩm Thành cười một tiếng:

"Cậu lắm lời thế. Cậu cũng biết rồi đấy, mình rất đau lòng. Vốn cho rằng cả đời này mình sống vô tâm, nhưng cô gái đó lại khiến mình biết đau là gì. Quân, không thể chơi đùa với tình yêu, dính vào, không chết cũng bị lột da."

Hồ Quân cười thật to:

"Lời này nghe thật xuôi tai, tình yêu là cái quái gì, cậu xem từng người từng người lặp đi lặp lại, không phải điên thì là kẻ ngốc. Yên tâm đi! Mình rất tình tảo, cuộc đời này chỉ có chơi mà chơi là tuyệt vời nhất."

Thật khó khăn mới đem vác Phong Cẩm Thành vào biệt thự của anh ta ở ngoại thành, phục vụ anh ta lên giường, lúc ra đã thông dong hơn chút. Hồ Quân chỉ biết lắc đầu cười khổ cho đêm nay, cũng không hao tổn tâm tư suy nghĩ, yên lặng về thẳng nhà ngủ.

Đi ra từ phía đông đường Tam Hoàn, từ xa nhìn thấy mấy chiếc xe xếp hàng ở phía trước, bên kia đường là quán bar, có lẽ là kiểm tra nồng độ cồn. Tuy rằng hiện thời Hồ Quân cũng đã tới luyện thành một nhà lãnh đạo, nhưng càng phải lấy mình làm gương, xếp hàng nghiêm chỉnh.

Nhìn thấy ngay trước mắt, một nữ cảnh sát đang đứng ngoài chiếc xe cách anh một chiếc. Đưa mắt nhìn lại, đúng là một nữ cảnh sát. Mặc dù không nhìn rõ khuôn mặt, nhưng dáng người yếu đuối, áo sơ mi cảnh phục được nhét vào trong quần, thắt lưng bên hông, mông lớn eo thon, gờ tay chào theo nghi thức quân đội.

Cái chào theo nghi thức quân đội dẫn tới sự hứng thú của Hồ Quân. Người trong nghề nhìn là biết đã từng đi lính, đứng thẳng tắp, tay phải giơ lên từ trước ngực, cánh tay cao bằng vai, cẳng tay và bàn tay thẳng tắp, năm ngón tay khép lại, lòng bàn tay hơi hướng ra ngoài. Đúng tiêu chuẩn, tuyệt đối có thể theo kịp tiêu chuẩn của người lãnh đạo quốc gia.

Chiếc xe phía trước rời đi, Hồ Quân lái xe lên vài mét. Rốt cuộc đã nhìn rõ nữ cảnh sát. Nói như thế nào đây, ngũ quan chỉ tính là bình thường, nhưng nếu kết hợp với nhau, cộng với bộ đồng phục cảnh sát, mũi nổi trắng đội hờ, tóc mái bằng chạm lông mày, gương mặt trẻ con trắng nõn thể hiện dáng vẻ hiện ngang xinh đẹp từ tận cốt tủy.

Có lẽ trong lòng đàn ông đều có chút cảm tình với đồng phục, ngay cả cô gái bình thường mặc đồng phục, cũng có thể gọi ra cảm giác khác nhau. Nếu không, Nhật Bản sẽ không làm thể loại phim về những bộ đồng phục hấp dẫn. Bởi vì rất dễ tiêu thụ nên thị trường rất lớn.

Nhưng, nếu không phải nữ cảnh sát này mới được phân đến, thì chắc rằng lãnh đạo trong đội không thích thú, nếu không sao nửa đêm nửa hôm lại phải cô ấy tới kiểm tra nồng độ cồn. Mấy cảnh sát ngồi trên xem thành thói quen hơn cô rất nhiều.

Lúc Hồ Quân còn đang ngẩn ngơ, chiếc xe phía trước đã được kiểm tra xong, nữ cảnh sát đi về hướng Hồ Quân. Hồ Quân hạ cửa kính xe xuống, nữ cảnh sát nhìn lướt qua rồi chào theo nghi thức quân đội, hạ tay xuống, liếc nhìn Hồ Quân:

"Mùi rượu rất nồng, anh đã uống mấy chai rượu?! Có biết lái xe uống rượu nguy hiểm không, kiểm tra thử xem!"

Nói xong, đưa máy đo nồng độ cồn trong tay, nói:

"Ngậm lấy, thổi thật mạnh....."

Một câu nói bình thường, vậy mà vào tai của Hồ Quân lại cảm thấy được có chút mập mờ. Chủ yếu là do giọng nói của nữ cảnh sát này ôn ản nũng nịu như trẻ con làm nũng. Thành thật nghiêm túc mà nói, giọng nói của cô gái này mang vẻ êm ái từ tận xương tủy, hơn nữa, lời của cô rất dễ nảy sinh ý nghĩa khác.

Nhưng mà Hồ Quân cố gắng hợp tác với đồng chí cảnh sát địa phương, thành thật ngậm chặt, thổi một hơi lớn, nữ cảnh sát nhìn kết quả: 7, không đủ 20

miligram, không nhìn được nhũ mày nhìn anh nghi ngờ.

"Cũng lợc lờ đấy! Quá nửa đêm rồi, đừng làm chậm trễ thời gian của tôi, đừng trốn gian dối nữa, ngậm lấy thở thật mạnh."

Nữ cảnh sát này khẳng định anh uống rượu, Hồ Quân hơi cong môi:

"Tôi thực sự không uống rượu, tôi thề."

Tây Tử cười châm chọc:

"Chúng tôi đã gặp rất nhiều người như anh, mỗi lời khai đều có một câu thề, lát nữa thử máu sẽ biết."

Lại nói đến Tây Tử, hôm nay vốn đã không thoải mái. Làm cảnh sát vũ trang năm năm, giải ngũ, đáng ghét là bị phản công đứng chốt trên đường. Để vào Cục Công an là điều rất khó, lẽ ra Tây Tử nhắm vào cảnh sát hình sự điều tra vụ án giết người, nào ngờ bị phản công đến đội giao thông. Phản công đến đội giao thông thì đến đội giao thông! Không phải tất cả mọi người đều nói làm cảnh sát giao thông đều béo bở sao.

Nhưng lại bị phản công vào tổ tai nạn, cô còn không được cử đi đứng trạm, mà là đi kiểm tra nồng độ cồn của lái xe. Lãnh đạo có nói, vì để nâng cao hình tượng của cảnh sát giao thông, phải để cho nữ cảnh sát trực ở các điểm chốt giao thông, kiểm tra người lái xe uống rượu. Lãnh đạo còn nói, dù sao đàn bà đi hỏi tốt hơn, dễ dàng cho công tác phối hợp kiểm tra.

Tây Tử không được đối đãi tốt, nhưng lãnh đạo chỉ chỗ nào, phải đánh vào chỗ đó. Hôm nay đứng ở đây từ mười giờ, hiện tại đã được hai tiếng rồi, gặp phải bốn người điều khiển xe khi uống rượu, tính cả người này gộp lại vừa thành một bàn tay, lại còn giả vờ ngớ ngẩn để lừa dối cô.

Tây Tử híp mắt liếc nhìn xe của Hồ Quân. Xe khá tốt, lời nói đúng trọng tâm, cũng có khuôn phép, vừa nhìn đã biết là thanh niên thành đạt, đáng tiếc hơi láu cá và không thành thật. Tây Tử ghét nhất là người không dám thử mạnh, không giống đàn ông một chút nào.

Tây Tử đưa tay ra:

"Bằng lái?"

Hồ Quân xoay người tìm cặp, không thấy. Kéo hộc để đồ phía trước, cũng không có. Chắc là rơi ở nhà của Cẩm Thành. Quay đầu nhìn lại, đã thấy nữ cảnh sát ôm cánh tay, nghiêng đầu nhìn anh cười:

"Không có bằng lái còn nghiêm trọng hơn chuyện nồng độ cồn. Trước tiên anh muốn giải quyết vấn đề kiểm tra nồng độ cồn, hay là chúng ta nói thẳng tới chuyện bằng lái xe?"

Lời nói của cô nhóc kia hàm chứa châm chọc, thật sự đã lâu lắm rồi Hồ Quân không gặp phải chuyện xấu hổ như vậy. Dằn lại cơn giận trong lòng, kiên nhẫn giải thích:

"Không phải tôi không có bằng lái, vừa mới đưa bạn thân bị say rượu về, rơi trong nhà cậu ấy. Tôi bảo cậu ấy mượn tôi, hơn nữa xe có mùi rượu nhưng tôi không uống một giọt."

"Không uống một giọt?"

Tây Tử giờ máy đo nồng độ cồn trong tay lên, mặc dù anh ta rất thông minh, nhưng hàm lượng cồn hiển thị là 7 miligram/1 lít khí thở. Giải thích cái gì? Không cần tôi phổ cập khoa học cho anh chứ?"

Hồ Quân bị cô chọc cho tức điên, nói vọng từ trong xe ra:

"Cô thổi cái này cũng có nồng độ cồn. Hơn nữa quốc gia quy định dưới 20 miligram/1 lít khí thở không thể dẫn tới lái xe trong tình trạng say rượu."

Tây Tử nở nụ cười:

"Rất chính xác, vậy phải cho anh biết tính nghiêm trọng của sự việc, hơn nữa lời là anh nói, có phải sự thật hay không, hiện tại còn quá sớm để kết luận. Mời anh qua bên kia thử máu, mọi chuyện sẽ rõ ràng."

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Thực ra Hồ Quân không muốn đi, không phải sợ thử máu, dù sao cũng thường xuyên xuống cơ sở, cô nhóc kia không biết anh, nhưng chưa chắc những cảnh sát bên kia không nhận ra anh, làm phiền gây ảnh hưởng không tốt. Vì thế anh cười híp mắt, thương lượng với nữ cảnh sát:

"Thực sự là tôi quên, để tôi gọi điện cho bạn mang giấy tờ xe đến được không?"

Tây Từ vừa nhìn thấy anh như vậy, biết ngay anh muốn giờ mách khéo, nhưng mà vẫn gật đầu đồng ý:

"Căn cứ theo điều 95 trong Luật an toàn giao thông đường bộ của Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa: Xe gắn máy lưu hành trên đường bộ chưa gắn biển số, không có chứng nhận theo tiêu chuẩn của thanh tra, không có bảo hiểm, hoặc không có giấy tờ xe, giấy phép lái xe, cơ quan công an quản lý giao thông có thể tạm giữ xe, báo cho đương sự cung cấp chứng từ hoặc giấy tờ thích hợp, và có thể xử phạt theo quy định tại điều 90 của Luật này. Nếu như chỉ không mang theo giấy lái xe thì để xe lại đây, anh quay về lấy hoặc có thể nhờ bạn mang tới cũng được. Có điều...."

Tây Từ đi một vòng quanh người anh:

"Anh còn có vấn đề lái xe khi uống rượu chưa được xử lý thì phải? Anh lại nhất quyết không thử máu, như vậy không thể không khiến tôi nghi ngờ anh đang cố ý lợi dụng thủ đoạn che giấu nhằm thoát tội."

Hồ Quân mỉm cười:

"Tôi hiểu rõ quy định pháp luật về an toàn giao thông, nhưng tôi không muốn làm to chuyện này. Thực ra tôi làm vậy là vì muốn tốt cho cô, làm lớn chuyện chẳng có lợi ích gì cho cô cả. Được rồi, tôi thôi lại một lần nữa cũng được!"

Nói xong giắt lấy máy đo nồng độ cồn trong tay cô, miệng ngậm lấy, hít một hơi thật sâu sau đó thổi mạnh, má phồng lên, mắt nhìn chăm chăm vào Tây Từ, cứ như con ếch. Tây Từ thấy vậy bật cười một tiếng.

Hồ Quân đưa máy đo cho cô:

"Cô nhìn đi, 7 miligam/1 lít khí thở.....Thực sự không có mùi rượu, không tin cô ngửi thử xem?"

Nói xong, anh ghé miệng sát vào Tây Từ thổi một hơi, Tây Từ đẩy bả vai anh:

"Chớ có lại gần tôi làm nhảm lẫn lộn, tránh xa tôi một chút."

Có điều Tây Từ thực sự ngửi thấy mùi bạc hà, thậm chí chẳng lẽ đã hiểu lầm người này. Nói thật, Tây Từ được phân tới đây chưa được mấy tháng, cũng không thể nói đã quen thuộc với tiến trình. Chỉ riêng việc ghi nhớ từng chi tiết nhỏ trong quy định về an toàn giao thông đã tốn mất ba ngày của cô, còn vất vả hơn lúc thi đại học.

Tây Từ đang phân vân, còi ô tô phía sau vang lên hai tiếng, cửa kính xe hạ xuống, một cái đầu lớn thò ra ngoài:

"Ồi! Thật sự là anh Quân. Từ xa em đã nhìn thấy anh, em còn tưởng mình bị hoa mắt...."

Nói xong, đỗ xe vào một bên, nhảy xuống xe, đi tới vài bước, liếc mắt nhìn Tây Từ, mờ ám sát vào Hồ Quân, khẽ nói:

"Sao vậy? Cục quản lý giao thông của các anh có kiểm tra nồng độ cồn thôi cũng phải tìm người quấy rầy cục trưởng nữa sao. Em cảnh sát này cũng được đấy chứ."

Quay đầu lại gọi với vào trong xe:

"Em gái, mang thuốc lá tới đây cho anh. Anh Quân của anh ở đây, anh phải nói chuyện với anh Quân đã."

Hồ Quân biết thằng nhóc này, nhưng không quen thân lắm. Ba của cậu ta được điều từ quân khu Đông Bắc đến bộ chính trị mới được mấy năm. Cậu nhóc này là Vương Đại Hổ, nhũ danh là Hồ Từ, tóc cạo húi cua, trông khỏe mạnh lại đáng yêu như tên của cậu ta. Cậu ta chơi cùng với đám thanh niên trong đại viện.

Mấy thằng nhóc này nhìn thấy mấy người các anh đều thân thiết mà gọi anh. Mấy ngày hôm trước lúc ăn cơm, Tả Hoành còn dài dòng:

"Ồ quán bar mình gặp mấy thằng nhóc ở đại viện kéo bè kéo cánh đánh nhau, ném chai rượu, rất có đáng dấp của anh em ta năm đó. Đáng tiếc cô em giành được đó hơi kém xinh....."

Tả Hoành bị Quyên Từ kim hăm quá lâu, có được cơ hội thì hăng hái nhớ lại kỷ niệm xưa. Cũng vì không thấy con hồ cái nhà anh đang bước ra từ toilet, lại con đứng ngay phía sau lưng anh, ôm cánh tay, nhìn cậu ta khoác lác.

Quân Từ thừa nhận, anh không dám chêu chọc người phụ nữ hung dữ này, bởi vậy cũng không lên tiếng ủng hộ Tả Hoành. Bữa cơm hôm đó thế nào, hai vợ chồng nhà đó thu dọn ra sao, anh không biết. Dù sao Tả Hoành cũng xin nghỉ mấy ngày không đi làm.

Thấy thằng nhóc này, Quân Từ lại nhớ đến Tả Hoành, cánh cửa bên tay lái phụ của chiếc BMW ở đằng kia từ từ đẩy ra. Đầu tiên xuất hiện là bắp đùi thon dài tron bóng, tiếp theo là thân người, nhìn kỹ thì đúng là mê hoặc người khác.

Trên người mặc một chiếc áo sơ mi rộng, vạt áo che đi vòng ba quuyền rũ, phía dưới là cặp đùi trắng nõn chói mắt, chân mang một đôi giày cao gót đen tuyền, phối hợp với đôi chân trắng mịn tạo nên hiệu quả thị giác tuyệt vời. Xinh đẹp như hoa, đúng là một báu vật.

Gương mặt trang điểm lòe loẹt không nhìn ra diện mạo vốn có, đầu tóc như tổ quạ vàng không ra vàng, xanh không ra xanh. Hơi tiếc cho báu vật.

Đều từ chốn chơi bời mà ra, Hồ Quân còn gì không rõ nữa. Anh vừa liếc mắt đã thấy họ vừa làm gì trên xe, trên người còn thoảng mùi.

Cô bé đi tới, trong áo T-shirt lớn không mặc gì, hai bầu ngực sữa rung lên theo động tác của cô, hết sức gây chú ý. Ẩn ẩn hiện hiện dưới lớp áo T-shirt, nhưng mọi người lại không thấy được gì. Cô cầm trong tay hộp thuốc lá, vươn tay định đưa cho Hồ Từ, nhưng Hồ Từ lại đẩy cô:

"Sao không hiểu chuyện như vậy? Đây là anh Quân của anh, mau mau mời thuốc anh Quân...."

Cô nàng liếc nhìn Hồ Quân, ánh mắt sáng lên, rút điều thuốc ra, ngậm trong bờ môi đỏ, dùng chiếc bật lửa có hoa văn rất đẹp châm lửa, hít một hơi, đưa ra:

"Anh Quân, hút thuốc đi....."

Hồ Quân cười cười, lấy hộp thuốc từ tay cô rồi rút một điều tự châm. Cô nàng hơi hậm hực giận dữ, đưa điều thuốc trong tay cho nhóc Hồ, quay đầu đi về xe.

Hồ Từ cười ha ha, Tây Từ cảm thấy nơi này đã trở thành chốn trụ lạc, vỗ tay lên cửa xe của Hồ Quân:

"Sao đây? Các người chạy tới đây để tâm sự sao? Trước tiên hãy làm rõ việc của tôi trước đã. Còn anh sang bên kia xếp hàng đứng trình tự, đừng dây vào, nếu không, thật xin lỗi, sẽ phải vào cục cảnh sát khai báo."

Nhóc Hồ nhú mày:

"Ái chà! Nữ cảnh sát này thật lợi hại, cô có biết anh Quân là ai không?"

Hồ Quân nhú mày, vẻ mặt trầm xuống:

"Nhóc Hồ, cậu không có chuyện gì sao, phải làm gì thì làm đi."

Nhóc Hồ hiểu được ý của Hồ Quân, cho rằng anh muốn đùa giỡn nữ cảnh sát này, nên không thể dây vào, cười cười:

"Dạ, em đi trước, không làm chậm trễ chuyện tốt của anh."

Nói xong, quay đầu định đi, Tây Từ gọi một tiếng:

"Người đằng sau, đây là địa điểm kiểm tra nồng độ cồn, anh muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, anh nghĩ đây là nhà anh sao?"

Hồ Từ liếc nhìn Hồ Quân, không ngờ nữ cảnh sát này lại ngang ngược như vậy, người phương nào đây, nhưng cũng không dám đắc tội:

"Đồng chí cảnh sát, tôi xếp hàng phía sau được chưa? Tôi tuân thủ đúng pháp luật, là công dân tốt của năm đó."

Thật sự quay xe lại, đậu ở phía sau, Tây Từ chỉ vào bên cạnh, nói với Hồ Quân:

"Anh sang bên này, gọi người mang giấy tờ xe đến, đừng làm cản trở công việc của tôi. Tôi không có nhiều thời gian nghe anh cần nhần."

Hồ Quân bị cô gái kia chặn ngang họng, lái xe sang một bên, ngồi vào xe lấy điện thoại ra mới phát hiện hết pin, bèn nhô đầu ra khỏi cửa kính:

"Nè! Cô bé, cho tôi mượn điện thoại đi, điện thoại của tôi hết pin rồi."

Cô bé? Khóe miệng Tây Từ giật giật. Đã bao nhiêu năm không có ai xưng hô với cô như vậy, ngoài ông bố hơi ngốc kia, không ai gọi cô là cô bé cả. Một gái ế hai mươi bảy tuổi, dường như khoảng cách với cái từ cô bé đó đã....Rất xa rồi.

Tây Từ rất ghét đàn ông lăm lăm, vì vậy, mặc dù nhìn từ mọi góc độ thì Hồ Quân là người đàn ông ưu tú, nhưng trong mắt cô đã nhanh chóng xếp anh vào loại đàn ông đáng ghét.

Tây Từ tức giận lôi điện thoại ra ném cho anh. Hồ Quân cầm lấy điện thoại nhưng lại thấy khó nhần. Phải gọi cho ai đây? Cặp của anh rơi ở chỗ nhà Cẩm Thành rồi, Cẩm Thành lại uống say không còn biết trời đất là gì, đừng nói là bảo anh ta mang giấy phép lái xe tới, e rằng đánh thức anh ta cũng khó. Còn ai nữa đây?

Tà Hoàn? Hồ Quân nhớ tới Tà Hoàn. Nhà cậu ta cũng ở vùng ngoại ô, cũng gần chỗ Cẩm Thành, mừng rỡ gọi cho Tà Hoàn, đặt ở bên tai. Điện thoại kêu vài tiếng, chưa kết nối đã bị ngắt, Hồ Quân nhìn đồng hồ chỉ hai giờ, cũng không còn cách nào, lại phải làm phiền cậu ta, gọi tiếp.

Điện thoại vang lên bảy tám lần, giọng nói xen với tiếng thở gấp của Tà Hoàn truyền tới:

"Mẹ nó, ai đấy? Hơn nửa đêm rồi, muốn chết à....."

Hồ Quân để điện thoại ra xa, nghe tiếng động này, Hồ Quân biết ngay hai người ở đâu kia đang làm gì, xem ra anh đã can thiệp vào chuyện tốt của họ rồi.

Hồ Quân cười ha ha hai tiếng:

"Tà Hoành, mình là Quân đây....."

"Hồ Quân, cậu bị bệnh à! Quá nửa đêm rồi, nếu cậu buồn phát chán, đi cào tường nhà cậu đi, gọi cho mình làm gì....."

Uỳnh..... Tiếng vang truyền đến từ bên kia, tiếp theo đó là tiếng kêu khê của Tà Hoành, mãi lâu sau mới thấy anh nói tiếp:

"Quân, cậu cố ý hủy hoại mình đúng không, có chuyện mau nói có rắm mau thả."

Hồ Quân vội vàng kể sơ qua mọi chuyện, Tà Hoành vui vẻ trở lại:

"Cậu là cục phó cục quản lý giao thông, rồi lại để cảnh sát quèn dưới trướng đi kiểm tra nồng độ cồn. Quân à, cậu được lắm, công tác cơ sở thật đúng chỗ, tự cậu hãy trải nghiệm đi."

"Tốn thời gian quá, mau qua đây đi, bị Cẩm Thành hành hạ cả đêm, đến một miếng cơm từ tẻ còn chưa được ăn, sắp không chịu nổi nữa rồi."

Tà Hoành quăng điện thoại, đứng lên bỏ nhào lên giường như hổ đói:

"Vợ à, về sau em đập anh có thể kiềm chế chút được không, em thực sự muốn đập anh thành Đông Phương Bất Bại à, em sẽ phải khóc đấy."

Chụt! Hôn một cái lên mặt vợ:

"Em chờ anh, nửa tiếng nữa anh sẽ về....."

Anh vừa định đứng dậy đã bị vợ anh xoay đặt anh dưới thân, mắt Tà Hoành nhìn thẳng. Vợ anh, không một mảnh vải che thân, ngồi trên người anh, tay mò mẫm thân dưới vuốt ve nhẹ nhàng....

"Ừ.....Úm.....Quyên, Quyên em đang hành hạ chồng em....."

Theo tần suất không ngừng của Quyên Từ, hơi thở của Tà Hoành nặng nề hơn, thoáng cái đã đi vào thế giới cực lạc. Nhưng người chợt nhẹ bỗng, vợ anh thân nhiên nâng người lên, nhanh chóng tránh ra:

"Anh nhanh đi đi! Không phải bạn thân của anh đang chờ sao?"

Tà Hoành vô cùng khó chịu, quả thực lên không được xuống cũng không xong, xoay người áp vợ dưới thân, vác súng tấn công, chuyện đi lấy giấy phép lái xe cho Hồ Quân đã bị quăng ra sau đầu từ lúc nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Hồ Quân tựa như bà vợ ngu ngốc chờ chồng, ngồi trong xe đợi cả tiếng đồng hồ, ngay cả một cọng lông của Tà Hoành cũng không thấy. Tây Từ gõ lên kính chắn gió hai lần, ánh mắt nhìn anh với vẻ giễu cợt:

"Nam đồng chí, bằng lái xe của anh đâu? Nếu có làm giả cũng phải xong rồi chứ, hay bạn anh gặp cướp trên đường khi mang giấy phép lái xe đến?"

Cúi đầu nhìn đồng hồ:

"Mặc dù nhân viên công vụ chúng tôi là đầy tớ của nhân dân, nhưng đầy tớ cũng có lúc mệt mỏi, cũng phải ăn cơm, đi ngủ, đại tiện, tiểu tiện. Bây giờ cũng đã ba giờ rồi, anh định làm thế nào đây? Theo tôi về đội, hay là tiếp tục ở đây chờ. Nếu không thì giữ xe lại, tôi về đội khai báo, anh đi về mang giấy phép lái xe đến đồn công an nộp phạt rồi lấy xe về. Còn chuyện anh uống rượu, tôi không truy cứu nữa."

Hồ Quân bị vẻ hớn hờ của cô chọc tức. Cô bé này miệng lưỡi lưu loát, răng rắc cứ như nhai đậu phộng. Hồ Quân nhìn chăm chú vào cảnh hiệu của cô, vui vẻ mở cửa xe bước xuống, ném chìa khóa xe cho cô:

"Tôi mới mua chiếc xe này được hai tháng, nếu bị đụng xe, chút tiền lương của cô liệu có đền nổi không?"

Tây Từ nhận lấy chìa khóa, ngồi lên xe, ló đầu ra ngoài cửa:

"Yên tâm, nếu có đụng xe, tôi sẽ bán thân trả nợ cho anh."

Nói xong, vặn chìa khóa, thắt dây an toàn, nhấn ga, động tác thông thạo nhanh nhẹn, xe gầm lên một tiếng rồi chạy vụt đi. Đừng nói nữ cảnh sát này lái Hummer, thực sự có độ chất nóng bỏng khác biệt, trong lòng Hồ Quân bắt đầu thấy ngứa ngáy.

Cô nhóc này không chỉ mồm mép nhanh nhẹn, mà hành động cũng mạnh bạo như vậy, không phải là người dễ trêu chọc, hơn nữa nói thể nào thì vẫn cùng đơn vị, còn quá non nớt, nhìn cũng biết không phải là cô nhóc có thể chơi đùa, có điều trêu chọc chút thì vẫn vui.

Hồ Quân mặc áo ngắn tay đứng trên đường cái. Đã là tháng tư, quá nửa đêm còn hơi se se lạnh, hơn nữa Hồ Quân không có gì trong bụng thì lại càng cảm thấy đói khổ lạnh lẽo.

Đội kiểm tra nồng độ cồn vừa rời khỏi, số người trên đường cũng ít đi, chứ đừng nói đến taxi. Đội mãi mới thấy một chiếc xe lái đến từ xa, đèn trong xe cũng không sáng, vừa dừng lại hỏi, nghe anh muốn ra ngoại thành thì đều từ chối. Hồ Quân bực mình!

Đội bốn chiếc xe đi qua, đến chiếc thứ năm, cửa vừa mở đã len người vào, nói địa chỉ, trừng mắt nhìn lái xe, ra về nếu ông không chò, tôi sẽ không xuống xe. Là một tài xế già đã hơn năm mươi tuổi, nhưng rất có đạo đức nghề nghiệp, hoặc là bị ánh mắt của Hồ Quân làm cho sợ hãi, cuối cùng phải chò anh đi.

Hồ Quân không đến chỗ Cẩm Thành, mà đến thẳng khu biệt thự của Tả Hoàn. Đến nơi, anh đuổi lái xe đi, đứng trước cổng nhà Tả Hoàn, trên miệng ngâm một điệu thuốc, vuron ngón trỏ nhấn chuông, ghi chặt lấy không chịu buông tay.

Tả Hoàn hoàn thành công việc mỹ mãn, lại hầu hạ vợ mình thoải mái, vừa nhắm mắt lại chưa được bao lâu đã nghe thấy tiếng chuông cửa ình ỏi. Đây là căn nhà cũ của bố vợ đã mất của anh. Thời điểm kết hôn, nhà họ Mạc đã chọn một khu vực hoàng kim tĩnh lặng trong trung tâm thành phố náo nhiệt, mua một căn biệt thự khác làm đồ cưới cho vợ cHoàn son.

Lúc Quyên Từ bận rộn, hai người ở thành phố, nhưng Tả Hoàn lại rất thích ở đây. Chỗ ở xa sẽ không bị ai làm loạn, anh không thể chịu nổi việc mỗi ngày về nhà lại nhìn thấy người nhà họ Mạc.

Nói đúng ra thì bố vợ đã mất rồi, nhưng ông cụ bên nhà họ Mạc còn khó hầu hạ hơn ba của Quyên Từ, lại còn ba ông anh vợ yêu thương em gái mình quá đáng, thay phiên tới nhà giám sát anh. Khó khăn lắm người nhà họ Mạc mới ít đến chút, thì lại đến lượt Tiểu Quyên Nhi phá phách. Khiến Tả Hoàn muốn được làm chuyện phòng the, lại phải cứ vụng trộm như gian phu dâm phụ.

Xét thấy đủ loại cản trở, vừa hết năm nay, Tả Hoàn vừa đâm vừa xoa dỗ dành mãi, lừa Quyên Từ đến ở biệt thự vùng ngoại ô. Tiểu Quyên Nhi vì mới đi nhà trẻ nên phải ở lại thành phố, không cần hai vợ cHoàn. Mạc gia không có trẻ con, nên Tiểu Quyên Nhi là hạt mầm duy nhất, hận không thể nâng lên tận trời, thậm chí giành được đón đi. Tả Hoàn dứt khoát đưa Tiểu Quyên Nhi tới ở nhà họ Mạc ở luôn.

Không có Tiểu Quyên Nhi, cũng bớt người tranh giành vợ với anh, lúc này mới có cuộc sống bình thường, ngoại trừ vợ anh quá bận, thường đi công tác phỏng vấn ở nước ngoài, Tả Hoàn rất hài lòng với cuộc sống này.

Hôm nay thật sự không thể trách Tả Hoàn trọng sắc khinh bạn. Quyên Từ nhận cuộc phỏng vấn ở nước ngoài, một lần đi đã mất nửa tháng, khuya hôm nay mới về tới nhà. Các bạn cứ suy nghĩ thử xem, Tả Hoàn còn có thể không bỏ nhào như con sói đói sao? Giữa chừng bị Hồ Quân cắt ngang chuyện tốt, thậm chí anh còn muốn giết người, nào đâu còn nhớ tới chuyện giấy phép lái xe.

Lúc này tiếng chuông cửa vang lên, Tả Hoàn mới giật mình nhớ tới chuyện Hồ Quân, vội lục đục bò dậy, vồ nhè nhẹ nịnh nọt Quyên Từ bị chuông cửa đánh thức:

"Chắc là tên nhóc Hồ Quân, em ngủ đi, để anh ra ngoài xem."

Một hơi không dài dòng mà hôn vợ anh một cái, bị Quyên Từ ghét bỏ đẩy ra:

"Đi nhanh đi, âm ỉ chết đi được, sáng mai gỡ chuông cửa luôn đi."

"Được, được, sáng mai anh sẽ gỡ chuông cửa....."

Tả Hoàn mở cửa, Hồ Quân mới buông ngón tay ra, Tả Hoàn tức giận:

"Cậu chạy tới nhà mình luyên nhut chỉ thiên, có bệnh à!"

Hồ Quân nhấc chân đạp anh, Tả Hoàn nhanh chóng lùi lại, cười ha ha hai tiếng:

"Được rồi, được rồi, giận thật à? Bạn thân này không phải quên chuyện của cậu, vả lại cậu là cục phó cục quản lý giao thông, bên dưới không phải tất cả đều là lính của cậu sao, ai dám giữ cậu thật. Không phải chỉ là hình thức thôi sao, chỉ cần cậu nói thân phận của cậu là được."

Hồ Quân mặc kệ anh ta, đẩy anh ta bước vào:

"Hôm nay mình đi có mang theo giấy tờ, lúc đầu gặp phải tên điên Cẩm Thành, lúc sau gặp phải em cảnh sát không biết ứng biến, thêm người trọng sắc khinh bạn như cậu, đêm nay mình đã được ném đủ các thể loại rồi."

Hồ Quân tựa như vào nhà mình, ngựa quen đường cũ ngồi vào quầy bar trong bếp, sai khiến Tà Hoành:

"Nhanh lên, mau lấp đầy bao tử cho mình đi. Mẹ nó chứ, cả đêm chưa có nước gạo giắt răng, mà phải chăm sóc cậu bạn tri kỷ. Nghe Cẩm Thành lái nhái về vợ hần, còn phải cần nó uống rượu, kiếm được hai cô bé mà chẳng làm ăn được gì, hôm nay lỗ to rồi."

Tà Hoành nhìn chăm chăm vào anh, nở nụ cười xấu xa. Nói thật, đây là lần đầu tiên anh thấy Hồ Quân chậ vật vò đầu bứt tóc như vậy, cũng hơi cảm thấy áy náy với bạn thân. Tà Hoành lấy canh gà trong tủ lạnh, đặt bát mì chi bạc(*) trước mặt anh. Đây là món vợ anh tâm đắc nhất.

Hồ Quân bắt chéo hai chân, nhìn Tà Hoành vô cùng thành thạo mà phần chân chan nước canh, thật ra hơi khó chịu. Trước kia Tà Hoành là người đàn ông như thế nào? Sau khi kết hôn lại hoàn toàn thay đổi, nói chính xác, từ lúc vào cái lồng của Quyên Từ thì bị vợ quản lý triệt để.

Nước mì cũng đủ tiêu chuẩn, sôi sùng sục. Hồ Quân ăn hết một bát to, còn ăn liền mấy cái bánh hấp vừa mới lấy từ lò vi sóng ra, bụng mới được lấp đầy. Anh đẩy bát đi, lấy thuốc ra còn chưa định hút, đã bị Tà Hoành giật lấy, kéo tay đi. Ra ban công bên ngoài mới trả thuốc lại cho anh:

"Hút thuốc ở đây."

Hồ Quân cười xòa một tiếng vui vẻ, đặt mông ngồi xuống ghế mây đặt bên, nhìn Tà Hoành với vẻ khinh bỉ:

"Hoành, cậu nói cậu còn giống đàn ông không? Không tán gái còn có thể cho qua, dù sao cũng đã kết hôn, lại cưới phải cô vợ có một không hai, đây chính là vấn đề nguyên tắc. Nhưng không hút thuốc, không uống rượu, mình không biết cậu sống còn có niềm vui thích gì."

Tà Hoành liếc nhìn anh:

"Mình sống rất tốt, cậu ít quan tâm hộ mình đi. Cậu cũng không phải không biết tính tình của Quyên Từ, mình hút một điếu, cô ấy hút một hộp, mình uống một ngụm, cô ấy dám cạn một chai. Cho nên, vì Quyên Từ nhà mình, mình cai rồi."

Hồ Quân cũng không thêm nói anh nữa. Mấy người bạn thân phải kể đến Tà Hoành là người rất sợ vợ, vừa thấy Quyên Từ, bắp chân đã run lên. Nếu là vợ của Hồ Quân anh, dám làm như vậy, không chính đến chết cô ấy mới lạ.

Tà Hoành ngồi đối diện liếc mắt nhìn anh, có phần tò mò ghé đến hỏi:

"Sao vậy? Có thật là tên cảnh sát quen dám kiểm tra cậu không? Không muốn sống nữa rồi, là ai thế? Mình phải biết nhân vật này mới được."

Hồ Quân nhớ tới Tây Từ, cười cười mập mờ:

"Là một nữ cảnh sát, nhìn giống tân sinh viên đại học mới vào làm, không nhận ra mình, tính tình ngay thẳng, có nết nết, rõ ràng là bị lãnh đạo trong đội gây khó dễ, đêm khuya còn bị cử tới trạm chốt bên ngoài kiểm tra nồng độ cồn."

"Nữ?"

Mắt Tà Hoành sáng lên:

"Được đấy, cậu thật có diễm phúc, vậy cậu còn tới nhà mình làm gì, kéo thẳng vào ổ của cậu đi, đảm bảo sau này sẽ một lòng với cậu."

Hồ Quân tức giận tròn mắt nhìn anh ta:

"Cậu cho rằng mình là cướp à!"

Tà Hoành mỉm cười:

"Trách sao Diệp Tri lại nói câu kia. Đúng, nói cướp còn đề cao cậu, cậu là một tên háo sắc, danh sách phong lưu của cậu hợp lại có thể vây thành ba vòng tường thành."

"Bịa đặt! Hai cậu có tư cách nói mình sao, năm đó....."

Hồ Quân còn chưa nói dứt lời, đã bị Tà Hoành che miệng lại:

"Suýt! Đừng nói bừa, tai Quyên Từ nhà mình rất thính, bị cô ấy nghe thấy sẽ phiền phức."

Hồ Quân cạy mở tay anh ta ra, tức giận nói:

"Cậu đến nổi như vậy sao, nếu là vợ mình, đóng cửa lại, xem mình có chinh đốn cô ta hay không, chinh đốn đến khi cô ta phục tùng mới thôi." (hớ hớ... hãy đợi đấy anh bạn ợ)

Tà Hoành chen ngang:

"Được, Quân nhà chúng ta rất đàn ông, mình sẽ chờ xem, tương lai cậu chinh đốn vợ như thế nào. Thấy Cẩm Thành không? Lúc trước rất cố chấp, cò

đỏ trong nhà không đỏ, màu cờ bên ngoài tung bay phất phới. Bây giờ sao đây? Cờ đỏ trong nhà ngã xuống, màu cờ bên ngoài cũng không vực dậy nổi đấy thôi! Quân à, cậu đừng mạnh miệng, lúc mình chưa gặp được Quyên Từ nhà mình thì còn cứng đầu hơn cậu. Đừng nói mình, Diệp Trì rất đàn ông, đủ bá đạo, giờ lại thua một con bé yếu ớt. Thế nào đây? Diệp Trì đầu gấu một thời giờ cũng ngoan ngoãn biết điều, Thôi, trời sắp sáng rồi, mình không dạy dỗ cậu nữa, nếu cậu muốn đi ngủ thì vào phòng khách tăng một nằm nghỉ, mình phải về với vợ, không có mình, cô ấy sẽ lại đập chần....."

Nói xong, không để ý tới Hồ Quân, một mình lên lầu. Hồ Quân suyt chút nữa nôn ngay tại trận. Quyên Từ nhà Tả Hoành là người đàn bà đánh đá, lại còn đập chần, Tả Hoành chịu thiệt thòi mà vẫn nâng niu hầu hạ như bảo bối.

Hồ Quân vò nát điều thuốc trong tay, đi thẳng vào phòng khách ở tầng một, thay quần áo tắm rửa, nằm một lúc rồi thiếp đi. Mặc kệ xe đi, dù sao đội giao thông cũng không chạy đi đâu được.

*Mì chỉ bạc: là đặc sản khu vực Giang Tô và Thượng Hải. Sợi mì mảnh như tơ, màu trắng như bạc, dai nhưng mềm, để lâu không bị nát.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả* ! được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Đội trưởng Phùng mới bước từ trên xe xuống, đã nhìn thấy chiếc Hummer đậu trong trụ sở. Xe rất mới, rất tốt, giá cũng không ít, không phải là thứ xa xỉ phẩm mà nhân viên công vụ bọn họ có thể mua nổi, mặc dù có mua nổi, cũng nhất định là lãnh đạo cấp cao, bối cảnh hùng hậu, có năng lực cao.

Những mà hần bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, lần trước đi họp ở cục giao thông thành phố, cũng thấy một chiếc. Lúc ấy lão Chu bên đội khu vực nói với mình, đây là con xe cục phó tôi mới đổi, hần còn nói, vị cục phó nào? Lão Chu liếc xéo:

"Còn có thể là ai? Cục phó Hồ đó, không nói tới ông cụ nhà anh ta hiện giờ đã lên cấp bậc tổng tham mưu, cục phó Hồ lớn lên ở nơi hỗn loạn, trâu bò hơn cả trâu bò, lăm tiền hơn cả đại gia. Tuy nói rằng tiền và quyền là hai thứ kiêng kỵ hiếm khi đứng chung với nhau, nhưng đây cũng không phải là chuyện không thể. Rồi rồi, không nói nữa, không nói nữa. Nhưng mà vị cục phó Hồ của chúng ta không phải dân đầu trâu mặt ngựa, thật ra rất có bản lĩnh. Tốt nghiệp đại học chính trị và pháp luật, lại gia nhập quân đội hai năm, trở về vào cục Công an. Lại nói người có tài không được trọng dụng, dựa vào bản lĩnh của ông cụ nhà anh ta, vào thăng tổng bộ chính trị cũng giống như đi chơi, vậy mà lại khăng khăng cam chịu sống khom lưng ở đây....."

Lúc ấy lão Phùng vẫn nhìn chăm chú biển số xe, lúc này nhìn thấy trong đội của mình có một chiếc, ma xui quỷ khiến thế nào vừa liếc mắt nhìn biển số xe đã giật bắn cả mình. Biển số xe này không phải của cục phó Hồ hay sao.....

Trán đội trưởng Phùng bắt đầu đỏ mề hôi. Sáng sớm thế này không cần nghĩ cũng biết, không thể có khả năng cục phó đến thị sát cơ sở. Cho dù lãnh đạo đi thị sát cơ sở, cũng không có lý nào lại đột nhiên tập kích, trước tiên không phải vẫn thông báo trước, đơn giản mà vẫn trang trọng sao? Vậy chiếc xe của cục phó Hồ này rốt cuộc là thế nào?

Đội trưởng Phùng lê bước tới, tốc độ còn nhanh hơn bình thường vài lần, xông thẳng vào hỏi cảnh sát trực ban:

"Tiểu Vương, sao lại có chiếc xe Hummer đỗ ở sân thế này?"

Tiểu Vương vội vàng đứng lên:

"Đêm qua kiểm tra nồng độ cồn, bắt được một người không mang giấy phép lái xe nên giữ xe lại, cho anh ta về lấy rồi trở lại nộp tiền phạt lấy xe, nhưng đến đây lại không thấy bóng dáng anh ta đâu. Em đang cân nhắc liên hệ với sở quản lý xe và cục Công an bên kia, xem đây có phải là xe phi pháp không, hoặc có liên quan đến vụ án nào không."

Đội trưởng Phùng tức giận không nói được gì. Cái gì mà xe phi pháp? Cái gì mà liên quan đến vụ án? Đúng là chọc vào tổ ong vò vẽ:

"Ai, là ai bắt xe?"

Đội trưởng Phùng tức đến nổi nói không lưu loát, thế này không phải là mang việc cho hần sao? Chê đường quan của hần quá thuận lợi chăng?

"Tây.....Tây Từ, là Tây Từ bắt."

Nhìn vẻ mặt đen như đáy nồi của đội trưởng Phùng, Tiểu Vương cũng nói lắp lộn.

"Tây Từ?"

Đội trưởng Phùng mấp máy hai chữ này trong miệng mấy lần, mới nhớ tới Tây Từ rốt cuộc là ai. Là binh sĩ ngu ngốc vừa mới giải ngũ được phân tới, vừa nhìn đã biết là kiểu người khiến cho người khác muốn chèn ép. Vốn là cảnh sát vũ trang, thành tích kiểm tra đều rất tốt, theo lý mà nói thì phải vào cục

Công an mới phải.

Tuy nói cùng một hệ thống với cục quản lý giao thông họ, nhưng bản chất khác hẳn. Lúc nào cũng nói cục quản lý giao thông béo bở, nhưng cũng không nhìn xem, những cảnh sát giao thông bắt kẻ sương gió mưa tuyết vẫn phải đứng ở trạm chỉ huy vất vả biết bao. Một năm ba trăm sáu mươi ngày, dân chúng càng được nghỉ nhiều, họ lại càng bận rộn. Vậy mà vẫn còn bị mắng té tát.

Cũng phải nói đàn ông phân tởm này còn dễ xử lý, dù sao cũng là trai tráng cả, sai đi làm nhiệm vụ gì cũng được. Vậy mà cứ phân đến mấy con bé, lại không phải thể lực của hân, hân thấy khó xử chứ? Lưu Lệ Lệ còn có cấp trên nâng đỡ, ông cũng không phải quan tâm nhiều, sắp xếp cho làm nhân viên văn phòng, cũng miễn cưỡng nhét vào được. Một củ cải chỉ có một cái lỗ, Tây Tử này không còn cách nào khác.

Nhưng không biết cô gái này sinh ra đã ngay thẳng, hay là tính tình như vậy, làm việc gì cũng không được, nói chuyện cũng không thể nào lọt vào tai, không giống Lưu Lệ Lệ nói như rót mật vào tai. Cô ta đến đây đã một tháng, vị trí công tác nào cũng không tốt, đành phải cho cô ta ra đứng đường.

Đội trưởng Phùng cũng không có cách nào, người này đối nhân xử thế ra sao cũng không động chạm gì đến hân, nhưng không ngờ cô gái kia lại rước mối họa lớn cho hân như vậy. Đội trưởng Phùng nhìn chằm chằm chiếc xe đó:

"Tây Tử đâu rồi?"

Tiểu Vương vội nói:

"Về nhà ngủ rồi, kiểm tra cả đêm, gầy vò đến bốn giờ sáng mới xong."

Xe này nên xử lý như thế nào đây? Đội trưởng Phùng đứng phải tại họa, cứ đem trả như vậy sẽ bị nghi ngờ là lấy lòng nịnh bợ. Nếu không mang trả, chờ cục phó Hồ tự tới lấy? Như vậy cũng không vui về làm thì phải?

Đội trưởng Phùng đang rối rắm trái không được phải cũng không xong, chỉ thấy một chiếc taxi dừng trước cửa đội giao thông, cửa xe vừa mở, bước xuống là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, là Tiểu Triệu ở văn phòng cục trưởng cục quản lý giao thông, mặc thường phục, xách một cái cặp xách.

Mắt đội trưởng Phùng đội sáng lên, vội vàng ra ngoài đón. Tiểu Triệu liếc nhìn chiếc Hummer, nở nụ cười. Đội trưởng Phùng vội vàng đưa anh ta vào văn phòng, nhưng Tiểu Triệu khẽ vươn tay, lấy hộ chiếu của Hồ Quân ra từ cặp xách, giờ lên:

"Cục phó Hồ muốn chuyển lời. Mời nữ đồng chí ngày hôm qua tự đến xem xét đây có phải là giấy tờ làm giả hay không, không cần nhiều lời."

Mô hôi của đội trưởng Phùng rơi lã chã, đành phải bảo Tiểu Vương mau chóng gọi điện thoại cho Tây Tử.

Lúc Tây Tử về đến nhà đã là năm giờ, trên đường trở về xách theo bánh rán và sữa đậu nành, về đến nhà vừa ăn xong, chạy vọt vào phòng tắm, tắm nước nóng, mới lên giường điện thoại đã vang lên. Cô không muốn nghe, nhưng đối phương nhiệt tình cố chấp, cô không nghe không được.

Mơ mơ màng màng nghe điện thoại, mới biết được, người đứng đầu trong đội lên tiếng, yêu cầu cô đi làm. Đứng là làm người thì chớ là đầy tớ, đầy tớ không được tự do. Tây Tử đành phải mặc đồng phục cảnh sát ra khỏi nhà.

May mà nhà cô gần, ở ngay đầu khu dân cư cách đội nhà thông không xa. Cô vừa bước vào văn phòng của đội trưởng Phùng, Tiểu Triệu cảm thấy trước mắt sáng lên. Nữ cảnh sát này thật sắc sảo, áo màu lam nhạt được nhét trong quần thẫm màu, mặt tròn nhỏ nhắn, tóc lượn sóng, trên đầu đội mũ nồi trắng, vô cùng nghiêm chỉnh.

Trong lòng Tiểu Triệu đã hiểu rõ, mặc dù cũng không đến nỗi biến cục phó Hồ của họ trở thành dê già, nhưng cuộc sống riêng của cục phó Hồ cũng thực sự rất đặc sắc. Người ta muốn trêu đùa, lại có tiền, với điều kiện tiên quyết là không trái với nguyên tắc thì ai có thể quản được chứ. Nhưng mà, cục phó Hồ của họ không phải là kẻ dễ chọc, một người đàn ông rộng lượng bình thường nếu nổi hứng thì cũng tính toán chỉ lý, nữ cảnh sát này cũng quá dữ rồi.

Ngay sáng sớm nhìn thấy sắc mặt của Hồ Quân anh đã biết, e rằng nữ cảnh sát này đắc tội lớn với cục phó Hồ rồi. Tây Tử liếc nhìn Tiểu Triệu ngồi bên cạnh, đi đến trước mặt đội trưởng Phùng cúi đầu chào.

Thực ra đội giao thông của họ vốn cũng không cần phải như vậy, nhưng khi cô giải ngũ khỏi quân đội, nhất thời chưa thể thay đổi. Phùng đội trưởng chỉ vào Tiểu Triệu ở bên cạnh, giới thiệu: "Vị này là đồng chí Tiểu Triệu của cục giao thông thành phố, đêm qua cô bắt chiếc xe kia, anh ấy mang giấy lái xe đến đây."

Tiểu Triệu đứng lên, vươn tay. Tây Tử lễ phép nắm tay anh, Tiểu Triệu đưa giấy phép lái xe cho cô, nói vài lời có phần trêu chọc:

"Cô xem đi, giấy lái xe này có phải là thật không?"

Lúc này Tây Tử mới nhớ tới lời cười nhạo người đàn ông ngày hôm qua đó, thề mắng anh ta nhảm chán, nhưng vẫn cảm thấy nhìn kỹ:

"Là thật, nộp tiền phạt rồi có thể mang xe đi."

Khóe miệng Tiểu Triệu nhếch lên, gật đầu:

"Nộp rồi, đây là biên lai, cô xem đi."

Đội trưởng Phùng lại càng khinh bỉ con bé Tây Tử này. Đả ra hiệu bằng mắt cho cô ta mà vẫn không có tác dụng, cô không thèm nhìn hấn, lại còn nghiêm chỉnh nhìn kỹ biên lai rồi trả lại:

"Được rồi, giải quyết xong thủ tục rồi về đi. Bảo anh ta về sau lái xe chú ý chút, nhớ mang giấy phép lái xe đấy."

Đội trưởng Phùng hoàn toàn nín thính, Tiểu Triệu đồng ý cười híp mắt, lại còn cố ý cảm ơn Tây Tử, nghiêng đầu chào đội trưởng Phùng một tiếng:

"Chuyện này coi như xong rồi, tôi xin phép, trong cục còn rất nhiều việc."

Phùng đội trưởng vội vàng đứng lên, đích thân tiễn ra ngoài, đến cửa đội giao thông, vẫn xoa tay nói:

"Tiểu Triệu, Tây Tử vừa giải ngũ mới được phân đến đây, không hiểu chuyện, không hiểu chuyện. Cậu trở về nói tốt mấy câu, để cục phó Hồ thông cảm."

Tiểu Triệu vội nói:

"Không, không, cục phó Hồ nói, chúng ta cần những đồng chí nghiêm túc như vậy mới có thể làm tốt công tác, giải quyết thật chu đáo, nên khen ngợi, nên khen ngợi."

Tây Tử nhìn kính cửa sổ văn phòng đội trưởng Phùng, thấy rõ ràng vẻ cúi đầu khom lưng tươi cười nịnh nọt của đội trưởng Phùng, tiễn vị đồng chí cục giao thông thành phố kia, mở cửa chiếc Hummer, quay đầu khuôn mặt lập tức đen lại.

Tây Tử có gốc cũng hiểu ra vấn đề, đánh giá người đàn ông này, không phải người bình thường, chẳng lẽ là lãnh đạo? Đội trưởng Phùng vừa vào văn phòng đã chỉ vào ngay Tây Tử, một lúc lâu không thốt nên lời. Có một số việc cần chính bản thân mình tiếp thu, nói ra thì không ổn nữa.

Đội trưởng Phùng căng miệng hồi lâu, cuối cùng chỉ nói được một câu:

"Cô đi về nhà ngủ trước đi, chờ quyết định của phía trên rồi hẵng nói."

Tây Tử còn tỉnh táo, đồng ý xoay người đi về, đi tới cửa, đột nhiên nhớ đến điều gì đó, quay đầu lại hỏi:

"Đội trưởng Phùng, người hôm qua là ai? Cùng cơ quan chúng ta à?"

Đội trưởng Phùng nhìn cô một lúc lâu, vẫn nói cho cô biết:

"Chiếc xe kia là của cục phó Hồ, cục phó cục quản lý giao thông thành phố của chúng ta...."

Đoạn đường này Tây Tử rất khó chịu, cô không ngờ cái người giống lưu manh kia thực chất lại là cục phó. Cô cảm thấy cứ như cầm thú bỗng dưng mặc quần áo của con người.

Tây Tử cũng biết, mình đắc tội với anh ta, nếu anh ta lòng dạ hẹp hòi ghi hận, những ngày ở cục quản lý giao thông sau này của cô nhất định sẽ rất thê thảm. Hoặc là, bản thân mình vốn tạp nham không có chỗ dựa, đúng là hết cái khổ này đến cái nạn khác.

Tây Tử về đến nhà, thả mình lên giường, lác lác đầu, không muốn nghĩ nữa. Anh ta muốn đuổi thì cứ việc, thất nghiệp rồi bà đây tìm con đường khác. Cùng lắm thì đi làm bảo vệ cho nhà giàu, dù sao cũng không đến mức chết đói.

Cứ như vậy, Tây Tử vẫn ăn no ngủ kỹ, qua một ngày tính một ngày, tinh thần vững vàng, đội trưởng Phùng ở nhìn thấy thì âm thầm bội phục.

Bản thân đội trưởng Phùng còn thấp thỏm hơn cô. Qua bảy ngày yên bình, sang thứ hai, cấp trên chuyển xuống lệnh điều động, chỉ đích danh điều Tây Tử qua đội khu vực, điều về cục giao thông thành phố.

Tây Tử khoái chí, dọn dẹp một chút, dưới ánh mắt 'tiễn người ra trận một đi không trở lại' của đội trưởng Phùng, cô bước lên con đường đến cục giao thông thành phố.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: trở về

Hồi bé Hồ Quân có một sở thích cổ quái, thích nhất nhìn mèo bắt chuột. Khi đó bà nội của anh vẫn còn sống, trong nhà có nuôi con mèo đốm, lông màu trắng xám, đôi mắt mèo sáng long lanh màu xanh dương nhạt, nhìn rất ngoan hiền, tiếng kêu cũng không to nhưng rất lợi hại.

Nếu nó nhìn thấy chuột, lập tức sẽ dựng ngược lông lên, từ từ đuổi theo, móng vuốt chộp tới găm cắn ngay nhưng không cắn chết, mà chỉ ngậm trong miệng rồi dùng móng vuốt đùa giỡn.

Theo dõi con chuột kia già chết, sau đó nhân lúc nó không chú ý mà chạy trốn. Nó cũng không để ý, chỉ chờ chuột chạy trốn, nó hưng phấn vọt lên vồ con chuột trở về. Cứ như thế mấy lần, cho đến khi con chuột không còn hơi sức để chạy, cũng làm hao mòn ý chí của con chuột, cuối cùng mới bắt đầu nhả nháp từ từ.

Không phải hôm nào cũng có chuột cho con mèo đốm chơi đùa, Hồ Quân nhìn chưa đã nghiền, làm sao bây giờ? Chẳng lẽ mình phải ra tay đi bắt chuột, đặt trước mặt con mèo đốm.

Vì thấy chuyện này nên mấy người Diệp Trì đều mừng anh biến thái, nhưng anh thấy thích thú.

Tây Tử là một con chuột nhỏ trong mắt anh, có điều anh vẫn chưa đến mức đối xử với cô như con mèo đốm gầy vồ con chuột. Anh chỉ điều cô đến bên cạnh mình. Ngay từ đầu Hồ Quân đã muốn xả giận, nhìn con bé mạnh miệng không chịu nhường tha cho người khác ngày hôm đó, dưới mắt anh, vẻ thấp thòm không yên, hoang mang sợ hãi chiếm trọn suốt cả ngày.

Gần đây, Hồ Quân rất muốn tìm thú vui tiêu khiển, quá nhàm chán, cho nên mới nói lúc đó Diệp Trì rất khôn ngoan. Thằng nhóc Hồ Quân này hơi biến thái, nhưng bây giờ anh vẫn chưa tìm ra được niềm vui từ sự biến thái đó, bởi vì Tây Tử hoàn toàn không cho anh cơ hội này.

Ngày đầu tiên sau khi Tây Tử làm thủ tục nhậm chức, đã đứng trước mặt Hồ Quân. Bây giờ cô là nhân viên ở văn phòng cục trưởng, cụ thể là phụ trách lịch trình công việc mỗi ngày của cục phó, đi xuống các cơ sở phía dưới, hoặc tổ chức hội nghị, cũng có thể xuống huyện khảo sát công việc.... Nói tóm lại, chính là một bảo mẫu kiêm thư ký để Hồ Quân sai bảo.

Tây Tử không biết trước kia rốt cuộc đã từng có chức vụ này chưa, nhưng trường văn phòng đã giao phó như vậy, mà cô cũng không phải là người lạ, ngày đó từng gặp Tiểu Triệu trong đội giao thông một lần. Triệu Thụ Nam, tên rất mới mẻ, làm cho Tây Tử nghi ngờ không biết cậu ta có quan hệ gì với Triệu Thụ Lý, người chuyên viết đề tài nông thôn, khai sáng văn học "phái khoai tây" không. Dĩ nhiên chuyện này hoàn toàn vô lý, cách xa cả thời đại mà.

Tiểu Triệu là người rất tốt, nhiệt tình, lịch sự, lễ độ, nhưng Tây Tử vẫn có cảm giác trong ánh mắt của anh ta mang vẻ hưng phấn xem trò vui, cũng chính là vẻ hưng phấn thấy vở kịch hằng năm diễn ra ngay trước mắt mình.

"Tây Tử, bắt đầu từ ngày mai, cục phó Hồ và lãnh đạo ở Cục Quản lý Giao thông chuẩn bị xuống các đội giao thông ở cơ sở phía dưới để kiểm tra công tác quản lý giao thông của họ. Ngày mai kiểm tra đúng đội giao thông cô từng làm. Tôi sẽ không đi, cô đi theo đi, dẫn cô theo nửa tháng, chắc cô cũng rèn luyện khá khảm rồi!"

Tiểu Triệu cười híp mắt, nói với Tây Tử.

Tây Tử vô cùng khinh thường. Kiểm tra gì chứ, chỉ xuống nói vài lời xã giao, sau đó tập hợp mọi người tại phòng họp, mở cuộc hội đàm, nói là báo cáo công việc nhưng đều là tốt khoe xấu che, có gì đó tốt đẹp nói cái đó, có cái gì tiến bộ thì khoe thật lực. Cục trưởng nói một câu, phía dưới vỗ tay đồng đáp, ra vẻ như nhìn thấy vị lãnh tụ vĩ đại - Chủ tịch Mao. Vô cùng nhàm chán.

Tây Tử thực sự cảm thấy công việc bây giờ còn chẳng đứng đường kiểm tra nồng độ cồn như lúc ở đội giao thông. Dù có phơi nắng phơi gió cả ngày nhưng vẫn thoải mái. Cho nên mới nói có những người không thích hợp để sống an nhàn, giống như Tây Tử.

Từ lúc được điều tới cục giao thông thành phố, cô không sao nâng tinh thần lên được. Từ đầu đã phải cảnh giác từng phút từng giây, đề phòng Hồ Quân gây sự với mình cứ như đề phòng chuột hoang. Nhưng trải qua vài ngày, cũng không thân cận gì mấy, Hồ Quân đối xử với cô chẳng khác gì một cảnh sát bình thường.

Từ từ, Tây Tử chẳng thèm phòng bị nữa, dù sao thì cùng lắm là về nhà. Châm ngôn của Tây Tử chính là vô dục mới bền, tôi không ham thì anh có thể gây khó dễ cho tôi thế nào.

Vì vậy, sau khi hai người bắt đầu đối đầu nhau, cũng không có sấm chớp đùng đùng như Tiểu Triệu nghĩ, mà lại vô cùng bình thản. Có thể giác quan thứ sáu của Tiểu Triệu linh nghiệm hơn thường, đã cảm thấy sự bất thường của hai người này, ít nhất không nên bình tĩnh như vậy.

Ngày hôm sau, Tây Tử đi theo Hồ Quân, quay trở lại đội giao thông lúc trước. Vừa xuống xe đã được hoan nghênh long trọng, chưa ai từng được hưởng quyền lợi này.

Ánh mắt của đội trưởng Phùng và vài lãnh đạo không tự chủ mà liếc nhìn Tây Tử. Hơn nữa đội trưởng Phùng chỉ muốn dụi mắt. Ban đầu cho rằng cô bé này đi nhất định sẽ không có chuyện tốt, dù sao cô cũng đắc tội với cục phó Hồ, nếu như cục phó Hồ muốn bỏ qua cho cô thì cứ hờ hững cho qua thôi. Vậy mà lại có ý điều cô đến cục giao thông thành phố, nhất định vì muốn trừng trị cô, dạy dỗ cô đâu ra đấy.

Mỗi lần nghĩ đến đáng về thê thảm của Tây Tử, đội trưởng Phùng lại thấy hơi áy náy. Vì sự áy náy ít ỏi đột nhiên trào dâng, chợt biến thành nỗi buồn phiền của đội trưởng Phùng, xáo trộn ngày tháng khó khăn của hắn.

Nhưng đội trưởng Phùng nằm mơ cũng không ngờ, nửa tháng sau, Tây Tử người ta đã đường đường chính chính theo cục phó Hồ xuống thị sát công việc. Nhìn gương mặt nhỏ non nớt, không phải phơi nắng phơi gió, mới nửa tháng đã trắng như sứ, cứ như trứng gà vừa bóc vỏ, dễ thương ngọt ngào như vậy, đứng nghiêm thẳng tắp sau lưng cục phó Hồ, dường như có cảm giác như 'áo gấm về làng'.

Hồ Quân liếc nhìn đội trưởng Phùng, lại hơi quay về phía Tây Tử bên cạnh, khoe miệng mỉm cười.

"Hoan nghênh cục phó Hồ và các vị lãnh đạo Cục Quản lý Giao thông tới thị sát công việc. Hoan nghênh, hoan nghênh....."

Sau một hồi xã giao, mấy người theo các vị đại đội trưởng trung đội trưởng đi thăm quan cơ sở, sau đó trở lại phòng ăn, ăn bữa trưa đơn giản, buổi chiều tổ chức tọa đàm.

Tây Từ ngồi sau lưng Hồ Quân, trên đầu gối đặt quyển sổ nhỏ, tay nắm chặt bút, nghe mọi người bắt đầu đông dài, liên miên bất tận. Cô cảm thấy hơi mệt, cúi đầu làm bộ nhớ nội dung chủ yếu của hội nghị, thật ra thì nhắm hai mắt ngủ gà ngủ gật.

Hồ Quân khẽ nghiêng đầu, cô ngồi dựa vào cửa sổ, chỗ bên cạnh cô đặt một chậu cây xanh mướt to đùng, chiếc lá đang rộng như quạt ba tiêu, sức sống dào dạt. Thân thể của cô dường như ẩn sau lá xanh, liếc nhìn thấy cô vô cùng nghiêm túc, đầu không nhìn lên, nhưng Hồ Quân hiểu rõ cô đang ngủ gật, đây là mảnh khỏa mà cô thường sử dụng.

Từ góc độ của anh, có thể nhìn thấy mắt cô khẽ nhắm lại, lông mi rất dài, thỉnh thoảng chớp mắt, nhắc nhở mình không thể ngủ quên.

Nhìn gần như vậy mới thấy da cô bé này thật sự rất đẹp, dường như có thể nhìn thấy mạch máu màu xanh dưới da, sau tai có một chấm đỏ nhỏ.....Anh đang muốn nhìn rõ hơn thì đúng lúc lão Phương của Cục Quản lý Giao thông vừa nói xong, tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên một hồi, Tây Từ giật mình ngẩng đầu lên.

Tây Từ lắc lắc đầu, suýt nữa ngủ gật mất, nghiêng đầu nhìn Hồ Quân, Hồ Quân vẫn giữ vững tư thế lúc trước. So với các lãnh đạo nghiêm chỉnh kia, tư thế ngồi của anh có vẻ hơi tùy tiện, nhưng càng thể hiện sức uy hiếp chỉ thuộc về các vị lãnh đạo cấp cao.

Hồ Quân khi làm việc hoàn toàn khác hẳn tên lưu manh đêm đó. Nếu bỏ qua được ấn tượng ban đầu, chỉ bằng ấn tượng sau này, Tây Từ sẽ cho rằng Hồ Quân là một vị lãnh đạo có năng lực làm người ta tin phục, mặc dù anh còn rất trẻ.

Dĩ nhiên, nhưng chuyện này hoàn toàn không thể xảy ra. Tên này chỉ là một tên lưu manh không hơn không kém.

Từ đội giao thông quay về cục thành phố, Tây Từ bắt đầu sửa sang lại tư liệu hội nghị, để post lên trang web của Cục Quản lý Đối ngoại, đây là một phần công việc của Tây Từ. Ngày nay, phải công khai và công bằng chịu sự giám sát của nhân dân.

Sửa sang rất lâu, dù sao thì nhiều năm không động đến những việc chỉnh sửa câu chữ tí mỉ thế này, có chút không quen tay, làm mãi mới xong. Tây Từ đứng lên, quay đầu nhìn, phòng làm việc đã không còn ai. Lúc hơn năm rưỡi chiều, cả tòa nhà đã không còn một bóng người.

Tây Từ cúi đầu nhìn đồng hồ, đã sáu rưỡi rồi, nhắc chân lên, gác lên bàn làm việc. Cô cảm thấy xương cốt toàn thân như thể gì sắt, co rút khó chịu.

Nhìn khắp nơi, cời cúc tay áo sơ mi, xắn lên, cũng cời chiếc cúc trên cổ, nhanh nhẹn đẩy bàn làm việc sang một bên, dọn sạch một khoảng trống giữa phòng.

Cô đan tay vào nhau vron vai, đi tới khoảng trống rồi vận người, vào tư thế chuẩn bị ra đòn. Sau đó, tay đâm chân đá, động tác rất mạnh cũng rất liên mạch, sức lực và tư thế đều rất chuẩn.

Cô thực hiện lần lượt mười sáu thế võ của quân đội. Đánh thỏa thích rồi, Tây Từ thu thế đứng ngay ngắn, vừa ngước mắt vừa đúng lúc thấy Hồ Quân tựa mình trên cạnh cửa.

Còn phải nói, Hồ Quân đã bị cô bé này làm kinh ngạc một phen. Từng chiêu võ đều tri triển nhanh nhẹn, lưu loát tiêu chuẩn. Có câu nói người ngoài xem náo nhiệt, người trong nghề xem cách thức. Hồ Quân cũng đã đi lính, hiểu rõ nếu không khổ luyện, cô không thể thực hiện mấy chiêu võ đó đến mức độ như vậy.

Những động tác võ mạnh mẽ này khiến cô gái yếu điệu như cô toát ra hương vị không thể nói nên lời, dương cương, âm nhu, lực và mỹ kết hợp với nhau, anh không ngạc nhiên thì anh đúng là không bình thường.

Cô đã bỏ mũ xuống, tóc ngắn ngang tai, mồ hôi ướt đầm dính vào sau gáy, mồ hôi làm làn da vốn sáng bóng trở nên óng ánh trong suốt, tựa như ngọc bích, toát nên sự dịu dàng khiến người ta yêu thích không buông tay.

Hồ Quân cũng không muốn liên hệ Tây Từ lúc này và lúc đó, nhưng đầu óc không chịu theo khống chế của anh, không tự chủ được mà nghĩ: Nếu ở trên giường, sau cao trào, cả người ướt đầm mồ hôi....Cô bé này hại nước hại dân đến mức nào.....

Mất Hồ Quân toát ra ánh xanh, đầu óc trở nên rối rắm vì về hại nước hại dân này. Rối rắm không biết có nên phá vỡ nguyên tắc của mình, nuốt ngon cỏ non cạnh hang này vào bụng không?

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gã* ! được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Khi Hồ Quân lóe sắc tâm, trong đầu vẫn còn đang rối rắm, rốt cuộc có nên ăn ngon cỏ gần hang này không, lập tức bị Tây Tử trừng mắt nhìn chặn ngang họng. Ánh mắt kiêu gi thế kia!

Năng lực chịu đựng của Hồ Quân không thật sự mạnh, nói không chừng lại thật sự bị cô bé này đá kích, chán ghét, thậm chí căm thù đến tận xương tủy. Cô nhìn anh với vẻ khinh thường không hề giấu diếm, cứ như nhìn ngựa đực đang động dục. Hơn nữa, còn đứng theo tư thế phòng vệ theo bản năng. Hồ Quân dám cam đoan, chỉ cần anh nhào tới, nhất định sẽ bị cô đánh nát đầu dê.

Theo lý mà nói Hồ Quân cũng đã đánh lộn nhiều năm, lại trải qua hai năm quy củ trong quân doanh, nếu đánh cũng không thua cô bé này. Nhưng, đàn ông tốt không đánh phụ nữ, đánh thắng một cô bé, cũng không coi là anh hùng gì.

Hơn nữa, cũng không đáng. Vừa rồi thần trí anh còn mơ hồ nhưng bây giờ đã bị ánh mắt của cô bé làm cho tỉnh táo hoàn toàn. Quan sát đánh giá cẩn thận, cô bé này kém xa những cô em trong quá khứ của em. Bộ dáng hung hăng như cọp mẹ, tính tình cứng rắn lại như khúc gỗ, không thể mềm nỏi.

Hồ Quân vẫn còn đang tức giận bất bình suy nghĩ, nhóc con đối diện đã nhanh nhẹn trả đồ vật về vị trí cũ, đội mũ xách túi, chào qua loa rồi đi lướt qua anh.

Khỏi phải nói, Hồ Quân vô cùng bức bối. Từ nhỏ đến lớn, cô bé này là người đầu tiên không nể mặt anh. Dù thế nào đi nữa, anh vẫn là lãnh đạo của cô. Những người có chút hiểu biết về thế thái nhân tình đều biết, mặc dù không nịnh nọt, cũng không thể đối chọi với lãnh đạo, nếu vậy thì cô có thể yên bình sao? Cô bé này sao lại không hiểu chữ, cũng không biết có phải khờ thật hay giả bộ ngu nữa?

Chuông điện thoại di động vang lên vài tiếng, Hồ Quân mới gạt tóc, lấy điện thoại di động từ túi quần ra nghe:

"Mẹ, có chuyện vậy?"

Từ khi bà Hồ còn là con gái thì chưa từng phải lo lắng chuyện gì, kết hôn rồi sinh con đều diễn ra trôi chảy thuận lợi, công việc của chồng cũng thuận buồm xuôi gió. Sinh một đứa con trai, một con gái. Hai năm trước, bởi vì hôn sự của con gái mà buồn mấy ngày, về sau mọi chuyện lại không được tốt lắm.

Cũng chỉ vì đứa con trai Hồ Quân này thực sự khiến bà lo lắng. Mấy năm trước, có mấy vị phu nhân đến nhà chơi, cho dù đánh bài hay nói chuyện phiếm, khi nhắc tới mấy thằng nhóc lêu lổng đều chau mày lo lắng. Mấy năm trước bà Hồ thật sự không cảm thấy phải lo lắng cho Hồ Quân nhà bà.

Lại nói, Diệp Tri, Tà Hoành và cả Cẩm Thành, khi đó không ai bừa bãi như Hồ Quân nhà bà. Nhưng so với ba người kia, con trai bà vẫn còn vài điểm tốt trong cái xấu xa. Vài năm sau, tên Diệp Tri bỗng dưng kết hôn chớp nhoáng, lấy một cô dâu ngây thơ trong trắng về nhà, một năm sau đã bỗng một bé trai mập mạp. Người ta nhìn thấy mỗi lần bà Diệp mừng rỡ, mở miệng một tiếng Hồng Kỳ cháu tôi thế này, hai tiếng Hồng Kỳ cháu tôi thế kia. Mà nghe nói lại mang bầu đứa nữa rồi.

Tà Hoành bên kia thì khỏi nói, cưới một cô vợ trẻ xinh đẹp, tài giỏi lại môn đăng hộ đối. Mạc gia nhà cao cửa rộng, dù sao cũng cho thằng nhóc Tà Hoành bước vào rồi. Còn có Cẩm Thành, haizz!

Lòng của bà Hồ cứ như bị mèo cào, vô cùng khó chịu. Gọi điện báo Hồ Quân về nhà, suy nghĩ lần này phải sắp xếp cho con trai đi xem mắt, không đi, lấy tư cách làm mẹ để ép buộc anh, cho dù thế nào đi nữa, năm nay bà phải nhìn thấy con dâu vào cửa, sang năm cũng phải có một đứa cháu trai.

Vì vậy Hồ Quân vừa mới bước chân vào nhà, 'Thái hậu' đã hạ 'tư lệnh':

"Ba giờ chiều mai, xem mắt ở Starbucks bên cạnh Cẩm Giang. Nói chuyện một chút, buổi tối thì nhân dịp mời người ta về ăn bữa cơm, đi sâu tìm hiểu một chút."

"Mẹ, nếu mẹ thật sự không có việc gì làm thì cứ vào ban hội họa lão niên gì đó, học vẽ tranh, còn có thể bồi dưỡng trình độ nghệ thuật của mẹ, nuôi dưỡng tình cảm, tăng thêm cấp độ. Không thích vẽ tranh, mẹ có thể vào công viên luyện Thái Cực kiếm Hình Ý quyền gì đó, không cần trở thành cao thủ võ lâm như Trương Tam Phong, ít nhất có thể rèn luyện thân thể. Nếu hai thứ này đều không thích, mẹ có thể tìm người vài người bạn già đi mát-xa. Cả ngày mẹ cứ nhìn con chăm chăm làm cái gì, mẹ không thấy phiền hả?"

Bà Hồ bị con trai chọc giận:

"Mẹ cũng phiền lắm, nhưng con xem Diệp Tri đi, con trai có rồi, con gái cũng sắp có rồi. Tiểu Quyên nhà Tà Hoành cũng có đứa bé lanh lợi, đáng yêu hết mức. Cẩm Thành người ta cũng sắp có! Chỉ còn con, cho tới bây giờ vẫn cô đơn một mình, ngay cả bóng dáng của cô vợ cũng không nhìn thấy, con muốn sống cô đơn cả đời cũng được, nhưng sinh cháu cho mẹ trước đã!"

"Mẹ, tư tưởng của mẹ cũ rồi, chút nữa con phải bảo ba làm công tác tư tưởng cho mẹ, kế hoạch hoá gia đình, kết hôn và sinh con muộn là chính sách quốc gia cơ bản của nước ta. Dù sao con cũng là cán bộ lãnh đạo, mọi việc con không đi đầu, cũng không thể tụt lùi ở phía sau chứ?"

"Ít lý sự với mẹ đi, con cũng bôn ba khắp nơi, chẳng lẽ không phải kết hôn sinh con muộn! Kế hoạch hoá gia đình, cũng phải sinh trước một đứa rồi kế hoạch, không phải nói vậy để đối phó với mẹ, ngày mai mẹ đi theo dõi, nếu con dám không đi, từ nay về sau cũng đừng nhận người mẹ này nữa."

Bà Hồ đã phải cất lời tàn ác, lần này Hồ Quân không thể không đi. Trong lòng buồn bức, cơm cũng không ăn mà đi luôn. Hồ Quân lái xe càng nghĩ càng

giận, vì tên Diệp Trì mà mấy lần anh bị liên lụy rồi.

Đánh tay lái, quẹo qua khúc quanh đi đến nhà Diệp Trì, vừa vào cửa thì nhìn thấy Diệp Trì đang cho cô vợ nhỏ của anh ta ăn cơm. Thấy anh tới, cũng rất có lòng anh em:

"Quân tới, ngồi xuống đây, cùng ăn cơm, cùng ăn nào....."

Lời nói thì hay đấy, Hồ Quân liếc thấy mấy đĩa rau dưa xanh biếc trong suốt trên bàn, vui không còn gì vui bằng:

"Nhà các cậu cũng bảo vệ môi trường thật, ngay cả thức ăn mặn cũng không có, không sợ Hồng Kỳ nhà cậu bị suy dinh dưỡng sao....."

Quân Từ còn chưa dứt lời, thì thấy Thời Tiêu ngồi bên bàn che miệng nôn khan, tên Diệp Trì tay mắt lanh lẹ, nhanh chóng đỡ cô vợ đi thẳng vào toilet, chỉ nghe thấy vài tiếng nôn, mãi sau mới ôm ra. Diệp Trì vô cùng đau lòng, gấp một miếng dưa chuột trộn dưa tới bên miệng vợ:

"Ăn miếng dưa chuột anh trộn, không có pha gia vị khác, chỉ cho một chút muối và một chút dầu vừng, không phải mẹ anh nói em có thể ăn cái này sao?"

Giọng nói dịu dàng phát ngấy, Hồ Quân thấy vậy thì hoảng hồn, nổi hết da gà, đứng lên đi ra ngoài, tới bên cửa thì nói một câu:

"Diệp Trì, nhà cậu cần phải thực hiện tốt kế hoạch hóa gia đình, chứ đừng sinh vô tội vạ từng đứa rồi lại từng đứa như vậy."

Đôi đũa trong tay Diệp Trì ném phăng ra ngoài:

"Tên kia, cậu mới là từng đứa từng đứa, đây là công chúa nhỏ nhà mình, cậu cút ngay!"

Hồ Quân cười hì hì rồi chạy. Lên xe nhớ tới dáng dấp vừa rồi của Diệp Trì, còn hơi giật mình, định đi tìm Cẩm Thành uống hai chén, cân nhắc một chút thì thấy bây giờ Cẩm Thành đã như vậy, anh cũng không đỡ nổi.

Đi bộ một vòng, ăn linh tinh một chút về cái ổ của mình ngủ ngon lành. Ngày mai là thứ bảy, buổi chiều anh có hẹn đánh golf với Tả Hoành tại hội quán ở ngoại ô, Thái hậu ở nhà đã điện thoại tới:

"Bây giờ đã hai rưỡi rồi, con đang ở đâu vậy?"

Lúc này Hồ Quân mới nhớ ra, hôm nay còn có buổi xem mắt. Bình thường anh chỉ chống chế thôi, nhưng hôm nay Thái hậu đích thân áp trận, anh không đi, về sau coi như xong.

Hồ Quân đưa quả bóng trong tay cho Tả Hoành:

"Mình có việc, phải đi trước đây, cậu đánh một mình đi!"

Tả Hoành hết sức tức giận, chính anh ta kêu mình ra ngoài, bây giờ lại chạy trước:

"Quân, con mẹ nó cậu tốt thế nhỉ? Đánh một mình thì đánh cái rắm."

Hồ Quân cười:

"Tốt? Tôi thiếu, mình không để cậu mặc áo ngắn tay chờ đến nửa đêm trên đường cái."

Tả Hoành cười ha ha hai tiếng:

"Còn nhắc lại chuyện này mấy lần nữa, cậu còn nhỏ nhen hơn cả đàn bà."

Hồ Quân nghe lời này, ánh mắt chợt lóe lên, vỗ vai Tả Hoành:

"Hoành Từ, còn cậu thì thật rộng rãi. Tối hôm trước ăn cơm ở Cẩm Giang, mình lại thấy Tiểu Quyên nhà cậu ngồi cùng một người đàn ông. Chậc! Chậc! Đây, thân thiết lắm đó....."

Hồ Quân nhìn bộ mặt xanh lét của Tả Hoành nhanh chóng tối sầm lại, mới vui sướng cười hai tiếng rồi chạy. Đoạn đường này vui mừng cực kỳ, anh cũng không tung tin vịt. Người đàn ông mà Quyên Từ cùng ăn cơm đó cũng thật sự rất thân thiết, có điều anh quên nói cho Tả Hoành biết người đàn ông kia là anh vợ của anh ta, Mạc lão tam, ha ha!

Tâm trạng của Hồ Quân bỗng tốt hẳn lên, thậm chí còn không ghét xem mắt như vậy nữa. Trong tay cầm chìa khóa xe, vừa vào Starbucks đã nhìn thấy lão phật gia của Hồ gia đang ẩn nấp bên cạnh chậu cây xanh mơn mẫm, cách đó không xa, một cô gái đang ngồi gần cửa sổ.

Cô ấy ngồi dựa lưng về phía anh. Trong muôn hoa hồng đỏ, vừa liếc mắt đã có thể nhận ra. Không biết khuôn mặt thế nào nhỉ? Ít nhất vóc người khá đẹp, từ góc độ Hồ Quân, có thể nhìn thấy thân hình cô từ phía bên.

Khi quan sát phụ nữ, Hồ Quân quen nhìn từ chân lên. Đập vào mắt chính là đôi bàn chân đi đôi giày màu bạc, gót nhọn bảy tấc, mu bàn chân cong

xuống vô cùng tinh xảo và xinh xắn, để lộ ngón chân xinh xắn như châu ngọc, không son màu loè loẹt. Móng chân rất sạch sẽ, mang theo màu hồng tự nhiên, kết hợp với bàn chân trắng nõn. Chỉ xét đôi chân, Hồ Quân sẽ cho điểm cao nhất.

Đai mỏng màu bạc quấn quanh cổ chân mảnh khảnh, đôi chân quyền rũ hoàn hảo. Tiếp tục đi lên, chiếc váy voan màu trắng bao phủ bắp đùi rủ xuống đầu gối. Đi lên nữa, eo rất thon, mặc dù ngồi, ước chừng từ vòng eo có thể khẳng định hông cô không nhỏ. Trên thắt lưng to bản màu bạc là phần vai được may béo, là nổi bật bộ ngực hoàn mỹ, đi lên nữa.....

Đường cong xương quai xanh đẹp đẽ, không chút tỳ vết. Bà va hơi thô, nhưng đi với chiếc cổ nhỏ dài thẳng tắp của cô, thật sự cũng không khó coi. Hồ Quân chợt cảm thấy hăng hái hơn chút. Nếu như đây là đối tượng hẹn hò, anh cũng có thể tiêu chút thời gian, nếu như khuôn mặt của người đó cũng được.

Hồ Quân nở một nụ cười lưu manh, đi tới. Cô gái ý thức được có người đi tới, cũng quay đầu lại. Khi hai người đối mặt, nụ cười của Hồ Quân cứng ngắc:

"Tây Từ, sao lại là cô?"

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Dĩ nhiên Tây Từ không ngờ rằng sẽ gặp phải Hồ Quân ở đây. Câu nói 'oan gia ngõ hẹp' kia thật đúng, bản thân càng chán ai đó, càng không muốn gặp người nào đó, nhất định sẽ gặp phải, thật kỳ lạ.

Hôm nay Tây Từ đến đây, hoàn toàn đơn thuần là để đối phó với ông bố ngốc nghếch của cô. Hơn chín giờ tối hôm qua, mới được cô đón từ sân bay về nhà, hôm nay đã lập tức sắp xếp xem mắt, trình độ sấm rền chớp giạt quả thực sánh ngang với kỹ thuật tiên công chớp nhoáng.

Tây Từ chưa từng cảm thấy bản thân hai mươi bảy tuổi là chuyện táng tâm lương tâm, trời đất không thể dung tha, cũng chẳng cản trở đến ai, bản thân sống một mình cũng tốt. Nhưng hiển nhiên ba cô không nghĩ vậy. Lúc trước ở trong quân đội, cô lần lửa mãi, ba cô cũng không có cách. Bây giờ cô vừa chuyên nghề, ba cô đã đuổi theo theo sắp xếp cho cô xem mắt, trình độ cấp bách rõ ràng như bán đồ bán tháo kho thóc.

Theo lý mà nói từ nhỏ Tây Từ đã hơi nóng nảy, cứng cỏi đến độ không có cũng chẳng sao, thật sự không chịu nổi ông bố nước mắt nước mũi lòng rỗng mà cầu nhau, nếu là năm trăm năm trước, có thể thuyết phục được từ Thượng Trục Vương cho đến Phổ Nghi. Dĩ nhiên, ba cô không có trình độ như vậy, cô chính là một ví dụ, thực ra ba cô cũng không biết được mấy chữ.

Nhưng không biết chữ và không có trình độ văn hóa lại càng đáng sợ. Trong tâm khảm, ba vẫn là một người đàn ông truyền thống, hơn nữa vô cùng đề ý đến chuyện trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng.

Có một ông bố cực phẩm như vậy, Tây Từ thực sự không gánh nổi. Dù sao ba cô cũng không thể ngày ngày ở đây coi chừng cô, còn chuyện cửa hàng dưới quê nữa mà, Tây Từ suy nghĩ phải lừa gạt trước rồi giải quyết sau.

Tuy ba cô không biết chữ, nhưng trình độ khôn khéo không phải vừa, nếu để ông nhìn ra manh mối mình lừa gạt ông, ông thật sự có thể bỏ mặc cái lò than ở dưới quê, ở đây giám sát cô, nhìn chăm chăm tới khi cô kết hôn mới thôi.

Từ khi ông bỏ nhà cô khởi nghiệp đào mỏ than, đến bây giờ đã thành người giàu có, cũng không phải chỉ dựa vào vận may, ngoài vận may, ba cô còn có chấp dựa vào sức lực. Điều này khiến Tây Từ cảm thấy, cha con họ thật giống nhau, khi đã thừa nhận một chuyện thì mười con bò cũng không ngăn cản được.

Vì vậy, để có thể lừa gạt cha già của cô sớm về với ông bà, vì cuộc sống tự do tự tại của cô, lần xem mắt này được Tây Từ nghiêm túc mà long trọng đề cao. Quần áo, giày, chỉnh đốn toàn bộ trang phục và phụ kiện trên người, ngồi vào chỗ, để lừa gạt người cha đang ngồi cách cô hai chỗ về phía chiếc, giám sát cô xem mắt.

Lúc đầu Tây Từ còn nghĩ, người mà ba nói là luật sư, đáng vẻ nho nhã lịch sự, ba mẹ mất sớm, trong nhà còn một người em gái, cũng đã lấy chồng.

Mặc dù ba cô nóng lòng muốn gả cô đi, nhưng vẫn kén chọn con rể, tiêu chuẩn cũng không giống người khác. Về ngoài có thể bỏ qua, chủ yếu nhân phẩm phải tốt, tốt nhất ba mẹ đều không còn, không có tiền không có nhà cũng không sao. Như lời ba cô nói, chỉ cần thành thật với cô và gia đình là được rồi.

Có được ông bố ngốc như vậy, Tây Từ còn có thể đầu trí so đũa được nữa sao. Tây Từ vừa suy nghĩ vừa chờ luật sư tới, cô giả vờ vừa mất anh ta là được rồi. Mấy ngày nay Tây Từ lừa gạt cha già xong rồi mỗi người một ngã. Nam nữ bây giờ, ai còn quán ai nữa, cô cũng không phải tuyệt đại mỹ nhân gì, điểm này Tây Từ tự biết rõ.

Trong lòng đã tính toán đầu ra đấy, cảm giác có người tới bên cạnh, còn tưởng rằng vị luật sư tới, vừa quay đầu lại nhìn thấy Hồ Quân. Tây Từ không

chút khách khí, chân mày liền nhíu lại. Hồ Quân bị đá kích, cũng không biết là cảm giác gì, thậm chí nói một câu: Chẳng lẽ đối tượng xem mắt mà Thái hậu nhà anh tìm chính là Tây Tử? Không thể nào!

Tuy nói Thái hậu bây giờ cũng không quan niệm dòng dõi quá nhiều, nhưng Tây Tử như vậy, không thể nào quen biết mẹ nhà cô ấy, tại sao có thể giới thiệu cho anh. Nhưng anh mắt Hồ Quân rất độc, nhìn Tây Tử từ trên xuống dưới một vòng, trong lòng liền đoán được con bé này cũng tới xem mắt.

Lúc mới biết cô bé này, anh đã nhìn nhầm thật. Cho rằng chỉ là một cô bé mới được phân công, sau nhìn hồ sơ mới biết, Tây Tử đã là quân nhân năm năm, bây giờ cũng đã hai bảy tuổi. Thật không giống, mặt con nít, tóc ngắn ngang tai, bình thường cô không trang điểm, đồ trang sức đơn giản cũng không có, tuy nhiên môi hồng răng trắng, nhìn như sinh viên vừa tốt nghiệp đại học.

Cộng thêm tinh thần hiền ngang oai hùng, vừa đi lại trong sân cục giao thông thành phố, đã hấp dẫn những cảnh sát trẻ tuổi, nhìn chăm chăm vào cô.

Gái già hai mươi bảy tuổi đi xem mắt, cũng được, nhưng mà cô bé này khi trang điểm rất thu hút. Có điều khi cô nhìn thấy mình, ánh mắt kia không che giấu được vẻ chán ghét, khiến Hồ Quân vô cùng khó chịu. Hồ Quân vốn rất khoan dung tốt đẹp gì, cô khiến tôi không vui, tôi còn để cô vui mới là lạ.

Hồ Quân cong khóe miệng, đặt mông ngồi đối diện Tây Tử. Tây Tử nhìn chăm chăm vào anh, rồi lướt qua anh, đưa mắt ra sau tìm ông bố tài phiệt đang thờ đầu ra hóng chuyện, trong lòng trào dâng cơn giận, hít một hơi thật sâu, thân thể hơi nghiêng về phía trước, khóe miệng vẫn không quên nở nụ cười gượng gạo, đến sát anh, cắn răng để thấp giọng nói:

“Cục phó Hồ, bây giờ tôi không ở đơn vị, ngài phải làm gì thì làm đi, tôi còn có việc quan trọng.”

Cô bé này từ trước đến giờ cũng không gần anh như vậy, hai người cùng lắm là đi lướt qua nhau. Cuộc họp lần trước ở đội giao thông đã coi là gần nhất rồi, không có mùi nước hoa như những người phụ nữ khác. Cô tới gần Hồ Quân, thì có một mùi hương không rõ là mùi gì, len lỏi vào mũi Hồ Quân, từ lỗ mũi nhanh chóng thấm vào cơ thể, hơn nữa tiếng cô nói rất nhỏ, rất gần, hơi thở trong miệng cô phả lên vành tai Hồ Quân.

Hồ Quân hơi nghiêng mắt, vừa đứng nhìn thấy tai cô. Tai cô rất đẹp, trong suốt óng ánh, sau tai còn có một chấm đỏ, lần này Hồ Quân cũng đã nhìn rõ ràng, là một nốt ruồi đỏ.

Hồ Quân cũng không muốn, nhưng không biết tại sao lại muốn chạm vào vào cô bé này, anh luôn có thể liên tưởng tới phương diện nào. Nhìn thấy nốt ruồi đỏ sau tai cô, nửa người dưới Hồ Quân gần như lập tức có phản ứng, hơi thở hơi bất ổn, ánh mắt toát ra vẻ gian xảo, hận không thể lập tức ôm vào trong ngực lòng vuốt ve âu yếm.

Đáng tiếc Tây Tử nói xong, liền nhanh chóng lùi lại, cau mày nhìn anh, đưa mắt ra hiệu cho anh rút nhanh lên, đừng làm trễ chuyện quan trọng của tôi. Điều này đã kích ý niệm trong lòng Hồ Quân, khiến chúng biến mất không còn dấu vết.

Hồ Quân vô cùng tức giận, liền nổi hứng trẻ con so đo với Tây Tử. Cô càng muốn tôi đi, tôi càng không đi. Tây Tử nhìn chăm chăm vào anh một lúc lâu, cũng không thấy anh đứng lên, đứng nói là không đứng lên, thậm chí còn chẳng có ý định.

Tây Tử cảm thấy tên Hồ Quân này nhằm chán đến cực độ, là một tên lưu manh, nhưng thể loại lưu manh này lại thành lãnh đạo, không biết phía sau còn có bao nhiêu đồng bào thiếu nữ đây. Tối qua anh ta nhìn mình với ánh mắt kia, lòng Tây Tử vững vàng như tấm gương. Khi đó, chắc hẳn trong đầu anh ta chỉ toàn mấy điều đòi trụ.

Hai người giằng co, trao đổi ánh mắt như vậy, nhưng trong mắt người khác, lại là dáng vẻ yêu thương lẫn nhau vô cùng triền vọng. Nhắc tới cũng đúng dịp, đối tượng mà Hồ phu nhân sắp xếp cho Hồ Quân xem mắt, người giới thiệu nghe nhầm thời gian, nói là ba giờ lại nghe thành hai giờ.

Con gái nhà người ta đợi nửa tiếng không thấy ai, sao còn không đi chứ. Ba Tây Tử là người Sơn Tây, nói tiếng phổ thông đặc sệt giọng Sơn Tây, người giới thiệu bên này cũng loạn hết cả lên, nghe ba giờ thành hai giờ. Hai bên xui xẻo lại khiến Hồ Quân và Tây Tử oan gia gặp nhau, không thể không nói ông trời còn phải khóc lâu dài.

Thật ra thì từ lúc Tây Tử bước vào, Hồ phu nhân đã từ trên xuống, quan sát cô vô số lần. Cô bé này thật hợp mắt bà, bây giờ con gái xinh đẹp dễ kiếm, nhưng tinh thần sắc bén như Tây Tử không nhiều. Đáng đứng thẳng tắp, hiển nhiên là không quen đi giày cao gót. Bước đi không được tự nhiên, nhưng trong mắt Hồ phu nhân, nhìn như vậy lại dễ thương.

Mặt con nít, mắt to, nước da trắng nõn mịn màng, thấy thế nào cũng vừa mắt. Đoan chính ngồi tại chỗ, lưng eo thẳng tắp, như một người lính, nghĩ đến nếu lão Hồ nhà bà thấy cô bé này, nhất định cũng thích.

Hồ phu nhân nhìn cô như đánh giá con dâu, càng nhìn càng hài lòng, hận không thể lập tức mang Tây Tử về nhà. Cách hai chỗ ngồi ở bên kia, ông bố đại gia của Tây Tử liếc nhìn Hồ Quân, cũng hài lòng với đứa con rể này.

Nhìn chắc tầm ba mươi tuổi thích hợp, đàn ông lớn chút sẽ thương vợ, khi gây gỗ cãi nhau cũng biết nhường nhịn, có điều đẹp trai quá. Trong ấn tượng của ông bố tài phiệt, đàn ông không nên đẹp trai, cũng không thể quá giàu có. Đẹp trai e rằng sẽ dễ dàng hấp dẫn phụ nữ, quá nhiều tiền chỉ sợ sẽ ăn chơi lu bù.

Chẳng qua, ánh mắt của ông bố tài phiệt rất sắc bén. Khi Hồ Quân vừa tiến đến, đã nhìn thấy anh mặc quần cảnh sát, nghĩ đến chắc cũng giống như con gái nhà mình, nếu là cảnh sát nhân dân, chắc chắn vượt qua thử thách về vấn đề tác phong.

Tư tưởng của ông bố tài phiệt còn dừng lại ở thời kỳ của ông, dùng tiêu chuẩn của ông mà chọn rể cho con gái. Thân hình cao lớn, không mập không gầy, khỏe mạnh.

Tóm lại, nhìn đi nhìn lại, ông bố tài phiệt rất hài lòng, hài lòng rồi là phải quyết định, đây là tác phong nhất quán của ông bố tài phiệt. Cũng đúng, mình phải hành động, hơn nữa nhìn cậu ta và con gái nhà mình, hai người đang rất vừa ý mà.

Tây Tử còn chưa trùng cho Hồ Quân rồi đi, đã nhìn thấy ba cô đứng dậy, từ từ đi tới. Mắt Tây Tử tròn lên, cứ nhìn chòng chọc ông bố tài phiệt nhà cô đi tới, đến trước mặt Hồ Quân, lại tự giới thiệu mình:

“Tôi là ba con bé, cậu tên là gì? Bao tuổi? Nơi làm việc....”

Ba Tây Tử hỏi mấy câu liên tiếp như đang tra hộ khẩu, khiến Hồ Quân sững sốt. Nhưng Hồ Quân là aichứ, vừa động não đã lập tức hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra. Liếc thấy Tây Tử ngồi đối diện có vẻ tức giận, trong lòng lại vui vẻ hơn.

Đứng lên, vô cùng cung kính trả lời: “Cháu là Hồ Quân, làm việc trong cục quản lý giao thông thành phố....”

Huyền thuyên một hồi, vô cùng nghiêm túc khai báo sơ yếu lý lịch rõ ràng....

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

“Hồ Quân?”

Ba Tây Tử nghe anh nhiệt tình tự giới thiệu xong, mới phản ứng lại: “Cậu không phải là Tôn Phong à?”

Nhớ ra thì quá muộn màng, hình như đối tượng con mình xem mắt là một luật sư, không phải là cảnh sát, làm... Hồ Quân liếc mắt nhìn về mặt yên tâm của Tây Tử, ánh mắt lóe lên:

“Chú, cháu và Tây Tử là đồng nghiệp, chúng cháu....”

Nói tới chỗ này, cô ý dừng lại một chút, Tây Tử tròn trĩnh mắt nhìn chăm chăm vào anh. Anh ta dừng lại như vậy rõ ràng sẽ khiến người khác hiểu lầm và có vẻ mờ ám không đáng có, vội vàng giải thích:

“Ba, con với anh ta không có....”

Lời còn chưa dứt, Hồ phu nhân đã đi tới đây, nở nụ cười hiền lành hết sức hài lòng, chào ba Tây Tử, “Chào ngài, tôi là mẹ Hồ Quân....”

Hồ phu nhân vừa nhận điện thoại mới biết, cô gái mình vừa mắt này không phải đúng người, nhưng cũng không quan trọng, quan trọng là... con trai và cô gái này rất xứng đôi, hơn nữa hình như nó cũng rất vừa ý.

Hồ phu nhân không nhớ rõ đã cho con trai đi xem mắt bao nhiêu lần nữa, nhưng chưa bao giờ suôn sẻ như thế này. Hơn nữa con trai do mình sinh ra, không để ý tới chuyện tại sao hai người này lại biết nhau, nhưng bà dám chắc con trai mình đối xử với cô gái này rất khác.

Mà cô gái này còn có thể quản thúc con trai, lần đầu gặp mà trong lòng Hồ phu nhân đã nắm chắc. Hiếm hoi lắm mới thể gặp được cô gái vừa ý như vậy, Hồ phu nhân làm sao có thể bỏ qua được. Dù thế nào đi nữa, cũng phải khiến ngựa hoang Hồ Quân có một cái dây cương thật bền chắc, bà đã chọn người này là vợ con mình rồi.

Xác định chủ ý, Hồ phu nhân không thêm để ý xem có thích hợp hay không, nhúng tay vào luôn. Ông bố nóng nùng gả con gái gặp được Hồ phu nhân hy vọng con trai cưới vợ để sớm có cháu đến mức loạn xì, vô cùng ăn nhịp với nhau.

Cộng thêm bên cạnh còn có Hồ Quân khôn khéo thích hành hạ người khác dù không có lợi gì cho mình, không muốn thấy người khác vui sướng, quả thực đã thành tổ hợp tốt nhất. Ngồi ở ghế VIP trong Cẩm Giang, Tây Tử không hiểu tại sao mọi chuyện lại thành như vậy.

Hai vị trưởng bối hoàn toàn không cho cô cơ hội giải thích, mới gặp đã thân, biến lần xem mắt bình thường nhất này thành cuộc gặp gỡ chính thức giữa hai nhà.

Tây Tử vô cùng khó chịu. Ba cô cố hết sức gả cô cho một gã nghèo cha mẹ đều mất mà, những điều kiện này hoàn toàn không phù hợp với Hồ Quân, hơn nữa ba cô và mẹ Hồ Quân hoàn toàn không để ý tới suy nghĩ của cô và Hồ Quân, một lòng muốn ghép đôi hai người.

Tây Tử liếc nhìn Hồ Quân bên cạnh, nhìn thẳng vào ánh mắt như lưu manh của anh ta, Tây Tử hơi nghiêng người, khẽ nói: “Cục phó Hồ, chuyện này lớn rồi, tôi thấy kết cục không hay đâu. Nhìn ý của mẹ anh thế này, chẳng lẽ anh thật sự muốn cưới tôi?”

Hồ Quân vui vẻ nhếch mày, cũng nghiêng đầu tiến tới bên tai cô, nói: “Sao vậy? Tôi còn không sợ cưới, cô còn sợ gả ư?”

Tây Tử thua người không thua trận, cắn răng cười, nhưng có phần hơi khiếp sợ: “Anh dám cưới, tôi dám gả.”

“Ngài xem, hai đứa chúng nó rõ ràng đã yêu nhau từ trước rồi, lại gặt người làm cha mẹ như chúng ta. Con cái bây giờ lớn rồi, càng làm cho người ta bận tâm.”

Hồ phu nhân hài lòng liếc mắt nhìn Tây Tử và Hồ Quân ở phía đối diện, ánh mắt lóe sáng, như đang nhìn thấy cháu mình vậy gọi, hốc mắt bà Tây Tử cũng nóng lên, dòng lệ tuôn trào.

Đừng nói Hồ phu nhân, Tây Tử còn giật mình, vội vàng cầm khăn trên bàn, đưa cho bà lau nước mắt: “A, bà làm sao vậy?”

Ánh mắt của ông bố tài phiệt mang vẻ lưu luyến! Nhìn Tây Tử mà lòng ê ẩm, hốc mắt lại nóng lên:

“Con à, ba mong đợi con có thể gả cho một người tốt, dù sao mẹ con mất sớm, nuôi con từ bé đến lớn, chăm bẵm từng li từng tí mới nuôi lớn đến như vậy, sao có thể rời xa người cha này chứ. Lúc đi thi đại học, dù thế nào con cũng phải thi ở đó, ba cũng theo con. Mong đợi con tốt nghiệp đại học về với ông bà, nhưng con lại đi lính. Đi lính thì đi lính, ba biết, con gái của ba một khi đã quyết định thì không thể thay đổi. . . .”

Bà Tây Tử nói từ năm trăm năm trước tới năm trăm năm sau, Tây Tử nằm trên đầu gối bà khóc lóc:

“Ba đừng buồn, ba nói thế nào thì thế đó, con nghe ba hết.” (Chic: Một con thỏ sập bẫy ~~~~)

Được, ông bố tài phiệt chỉ chờ những lời này. Con gái do một tay ông nuôi lớn, tính tình không ai rõ hơn ông, hơn nữa ông bố tài phiệt cũng không khờ, là người vô cùng khôn khéo. Nếu không, cũng không thể từ một người đào mỏ trở thành địa chủ như hôm nay.

Đừng nhìn bà Tây Tử không biết mấy chữ, không có văn hóa, thật ra là một người đàn ông có tình có nghĩa. Năm Tây Tử gần một tuổi, mẹ Tây Tử bị bệnh qua đời, lúc ấy có người khuyên ông, hãy nhìn lại mình, nhìn con gái gào khóc đòi ăn, nên tìm một người phụ nữ có chồng mà cưới, cũng giống như một gia đình.

Nhưng bà Tây Tử không đồng ý, một thân một mình gà trống nuôi con. Về sau lại phát đạt, còn có không biết bao nhiêu người để ý, thậm chí còn có những người xấp xỉ tuổi con gái ông. Nhưng bà Tây Tử không thèm liếc mắt. Càng đừng nói đến tâm tư, lòng ông một nửa đã chết theo mẹ Tây Tử, còn lại một nửa đều dành cho hôn sự của con gái.

Bà Tây Tử yêu thương con gái, chỗ quê Tây Tử cũng coi như xa gần biết tiếng, đây chính là thương yêu từ tận đáy lòng. Tình cảm cha con ắt hẳn sẽ thân thiết hơn những cha con khác. Vào lúc này, ông bố tài phiệt than thở khóc lóc, thật sự khiến Tây Tử kinh hãi.

Bà cô rất hay lái nhái, nhưng chưa từng như hôm nay. Tây Tử cảm thấy từng câu của bà mình như những lời từ tâm khảm, tấm lòng chân thành ấy khiến cô cảm thấy mình vô cùng bất hiếu.

Hồ phu nhân không ngờ người đàn ông có vẻ thô kệch này lại là người giàu tình cảm như vậy, đừng nói tới những cái khác, nghe những lời ông nói, lòng Hồ phu nhân cũng ê ẩm nóng rất, chứ đừng nói Tây Tử.

Hồ Quân ở bên nghe vậy thì hơi sững sờ. Anh thật sự không lường trước được chuyện này, phải nói, Hồ Quân không ngờ hôm nay đi xem mắt có thể gặp được Tây Tử, mẹ anh còn vừa ý Tây Tử, cộng thêm người cha cực phẩm này của Tây Tử, chuyện này sẽ đi đến đâu, kết thúc thế nào, chính Hồ Quân cũng không biết, nhưng,

Hồ Quân liếc nhìn mặt Tây Tử. Bây giờ cô bé này thật sự khác một trời một vực so với bình thường. Anh chỉ thấy vẻ chăm chọc, vẻ khinh thường trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt đó, nhưng lại chưa thấy cô như thế này. Vành mắt hồng hồng, nước mắt long lanh, đáng vẻ nhu nhược mềm yếu, nhưng lại khiến Hồ Quân xúc động muốn ôm trọn cô vào lòng.

Hồ Quân lắc đầu, chợt nghe thấy thái hậu nhà anh lên tiếng:

“Ba Tây Tử, ngài yên tâm, tôi cũng có con gái, hai năm trước đã lấy chồng, tôi hiểu được tâm trạng của ông. Tôi bảo đảm, nhất định thương Tây Tử như thương con gái mình, ông yên tâm yên tâm. . . .”

Vành mắt bà Tây Tử hồng hồng, những nếp nhăn trên gương mặt ngăm đen càng hiện rõ, đặt tay Tây Tử vào tay Hồ phu nhân:

“Vậy tôi giao nó cho bà.” (Chic: Thêm một con thỏ sập bẫy ~~~~)

Cứ như ủy thác, tổng tham mưu Hồ đẩy cửa tiến vào, đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng này, nhất thời hơi giật mình. Lúc tổng tham mưu Hồ nhận được điện thoại của vợ mình, vẫn còn đang ở hội nghị thúc đẩy quân sự đối kháng tháng sau, hội nghị vừa kết thúc liền tới thẳng đây.

Ông vừa đến đã khiến bà Tây Tử sợ hết hồn, bà Tây Tử còn chưa phản ứng kịp, Tây Tử đã nhanh nhẹn đứng lên, nghiêm trang, giơ tay lên, thực hiện quân lễ tiêu chuẩn:

“Chào thủ trưởng.”

Động tác này của cô khiến không chỉ những người trong phòng, ngay cả tổng tham mưu Hồ cũng cười. Tổng tham mưu Hồ tuy nói là thủ trưởng chức vụ cao, nhưng cũng không phải một trưởng bối khó tính. Có điều mặc dù không khó tính, nhưng những người phụ nữ mà Hồ Quân chơi bởi trước kia không

vừa mắt ông, nhưng người trước mắt này, rất được.

Tổng tham mưu Hồ xuất thân nhà lính, đương nhiên có lòng thiện vị với những người đi lính. Hơn nữa, một cô bé trong veo như nước thể này, đừng nói không mặc quân trang, chỉ cần đứng nghiêm chào đơn giản như vậy, đã thể hiện rằng cô bé này rèn luyện mỗi ngày. Sống lưng thẳng, mắt nhìn thẳng, tư thế oai hùng hiên ngang, không nhăn nhó. Tổng giám đốc Hồ rất hài lòng, cực kỳ hài lòng với nàng dâu này.

Tổng tham mưu Hồ là thủ trưởng cấp cao cỡ nào, dĩ nhiên cũng không bị kiểu trình diện nhỏ như vậy làm khó, khoát tay như quân lễ, Hồ phu nhân cũng phì cười:

“Mấy người thật là lạ, sau này đều là người một nhà, gặp mặt đều như vậy sẽ làm người ta chết cười mất.”

Mặt Tây Tử hơi đỏ, giờ mới hiểu được người thủ trưởng cấp bậc thiếu tướng này chính là ba của tên Hồ Quân lưu manh kia. Hình như có nghe nói Hồ Quân có bối cảnh vững vàng, không ngờ rằng lại là lãnh đạo lớn như vậy, không khỏi có mấy phần lo lắng.

Lại nói, Hồ Quân rất giống ba anh, nhưng ba anh nghiêm túc hơn chút, chẳng qua thủ trưởng còn thuận mắt hơn Hồ Quân nhiều. Tây Tử cảm thấy, là thủ trưởng phải như ba của Hồ Quân này mới được.

Bữa cơm kéo rất dài, từ lúc bốn giờ cho đến tận tối. Thủ trưởng Hồ cực kỳ ôn hòa hiền lành hỏi Tây Tử vài chuyện nhỏ lúc mới làm lính, ngoài Tây Tử hơi mất tự nhiên, hai bên nói chuyện với nhau rất vừa ý.

Đi ra từ Cẩm Giang, hai bên đã quyết định hôn sự của Hồ Quân và Tây Tử, quả thực là sự kiện xem mắt quạ đen nhất trong lịch sử. Tổng tham mưu Hồ cho cảnh vệ và tài xế lái xe đưa Tây Tử và ba mình về, còn ông và phu nhân ngồi xe Hồ Quân về nhà.

Vừa lên xe, thái hậu đã hạ lệnh:

“Mẹ thích Tây Tử này. Mẹ và ba con bé đã bàn bạc ổn thỏa, tháng sau tổ chức.”

Hồ thủ trưởng cũng cau mày, nói:

"Ba không quan tâm đến những chuyện rối loạn trước kia của con, nhưng trước khi cưới, nhớ dọn dẹp sạch sẽ cho ba. Tây Tử là một cô bé tốt, ba không cho phép con bắt nạt con bé.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Ông bố tài phiệt của Tây Tử uống hơi nhiều, vừa về đến nhà đã nghiêng người nằm bẹp xuống giường ngáy khò khò. Tây Tử khách sáo tiễn cảnh vệ và tài xế về, sau đó quay lại cởi giày tất, đắp chăn cho ba rồi đi thay quần áo tắm rửa.

Sau khi tắm rửa xong, cô ngồi xếp bằng cạnh mép giường, ngăn người nhìn baminh. Ba cô vất vả, cô biết; ba rất thương cô, cô cũng biết, thế nhưng sao cô lại u mê hồ đồ mà kết hôn.....

Điện thoại bên cạnh cô rung lên, cô nhìn lướt qua, hơi nhăn mặt. Cô đứng dậy, cầm điện thoại ra phòng khách, bấm nút nghe.

Hồ Quân không nói mấy lời vô nghĩa mà vào thẳng vấn đề: "Tôi đang đợi cô dưới tầng một....."

Tây Tử vừa đi ra ban công, đã thấy Hồ Quân đang ngồi trên bồn hoa đối diện, dáng vẻ lười biếng, trong tay còn kẹp điếu thuốc. Có vẻ anh ta luôn mang vẻ bất cần đời như vậy.

Có lẽ do ấn tượng ban đầu, Tây Tử hoàn toàn không có chút thiện cảm với Hồ Quân. Thực ra cô ghét nhất loại đàn ông như lưu manh này, có cảm giác không đáng tin. Nhưng mà xui quỷ khiến thế nào mà cô lại đi tới tình cảnh hiện tại với một người đàn ông không đáng tin.

Đời này Tây Tử không thể nào làm trái ý ông bố tài phiệt. Bình thường có chuyện gì đi nữa, ba cũng có thể chiều theo ý cô. Nhưng hôm nay thấy ba như vậy, dĩ nhiên Tây Tử đau lòng. Mà cô có thể thấy được ba cô rất thích Hồ Quân, cực kỳ vừa ý.

Hồ Quân thấy cô đã đi ra ngoài, dập tắt điếu thuốc trong tay, ném xuống đất. Tây Tử cau mày đi tới, cúi người nhặt điếu thuốc, ném vào thùng rác bên cạnh, tức giận nhắc nhở:

"Phiền anh có chút ý thức công cộng được không?"

Hồ Quân dờ khóc dờ cười, cô bé này lúc nào cũng thấy mình ngứa mắt. Hồ Quân không hiểu, mình đắc tội cô bé này lúc nào chứ. Từ nhỏ đến lớn, mọi việc liên quan đến phụ nữ anh đều giải quyết thuận lợi, đây cũng là lần đầu tiên anh gặp phải một cô gái thấy mình vô cùng ngứa mắt. Đã thế cô bé này

còn không buông tha bất kỳ cơ hội nào để đả kích anh.

Nhưng có phải cô bé này quá coi thường mình rồi không. Hành động hiện giờ của bản thân mặc dù không thể sánh được với Romeo, nhưng cũng miễn cưỡng tương đương với Lương Sơn Bá. Dù cô không vui mừng phấn khởi đến mức nhảy nhót, nhưng tối thiểu cũng phải ăn diện một chút chứ. Nhưng nhìn cô bây giờ xem.

Cô mặc một cái quần rằn ri có vẻ cũ, đi dép lê, phía trên mặc một cái áo phông ngắn tay rộng thùng thình. Vừa nãy lúc ở Cẩm Giang, cô còn có dáng vẻ yêu kiều của phụ nữ, bây giờ thì khó mà phân biệt là nam hay nữ. Chuyện này còn bỏ qua được, nhưng nhìn ánh mắt kia, thái độ kia, không phải Hồ Quân suy nghĩ nhiều, mà rất rõ ràng là cô vô cùng vô cùng không muốn gặp anh.

Tây Tử không hề lễ độ liếc mắt nhìn anh, rồi đặt mông ngồi xuống bồn hoa bên cạnh:

"Cục phó Hồ, chuyện cho tới bây giờ, chúng ta cũng không cần tiếp tục che giấu nữa, cứ nói thẳng đi. Mặc dù tôi đến cục giao thông thành phố này chưa lâu, nhưng cũng đã từng nghe nhiều vụ tai tiếng của ngài, tôi thấy ngài không thiếu vợ. Nếu ngài thực sự cần cưới gấp một cô vợ trẻ, chỉ cần vung tay hồ, lao đến tới tấp là nói dối, nhưng một tiểu đội thì vẫn có thừa. Vì vậy, hôm nay ngài xuất hiện tại đây, thứ cho tôi ngu muội, thật sự không thể hiểu ý lãnh đạo."

Hồ Quân thấy lời nói "cảm thương mang con" của cô thì hơi giận, nhưng ngấm lại, từ ngày đầu tiên biết cô, cô bé này hề mở miệng đều không bỏ qua cho mình.

Sự việc tới mức này, trước đó Hồ Quân cũng không ngờ tới. Ban đầu, anh chỉ muốn cải thiện mối quan hệ giữa hai người, nhưng ánh mắt chán ghét của cô thật sự khiến anh tức chết, chỉ muốn cho cô bé này cũng phải khó chịu một lần. Nhưng không ngờ rằng thái hậu nhà mình lại chọn trúng Tây Tử, còn yêu cầu lão gia nhà mình chuẩn bị một cuộc gặp mặt thông gia vừa đơn giản lại long trọng, còn có ông bố cực phẩm của Tây Tử nữa.....

Nếu Hồ Quân có thể thành thật chút, chắc chắn sẽ biết, mặc dù bản thân vẫn không muốn kết hôn, nhưng cũng không chống đối việc cưới Tây Tử. Ngược lại, còn có phần mong đợi. Dĩ nhiên, đây là việc đã chôn sâu trong lòng, e rằng bản thân cố ý quên mất.

Hồ Quân nhướn mày:

"Tôi vẫn còn nhớ, vừa rồi ở Cẩm Giang, cô nói nếu tôi dám cưới, thì cô dám gả, sao đây? Bây giờ đã sợ rồi, cô sợ gì chứ? Sợ tôi ăn cô, hay sợ sau này sẽ yêu tôi, khó kìm nén tình cảm, không thể thoát ra được?"

Tây Tử cười:

"Cục phó Hồ, dù gì ngài cũng là lãnh đạo, chúng ta có thể đừng nói những lời buồn nôn như vậy được không? Bữa cơm tối nay rất đắt, chốc nữa lại phải nôn ra cũng không có lời, tôi không có thời gian pha trò với ngài, cứ thẳng thắn đi có được không?"

Cô bé này giống y chang cái súng máy, pằng pằng pằng, từng từ từng chữ đều mang mùi thuốc súng. Hồ Quân bị cô làm cho nghẹn lời, khuôn mặt lưu manh cố nở nụ cười. Nhưng anh cũng không tức, tức giận vì cô bé này cũng không đáng. Dù thế nào đi nữa, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, anh cũng hiểu nếu lão gia và thái hậu đều thích Tây Tử, ba Tây Tử cũng vội vã muốn gả con gái, không bằng tương kế tựu kế, xem như một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.

Hồ Quân cũng không phải là người chịu thua thiệt, liếc nhìn cô từ trên xuống dưới:

"Tôi cũng chỉ phòng ngừa chu đáo, thăm dò cô trước một chút. Theo như tôi biết, đàn bà đều là loài nghĩ một đằng nói một nẻo, dù mở miệng bảo không thích, nhưng trong lòng lại hận không thể bám chặt lấy. Loại đàn bà như vậy tôi gặp nhiều rồi. Tôi chỉ sợ cô yêu tôi, đến lúc đó lại muốn chết muốn sống cùng tôi, tôi không chịu nổi đâu."

Tây Tử liếc nhìn anh ta:

"Tôi có thể thề với Mao chủ tịch, đời này không bao giờ yêu ngài, biết điều bỏ trái tim của ngài vào lại trong bụng đi!"

Khóe miệng Hồ Quân co quắp, hồi lâu mới mở miệng: "Ba cô và ông bà nhà tôi đều đã ưng thuận, không bằng hai ta làm thân trước, rồi kết hôn sau."

Tây Tử nhướn mày, Hồ Quân lại nói tiếp:

"Cô đừng hoang tưởng, cô không phải là mẫu người của tôi. Tôi chỉ cảm thấy chuyện xem mắt rất phiền nhiễu. Cô cũng vậy, tôi cũng không tin hôm nay cô cam tâm tình nguyện đi."

Tây Tử liếc nhìn anh:

"Việc này hình như không liên quan tới chuyện hai ta có kết hôn hay không."

"Sao lại không liên quan chứ? Hai ta nam chưa cưới nữ chưa gả. Nếu kết hôn, dù là ba cô hay lão gia và thái hậu nhà tôi, tất cả đều hết lo lắng, cuộc sống sau này cũng yên bình rồi."

Tây Tử liếc nhìn anh từ trên xuống dưới, nói thẳng:

"Tôi không hề muốn gả cho anh."

Hồ Quân vô cùng tức giận, lửa giận dâng trào, tắc nghẽn trong lồng ngực lên không nổi mà xuống cũng chẳng xong vô cùng khó chịu. Cô bé này không bao giờ buông tha cơ hội chọc ngoáy anh.

Hồ Quân hít một hơi thật sâu, giọng khàn khàn:

"Yên tâm đi! Người vợ như cô, tôi cũng chẳng vừa mắt, chỉ muốn có tờ giấy chứng nhận kết hôn để lừa gạt mọi người cho xong việc, cô nghĩ tôi vui khi cưới cô chắc!"

Nói thật, Tây Từ hơi nghi ngờ nhân phẩm của Hồ Quân. Người này nhất định là loại suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Ngày hôm đó, khi thấy cô tập võ toát mồ hôi mà còn có thể nghĩ linh tinh được. Cô cũng nghi ngờ trong đầu anh ta không phải là tuý nào mà là tinh trùng.

Nhưng mà chuyện đến nước này cô cũng biết, đây là con đường duy nhất. Lại nói, ba cô như vậy khiến trong lòng cô thật sự rối loạn. Mặc dù ba cô vẫn hay cầu nhau, nhưng than thở khóc lóc như hôm nay thì chưa từng có.

Ba cô rất thương cô, hai mươi bảy năm qua trong lòng ông chỉ có đứa con gái này, ngay cả một người để bầu bạn cũng không có. Không phải Tây Từ không nghĩ tới việc tìm cho ba một người bạn già, nhưng lại bị ba cô từ chối. Có lẽ đợi cô kết hôn rồi, ba cô sẽ quan tâm hơi tới cuộc sống của mình, dù sao tuổi của ông vẫn không tính là lớn, còn nửa đời nữa, chẳng lẽ lại sống như vậy đến cuối đời.

Ba thương cô, cô cũng rất thương ba, kết hôn..... Đợi mắt Tây Từ ư ảm, dù sao đời này cô cũng không muốn yêu ai cả. Như vậy kết hôn với ai mà chẳng giống nhau? Hồ Quân cũng được, những người khác cũng chẳng sao, có gì khác nhau đâu.....

Gió đêm mon tron tóc mái của cô, làm lộ ra cái trán trơn bóng cùng hàng mày của cô. Lông mày của cô hơi thô, không tính là thanh tú, nhưng hợp với đôi mắt, lại mang vẻ mạnh mẽ xinh đẹp. Dưới ánh đèn, con ngươi của cô như sáng lên, bên trong sóng gợn lăn tăn, rất sâu, nhưng cũng sáng chói, mà lại có phần xa xăm.

Hồ Quân không đoán nổi bây giờ cô đang nghĩ gì. Nhưng vừa rồi trên người cô toát ra cảm giác sắc bén, đứng ở nơi đó, như có nỗi ưu sầu chất chứa và cô đơn lẻ loi, khiến Hồ Quân lại mất hồn. Đáng tiếc chẳng qua chỉ vài giây, ngay sau đó lại bị cô bé này kéo về hiện thực.

"Nhưng trước tiên chúng ta phải có ba điều quy ước."

"Ba điều quy ước? Ba điều quy ước gì?"

Hồ Quân hơi ngạc nhiên, Tây Từ nhìn thẳng vào anh, không hề úp mở, thẳng thắn rõ ràng:

"Ba điều quy ước sau cưới, mặc dù trên danh nghĩa là vợ chồng, nhưng chắc chắn ai cũng ngại người kia. Anh làm việc của anh, tôi không tham dự, chuyện của tôi, anh cũng đừng quản."

"Ý của cô là sau khi kết hôn, tôi tìm bao nhiêu phụ nữ cũng được, cô sẽ không để ý."

Giọng nói của Hồ Quân hơi tức giận, Tây Từ gật đầu, Hồ Quân vui lắm, gần như từ thốt lên từ kẽ răng:

"Cô thật hào phóng....."

Tây Từ lười phải nói nhảm với anh:

"Đầu tiên cần xác nhận lại tài sản, của anh tôi không cần, của ba tôi anh cũng không thể tham!"

Hồ Quân bị cô gái này làm cho tức đến mức chết đi sống lại. Lớn như vậy, đây vẫn là đầu tiên có người nghi ngờ bản thân mê sắc tham tài. Vô cùng tức giận, giọng của Hồ Quân lại trở nên nhẹ nhàng, khuôn mặt trầm xuống, kìm nén cơn giận, nói từng từ từng chữ:

"Cô có thể yên tâm, Hồ Quân tôi dù có nghèo đi chăng nữa, cũng không thèm quan tâm tới hai lò than nhỏ của ba cô đâu."

Tây Từ gật đầu:

"Vậy thì tốt, hôn lễ đừng làm quá lớn, đơn giản là được rồi. Còn nữa, sau khi kết hôn hai chúng ta ở cùng một đơn vị hình như không được hay cho lắm. Tôi muốn chuyển sang đội hình sự, anh giúp tôi chuyển đi. Yêu cầu của tôi nhiều như vậy, nếu như anh đều đồng ý, vậy thì kết hôn....."

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Sự kiện xem mắt đen đui của Tây Tử và Hồ Quân diễn ra vào thứ bảy, chủ nhật không phải đi làm. Tây Tử trở về phòng còn chưa ngủ đủ, lại có cảm giác không bình thường, dù sao cô đã đi lính năm năm, mặc dù ngủ nhưng vẫn rất cảnh giác. Cô chợt mở mắt ra, đập vào mắt chính là khuôn mặt lưu manh âm hồn bất tán của Hồ Quân.

Hơn nữa, hôm qua anh ta vẫn còn ở dưới tầng, hôm nay đã đường đường vào nhà. Việc này tiến triển quá nhanh rồi! Tây Tử lập tức ngồi dậy nhìn anh ta chăm chăm:

"Anh vào bằng cách nào?"

Hồ Quân tới một lúc lâu rồi, anh cũng không muốn, nhưng từ sáng sớm thái hậu đã gọi điện thoại thúc giục. Sau ngày hôm qua, ông bà già nhà anh đã coi Tây Tử là con dâu có tiếng cũng có miếng rồi.

Khi anh đi vào, ba Tây Tử đang đeo tạp dề, làm "com trộn" trong căn bếp nhỏ thoáng đãng. Đây là bữa sáng truyền thống của vùng Sơn Tây, nói đơn giản chính là gạo kê, khoai lang, rau dưa và vài món ăn khác trộn lại. Hồ Quân đã từng ăn phiên bản nâng cấp "cháo rau lưu tiên" tại một quán ăn ở Sơn Tây.

Anh đứng một bên nhìn tư thế ba Tây Tử nấu com thì biết, cô bé Tây Tử kia như một phần trong trái tim ba cô, chẳng khác nào phục vụ bảo bối. Hồ Quân cũng không xa lạ gì khu dân cư này nữa, là hạng mục khai thác năm ngoái của Diệp Trì. Vừa gần nước, lại vô cùng yên tĩnh, bốn tầng cao nhất ở tòa nhà bên cạnh là của bốn anh em họ, mỗi người một tầng không lệch không chéo, là một khu vực tốt, trang trí tinh tế, giá trị càng không cần phải nói, quan trọng nhất chính là tình cảm giữa anh em họ.

Trên sân thượng còn có một vườn hoa lộ thiên của riêng bốn người, vốn định làm nơi nghỉ ngơi tám chuyện của vợ con bốn anh em trong tương lai, cũng coi như Diệp Trì chia hoa hồng cho mấy anh em. Cho nên mới nói, Tây Tử đề phòng anh tham hai cái lò than nhỏ của ba cô thì oan cho Hồ Quân rồi, anh thực sự đâu có thiếu tiền.

Phòng ốc đã xây xong, Hồ Quân cũng muốn chuyển vào ở, không vì cái gì khác, đơn giản là có thể ăn chực. Dù sao, nhà của bốn người đều ở bên kia, bản thân lại độc thân, tan ca đến nhà ai mà chẳng được, còn đỡ phải tự nấu nướng. Anh tính toán đầu ra đấy, nhưng Diệp Trì lại tuyên bố, không có giấy chứng nhận kết hôn thì không được phép vào ở, Hồ Quân lại không được phép vào, cũng vì sợ anh mang mấy cô gái linh tinh về, làm đảo lộn sự sạch sẽ thanh bình ở đây.

Lời này của Diệp Trì thật cay độc! Lại nói Hồ Quân anh không sạch sẽ, cũng không ngầm lại phẩm hạnh trước kia của mình ra sao. Nhưng Diệp Trì là lão đại, Phong Cẩm Thành và Tả Hoành đứng sau lại càng xấu xa, ra phiếu tán thành 3-1, khiến anh - Hồ Quân hiện nay vẫn còn phải ở trọ. Bây giờ kết hôn, chuyện thứ nhất anh phải làm chính là chuyển vào ở, để thỏa mãn tâm nguyện.

Nhưng ông bố tài phiệt này của Tây Tử cũng có chút thực lực, đương nhiên rồi! Ông chủ than đá Sơn Tây giàu xổi nổi tiếng cả nước, gian nhà không quá lớn, gồm ba phòng, sắp xếp tinh xảo thoải mái, lấy ánh sáng cũng rất tốt.

Ba Tây Tử thấy Hồ Quân ngần ngại đứng sau nhìn mình làm com, liền phát tay: "Cháu vào phòng gọi con bé đi, sắp chín giờ rồi, nếu không lại lỡ mất com sáng, không tốt cho cơ thể."

Hồ Quân hơi ngần ngại, trong lòng rất vui vẻ, việc này vừa đúng ý anh. Được ba vợ tương lai gọi ý, Hồ Quân đi thẳng vào phòng Tây Tử. Lúc Hồ Quân đi vào, Tây Tử vẫn còn đang nằm ngủ say sưa trên giường. Hồ Quân quan sát xung quanh, căn phòng giống y chang cô bé này, ngay cả bàn trang điểm cũng không có, rèm cửa sổ và vật dụng xung quanh đều mang màu trắng đen, tương đối đơn giản.

Trên tủ gần đầu giường có một khung hình thủy tinh, Hồ Quân đưa tay cầm lên xem, là bức ảnh cô chụp chung với mười nữ binh. Tất cả đều mặc quân phục cảnh sát võ trang, kẻ vai sát cánh đứng cùng nhau, phía sau là hàng loạt các doanh trại quân đội ngay ngắn. Hồ Quân dễ dàng tìm thấy Tây Tử, cô đứng hàng thứ hai, cánh tay khoác lên vai hai nữ binh, nhô đầu ra cười.

Cô cười tươi rói, thoải mái để lộ sự nhiệt tình và tươi trẻ dưới ánh mặt trời chói lóa. Trong mắt không có vẻ châm chọc khinh thường, cô cười rất thật, rất ngọt, rất đẹp..... Tây Tử đưa tay, cướp lại khung hình trong tay anh, đặt lại ở đầu giường.

Hồ Quân cười cười, cũng không để bụng, dù sao cô bé này chưa bao giờ cho anh sắc mặt hòa nhã, cũng đã quen rồi, anh chỉ ngón tay ra ngoài:

"Ba bảo anh vào."

"Ba?"

Mấy ngày hôm nay rất nóng, Tây Tử bị tiếng ba của Hồ Quân làm cho chấn động, khoe miệng giật giật:

"Anh cũng thật quá đáng, chúng ta còn chưa kết hôn đâu mà gọi ba như vậy."

Hồ Quân nhếch mày: "Sáng mai đi đăng ký kết hôn rồi, đâu còn sớm nữa?"

"Sáng mai làm gì?" Tây Tử ngạc nhiên, Hồ Quân cười, nhìn cô: "Tôi đồng ý tất cả yêu cầu của cô, ý của ba mẹ là muốn hai ta nắm chặt cơ hội. Nếu đã quyết định, thì không nên lãng phí thời gian nữa, sáng mai đi đăng ký kết hôn. Còn lễ cưới thì cần chuẩn bị một chút, tháng sau tổ chức, thế nào rất vui phải không?! Sáng mai cô đã là vợ tôi rồi....."

Tây Tử nhắm mắt. Đúng vậy, ngày hôm qua mình cũng đã đồng ý, sớm một ngày hay chậm một ngày thì có sao đâu. Cô khoát tay chỉ ra cửa, không chút

khách khí hạ lệnh đuổi khách: "Anh ra ngoài trước đi, tôi phải rời giường."

Hồ Quân cười ha ha hai tiếng, không chỉ không đi ra ngoài, còn đặt mông ngồi bên mép giường cô, khẽ nói: "Tôi không thể ra ngoài, cô suy nghĩ chút đi, ba cũng rất thông minh, tôi thấy ba có hơi nghi ngờ về chuyện chúng ta. Ông bảo tôi đi vào gọi cô, tức là muốn thăm dò gián tiếp. Nói không chừng, bây giờ đang đứng ở ngoài cửa rồi. Lại nói, dù có là thật hay giả, sáng mai chúng ta đã là vợ chồng, không cần thiết phải tỏ vẻ phi lễ chớ nhìn!"

Tây Từ nhìn anh chằm chằm, nhưng suy nghĩ lại sẽ thấy Hồ Quân nói cũng có phần đúng. Ba rất hiểu tính cách của cô, chắc chắn sẽ hoài nghi thái độ thỏa mái đồng ý kết hôn của cô. Nói không chính xác, chính là nghi ngờ cô lừa ông, dùng Hồ Quân để dò xét.

Tây Từ cũng không ngại ngần, lập tức xốc chân lên trước mặt Hồ Quân. Hồ Quân nhìn không chớp mắt, ánh mắt lóe ra hai tia sáng. Đáng tiếc thật thất vọng, cô bé này thật sự không giống phụ nữ, đi ngủ còn mặc quần rằn ri áo ba lỗ, đúng là vô trang đầy đủ. Tưởng có thể thấy cảnh xuân tươi đẹp, mà chỉ là hy vọng xa vời.

Tây Từ không để ý tới anh, xuống giường, cứ đi chân trần, mở cửa ra. Ba cô lão đảo suýt ngã, Tây Từ nhanh tay nhanh mắt, đỡ lấy ba:

"Ba, ba làm gì ở đây vậy?"

"À! Ha ha..... Con gái, ba tới gọi hai đứa xuống ăn sáng, ăn sáng....."

Ló đầu ra, thấy Hồ Quân đang ngồi trên giường con gái, dáng vẻ thân mật rất mập mờ, trái tim của ông bỗng tài phật mới buông lỏng. Không phải ông đa nghi, con gái là ông nuôi lớn, tính tình thế nào ông hiểu rõ nhất, nói dễ nghe là thẳng thắn kiên cường, nói khó nghe thì chính là khó tính bướng bỉnh. Tuy nói chính ông thấy rất tốt, nhưng trong lòng cũng biết, tính của con gái nhà ông không được lòng ai, hơn nữa đàn ông ai chẳng thích loại phụ nữ dịu dàng mỏng manh.

Đây cũng là nguyên nhân ông muốn tìm con rể vừa nghèo vừa mồ côi, không có ba mẹ chồng, kinh tế sẽ do con rể nắm giữ. Tương lai sẽ không sợ thẳng nhóc kia có mối nối cũ, vong ân phụ nghĩa, Hồ Quân cũng chỉ nhảy vào đúng dịp mà thôi.

Chủ yếu ba Tây Từ đã gặp ba mẹ Hồ Quân, ông cũng không biết ba Hồ Quân rốt cuộc có cấp bậc gì, có cảnh vệ theo thì chắc chắn không phải là nhân vật tầm thường. Nhưng ông ấy nói chuyện hay làm việc đều rất hiểu lý lẽ. Quan trọng nhất, ba Tây Từ nhìn ra được, ông bà nhà Hồ Quân thật sự rất thích Tây Từ, dù mới gặp lần đầu đã thấy hợp ý, về sau gả đi cũng sẽ không gây khó dễ cho Tây Từ.

Hơn nữa, công việc của Hồ Quân cũng thích hợp, cùng một ngành với con gái của ông nên có thể chăm sóc con rể tốt hơn. Hơn nữa ba Tây Từ thấy Hồ Quân cũng có lòng với con gái mình. Nam nữ cũng đã lớn như vậy rồi, đừng nói có yêu hay không, chỉ cần thích hợp, vừa ý là được, tình cảm thì có thể bồi đắp sau khi cưới, không vội.

Nhưng trong lòng cũng lo cho đứa con gái tinh ranh này, lo lắng con rể này lừa ông. Vì vậy mới bảo Hồ Quân đi vào gọi cô, Hồ Quân vừa mới đi vào, ông đã lập tức rón ra rón rén theo sau, kê tai sát cửa, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên trong. Nhưng nghe mãi cũng chẳng thấy gì, đang sốt ruột, con gái ông lại từ bên trong đi ra.

Tây Từ thật hết cách với ba cô, Hồ Quân ở phía sau che miệng ho khan một tiếng. Anh đi tới, tự nhiên duỗi tay vòng lên hông Tây Từ, hơi cúi đầu, vô cùng dịu dàng mà nói: "Đi rửa mặt rồi ăn sáng. Ăn xong chúng ta đi xem nhà"

"Nhà? Nhà gì chứ?"

Ba Tây Từ cũng gật đầu: "Ừ, phải chọn nhà cẩn thận vào đây. Chọn một căn lớn một chút, về sau kết hôn rồi sinh con, bây giờ không như những năm đói nghèo, sinh nhiều vào, ba nuôi hộ hai đứa."

Tây Từ không biết phải làm sao: "Ba, ba nghĩ nhiều quá rồi, căn nhà này cũng được lắm rồi. Thi thoảng ba mới tới, mua nhiều nhà như vậy thật lãng phí."

"Sao lại lãng phí? Ba chỉ có mỗi con là con gái, mẹ con lại mất sớm, tương lai dưỡng lão vẫn không thể dựa vào....."

Tây Từ chợt thấy đầu mình như muốn nổ tung, chỉ cần cô không làm theo ý ba, ba cô sẽ lại bắt đầu cầu nhàu. Nhưng mà lần này ba cô còn chưa kịp lái nhai, Hồ Quân đã mở miệng:

"Ba, chuyện nhà cửa ba không cần phải để ý, còn cũng có rồi, cũng không xa đây, ngay cạnh khu dân cư. Ba xem, ở đây cũng có thể nhìn thấy, tòa nhà bên kia....."

Ba Tây Từ sững sờ, đương nhiên ông biết tòa nhà đối diện. Ban đầu lúc con gái vẫn còn đang đi lính, ông đã muốn mua nhà ở đây. Thứ nhất là con gái mình có nơi đặt chân, thứ hai là con rể cũng có nơi để về, nhưng con gái lại từ chối không ngót. Cho đến năm ngoái, ông mới lên mua được căn nhà này, lúc mua ông lại chọn trúng căn nhà đối diện tòa nhà.

Tuy nói chỉ cách một con đường cái, nhưng giá nhà ở diện cao gấp đôi. Điều này cũng không đáng nói, dù sao ta cũng có tiền. Nhưng sau khi ông nghe ngóng, cô gái bán cao ốc nói tòa nhà đối diện còn chưa xây xong đã bán hết rồi. Lúc này nghe Hồ Quân nói có nhà ở bên kia, không khỏi nghi ngờ, liếc nhìn Hồ Quân từ trên xuống dưới:

"Con rể à, con là cảnh sát nhân dân vì dân phục vụ, chuyện nhận tham ô hối lộ này, dù sao ba cũng không thể làm!"

Tây Từ bật cười.

Chương 11

Nói là làm, ngày hôm sau đi đăng ký luôn. Thoáng cái, Tây Tử đã nhìn thấy xe của Hồ Quân ở bên cạnh. Có thể nói người đàn ông này rất đẹp trai, đúng là nhà quyền quý. Hôm nay anh ta ăn mặc cực kỳ trình trọng, quần tây áo sơ mi, không thắt cà vạt, không cài vài nút áo. Anh đứng nghiêng người dựa vào đầu xe, nhét tay trong túi quần trông rất phong độ. Tóc cắt ngắn, nhưng chỉnh tề gọn gàng, gương mặt mang nét cười thoáng qua. Dù nhìn từ góc độ nào, cũng có thể thấy được là người đàn ông ưu tú.

Nếu Tây Tử có thể bỏ qua những thành kiến trong lòng, cô phải thừa nhận Hồ Quân rất xuất sắc, còn trẻ tuổi lại giữ chức vụ cao. Ngoại hình, gia thế và năng lực của anh dường như không có khuyết điểm nào, đáng tiếc đây là điểm mà Tây Tử ghét nhất. Hơn nữa cô rất hiểu Hồ Quân nhất định không chỉ ăn chơi mà còn là người không bao giờ chịu thiệt thòi, có thể động dục bất cứ lúc nào.

Ông bố tài phiệt của cô là người hiểu biết rộng, tại sao lại có cái nhìn sai lầm về anh ta như vậy chứ. Tây Tử liếc nhìn Hồ Quân, ánh mắt lấp lánh, trong lòng có chút thất vọng.

Anh biết thừa cô bé này không coi mình ra gì, mặc dù anh không biết vì sao. Nếu nói về chuyện trước đây, mặc dù lúc đó anh điều cô đến cục giao thông thành phố, nhưng cũng không làm gì cô, còn chăm sóc cô tận tình. Nhưng cô bé này nhìn anh như thế nào cũng không vừa mắt.

Miệng còn chưa nói, nhưng nhìn ánh mắt kia, biểu hiện kia, thái độ kia nữa. Cô có biết hôm nay là ngày gì không? Dù là thật hay giả, vẫn là ngày hai người đi đăng ký kết hôn, cho dù là giả nhưng đây cũng là lần kết hôn đầu tiên của họ, về sau chính thức là vợ chồng rồi, nếu kết hôn lần nữa xem như cưới lần hai. Ít nhiều gì cô cũng phải xem trọng một chút chứ.

Bộ đồng phục cô mặc trên người đẹp thì đẹp thật đấy, nhưng Hồ Quân thấy ngứa mắt không chịu nổi. Ánh mắt Tây Tử cũng nhẹ nhàng liếc nhìn anh, rồi đi ra phía sau xe ngồi xuống.

Hồ Quân nín nhịn, xoay người đi vòng qua phía sau, sau đó mở cửa xe ra, không vòng vo mà nói thẳng: "Xuống xe, lên phía trước ngồi."

Tây Tử ngăn người một lúc, nhàu mày nói: "Tôi thích ngồi ở phía sau, rất rộng rãi thoải mái. Nếu có xảy ra tai nạn thì ngồi phía sau vẫn an toàn hơn."

Hồ Quân bị cô gái này làm cho khó thở muốn hụt hơi. Anh thấp giọng, kìm nén bức bối đi đến nắm lấy tay cô, vừa nắm nhẹ cánh tay cô thì cái tay kia của cô đã giữ lại theo bản năng. Một kéo một buông, Hồ Quân không ngờ cô bé này lại ra tay với anh, quan trọng nhất là anh không để phòng nên lao đao, thiếu chút nữa ngã ra ngoài xe.

Nụ cười trên gương mặt đẹp trai không duy trì nổi nữa, nhìn chằm chằm vào cô, nói một tiếng: "Cô có xuống hay không?"

Tây Tử vỗ tay: "Nhanh lên, lái xe đi, cần nhân nữa cục dân chính sẽ đóng cửa đó."

Hồ Quân cười châm chọc: "Cô yên tâm đi, nếu hôm nay đóng cửa tôi vẫn có thể đăng ký kết hôn được. Bây giờ tôi vẫn còn thời gian cần nhân với cô, lên phía trước ngồi mau."

Tây Tử liếc nhìn anh: "Anh có bị bệnh không! Ngồi phía trước với phía sau có khác gì nhau chứ."

Hồ Quân khề cần rằng: "Rất khác nhau, nếu có xảy ra tai nạn, tôi chết cũng không sao nhưng nhất định phải dẫn theo cô, cũng xem như một giai thoại lý thú về chúng ta."

Tây Tử chẳng thèm làm nhảm với anh, cúi đầu loay hoay với điện thoại di động không để ý đến anh nữa. Được lắm, Hồ Quân thầm nghĩ, hôm nay mới là ngày đầu tiên mà cô bé này đã muốn làm phản rồi. Khoan hãy nói, Hồ Quân cũng không sợ đâu, cô đã đụng phải vách tường rồi, xem tôi gọt giữa góc cạnh, bắt cô về thế nào.

Hồ Quân bình tĩnh nhìn cô mấy giây, sau đó mở cửa xe chỗ tay lái, lên xe đóng cửa lại, không chịu khởi động mà châm thuốc, đưa vào trong miệng thông thả ung dung hút.

Tây Tử không thèm ngẩng đầu lên, hỏi thúc anh: "Lái xe đi."

Hồ Quân không để ý tới cô, Tây Tử cúi lên, chiều theo ý anh, không lái xe cũng được, mở cửa xuống xe. Đúng lúc vừa xuống xe thì nhìn thấy ba cô gấp gấp hoảng hốt chạy ra từ hành lang, thấy họ còn chưa đi thì có vẻ thở phào nhẹ nhõm.

"Con gái, cái tật xấu vứt bừa bãi này khi nào mới sửa được, con quên cầm theo sổ hộ khẩu nè."

Vừa nói xong, giro sổ hộ khẩu trong tay lên, Hồ Quân xuống xe nhanh tay lẹ mắt cầm lấy: "Ba, chỉ cần ba gọi điện thoại bảo con quay lại lấy là được, còn

làm phiền ba phải đi xuống, như vậy ba sẽ mệt đó."

Ông bố tài phiệt cười ha hả hai tiếng. Đứa con rể Hồ Quân này làm cho người bố vợ như ông rất vừa ý. Hôm qua trong lúc đi xem nhà, bàn rằng hôn lễ sẽ được tổ chức đơn giản, ông có thể thấy được đây là một đứa rất thành thật đáng tin. Nó cũng không quan tâm đến vấn đề nghi lễ mà nói rằng phía đằng gái muốn làm thế nào thì sẽ làm thế đó, điều này rất hợp với tâm tư của ông.

Tuy nói con gái và con rể cứ lái nhái mãi là sẽ tổ chức đơn giản, nhưng ông chỉ có một đứa con gái, mẹ cô còn mất sớm, kết hôn là chuyện cả đời, nói gì thì nói ông cũng không thể để con gái mình chịu thiệt thòi. Con rể này là người thành thật, nói chuyện với ông cũng lễ phép, ông coi anh như con trai mình, càng ngày thấy Hồ Quân vừa mắt rồi. Ông ước gì có thể hợp thức hóa đứa con rể này ngay và luôn.

Nghĩ đến đây, ông liền thúc giục hai người: "Mau lên xe đi, giờ là mấy giờ rồi. Nhanh đến cục dân chính làm thủ tục, hôm qua ba xem lịch biết hôm nay là ngày tốt, người đến đăng ký rất đông. Các con nhanh đi đi, sẽ tiết kiệm thời gian chờ đợi. Con gái nhanh lên một chút, con ngồi phía sau làm gì, vợ chồng son ngồi gần cho thân mật, lên ngồi phía trước đi....."

Nói xong liền mở cửa xe bên ghế lái phụ ra. Tây Tử liếc nhìn Hồ Quân, Hồ Quân không nhìn được mà cười toe toét, nhìn chăm chăm vào cô với vẻ khiêu khích. Tò vè: Cô đứng tới đây, cô đứng tới đó. Tây Tử siết chặt tay, vẫn bước xuống xe, ngồi vào ghế phụ ở phía trước.

Mới vừa ngồi xuống, Hồ Quân chợt nghiêng người tới làm Tây Tử sợ hết hồn, nhưng thấy ba mình đứng trước đầu xe nhìn nên không dám có hành động gì. Cứ nhìn chăm chăm vào Hồ Quân kẻ sát cô, tách một tiếng, dây an toàn được cài lại, anh lưu manh kẻ sát bên tai cô nói một câu như gió thoảng:

"Phải thắt dây an toàn lại chứ. Cho dù em muốn làm một đôi uyên ương cùng sống cùng chết với tôi, nhưng chúng ta chắc chắn sẽ sống sót."

Người bố vợ thấy hình ảnh hết sức thân mật của hai đứa con, vô cùng vui mừng, nhưng vẫn thấy hơi buồn. Vui mừng là con gái gặp được người tốt, buồn là vì từ hôm nay không có con gái bên cạnh nữa, chỉ còn một mình ông sống cô đơn.

Nhìn xe ra khỏi khu dân cư, mới giờ tay lên lau khóe mắt. Từ kính chiếu hậu, Tây Tử nhìn thấy động tác này của ba, cô cảm thấy mình thật bất hiểu, đã bao năm như vậy rồi mà cũng không thể làm cho ba cô mở được lòng mình.

Xe lái đến đầu đường, vừa đứng gặp đèn đỏ, Tây Tử quay đầu lại nói: "Ba tôi rất thích anh. Về sau tôi không quan tâm anh làm gì ở bên ngoài, nhưng ở trước mặt ba tôi phải duy trì hình tượng con rể tốt như bây giờ."

Hồ Quân hơi nghiêng đầu, một lúc sau chờ đèn xanh sáng lên, nhấn ga chạy đi mới mở miệng nói:

"Tại sao tên của cô lại là Tây Tử, có phải muốn so sánh Tây Tử với Tây Hồ. Nhặt phần nông son thấy tuyệt vời. Câu thơ này ư? Rất thú vị"

Anh hỏi vậy, Tây Tử không còn chua xót trong lòng nữa, mỉm cười: "Ba tôi không biết chữ, làm gì biết thơ ca là cái gì. Lúc nhỏ tên tôi không phải vậy, ba tôi đi xem bói đặt tên là Tây Huệ, viết rất phức tạp. Lúc tôi học mẫu giáo, cô giáo dạy viết chữ nhưng tôi không viết được, về nhà muốn đổi lại tên. Ba tôi không lay chuyển được tôi, hỏi tôi muốn đổi thành chữ gì, vừa đúng lúc ấy nhà trẻ mới dạy chữ "Tư", tôi liền đổi thành Tây Tư."

Hồ Quân cười vui vẻ: "May là lúc đó cô đang học viết chữ Tư, hợp với họ Tây của cô nghe rất có ý nghĩa, nếu là chữ khác cô sẽ phải làm thế nào?"

Tây Tử liếc nhìn anh: "Tên cũng chỉ là cái để gọi, tên của anh tôi cảm thấy cũng đâu có hay."

"Tên tôi là do lúc ông nội đặt cho, đủ để thấy được ông nội tôi thiết tha quân đội đến mức nào."

Nhất thời Tây Tử có vẻ ngơ ngác, dường như sau khi xác định quan hệ, không khí giữa cô và tên lưu manh Hồ Quân này cũng khác hẳn. Nhớ lại chuyện lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm xuống, không thể nghĩ tốt cho tên này, phải cảnh giác mọi lúc mọi nơi.

Đến chỗ đăng ký đúng như lời ba Tây Tử nói, rất đông người xếp thành hàng dài. Hồ Quân vốn muốn đi tìm người quen nhờ giúp đỡ, chưa kịp hành động đã bị Tây Tử đẩy tới sau cùng: "Anh xếp hàng ở đây, tôi ra ngoài đi dạo, bao giờ đến lượt thì gọi điện cho tôi, không được phép suy nghĩ lung tung."

Nói xong cũng không để ý đến Hồ Quân mà xoay người bỏ đi. Cô gái này dù quen biết chưa lâu, nhưng đúng là tính ý rất hiểu rõ anh, cũng làm cho anh bỏ qua ý định đi cửa sau.

Cục dân chính nằm ở trong khu chính phủ, bên kia đường là một vườn hoa nhỏ vắng vẻ yên tĩnh, bên trong trừ cây tùng bách xanh rợp bóng còn có mấy cây đào. Hoa đào đã rụng hết, những quả đào nhỏ xinh mọc giữa cành lá xanh biếc, nhìn rất đẹp mắt.

Tây Tư ngồi trên chiếc ghế bên cạnh cây đào, nghiêng đầu nhìn từng quả đào trên cây mà ngẩn người. Trong trí nhớ, hình như cũng là mùa này.....

"Tây..... Tư....."

Giọng nói quen thuộc làm Tây Tư không khỏi sững sờ, quay đầu lại theo bản năng, không hề đứng lên nhưng sống lưng thẳng ra. Anh tay không hề thay đổi, đứng khuất trong bóng râm nên nhất thời cô không nhìn rõ vẻ mặt của anh. Nhưng Tây Tư đã quá quen thuộc với đường nét và hơi thở của anh rồi.

Từ lúc quen nhau đến khi chia tay đến nay đã tám năm, người đàn ông này vẫn luôn chiếm một vị trí không thể thay thế trong cuộc đời cô. Nếu như biết hai người sẽ kết thúc như vậy, ban đầu thà rằng không quen biết. Bản thân Tây Tư cũng không biết, nhưng đến giờ phút này, cô phát hiện mình không thể nào hận anh được.

Dù là nam hay nữ, lựa chọn theo thực tế cũng không có gì đáng trách. Cũng bởi vì vậy Tây Từ không thể hận Phạm Lý. Chẳng qua anh ta chỉ lựa chọn nhượng bộ, từ bỏ tình cảm này mà thôi. Nam chưa cưới nữ chưa gả, bất kỳ biến cố gì xảy ra cũng có thể, dù sao họ cũng không phải là Phạm Lãi và Tây Thi.

Thử nghĩ xem, cho dù mọi chuyện thế nào đi nữa, Phạm Lãi cũng không cam tâm tình nguyện dâng tặng Tây Từ cho vua Ngô. Nhưng không thể không nói, đây cũng là sự nhượng bộ trước hiện thực, cho dù cô không hận anh ta, nhưng sẽ không ngu ngốc mà yêu lần nữa.

Tây Từ đứng thẳng tắp, cắt lời:

"Đã lâu không gặp....."

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Ngay cả nằm mơ Phạm Lý cũng không ngờ lại có thể gặp lại Tây Từ ở đây, vào lúc này. Anh không bao giờ có thể quên được lần đầu nhìn thấy Tây Từ, đó buổi đón tân sinh viên vào trường đại học. Trên sân khấu, cô mặc trang phục sắc sỡ, tay cầm kiềng múa, tư thế hiên ngang oai hùng, đáng người mềm mại đáng yêu khiến toàn trường kinh ngạc.

Sau này Phạm Lý mới biết cô là Tây Từ. Hồi đó mấy thằng bạn cùng phòng còn nói, đây đúng là bạn gái dành cho Phạm Lý của chúng ta. Chẳng phải Phạm Lãi Tây Thi là giai thoại thiên cổ sao? Về sau nghĩ lại, từ giây phút thấy cô trên sân khấu đó, anh đã yêu cô mất rồi. Lúc ấy nói cuộc đời này sẽ không thay đổi, nhưng hôm nay gặp lại, mọi việc đã thay đổi hoàn toàn.

Ánh mắt của Phạm Lý gần như như không thể khống chế được mà nhìn chăm chăm vào cô. Cô gầy hơn trước kia, đồng phục cảnh sát có vẻ hợp hơn quân trang, hơn nữa cô toát ra vẻ trong vắt và lạnh nhạt đã lắng đọng qua năm tháng, điều này khiến Phạm Lý thấy mình không mãi không thể sánh bằng cô.

Có một dạo anh còn hoài nghi không biết cô có yêu anh thật không, nếu như yêu sao lại có thể lạnh lùng như thế bình tĩnh như vậy, mặc dù anh nói chia tay nhưng cô vẫn không có lấy chút cảm xúc nào.

"Tây..... Từ, em có khỏe không?"

Tây Từ khẽ Bau mày, không có gì phản cảm hơn chuyện này. Cô tự nhận mình không chưa từng cảm thấy vương vấn không dứt được, cũng không muốn về sau có nhiều điều phiền toái không đáng có, nên đã cắt đứt dứt khoát. Bây giờ anh ta hỏi cô bằng giọng điệu này, khiến cô thấy quá giả tạo, giả tạo đến mức khiến Tây Từ hơi nghi ngờ không biết người trước mắt có phải là Phạm Lý mà cô biết không?

Hơn nữa, Tây Từ thật sự không biết bây giờ nên ứng phó với Phạm Lý thế nào, cô cảm thấy không được tự nhiên. Trước kia hai người chia tay vui vẻ dứt khoát, bây giờ lại thế này, khiến cô cảm thấy không còn ý nghĩa gì nữa.

Đúng lúc này chuông điện thoại vang lên, Tây Từ nhận lấy: "Ừ, tôi đến ngay."

Cúp máy, gạt đầu với Phạm Lý rồi đi lướt qua anh, quay lại chỗ đăng ký. Ra khỏi khu vườn nhỏ, không hề bất ngờ khi thấy Mộ Thanh đang đứng ở ven đường. Cô ấy rất đẹp, đã từng là hoa khôi của trường ba năm liên tiếp, gia đình giàu có, biết ăn mặc, con trai theo đuổi nhiều đêm không xuể, nhưng chỉ khẳng khái yêu Phạm Lý.

Ân oán tình thù, bây giờ nghĩ lại cứ như một trò cười. Có lẽ lúc bắt đầu đã định trước Mộ Thanh sẽ thắng, Tây Từ không có những thủ đoạn liêu lĩnh và can đảm như Mộ Thanh, nên lúc chia tay, Phạm Lý đã nói:

"Tây Từ, anh cảm thấy em không yêu anh, hoặc là yêu anh không đủ...."

Không yêu anh ta ư? Cô có thể tham gia quân ngũ không hề chùn bước, cũng chỉ vì anh ta muốn đi lính. Không yêu anh ta, vậy cô đã làm gì suốt tám năm? Vì đi lính, thậm chí cô còn trở mặt với người Ba đã cùng cô sống nương tựa. Giây phút đó, cô hoàn toàn thất vọng với người đàn ông này, khuất phục trước hiện thực và chối bỏ tình yêu của cô là hai việc không liên quan đến nhau. Anh ta khuất phục trước hiện thực, vì em gái thì về tình có thể tha thứ, nhưng chối bỏ tình yêu của cô, thì làm cho Tây Từ gần như không còn hy vọng.

Đi lướt qua Mộ Thanh, Mộ Thanh gợn tay lên núm tay cô, nhìn chăm chăm vào cô tuyên cáo: "Tây Từ, Phạm Lý là của tôi, cô không quên đấy chứ? Hôm nay chúng tôi đến đây để đăng ký kết hôn, vì vậy cô đừng quấy lầy anh ấy nữa."

Tây Từ bình tĩnh nhìn cô ta hồi lâu, chột cười, gợn tay lên gạt khỏi tay cô ta: "Vậy tôi chúc hai người sống đến đầu bạc răng long. Tôi cũng rất vui vì có thể trở thành người đầu tiên chúc phúc cho hai người. Mộ Thanh cô yên tâm đi, tôi cũng đến đây để kết hôn mà."

Nói xong, cô bước nhanh về phía trước. Cô đi dứt khoát phóng khoáng, hoàn toàn không quay đầu lại, vì vậy không nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của

Phạm Lý đứng sau.

Trình tự đăng ký rất đơn giản, nhưng phải chụp ảnh trước. Trước phòng nền đỏ thẫm in long phượng vô cùng thô tục, Hồ Quân duỗi tay ra ôm Tây Tử trong khuỷu tay mình, nhếch môi cười với ống kính.

Hồ Quân cầm tờ giấy chứng nhận kết hôn vừa mới ra lò, nhìn qua nhìn lại, đưa tay chỉ Tây Tử trong hình, không hài lòng nói: "Cô chẳng cười gì cả, để cho người khác nhìn còn tưởng rằng tôi đang ép buộc cô kết hôn đấy. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này cứ như có ai thiếu tiền của cô vậy."

Tây Tử liếc nhìn anh: "Giống anh thôi, cười thấy hết nếp nhăn rồi, cứ như một tên ngốc."

Hồ Quân nhìn cô chăm chăm: "Đồng chí Tây Tử, bây giờ hai ta đã là vợ chồng chính thức rồi."

Nói xong, còn gờ giấy chứng nhận kết hôn trong tay lên: "Thấy không, được pháp luật công nhận rồi nhé....."

"Nói điếm chính."

Tây Tử chẳng thèm liếc nhìn mà ngắt lời gọn ghẽ, Hồ Quân hừ một tiếng: "Tôi đang nói cho cô biết, cô là vợ tôi, tôi không bảo cô phải tam tòng tứ đức gì đó, nhưng ít nhất cô cũng phải tôn trọng chồng cô một chút. Hôn nữa, con gái mà nói chuyện như vậy, đàn ông không thích đâu."

Tây Tử chột vui về kẻ sát vào gần anh, Hồ Quân cảm thấy đầu ong ong, cả người nóng ran, trái tim còn không tiền đồ mà đập thình thịch hai nhịp, đáng tiếc anh còn chưa hạ nhiệt, đã bị lời nói như nước lạnh của cô dội vào tim.

"Anh không thích càng tốt, tôi còn phải niệm Phật lay Bồ Tát đấy. Nếu có ngày anh tự dưng yêu tôi thật, nhớ rằng dù thế nào cũng phải chịu đựng, đừng cho tôi biết, bởi vì tôi có biết cũng chẳng để làm gì, cả đời này hai chúng ta không thể nào trở thành vợ chồng ân ái được."

Cô gái này quả thật con mẹ nó không chọc người không được, nhắc tới Hồ Quân lại cảm thấy tức giận. Nhưng cô gái miệng độc địa lòng dạ dã man, không hề thân thiện này dù gì cũng đã là cô vợ có tiếng cũng có miếng của mình. Không thể không nói đời người đúng là kỳ diệu, chỉ cần không chết thì chuyện gì cũng có thể gặp được.

Vừa ngẩng đầu lên đã thấy một đôi nam nữ đứng đối diện, trọn mắt nhìn bọn họ. Hồ Quân hỏi: "Cô có quen biết hai người trước mặt không? Cô ta có vẻ xinh đẹp hơn cô đấy."

Hồ Quân không thể ư nổi tên con trai kia. Mặc dù nhìn rất đẹp trai nhưng anh lựa chọn bỏ qua, bởi vì mắt của anh ta cứ nhìn chăm chăm vào vợ của anh. Anh cũng không phải người mù, sao có thể không nhận ra chứ.

Mộ Thanh thật sự bất ngờ, không ngờ Tây Tử kết hôn nhanh như vậy, nhưng điều còn bất ngờ hơn là người đàn ông đứng cạnh Tây Tử. Ba của Mộ Thanh là sư đoàn trưởng của lực lượng trú phòng Bắc Kinh, sao cô có thể không biết con trai của tổng tham mưu Hồ chứ. Phải nói là hầu như không ai không nhận ra bốn cậu ấm nổi tiếng trong đại viện.

Nghe nói ba người đã kết hôn rồi, chỉ còn một người chưa cưới vợ. Mộ Thanh không ngờ Hồ thiếu nổi như còn này lại đi cùng Tây Tử đến đây. Hôn nữa, từ xa đã thấy hành động của hai người vô cùng thân mật, mờ ám, trong tay còn cầm tờ giấy đỏ.....

Theo bản năng Mộ Thanh nhìn Phạm Lý bên cạnh, anh rất bình tĩnh nhìn phía trước, nhưng sắc mặt vô cùng khó coi, trong lòng đang nghĩ gì đây? Cô không cần đoán cũng biết.

Cánh tay của Mộ Thanh nhanh chóng ngoắc lấy khuỷu tay của anh, kéo anh đi về phía trước hai bước, đứng trước mặt Tây Tử và Hồ Quân:

"Tây Tử, bạn cũng đến đây đăng ký kết hôn à? Mới vừa rồi tôi còn tưởng bạn nói chơi thôi. Chào anh Hồ, ba em là Mộ Phong, cũng thường nhắc tới các anh, bây giờ ở nhà em vẫn còn hình của các anh khi còn đang đi lính. "

Lúc Hồ Quân đi lính, Mộ Phong còn là một đoàn phó nhỏ, bây giờ đã lên tới sư đoàn trưởng, cũng xem như có chút danh tiếng. Dù sao tuổi tác cũng cao, mặc dù chưa từng gặp con gái của ông ta, nhưng người ta đã cất lời, Hồ Quân liền cười hỏi thăm:

"Mộ thủ trưởng có khỏe không?! Sau này có thời gian tôi và hội Diệp Tri nhất định đến nhà thăm thủ trưởng....."

Nói mấy câu xã giao, liền ôm cô vợ mới cưới của mình chào tạm biệt, đi về phía bãi đậu bên kia. Lên xe, Hồ Quân cười híp mắt nhìn Tây Tử:

"Người đàn ông mới vừa rồi không chỉ là bạn học bình thường thời đại học phải không?!"

Tây Tử nghiêng đầu nhìn anh, không hề có ý giấu giếm:

"Không bình thường, anh ta là bạn trai cũ của tôi, sao thế? Anh còn muốn biết gì nữa?"

Hồ Quân nhú mày, gần như cắn răng nói:

"Không muốn biết."

Vặn chìa khóa xe, nhún ga, xa gầm lên rồi lao đi.

Hồ Quân đưa Tây Từ về nhà rồi đến thẳng công ty của Diệp Tri. Dù sao hôm nay cũng xin nghỉ phép rồi, muốn được tự do thoải mái một ngày.

Kéo Diệp Tri đến quán bar, uống từ trưa đến tận tối mới thốt ra được một câu:

"Con bé kia rất đáng đánh đòn. Mình cần phải con mẹ nó chinh đồn lại cô ta, dám chọc tức mình, xem mình trừng trị cô ta thế nào....."

Nói đi nói lại cũng là mấy câu nói này, Diệp Tri sùng sốt một lúc, phì cười vui vẻ. Thì ra, nguyên nhân khiến Hồ Quân nốc rượu từ trưa đến giờ là đây.

Hồ Quân kết hôn chóng vánh làm ba người bọn họ giật mình. Mấy hôm trước còn luôn miệng nói không muốn lấy vợ, lời nói còn chưa chạm đất, giấy chứng nhận đã lù lù ra đó rồi. Hành động lần này còn sấm rền chớp giật hơn việc của anh hồi đó.

Dù sao khi đó anh còn có thời gian để suy nghĩ, mà Hồ Quân lại bất đắc dĩ. Mà nghĩ tới cô dâu nhỏ của Hồ Quân kia, Diệp Tri không khỏi lắc đầu thờ dài.

Hồ Quân luôn nói Quyên Từ là người đàn bà đánh đá, nói thật vợ của Hồ Quân cũng không phải là hiền lương thực nữ gì. Hơn nữa, đã làm cảnh sát vũ trang được năm năm, chắc hẳn khỏi cần nhắc tới bản lĩnh của cô ta. Nếu cưới rồi mà thật sự đánh nhau đi nữa, ai chinh đồn ai thì thật sự khó nói.

Mà nhìn dáng vẻ kinh hoàng của Hồ Quân lúc này, chắc hẳn không thể nào dạy vợ. Diệp Tri có thể nói là người dày dặn kinh nghiệm, giữa nam và nữ, người nào yêu nhiều người đó sẽ thiệt, cả đời khỏi phải nghĩ đến chuyện tạo phản. Mấy người bọn anh không phải là ví dụ quá rõ ràng sao? Nếu Hồ Quân này không theo kịp thì không thể xem là anh em được.

Hồ Quân càng khó chịu, Diệp Tri càng há hê. Lúc Tả Hoàn và Cẩm Thành đến, Hồ Quân đã ngà ngà say rồi. Diệp Tri còn có chút lương tâm, chỉ há hê trong lòng nhưng Tả Hồng thì không như vậy, vô vai Hồ Quân nói với giọng xấu xa:

"Quân, có nhớ ngày đó cậu đã nói gì không. Vợ dám làm phản thì phải đóng cửa lại trừng trị cô ta, anh em đang chờ xem cậu chinh đồn người vợ ra sao đây."

Hồ Quân hừ một tiếng, không quan tâm mạnh miệng nói:

"Được, còn lâu mình mới sợ cô ta, bây giờ mình tạm thời nhường con bé thôi, dám trêu chọc tức mình, chờ xem mình trừng trị cô nàng này thế nào....."

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Đã lâu lắm rồi Tây Từ không nằm mơ, hơn nữa còn mơ thấy Phạm Lý. Cô không phải là người thích ngoảnh đầu nhìn lại quá khứ, nếu đã qua cô sẽ không bao giờ quay đầu lại. Quay đầu nhìn lại, chỉ khiến cô càng thêm tiếc nuối hồi hận, cô không muốn mình có cơ hội tiếc nuối hồi hận, thỉnh thoảng cũng có lúc đột nhiên nhớ tới.

Nhưng ý chí của cô lại không kiên cường như cô nghĩ, cô dù sao cũng chỉ là một cô gái yếu đuối, một cô gái có tình có yêu bình thường. Phạm Lý là nhân vật phong vân rất nổi tiếng ở đại học, đẹp trai, thành tích học tập tốt, thông minh, là học trò ưu tú của các giáo sư trong trường, là đối tượng của mọi nữ sinh trong trường.

Lần đầu tiên Tây Từ nhìn thấy anh là ở vườn bích đào sau trường học. Hôm ấy thời tiết cũng giống như ngày hôm nay, hoa đào rơi xuống, trên cành cây lấm tấm những trái đào nhỏ như ngọc bích, rất đẹp mắt. Cành đào xanh biếc rủ xuống, Phạm Lý đứng thẳng tắp, khoe miệng anh nở nụ cười nhạt, cứ như vậy nhìn cô nói:

"Tôi biết bạn, khi chào đón tân sinh viên bạn chính là người múa một khúc Kiếm Khí Động Từ Phương - Tây Từ, tôi là Phạm Lý....."

Trường thân ngọc lập, Quân như ngọc, cứ như vậy nhìn thẳng vào mắt Tây Từ. Tây Từ chưa bao giờ tin vào tình yêu sét đánh, nhưng sau này cô lại nghĩ về nó rất nhiều lần, có lẽ chính từ lần đầu tiên gặp anh ở nơi này, anh đã từ trong ánh mắt tiến vào trái tim cô. Lúc đầu còn nông, dần dần nó giống như một cái kim thật dài, đâm càng ngày càng sâu.

Cho đến lúc phải nhả nó đi, cô mới thấy thật đau, đau thấu tim gan, đau tận xương tủy. Phạm Lý quả thực rất xứng với hai chữ Quân, mặc dù chia tay, cũng không hề lấy mấy lý do sứt sẹo ra để làm cái cớ, vô cùng thẳng thắn nói với cô:

"Tây Từ chúng ta chia tay đi! Anh phải ở bên Mộ Thanh, không phải bởi vì anh yêu cô ấy, mà là bởi vì Mộ Thanh có thể cứu Kỳ Kỳ....."

Kỳ Kỳ là em gái ruột của Phạm Lý, ba Phạm Lý mất sớm, anh cùng mẹ và em gái sống nương tựa vào nhau, không cần nghĩ cũng biết cuộc sống chắc chắn rất khổ cực. Kỳ Kỳ phát hiện mình bị mắc bệnh ung thư máu vào năm ngoài trong lúc kiểm tra sức khỏe trước khi thi lên đại học, còn đang tuổi xuân phơi phới đã phải đối mặt với cái chết.

Đây là một căn bệnh sốt tền, Tây Từ nhiều lần muốn giúp đỡ anh, nhưng Phạm Lý lại không đồng ý. Phạm Lý tuyệt đối là một người đàn ông chân chính, anh có tâm huyết cũng như cốt khí của một người đàn ông.

Cốt khí không cho phép anh nhận tền, nhưng lại là cơ hội duy nhất để cứu sống em gái. Anh không cam lòng cũng không thể buông tha, giữa tình yêu và tình thân, anh lựa chọn tình thân.

Tây Từ thậm chí không thể oán hận anh. Kỳ Kỳ bị bệnh đã chia rẽ cô và Phạm Lý, cuối cùng lại giúp Mộ Thanh hoàn thành tình yêu đơn phương này. Tây Từ cảm thấy, có lẽ đây chính là số phận. Ngay từ đầu, Phạm Lý đã không thuộc về cô, cho nên tùy của Mộ Thanh mới tương thích với Kỳ Kỳ.

Ngoại trừ chuyện này, thì tền đồ của Phạm Lý cũng nhờ Mộ Thanh mà trở nên vô cùng sáng lạn, hình như tất cả mọi người đều đã đầu vào đấy rồi, chỉ có mình cô là khác. Quảng thời gian tám năm yêu nhau, cuối cùng lại nhận lấy một cái kết thúc lạnh lẽo như vậy. Kết thúc lạnh lẽo đã đánh, Tây Từ vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ quên lời nói của Phạm Lý lúc chia tay, anh chất vấn tình cảm của cô với anh.

Loại chất vấn này, khiến kết thúc vốn đã vô cùng lạnh lẽo giữa hai người lại tăng thêm mấy phần mỉa mai châm chọc. Tây Từ mở mắt ra, rốt cuộc cũng không ngủ lại được nữa, ánh sáng ngoài rèm cửa hắt vào chiếu lên tủ đầu giường, khúc xạ ra ánh sáng màu vàng yếu ớt. Tây Từ đưa tay bật đèn ngủ trên tủ đầu giường, lấy tờ giấy đăng ký kết hôn bị cô tùy ý nhét vào từ lúc về.

Tây Từ lấy mở ra, nam nữ dưới dấu in nổi vừa xa lạ vừa quen thuộc. Cô đã từng nghĩ đời này cô nhất định chỉ gả cho một người đàn ông duy nhất, chính bởi vì quá mức chắc chắn, cho nên mới có biến cố như vậy.

Điện thoại trên tủ đầu giường rung ơng ơng, Tây Từ cảm lên nhìn lướt qua, lại ngẩng đầu nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường. Kim giờ chỉ số 2, kim phút chỉ một nửa. Cô không hề do dự, trực tiếp ấn ngắt, tắt máy. Nhưng mà rất nhanh điện thoại cố định ở bên kia liền vang lên.

Tây Từ vò vò tóc, hít hít hai cái, nhận: "Hò Quân, anh có bệnh à! Hơn nửa đêm gọi điện thoại cho tôi làm cái gì? Anh nhàn rồi thì đi mà tìm hồng nhan tri kỷ của anh đến mà tâm sự, cuộc sống độc thân chẳng còn lại bao nhiêu đâu....."

Người con gái này thực sự không hề thích mình, Hò Quân đặt mông ngồi bên cạnh bồn hoa, bên tai đang kẹp điện thoại, ngược đầu nhìn lên lầu, vươn tay lần lượt đếm. Đếm tới tầng thứ tám gạt đầu một cái, vợ của anh đang ở ngay trong đó?

Dù gì anh 'có tiếng cũng có miếng' là đã có vợ, nhưng hết lần này tới lần khác vợ lại không thích anh chút nào, một chút cũng không có. Đêm hôm lại khuyên chồng đi tìm hồng nhan tri kỷ để tâm sự, người con gái này thật hào phóng quá!

Hò Quân ha ha cười mấy tiếng, kêu la vào điện thoại: "Bà xã, hôm nay hai chúng ta đã đi đăng ký kết hôn, Hò Quân anh cũng có vợ, nên hôm nay không muốn đi tìm hồng nhan tri kỷ. Anh nhớ vợ anh, bà xã à, em xuống đây đi, em xuống đây đi. Hai người chúng ta nửa đêm nói chuyện phiếm qua điện thoại, rất tôn trọng đến tình cảm, dù thế nào cũng phải mặt đối mặt, để cho anh nhìn cô vợ nhỏ bé của anh có xinh đẹp hay không chứ....."

Hiển nhiên thằng nhãi này uống rất nhiều, nói chuyện đã có chút lung tung. Tây Từ cau mày, vừa định cúp điện thoại, liền nghe thấy Hò Quân bên kia điện thoại nói: "Bà xã, nếu như em không xuống, thì anh đi lên đó đấy, quấy rầy giấc ngủ của ba cũng không phải là lỗi của con rể anh đâu, anh lên nhé, bà xã....."

Thằng nhãi này đúng là tên vô lại không hơn không kém, Tây Từ thật muốn dùng điện thoại trực tiếp đập hôn mê Hò Quân cho xong việc, anh ta mà lên đây, ba cô cũng đừng mong ngủ tiếp. Tây Từ cắn răng nói một chữ: "Chờ....."

Cụp, tiếp đó trong điện thoại di động liền truyền đến âm thanh "tút tut". Hò Quân ha ha nở nụ cười.

Tây Từ vừa ra khỏi hành lang, đã nhìn thấy Hò Quân ngồi dựa vào bên cạnh bồn hoa, hiển nhiên là chưa về nhà, quần áo chưa thay, áo khoác không biết đã vứt đi đâu rồi, trên người mặc duy nhất một chiếc áo sơ mi trắng, cúc áo trên ngực bị mở mấy viên, lộ ra cơ ngực cường tráng ở bên trong, ông tay áo cũng gấp lên đến cùi chỏ, nhìn qua có chút lười biếng lại có chút quyến rũ, cũng không giống như đã uống nhiều.

Hò Quân gơ tay lên ngoắc ngoắc tay với cô: "Bà xã, em mau lại đây, em đứng xa như vậy làm gì? Dù nói thế nào, hôm nay chúng ta cũng đã trở thành vợ chồng, tới đây, tới đây, hai chúng ta thân mật một chút....."

Tây Từ thật không muốn để ý tới anh, nhưng cũng sợ anh hơn nửa đêm cứ kêu to như vậy, tuy hiệu quả cách âm ở đây không tệ, nhưng bây giờ đã vào hè, không ít người mở cửa sổ khi ngủ, để cho người ta nghe thấy thì thật mất thể diện.

Tây Từ đi tới, nhưng không tới quá gần, đứng cách Hò Quân ba bước tạo khoảng cách an toàn, nhìn anh chăm chăm: "Nói thế nào anh cũng là cảnh sát, còn là một lãnh đạo, buổi tối lại uống nhiều như vậy, mụ rượu chạy đến đây làm càn, truyền đi sẽ ảnh hưởng không tốt."

"Ảnh hưởng không tốt?"

Hò Quân cười híp mắt nhìn cô: "Em là vợ anh, có giấy chứng nhận mà....."

Vừa nói, từ móc trong túi quần ra giấy đăng ký kết hôn gơ lên: "Tôi và vợ tôi làm gì cũng đều là hợp pháp, ai quản được. Cảnh sát cũng là người, lãnh đạo cũng có thất tình lục dục. Đến đây hôn anh một cái nào bà xã, đứng rồi, không được, hai chúng ta là vợ chồng già, có giấy chứng nhận cũng là giả hu hu....."

Tây Từ sai bước đi lên, bịt cái miệng của anh vừa lời vừa kéo, kéo vào trong vườn hoa nhỏ, đưa tay đẩy anh lên ghế, tiến sát đến thấp giọng nói: "Hò

Quân, anh là say thật hay say giả, anh cố tình đúng không! Hà? Anh kêu la làm loạn cái gì....."

Tây Từ hồn hển, lại sợ trong đêm khuya yên tĩnh, giọng của mình quá lớn khiến cho người khác nghe thấy, vì vậy tiến lại rất gần, gần như tiến tới trước mặt Hồ Quân.....

Hơi thở nóng ẩm của cô bé này phả lên mặt anh, có chút ngứa, không nói rõ là thoải mái hay là khổ sở. Đến gần, Hồ Quân thậm chí có thể ngửi thấy mùi sữa tắm trên người cô, sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái, nhưng cũng quyến rũ anh nhận nhận khó nhịn.

Đôi mắt anh híp lại dán chặt lên cái miệng nhỏ nhắn không ngừng mở ra đóng lại của cô. Nói thật, cô bé này đáng đáp thực ra rất bình thường, nhưng làn da của cô lại cực kỳ đẹp, trắng nõn, mịn màng. Dĩ nhiên, trắng nõn là Hồ Quân trực tiếp nhìn thấy, còn về phần mịn màng thì hoàn toàn là do anh tưởng tượng.

Ánh sáng đèn đường có chút mờ nhạt, chiếu lên mặt cô, vàng sáng có chút mờ lung. Khuôn mặt trắng nõn càng tôn lên cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận sáng bóng của cô, phảng phất như phủ một tầng hơi nước nhàn nhạt, thật giống như giọt nước trên cánh hoa, cứ như vậy tỏa hương thơm ngát.....

Hồ Quân đã uống khá nhiều rượu, trắng, vang, trung, tây hỗn hợp vào nhau, mới vừa rồi còn không có cảm giác, vào lúc này lại cảm thấy như tạo thành một ngọn lửa, hừng hực thiêu đốt, đốt đến đầu anh có chút lơ mơ, đốt đến lý trí của anh hoàn toàn bay ra khỏi thân thể.

Ma xui quỷ khiến thế nào lại bạo gan vươn tay lên, ôm chặt cổ Tây Từ, cổ hơi duỗi ra miệng ngậm lấy cái miệng nhỏ nhắn của người trước mặt.....

Đáng tiếc còn chưa thưởng thức được mùi vị gì, cánh tay bị vật ngoặt một cái về phía sau, con đầu khiến anh tỉnh táo lại: "A, buông tay, buông tay, Tây Từ, buông tay....."

Cô bé này ấn anh ở trên ghế, mặt đập vào ghế còn chưa nói, đầu gối cô còn ấn mạnh lên lưng anh, đối xử với anh như đối xử với một tên háo sắc vậy, sức lực ghế gồm thật, cánh tay anh đau quá.

Tây Từ lạnh lùng hừ một tiếng, buông anh ra, lùi về phía sau đứng cách anh ba bước xa: "Hồ Quân, đừng giả ngu giả ngốc trước mặt tôi, lần này nể tình anh vi phạm lần đầu nên tôi mới hạ thủ lưu tình một lần. Lần sau nếu anh còn dám có những ý nghĩ không đúng đắn, coi chừng gốc rễ con cháu của anh, đời này cũng đừng mong đứng dậy được. Giờ thích đủ chưa, nên làm gì thì làm đi, đừng ở chỗ này mà cản nhân, anh còn tới đây nữa tôi sẽ báo cảnh sát, để người ta coi anh trở thành tên dê xồm lưu manh nhốt vào cục cảnh sát, lúc đấy danh tiếng cục trưởng Hồ anh sẽ tan tành mây khói."

Nói xong xoay người bước đi, không thèm quay đầu lại. Hồ Quân không khỏi cười khổ, mẹ nó đây là loại con gái gì vậy! Thật hung dữ, thật đúng với câu nói, cái miệng của rắn xanh, kim trên đuôi ong vàng, hai cái đều không độc, độc nhất là lòng dạ phụ nữ.

Đáng giận nhất là cái người con gái độc ác này lại là vợ của Hồ Quân anh, cuộc sống sau này của anh phải cẩn thận, làm không tốt anh sẽ thành Cao Lặc Sĩ mất.

Nhưng mà, vừa rồi anh bị quỷ ám hay sao, đặt tay lên môi, khối sắt phiền phức vừa đáng ghét vừa cứng vừa khô ráp kia đầu bô cho Hồ Quân anh hạ miệng.

Bị quỷ ám, đúng là bị quỷ ám rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Đôi vợ chồng son không coi là quan trọng nhưng mà phụ huynh hai bên lại rất đề bụng. Sau khi hai người đăng kí kết hôn xong thì bận túi bụi, lễ đính hôn, thiệp mời, chụp ảnh cưới.....Nhà có sẵn, nhưng cũng phải đặt mua đồ dùng trong gia đình, bận tới mất tới mũi.

Mẹ chồng Tây Từ nói, sau khi hai người bận họ tan việc thì trở về đại viện ăn cơm, ăn cơm xong mới trở về căn nhà nhỏ của mình tiết kiệm thời gian bếp núc. Thân mật như thế thật hợp ý ông bố tài phiệt của cô.

Là con gái ông, nên chắc chắn ông hiểu rõ con bé nhất. Từ bé đã là bảo bối trong lòng ông, sao ông nỡ để cho cục cưng bảo bối làm việc nhà.

Lúc trước nghèo khó, đều là ông bố tài phiệt của cô tự thân tự lực, về sau giàu có, trong nhà thuê một cô giúp việc. Nhưng mỗi lần ông rảnh rỗi đều sẽ tự mình xuống bếp, làm cho cục cưng bảo bối bữa cơm tinh yêu. Còn con gái của ông thì mười đầu ngón tay không dính nước rửa chén.

Ông bố tài phiệt ban đầu còn âm thầm buồn bực, vợ chồng son vừa mới kết hôn lại đều là công chức nhà nước, không thể vừa lấy nhau đã thuê người giúp việc. Hiện nay người trẻ tuổi, không phải đều thích thể giới của hai người sao. Mặc dù sống thể giới của riêng hai người cũng không thành tiền được, cũng phải ăn cơm như người bình thường thôi, cuộc sống lâu dài này bỗng trở thành vấn đề.

Theo lý mà nói hai người cũng từng là quân nhân, nấu nướng cũng không làm khó được hai đứa, nấu không ngon thì chín là được rồi. Nhưng chế độ dinh

đường, khẩu vị, con gái ông sao chịu được! Ban đầu khi cô mới tham gia quân ngũ, ông bố tài phiệt mỗi tháng sẽ tới thăm cô một lần, mang thức ăn tới cho con gái để cô cải thiện bữa ăn, chị sợ cơm tập thể trong quân đội làm đổi gầy con gái bảo bối của ông.

Bây giờ cô kết hôn rồi, ông là ba vợ cũng không thể sống cùng con gái như trước đây nữa, và lại, ông còn phải quản lý một cửa hàng lớn, thật đúng là buồn mất mấy ngày. Ông bà thông gia bỗng dưng nhắc tới, đương nhiên hợp ý ông bố tài phiệt rồi, hai bên ăn nhậu với nhau, an bài thỏa đáng những ngày tháng sau này của đôi vợ chồng son.

Lễ đính hôn tổ chức ở Cẩm Giang, cố gắng khiêm tốn, nguyên nhân bởi vì Tây Tử nói với hai trưởng bối Hồ gia là: "Con và Hồ Quân là công chức nhà nước, cũng đều là cảnh sát, quá mức phô trương sẽ ảnh hưởng không tốt, đơn giản long trọng là được rồi, chẳng những thể hiện được phẩm chất tiết kiệm mà còn để cho những người ác tâm không nói linh tinh....."

Lời của Tây Tử khiến cho Tổng Tham Hồ luôn luôn nghiêm túc cũng phải gật đầu lia lịa. Chờ vợ chồng son đi, Tổng Tham Hồ còn cảm thán với bạn già: "Con trai hơn ba mươi tuổi, cuối cùng cũng làm được một chuyện đáng tin." Có thể thấy được ông rất vừa ý với Tây Tử

Bà Hồ lại cười trêu ghẹo: "Thật đúng là con dâu mới vào cửa tâm tư người ba chồng này đã nghiêng rồi, nhưng mà tôi cũng vậy, rất thích con bé Tây Tử này, không có thói xấu của bọn con gái thời nay, thẳng thắn chính trực, đúng là quân đội có thể tôi luyện con người. Nhìn Tây Tử nhà chúng ta khác xa đám con gái nhà người khác, đứng ngồi chuẩn mực. Nhìn con bé tôi lại cảm thấy trên người Đinh Đinh toàn là tật xấu, cũng may kết hôn rồi, cũng không cần tôi quan tâm nữa."

Tổng Tham Hồ gật đầu một cái: "Tham gia quân ngũ cũng không phải ai cũng giống như Tây Tử, đứa nhỏ này thật khó có được, nếu là con trai có lẽ sẽ đạt được không ít thành tựu."

Bà Hồ xi một tiếng cười: "Ông này nói cái gì vậy, nếu Tây Tử là con trai, đâu còn có thể trở thành con dâu chúng ta."

Bên này hai vị trưởng bối Hồ gia thật vô cùng hài lòng, bên kia Hồ Quân và Tây Tử ra cửa, vừa ngồi lên xe, Hồ Quân liền nhìn vợ anh mà cười: "Được đó! Thật biết dụ dỗ, lớn như vậy rồi tôi cũng chưa từng thấy đáng vẻ tươi cười của ba già được mấy lần, miệng nhỏ của cô vừa nói, cô không thấy nếp nhăn nơi khóe mắt ba già nhà tôi cũng lộ ra hết rồi."

Tây Tử liếc anh một cái: "Chẳng lẽ anh muốn để cho mọi người đều biết, nói cho trưởng bối bọn họ biết, hôn lễ này không khéo sẽ biến thành phim truyền hình. Sau này xong việc chúng ta vẫn phải đi làm, tôi không muốn để cho mọi người trong đơn vị biết."

Sắc mặt Hồ Quân trầm xuống, chân mày cau lại: "Thế nào? Cô chê tôi không có bản lĩnh, sợ làm cô mất mặt sao?"

Tây Tử nghiêng đầu nhìn anh: "Hồ Quân, đừng có ông nói gà bà nói vịt như thế được không. Có gì thì cứ nói thẳng ra, tôi không rành quanh co với anh như vậy."

Hồ Quân đánh tay lái, quẹo vào đường vòng, kim nén bọc bội nói:

"Bất kể sau này hai ta thế nào, đây dù sao cũng là lần đầu tiên kết hôn, con gái các cô không phải đều quan tâm mấy thứ này sao, hi vọng có một hôn lễ long trọng lãng mạn, tôi chỉ sợ cô cảm thấy tủi thân."

Tây Tử im lặng, trong buồng xe có chút yên tĩnh, đến đầu đường. Vượt qua đèn đỏ, Hồ Quân dừng xe lại, nghiêng đầu nhìn cô. Cô bé này quả thực rất lạnh lùng, cha mẹ anh rất thích vẻ chững chạc của cô, anh thì không thích. Thật quá lạnh lùng, ở cùng với một người lạnh như băng, dù bạn có nhiệt tình như lửa thì cũng không hâm nóng được, giống như ao tù nước đọng cả chút gợn sóng cũng không có.

Hồ Quân lắc đầu một cái, anh muốn vậy làm gì, không nóng tốt hơn, nóng quá hóa thành nước chết chìm anh, mất nhiều hơn được. Kết hôn xong rồi, anh coi như hoàn thành tâm sự của cha mẹ, sau này sẽ không tới làm phiền anh nữa. Anh biết rõ đạo lý này, nhưng trong lòng lại có chút khó chịu không nói nên lời.

Đến dưới nhà Tây Tử, Hồ Quân dừng xe lại, Tây Tử đẩy cửa xe đi xuống. Mới vừa bước lên bậc thang, cửa sổ xe bên kia của Hồ Quân hạ xuống, nói về phía cô: "Tám giờ sáng ngày mai, tôi tới đón cô, còn nữa, chuyện cô chuyển công tác gần xong rồi, vừa kịp lúc trước khi kết hôn. Cô nghỉ ngơi đi, coi như thời gian nghỉ kết hôn, tôi phê chuẩn. Sau khi kết hôn lập tức tới trình sát hình sự 17 báo danh."

Giọng Hồ Quân rất bình tĩnh, giống như không hề có sự phập phồng nào. Tây Tử quay đầu lại, hồi lâu sau, mới nói một câu: "Hồ Quân, cảm ơn anh."

Nói xong, quay người lên lầu. Hồ Quân lại không lập tức lái xe đi, mà xuống xe, lấy điều thuốc ngậm lên miệng, ngồi dựa vào bồn hoa bên cạnh, ngẩng đầu nhìn lên, cho đến khi ánh đèn cửa sổ tầng thứ tám bật lên, Hồ Quân mới nhả làn khói trong miệng ra, ném điều thuốc xuống đất, đi hai bước, lại trở lại nhặt lên, ném vào trong thùng rác bên kia.

Tây Tử lên lầu, tắm rửa, cầm cái khăn tắm lớn lau tóc, vào phòng của ba. Vừa tiến vào phòng cô sợ hết hồn, vẫn còn sớm ba cô đương nhiên chưa ngủ, bình thường giờ này mọi ngày ông đang ôm cái TV xem ương ca [1], hôm nay lại không. Ông gác chân ngồi ở trên giường, trước mắt đặt ngay ngắn một chiếc hộp gỗ nhỏ.

[1]Ương ca (loại hình vũ đạo dân gian lưu hành chủ yếu ở vùng nông thôn miền bắc, có vùng còn biểu diễn câu chuyện, dùng chiêng trống đệm nhạc, có vùng cũng biểu diễn câu chuyện nhưng giống như hình thức ca vũ kịch)

Hộp có chút cũ kỹ, bên trong một đồng kim nguyên bảo được xếp chính tề, không tới hai hàng, sáng đến chói mắt. Ba cô cứ ngồi đó nhìn chằm chằm kim nguyên bảo trong hộp, ngăn người.....

"Ba, ba đang làm gì vậy? Những thứ này ở đâu ra?"

Ông bố tài phiệt lúc đó mới phục hồi lại tinh thần, ngoắc ngoắc tay: "Con gái, tới đây."

Tây Từ đặt khăn tắm lớn ở một bên, đi tới ngồi ở trên giường, cầm một viên kim nguyên bảo vuốt vuốt, sau đó để lại chỗ cũ: "Ba, đây không phải là thật chứ?"

Ánh mắt ông bố tài phiệt tròn thật lớn: "Sao không phải là thật? Vàng thật trăm phần trăm, mỗi viên 100 gam. Lúc con năm tuổi, ba đã có chút tiền dư dả, hàng năm cứ đến sinh nhật con lại để dành cho con một đồng. Hai năm trước, cũng đã bù cho con năm năm trước kia. Ba cuối cùng nghĩ, con gái ba cũng đã trở thành thiếu nữ rồi, sẽ phải lập gia đình, của hồi môn ba cũng không có thể để con gái chịu uất ức. Năm này qua năm khác, đến năm nay, vừa đúng hai mươi bảy viên nguyên bảo, vừa rồi ba đã ngồi đếm từng viên một, cũng không khỏi nhớ tới mẹ của con, mẹ con nếu còn sống....."

Nói xong, nghẹn ngào, nước mắt ông rơi xuống, ông xong Tây Từ sao chịu được, liền nhào vào lòng ba, khóc hu hu: "Ba, ba nói những thứ này làm gì? Ba nói những thứ này làm gì hả? Con nói con không lấy chồng, không phải ba buộc con cưới sao, con không lấy chồng, không lấy chồng, chúng ta cứ như bây giờ sống cả đời đi....."

"Nói bậy!"

Ông bố tài phiệt ôm con gái bảo bối trong lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng cô:

"Con đã trưởng thành, không sớm thì muộn cũng phải lập gia đình, hai mươi bảy đã là muộn rồi. Khi cha mẹ kết hôn, lúc đó mới có hai mươi tuổi, con gái hai bảy tuổi là đã lớn tuổi lắm rồi, không thể trì hoãn chuyện cưới hỏi nữa. Còn không lấy chồng sẽ lỡ dở cả đời, đưa con về Hồ Quân này ba thấy rất tốt, sau này con phải dịu dàng một chút nghe không, đàn ông trên đời này đều thích mềm không thích cứng, có câu nói nhu có thủy khắc cương, con xem nước có phải rất nhẹ nhàng không. Nhưng nước chảy có thể mài mòn được đá, ba không đọc quá nhiều sách vở, cũng không biết được mấy chữ, nhưng chuyện lớn ba không hồ đồ. Cái tính khí bướng bỉnh này của con cũng là do ba quá nuông chiều mà thành, nhưng Hồ Quân không phải là ba, nó không thể nào nhường con mãi được, con bướng bỉnh, thẳng bệ có thể nhường con một lần hai lần, nhưng đến lần thứ ba, không biết nó có thể nhường con được nữa hay không. Không giống ba, con cứng đầu cứng cổ với ba, gạt ba nhập ngũ, ba cùng lắm cũng chỉ giận hai ngày, qua rồi thì lại không nhớ mà mò sang thăm con. Nhưng giữa vợ chồng với nhau, cần yêu thương giúp đỡ lẫn nhau, anh nhường tôi một thước tôi nhường anh một trượng. Con cũng không còn nhỏ nữa, có một số việc, thích hợp thì nên mềm mại một chút, đàn ông sẽ thích hơn....."

Ông bố tài phiệt đang tận tình khuyên bảo, nhưng con gái nhà ông lại không nghe: "Con cần gì anh ta yêu con?" Tây Từ lau sạch nước mắt, dầu môi hừ một tiếng lâu lâu nói, vô cùng yếu ớt.

Ông bố tài phiệt đẩy cô ra cười nói: "Lớn như vậy rồi, vẫn còn ở trong ngực ba làm nũng, ba cũng không có thứ gì khác, chỉ có chút tiền. Nửa đời cũng chỉ có một mình đưa con gái là con, ba nghe người ta nói, bên nhà gái phải có một chút tiền dưới đáy hòm, ba nghĩ tới nghĩ lui, không có gì tốt hơn hai mươi bảy viên kim nguyên bảo này, cho con mang theo! Cũng coi như một phần tâm ý của ba, con cũng đừng bướng bỉnh với ba"

Bố già tài phiệt nhìn con gái:

"Cha con không ngờ, mặc dù cha mẹ chồng con không nói gì, nhưng gia cảnh gia đình bọn họ như vậy, ba nhìn ra được đó không phải là gia đình bình thường. Ban đầu ba cũng không muốn gả con vào những gia đình như vậy, sợ con chịu thiệt, nhưng khó có được thông gia tính tình tốt như vậy, lại yêu quý con, ba nhìn Hồ Quân cũng vô cùng thuận mắt, so sánh ra thì còn gì tốt hơn."

Ông bố tài phiệt thờ dãi tiếp tục khuyên con gái: "Tuy nói dòng dõi thượng lưu, chúng ta có chút với cao, nhưng ba cũng không thể để người khác xem thường con gái ba. Con là bảo bối trong lòng ba, không thể bị coi thường, nghe ba đi! Hơn nữa những thứ này đều là vật ngoài thân, chỉ cần hai vợ chồng các con sống tốt, ba mới có thể yên tâm."

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Studio trông thật đặc biệt, không giống như những studio khác mà giống như khu vườn Giang Nam xinh xắn tinh xảo. Dòng nước chảy hiền hòa, hành lang được làm bằng đá, hương ngó sen lan tỏa khắp nơi. Điều hiếm có nhất là chừa tới giữa hè, hoa sen đã nở rộ đầy hồ, quả thật đây chính là vùng sông nước thơ mộng quanh co uốn khúc, uyển chuyển động lòng người.

Đúng là một nơi đặc sắc, cũng phải vùng rất nhiều tiền. Cho dù ở vùng ngoại ô, thì người bình thường chưa chắc có thể xây dựng một nơi như thế này, hơn nữa ông chủ của nơi này lại là người quen. Cũng thật trùng hợp, chính là cậu ấm Hồ Từ mà Tây Từ gặp hôm kiểm tra nồng độ cồn.

Hồ Quân cùng Tây Từ vừa bước vào, Hồ Từ đã chào đón nhiệt tình. Cậu quan sát Tây Từ từ trên xuống dưới, không khỏi ngạc nhiên: "Cô... cô là nữ cảnh sát kiểm tra nồng độ cồn hôm đó....."

Hồ Tử không ngờ đến chuyện này. Người nào trong đại viện còn chưa biết chuyện cưới chui của Hồ Quân thì đều âm thầm kinh ngạc, sao lại kết hôn chóng vánh đến thế, ngay cả bức ảnh còn không có. Tháng trước còn gặp nhau mấy lần, lúc đó những cô em bên cạnh anh Quân chẳng cô nào giống cô nào, đều xinh đẹp cả.

Lần cuối cùng chính là nữ cảnh sát này đây, không ngờ đã tu thành chính quả rồi, rất sành sỏi, có điều hơi nhanh một chút, cứ như leo lên tên lửa vậy, vèo một cái đã kết hôn.

Tây Tử khẽ gật đầu với Hồ Tử, Hồ Quân vỗ vai cậu: "Cũng được đấy! Chỗ này của cậu cũng khá khảm đấy chứ, trên đường tới đây anh còn tưởng mình vào nhầm công viên."

"Ha ha! Khiến anh Quân chê cười rồi, chỉ làm ăn vớ vẩn thôi, mấy đứa tụi em sao có thể sánh bằng các anh chứ. Chẳng có tài cán gì cả, lại không kiếm được nhiều tiền, nên chỉ có một chút sáng tạo nhỏ, để kiếm chút tiền tiêu mà thôi."

"Nơi này mà gọi là kiếm chút tiền, lòng tham của cậu em quá lớn rồi." Hồ Quân cười nói: "Đừng than nghèo với anh nữa. Chỉ dựa vào cái vườn này của cậu là đã có thể kiếm được cả đồng tiền rồi. Chả trách thái hậu nhà anh không cho chụp ảnh ở chỗ khác, thì ra là do cậu em mờ. Bỏ qua chuyện nhiều tiền ít tiền đi, cái chính là phải chụp cho vợ của anh thật xinh đẹp."

"Đúng vậy đúng vậy, như anh Quân nói."

Ông chủ Hồ Tử này vô cùng tôn trọng Hồ Quân, bảo người trang điểm tới, rồi dẫn Tây Tử và trang điểm, chọn trang phục. Bên này Hồ Tử đích thân giúp Hồ Quân thay quần áo và trang điểm. Xong xuôi, Hồ Quân ngồi nghỉ trên ghế sofa ở phòng nghỉ chờ Tây Tử. Chuyện trang điểm này, dù sao phụ nữ vẫn lâu la hơn đàn ông.

"Anh Quân uống trà đi. Anh ném thử xem, mấy ngày trước, có người tặng cho ba em, nói là trà Chính Sơn chính hãng, anh hút thuốc đi....."

Ân cần mời thuốc và trà, Hồ Quân thì lại vô cùng thân nhiên. Hồ Tử châm điếu thuốc kẹp giữa ngón tay, tò mò kể tới hồi chuyện: "Thế nào vậy anh? Cái đêm hôm đó, anh Quân liền rơi vào bẫy, anh thật biết cách nắm bắt xu hướng, kết hôn nhanh thật đó."

Hồ Tử thao thao bất tuyệt vài câu, lại phát hiện Hồ Quân chẳng có phản ứng gì, đâm chiêu nhìn chăm chăm về phía trước, ánh mắt lấp lánh ánh sáng.

Hồ Tử ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt của anh, cũng có phần kinh ngạc. Theo lý mà nói, những người như các anh, tuy không thể nói là đã kinh qua ngàn vạn khóm hoa tươi đẹp, nhưng cũng phải chạm tay tới trăm hoa muôn sắc, còn kiểu gái đẹp nào chưa thấy chứ. Nói khó nghe thì, các chị em béo gầy cao thấp, quyến rũ xinh đẹp, chỉ cần cời quần áo, lên giường, tắt đèn, thì cũng chỉ tung ấy chuyện mà thôi.

Nên nói thế nào nhỉ, nhìn gái đẹp đến mức trơ rồi. Bình thường trên đường nếu nhìn thấy người đẹp lộ ngực lộ mông cũng không thèm liếc mắt nhìn, dù sao thì cũng qua cái độ tuổi không có tiền đồ vừa nhìn thấy đã thèm thuồng. Nhưng nữ cảnh sát trước mắt này thật sự khiến Hồ Tử cảm thấy xinh đẹp mười phần vẹn mười.

Người đẹp được chia thành rất nhiều loại, cô gái trước mắt này thuộc loại nhìn qua rất bình thường, nhưng một khi trang điểm lên lại đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Đừng nói đến Hồ Quân, cậu cũng phải trợn tròn mắt mà nhìn.

Tây Tử mặc bộ lễ phục mang hơi hướng Trung Quốc, sa tanh màu trắng như ánh trăng bao lấy thân hình thon thả. Làn váy trắng dài tăn ra dưới chiếc eo nhỏ mảnh khảnh, trên làn váy và trước ngực còn thêm một đóa hoa mẫu đơn tinh xảo, trong sự tao nhã thanh lịch còn ẩn chứa vẻ giàu sang phú quý. Từ phòng thay đồ đi ra, cô khẽ xoay người, để lộ ra tấm lưng trắng như tuyết và xương bươm khiến người ta mơ màng, phía trên bờ vai có độ cong tuyệt đẹp.....

Đột nhiên Hồ Quân cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, liếc mắt sang bên lại Hồ Tử nhìn chăm chăm vào cô không chớp mắt. Hồ Quân trầm mặt xuống, đứng lên, đi vài bước tới: "Mặc cái gì vậy? Thế này làm sao có thể gặp mọi người? Nhanh, vào thay bộ khác đi, cái này khó coi chết đi được."

Thợ trang điểm bên cạnh vội vàng giải thích: "Đây là kiểu mới của mùa này. Chiếc váy được may từ vải nguyệt hoa, mềm nhẹ, thoải mái như thể ánh trăng. Người bình thường mặc không thể tôn lên vẻ đẹp của nó, phụ nhân có làn da trắng mịn, mặc chiếc váy này lên người, thêm bông hoa mẫu đơn được thêu thủ công trước ngực....."

Thợ trang điểm cứ thao thao bất tuyệt, còn chưa dứt lời đã bị Hồ Quân phát tay ngắt lời, bá đạo nói: "Vải nguyệt quang gì chứ, tôi nói khó coi là khó coi, thay bộ váy khác cho cô ấy đi."

Tây Tử nhìn chăm chăm anh: "Trông đẹp thế mà, sao lại khó coi? Tôi thấy rất đẹp."

Hồ Quân vươn tay khoắc lên lưng cô, tức giận nói: "Đẹp cái gì? Em mặc như vậy không bằng cời truồng cho rồi."

Tây Tử lại nhìn anh chăm chăm, tên khốn này nói chuyện thật khó nghe, cô quay người lại nổi giận với thợ trang điểm phía sau mình: "Chọn cái này đi."

Lông mày Hồ Quân nhướng lên: "Em đang muốn chống đối tôi phải không? Em muốn bộ này thì hôm nay không chụp gì nữa."

"Không chụp thì thôi, tôi còn vui là đằng khác."

Tây Tử giơ tay lên kéo tóc giả xuống, quay người vào trong thay quần áo. Hồ Tử không khỏi sửng sốt. Nào có cặp đôi nào thế này, chỉ vì bộ váy mà có thể cãi nhau. Vợ chạy tới hoà giải:

"Chị dâu, chị dâu, anh Quân nói rất hợp lý, bộ này nhìn hơi lộ, eo cũng hơi rộng, em thấy không hợp lắm, chị nên đi thay bộ khác đi, thay bộ khác....."

Vừa nói, vừa ra hiệu cho thợ trang điểm, thợ trang điểm hiểu ý, liền vào khuyên Tây Từ vào phòng thay đồ. Hồ Từ kéo Hồ Quân ngồi xuống ghế sofa nghỉ ngơi.

Hồ Quân lại bắt đầu giận chó đánh mèo, trợn mắt nhìn Hồ Từ: "Đây là thể loại studio gì vậy, cứ như kỹ viện. Cậu xem váy vóc gì mà như thế, phía sau lộ hết ra ngoài, chẳng khác nào mặc yếm cả."

"Pfff....."

Hồ Từ đang uống trà liền phun hết ra ngoài: "Anh Quân, em nói thật nha! Bộ chị dâu vừa mới mặc đẹp lắm mà. Như vậy có coi là gì, trong quán bar lần trước, không phải cô gái bên cạnh anh mặc bộ đồ xuyên thấu, ánh đèn chiếu qua, chẳng khác nào còi trường hay sao? Em có thấy anh nổi giận như vậy đâu."

"Nói nhảm, cậu thiếu đòn phải không? Hai chuyện này giống nhau sao, con mẹ nó đây là vợ anh, có giấy đăng ký kết hôn rõ ràng, tên còn nằm trong sổ hộ khẩu đó."

Hồ Từ trợn mắt: "Vâng, vâng, coi như em sai rồi, anh đừng nổi giận với em."

Hồ Từ không hiểu, Diệp Tri Tả Hoành hồi trước cũng y chang như vậy, chẳng có gì mới mẻ cả. Mấy ông anh này đều xem vợ như bảo bối.

Lúc sau, do sự can thiệp của Hồ Quân, Tây Từ đã mặc bộ váy vô cùng kín đáo. Đừng nói là lưng, ngay cả cổ cũng không lộ bao nhiêu. Lúc hai người chụp hình còn kỳ cục hơn nữa. Hồ Quân sầm mặt, Tây Từ cũng chẳng thêm nở một nụ cười, khó khăn lắm mới chụp xong. Hồ Từ tiễn hai pho tượng phật này ra ngoài, mặt như chó chết, thiếu chút nữa lăn ra ngất luôn.

Hai người này bị sao thế không biết, không gần gũi thì thôi, lại còn cứ như oan gia vậy trời, nhìn thấy nhau là ngửa mặt. Nhưng vợ để lộ chút da mà ông anh này đã không chấp nhận được, thật sự không thể đoán nổi.

Tây Từ và Hồ Quân lên xe, dọc theo đường đi hai người không nói chuyện với nhau một lời nào. Thật ra Hồ Quân có hơi hối hận về chuyện lúc này, nhớ lại, hình như mình nói không dễ nghe cho lắm. Cô bé này lúc nào cũng làm căng với anh, bình thường anh đều nhún nhường, lần này chắc anh cũng phải hạ mình tiếp, nếu không mang bộ mặt này về nhà, nhất định sẽ khiến hai ông bà ở nhà nhìn ra đầu mối.

Hồ Quân trầm hạ quyết tâm, thấy sắp về đến đại viện, liền quay tay lái quẹo vào ngõ hẻm đầu tiên. Ban đầu là sân viện gia đình thuộc quân khu, bây giờ phá bỏ theo quy hoạch, các hộ gia đình phải rời đi, nên có vẻ heo hút.

Hồ Quân lái xe đi dọc theo con đường này cũng không nói một tiếng nào. Đột nhiên anh lại quẹo vào chỗ này, Tây Từ sinh lòng cảnh giác. Hồ Quân vừa tắt máy, cô đã chuẩn bị tư thế phòng bị: "Anh định làm gì?"

Với bộ dáng kia của cô, nếu Hồ Quân có ý đồ làm việc xấu thì anh cũng chẳng sợ mùi được gì. Thấy cô làm bộ như đối phó với dê xồm, Hồ Quân dờ dờ cười.

"Vợ à, yên tâm đi! Anh muốn làm gì em thì cũng không thể chọn chỗ này được. Dù sao hai ta cũng là vợ chồng rồi, cũng không cần thiết phải như vậy."

"Anh đừng có mà nguy biện, không có chuyện gì thì anh tự dừng lái xe tới đây làm gì?"

Hồ Quân nhìn cô cười, chỉ kính chiếu hậu: "Em tự nhìn lại mặt mình xem, cứ như có ai nợ em tám trăm xâu tiền vậy. Em mà mang bộ mặt này về nhà, mẹ anh không ngốc, nhất định thấy kỳ lạ, đến lúc đó có phải là tổn công vô ích hay không?"

Tây Từ ngẩng đầu lên nhìn, sắc mặt có hơi khó coi, quay sang nhìn Hồ Quân: "Không phải chính anh nói những lời khó nghe vô lại sao? Tôi có đến nổi vậy không?"

"Vợ ơi anh sai rồi, anh nhận sai như vậy vẫn không được sao? Anh hạ lưu, lời nói khó nghe, về sau anh sẽ thay đổi....."

Dáng vẻ khúm núm, tạm nhân nhượng này lại khiến Tây Từ cảm thấy ngượng ngùng. Khinh bỉ liếc nhìn anh ta, bản thân cũng không khỏi cười hi hi một tiếng.

Lúc này Hồ Quân mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại hơi chột dạ mà nhìn trước ngó sau. Dáng vẻ khúm núm vừa nãy mà để người khác nhìn thấy, thanh danh một đời của anh bị phá hủy hoàn toàn.

Bây giờ Hồ Quân không cảm thấy gì, cũng không hiểu, chuyện hạ mình này có lần một thì sẽ có lần hai, có hai thì sẽ có ba bốn năm sáu. Sau lần thứ ba bốn năm sáu, đời này anh còn muốn vùng lên, nhất định vô cùng khó khăn.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả* ! được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Hồi nhỏ cuộc sống của ba Tây Từ cũng không được tốt, năm đó ông bà nội Tây Từ mất sớm, ba mới mười tuổi, lại không có bà con thân thích giúp đỡ, mọi người trong thôn có thể giúp nhưng cũng chỉ có hạn.

Cũng may lúc đó hàng xóm láng giềng của ba là nhà ông bà ngoại. Tây Từ có ba người cậu, mẹ cô là con út, khi đó ở nông thôn, phải dựa vào trồng trọt sống qua ngày, làm nhiều hơn, thì dĩ nhiên là khá hơn một chút, ít nhất không đến nỗi ăn không đủ no mặc không đủ ấm.

Ông bà ngoại của Tây Từ là người có tấm lòng tốt, nhìn thấy ba cô rất đáng thương nên đã đưa ông về nuôi, theo ông bà ngoại làm việc, sau này lớn lên, ông bà còn gả mẹ Tây Từ cho ba, cũng không ghét bỏ ba vì ông không có nhà, cũng không có một mảnh đất.

Cũng bởi vì công ơn này, mặc dù không có gì, nhưng ba vẫn phụng dưỡng ông bà ngoại đến lúc cuối đời, chăm sóc tận tình đến khi họ ra đi, so với các cậu của Tây Từ còn hiếu thuận hơn, rồi sau này mới làm ăn thuận lợi.

Sau này phát đạt, ba dẫn các cậu đến chỗ ở mới. Vì vậy, khi Tây Từ kết hôn, người thân bên phía ba không có người nào, nhưng bây giờ lại có ba người cậu cùng các anh chị em họ, đều tới thành phố B, gia đình cũng trở nên đông vui hơn nhiều.

Ba người cậu của Tây Từ đều có con cái, cậu ba thì có một cô con gái út, chính là Kỳ Kỳ, đang học đại học, đương nhiên sẽ làm phù dâu cho Tây Từ, còn có mấy người bạn học tới giúp cô một tay, trang trí cho Tây Từ một căn phòng ngủ tuyệt đẹp với đầy đủ tiện nghi.

Làm việc cùng nhau, riu ra riu rít bàn luận áo cưới trên người Tây Từ, đồ trang sức, thậm chí còn trang điểm..... Con gái mà, đối với mấy cái này cũng cảm thấy hết sức hứng thú. TRước đây không lâu, Tây Từ cũng như thế. Nhưng hôm nay mặc dù chỉ mới hai mươi bảy tuổi, nhưng cô cảm thấy, cảm thấy bản thân đã già nua hơn nhiều so với tuổi thanh xuân, thỉnh thoảng chỉ nhớ lại trong những giấc mơ mà thôi.

Thợ trang điểm là do Hồ Từ cố tình tài trợ. Phong cách áo cưới cũng rất đơn giản, thiết kế eo cao, tay áo công chúa, có nơ con bướm, đai thắt lưng là miếng vải gấm buộc ở phía sau, có chiều hướng rủ xuống, đẹp không gì sánh nổi, mặc ở trên người Tây Từ, hòa với khí chất trên người cô, làm tăng thêm phần duyên dáng cho cô dâu.

Cái này áo cưới là do Hồ Quân đặc biệt đặt hàng trực tiếp từ bên Pháp, tất nhiên là sẽ không lộ ngực, lộ lưng, lộ chân. Tây Từ có mái tóc ngắn, cũng không thích mang tóc giả, nên thợ trang điểm trực tiếp dùng hoa hồng ghim thành một vòng hoa tinh xảo, đeo lên trên đầu Tây Từ, ngược lại làm cho cô dâu có thêm hương vị của thiên nhiên, duyên dáng xinh đẹp hơn.

“Đến rồi, đến rồi.....”

Nằm ở trên bệ cửa sổ Kỳ Kỳ đi xuống nhìn quanh, vỗ tay kêu to lên, vẫn không quên dặn dò mấy người bạn học: “Mình nói với các cậu, chị gái nhà mình là cục cưng trong nhà, anh rể thuận lợi lấy về nhà, mình là em vợ, cũng không thể để cho anh ta dễ dàng quá được.”

Nói xong, cười hắc hắc: “Các cậu nghe lời, nửa học kỳ sau tiền của mình có thể cho các cậu nhờ vả, ai bảo anh rể có vận số tốt như vậy, có được em vợ tốt như mình đây.”

Cắt lời dụ dỗ, mấy cô gái cười, Tây Từ cũng bật cười, liếc cô một cái: “Cậu ba sẽ không đủ tiền cho em rồi, xem cái dáng vẻ mê tiền của em này.”

Kỳ Kỳ ục ục miệng: “Tiền của ba là của ba, còn tiền này là do em tự kiếm được, giống nhau sao? Số tiền này em sẽ nghĩ xài như thế nào cho hợp lý, để ba khỏi nhắc đi nhắc lại điệp khúc phải tiết kiệm tiền.....”

Hồ Quân là người kết hôn muộn nhất trong mấy anh em, vì vậy phù rể chỉ có thể tìm người khác, Hồ Từ lại rất thích hợp, anh liền tìm cậu ta. Mặc dù bề ngoài Hồ Từ là một ông chủ vui vẻ, nhưng ở trước mặt Hồ Quân thì rất có phép tắc. Hơn nữa cậu ta đã từng trải nghiệm hai người này giận đối nhau, bây giờ Hồ Từ vẫn còn sợ hãi, không dám đắc tội với những người trong nhà Tây Từ.

Đến cửa ải đầu tiên, trước nhét vào một phong bao lì xì thật lớn, bạn học của Kỳ Kỳ nhận lấy, vừa đẩy cửa ra, nhìn một chút, người tốt, cầm xấp tiền nhân dân tệ mới tinh, giờ giờ lên: “Kỳ Kỳ, anh rể của cậu thật hào phóng, bây giờ mình thả cho anh rể cậu vào được không?”

“Đưa mình xem thử.” Tiểu tham tiền lên tiếng.

Bao tiền lì xì lần lượt đều ở trong tay Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ rút tiền, ném bao tiền lì xì qua một bên, đếm nhanh, tư thế kia, ánh mắt kia, dáng vẻ kia, Tây Từ nhìn không được bật cười, đưa em này cùng ba một cái khuôn đúc ra mà.

Con bé Kỳ Kỳ này từ nhỏ đã rất tham tiền, phải nói hôm nay cũng coi như rất giàu rồi, nhưng Kỳ Kỳ vẫn còn suy nghĩ, mấy cô bạn học hiếu kỳ hỏi: “Bao nhiêu? Bao nhiêu?”

Kỳ Kỳ cười ha ha: “Hai ngàn, phải không vậy, chị gái của mình mà đáng giá có bấy nhiêu thôi sao, quá đơn giản rồi, phải tăng thêm nữa.”

Lời nói của cô, ngoài cửa Hồ Quân cùng Hồ Từ đều nghe được, Hồ Từ nhỏ giọng nói: “Anh Quân, cái cô gái nhỏ này thật khó giải quyết, chúng ta làm sao bây giờ?”

Hồ Quân rút ra thêm mấy bao tiền lì xì trong túi, cộng lại đặt chung một chỗ, giao cho Hồ Tử, Hồ Tử trực tiếp nhét vào, bên trong thốt lên một tràng: “Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ, anh rể của cậu thật là giàu nha! Đúng là một người có tiền.”

Kỳ Kỳ nhận lấy bao tiền lì xì, nhìn qua một lần nữa, đánh giá được gần vạn đồng tiền, mới gật đầu hạ lệnh: “Mở cửa.”

Cửa mở ra, Kỳ Kỳ bước thật nhanh một bước ngăn ở trước mặt Hồ Quân, ngẩng khuôn mặt đáng yêu mang một nụ cười nịnh hót: “Anh rể à, em là Kỳ Kỳ, là em vợ của anh đó, anh biết không?”

Nhóc con, rất hoạt bát, nghiêng đầu, nháy mắt, từ góc độ này nhìn sang, thật có mấy phần giống như Tây Tử. Hồ Quân cười, đem mấy phong bao lì xì dư lại nằm trong tay Hồ Tử đút vào trong tay Kỳ Kỳ, đưa tay sờ sờ tóc của cô:

“Anh rể biết rồi, em vợ à.”

Miệng của Kỳ Kỳ cũng bắt đầu nở hoa, thật sự cảm ơn anh rể, quay mặt lại nhìn thấy mắt của Hồ Tử mở trừng mắt nhìn cô, nụ cười ngọt ngào ở trên mặt phạch một cái đã thu lại, từ trên xuống dưới quan sát Hồ Tử mấy lần, nhận xét, thế nào tên này lại có thái độ lâu cá như thế chứ.

Kỳ Kỳ làm mặt quỷ với Hồ Tử: “Anh kia nhìn cái gì vậy? Chưa từng thấy người đẹp à!”

Hồ Tử nhếch miệng khạc ra một tiếng vui vẻ, người đẹp? Cô bé này dám lớn gan nói chuyện với anh như thế, cũng không nhìn lại mình một chút, không biết tự lượng sức mình, tính khí giống hệt như trái cây, vừa nhìn liền biết vừa chua vừa chát, tặng không cho anh, anh còn sợ chua gãy răng đấy.....

Hồ Quân đâu còn quan được những chuyện nhỏ nhặt này, Kỳ Kỳ trốn đi, ánh mắt của anh bây giờ đều toàn bộ chú ý lên một người, không tự chủ được nhìn Tây Tử đến mức say mê.

Thật ra thì Hồ Quân cũng không biết mình bị làm sao, cô bé Tây Tử này bình thường ở cùng anh cũng không lộ cảm xúc nhiều, nhưng ở bên cạnh cô, anh càng ngày càng đòi không được ánh mắt. Hơn nữa lúc hai người làm thủ tục đăng ký kết hôn, nói thật, trong lòng anh lúc ấy, thật có một cảm giác đòi này kiếp này không chia xa. Dĩ nhiên cũng chỉ là một cái chớp mắt, nhưng dần dần, đồng nhất trong nháy mắt một cái chớp mắt thỉnh thoảng lộ ra, làm cho anh không giải thích được nỗi phiền não này.

Cái áo cưới này là căn cứ vào lúc Hồ Quân nhìn thấy cô thử cái áo cưới lộ liễu kia, anh không được nhìn, tuyệt đối cũng không thể cho người khác nhìn cô, tình tế uyển chuyển như vậy. Nói thật, cái áo này một chút cũng không lộ, ngay cả bộ ngực cũng không tính là thấp, chỉ lộ một mảng nhỏ ở phần ngực mà thôi.

Nhưng Hồ Quân nhìn thấy có mảng thịt trắng trên người cô bị lộ ra ngoài, ánh mắt cũng thắm cảm thấy khó chịu. Tây Tử nhìn thấy ánh mắt của anh thẳng tắp nhìn mình chăm chăm, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ lên, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ kết hợp với vòng hoa hồng trên đầu lại làm cô nổi bật thêm, xinh đẹp vô cùng. Về sắc bén thường ngày trên khuôn mặt cô đã không còn nữa, thay vào đó là sự thẹn thùng, động lòng người, đây chính là vợ của Hồ Quân anh.

Hồ Quân đi tới sau lưng bà xã của mình, tay vươn vào trong túi quần, móc móc, lấy ra ngoài, đứng trước mặt Tây Tử, lòng bàn tay hướng xuống, chọt gang hai tay, một tia sáng thoáng qua, một sợi dây chuyền từ trên tay anh rủ xuống dưới, dây chuyền trân châu sáng long lanh, phía dưới rủ xuống một viên kim cương lớn, sáng chói mắt.

Miệng của Kỳ Kỳ mở rộng, đôi mắt sáng lên, trong lòng lên tiếng, tiền, tiền, chị gái kiếm được thật nhiều tiền, anh rể này quả thật chính là mỏ kim cương mà, tác phẩm lớn này, Kỳ Kỳ cúi đầu cân nhắc bao tiền lì xì trong tay thật, con mắt chìm trong suy nghĩ, về sau phải thay đổi biện pháp dụ dỗ chị gái vui vẻ, thì anh rể mới hào phóng với mình được.

Hồ Tử ở bên cạnh nhìn cô gái này mắt không động nhìn viên trân châu, cô bé này này tâm tình không giấu được lại bộc lộ ra ngoài như vậy, nhìn chăm chăm anh Quân, trong đôi mắt rất rõ ràng hiện ra một chữ tiền, sáng lóa lên, nhưng nhìn cô bé này như vậy, Hồ Tử đột nhiên cảm thấy rất đáng yêu.

Từ trong gương Tây Tử nhìn chăm chăm phía sau Hồ Quân có hơi sững sờ, kim cương phát ra ánh sáng chói mắt, khuôn mặt của người đàn ông chứa đựng nụ cười thân nhiên, dường như hết sức chân thành, chân thành, dĩ nhiên khiến Tây Tử nhất thời bị mê hoặc.

Người đàn ông này quả thật rất tuấn tú, lễ phục đơn giản thất nơ, mặc ở trên người anh, tạo ra một phong cách hết sức đặc biệt, phong cách của giới quý tộc, vừa hòa nhã, lại có một chút gì đó quậy phá. Nhưng bây giờ bọn họ là vợ chồng già, Tây Tử rất rõ ràng, vì vậy sợi dây chuyền này, chuyện gì đang xảy ra đây.....

Cô chưa kịp cự tuyệt, Hồ Quân đã đem dây chuyền đeo vào trên cổ cô, cổ của cô có hình dáng thon dài rất đẹp, màu da trắng sáng cùng trân châu trong suốt hỗ trợ lẫn nhau, kim cương đỉnh ở trước ngực, giống như là vì cô mà tỏa sáng.....

Hồ Quân hơi gập eo, môi tiến lại gần bên tai cô nhỏ giọng nói: “Như thế nào? Rất giống thật sao! Là đồ cũ mua ở chợ, cô yên tâm đi! Đừng để trong lòng mang gánh nặng.” Tây Tử ngạc nhiên.

Ba Tây Tử gả con gái lại cảm động đến khóc, nhưng bình thường con gái được gả đi khóc hai tiếng, mẹ rơi hai giọt nước mắt, ý tứ là, dù sao hiện tại không được ở cùng nhau, con gái mới gả đi muốn gặp mặt lại rất khó khăn, hiện nay có trào lưu, con gái con rể ở cùng bố mẹ vợ.

Mà Tây Tử ở cùng ba, sững sờ nhìn nước mắt rơi xuống như mưa, Tây Tử đi đến trước mặt ba, đầu còn chưa có dập xuống, nước mắt ba đã chảy xuống rồi. Tây Tử vừa mới quỳ xuống, ba đã xúc động đem cô ôm vào trong lòng, khóc òa lên khiến Hồ Quân bên này giật nảy mình.

Hồ Quân nào nghĩ tới người ba vợ này lại xúc động như vậy, nhưng những người thân bên gia đình của Tây Tử cũng đều trộm lau nước mắt, không một ai đi lên khuyên can.

Ba người Diệp Tri, Tà Hoành, Phong Cẩm Thành đều chờ ở phía dưới, mỗi người lái một chiếc xe, mở đường cho Hồ Quân. Dù sao cũng là lễ kết hôn, đằng trước rất náo nhiệt như vậy, liền giao cho Hồ Tử, còn lát nữa ai quấy việc động phòng đây?

Vì vậy chọn một nơi để nghỉ ngơi dưỡng sức, nhưng chờ cả ngày, thấy thời gian không còn sớm, còn chưa thấy có người xuống, ba người sợ làm trễ nãi công việc, liền chạy lên lầu nhìn chuyện gì xảy ra.

Ba người cùng nhau đi vào, đã nhìn thấy ba vợ của Hồ Quân ôm đầu con gái khóc rống lên một cách rất bi thảm, ở bên này khiến cho Hồ Quân tay chân luống cuống, anh trai lại cười một cách phúc hậu, Hồ Quân nhìn người ba vợ này, thật là mệt mỏi mà.

Cũng may mấy bao lì xì của Hồ Quân lúc trước không có phí công cho, cuối cùng Kỳ Kỳ nhịn không được, đi lên lôi kéo dụ dỗ cô: “Dượng à, hôm nay là ngày chị gái đi lấy chồng, nhìn xem mọi người khóc lem hết phần trang điểm, xấu chết đi được. Anh rể là người rất hào phóng, hai người xem, anh ấy cho con nhiều bao tiền lì xì như vậy, chị gái về sau sẽ được hưởng phúc. Dượng đừng khóc nữa có được không, đừng khóc.....”

Cô bé Kỳ Kỳ này vừa nói xong, mọi người trong phòng nhịn không được nở nụ cười. Mẹ ba của Tây Tử gõ một cái lên đầu Kỳ Kỳ: “Con đúng là con bé tham tiền.”

Cậu ba cũng tới đây khuyên can hai cha con cô, lúc này Tây Tử mới dập đầu, hai mắt khóc sưng hòng lên. Hồ Quân nhìn thấy, trong lòng không biết sao chợt cảm thấy thật là muốn ôm lấy cô gái nhỏ bé này, lập tức bỏ vào trong lòng anh. Mặt khác anh lại không thể giải thích được cảm giác kia là thế nào, tại sao lại khiến anh cảm thấy rất khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Tây Tử bước ba bước lại quay đầu lại, lão ba giàu có nhìn mà nước mắt ràn rụa, không nở, thật sự không nở rồi xa cục cưng bảo bối này, nhưng cũng không thể tiếp tục. Con gái lớn cũng phải lấy chồng, không thể nuôi ở nhà cả đời, đạo lý này, trong lòng lão ba giàu có hiểu rất rõ.

Mắt nhìn thấy con gái và con rể sắp đến gần cửa, lão ba giàu có chậm chậm đứng lên, tiến lên vài bước, tay nắm vai Hồ Quân, giọng tha thiết:

“Con rể à! Tính tình con bé nhà ta ngang bướng, nếu có điều gì không tốt, con hãy nể mặt ba, nhường nhịn nó nhiều một chút! Đặc biệt tích cực cùng nó.....”

“Ba.....”

Tây Tử gọi tiếng ba này, khó khăn lắm mới kìm nén con khóc lại bắt đầu thút tha thút thít nghẹn ngào, Hồ Quân rất nghiêm túc gật đầu: “Ba, ba yên tâm, con sẽ nhường nhịn cô ấy, con sẽ đối tốt với cô ấy, cô ấy là vợ con, con không thương thì ai thương.....” Mấy câu nói đó thật sự rất hay, lão ba giàu có yên tâm.

Đoàn xe sang trọng đều là xe của một hãng nổi tiếng, thật đúng là không phải làm người ta ngưỡng mộ, mà Diệp Tri cùng với đám người Hồ Tử lái xe, ngay cả một người bình thường yên bình, cũng đến xem góp vui, phía trước lôi kéo phía sau, trông thật náo nhiệt.

Lễ kết hôn của Tây Tử được tính là náo nhiệt nhất. Trong tất cả các hôn lễ của bốn anh em Hồ Quân, tính đến Hồ Quân là làm lớn nhất. Lúc đó Diệp Tri trực tiếp đi đăng ký là xong, Cẩm Thành cũng khiêm tốn, rút cuộc, Tà Hoành khi đó còn hơi phô trương, nhưng cũng không tổ chức lớn như thế này.

Hồ Quân lấy vợ nửa thật nửa giả, so với ai cũng náo nhiệt hơn, ngay cả người ngồi trên xe, thân là chú rể cô dâu mới, Hồ Quân và Tây Tử đều là người trong cuộc, nhất thời ảo giác. Có thể là ảo giác biến thành chuyện có thật cũng không biết chừng, cho nên mới nói người này không thể quá nghiêm túc, quá nghiêm túc, sớm muộn gì cũng gặp báo ứng.

Xa xa vừa nhìn thấy công chính rực rỡ, mà pháo đã bắt đầu nổ, pháo đốt phát sáng, nổ đùng đùng gần nửa giờ, đợi đến lúc Hồ Quân dắt Tây Tử đến, trên bậc thang khách sạn không còn yên tĩnh nữa. Tây Tử chưa kịp phản ứng đã bị Hồ Quân kéo tới ấn vào ngực, ôm chặt, cô vừa định giãy dụa, bên tai đã nghe thấy tiếng Hồ Quân: “Nghiêm túc...”

Chợt nghe thấy mấy tiếng bốp bốp trên đầu, hoa và dải lụa rơi xuống ào ào. Diệp Tri nhìn thấy vậy cũng ngầm hiểu không nhịn được nở nụ cười, Tà Hoành thấp giọng nói: “Mình không có nhìn nhầm chứ! Không phải Quân nói hấn cưới vợ là giả sao, mình nhìn như thế nào thấy hấn thật lòng thật dạ nhì, miệng hấn toé toét tới tận lỗ tai phía sau, không cảm thấy chính hấn như thế nào, trong lòng vui vẻ như nở hoa rồi!”

Diệp Tri xuy một tiếng nở nụ cười, nhìn chăm chú Cẩm Thành bên kia sắc mặt hơi đen tối: “Cho nên nói đàn ông chúng ta, không thể miệng lưỡi quá cứng rắn, nên dịu dàng thì phải dịu dàng, dù sao cũng là vợ mình, thiết thời một chút cũng không mất mát, có phải hay không Cẩm Thành?”

Cầm Thành nhếch miệng cười, nếu làm lại một lần nữa, anh cũng rất muốn làm như vậy - náo nhiệt vui vẻ, thuận lợi cưới vợ anh vào cửa, nhưng hôm nay...

Phong Cầm Thành khẽ cắn môi, trước tiên phải tìm được người phụ nữ kia, một mình ký vào đơn ly hôn, sau đó không thấy bóng dáng. Có giỏi thì trốn tránh anh thật tốt, đời này cũng đừng có xuất hiện. Nếu để cho anh nhìn thấy, cô cũng đừng mong được sống dễ dàng, đánh gãy chân, bẻ cánh tay chặt đứt, tìm sợi dây xích khóa ở trong nhà, để xem còn chạy được không, gan lớn lắm rồi.

Tà Hoàn ha ha cười xấu xa: “Đừng lắm, mình còn nhớ Hồ Quân này mạnh mẽ, nhưng mà buổi tối hôm nay anh em ta giúp đỡ cậu ta vài thứ trước. Cậu ta cưới vợ giả, đêm động phòng chúng ta làm cho thành sự thật, để cho tên nhóc Quân này nếm mùi ngon ngọt trước, có chúng ta ở đây, có lẽ vợ cậu ta sẽ hết sức xấu hổ.....”

Tây Tử và Hồ Quân đứng song song ở cửa ra vào tầng hai Bách Hợp đón khách, đại đa số người đến đều mặc quân trang, cũng không thiếu mặc đồng phục cảnh sát. Xa xa Tây Tử đã nhìn thấy đội trưởng Phùng đi tới, miệng mở rộng thiếu chút nữa không khép lại được.

Đội trưởng Phùng không nghĩ đến, tuy rằng nhìn ý tứ về sau, dáng vẻ cục phó Hồ không giống như báo thù riêng, hai người có thể hợp thành một đôi, bỗng chốc khiến cho đội trưởng Phùng thật là kinh ngạc. Càng kinh hãi hơn là, cục phó Hồ lại tự mình đưa thiệp mời cho hắn, nói muốn cảm ơn ông mai là hắn.

Đội trưởng Phùng thật là được yêu thương mà lo lắng, cục phó Hồ là người nào? Không nói đến hắn, ngay cả cấp bậc của ông cụ nhà hắn, hắn là một đại đội trưởng đội giao thông nhỏ, nhất định phải luân cúi, không thì phải nịnh bợ nha!

Bởi vậy người đến, đồng thời cảm thấy vinh hạnh, cũng hơi nơm nớp lo sợ, Vừa rồi ở bãi đỗ xe, gặp được vài vị lãnh đạo cấp cao của Thành phố.

Ngược lại Hồ Quân rất thân thiện. Đội trưởng Phùng vừa đến trước mặt, anh đã tiến tới nghênh đón chào hỏi khiến đội trưởng Phùng chân tay luống cuống, đưa đội trưởng Phùng vào. Tây Tử tròn mắt nhìn anh, hỏi: “Anh có ý gì?”

Hồ Quân nhú mày nở nụ cười: “Bà xã, hai ta được như vậy nhờ có bà mai này! Anh càng nghĩ, ông mai này vẫn là hắn, nếu không phải em nửa đêm hôm đó đi kiểm tra nồng độ cồn, làm sao anh có nhìn em vừa mắt, có đúng không?”

Tây Tử nhỏ giọng cảnh báo anh: “Đội trưởng Phùng là người tốt, có thể leo lên vị trí này lại càng không dễ dàng, anh đừng làm mấy chuyện xấu?”

Hồ Quân xuy một tiếng vui vẻ: “Trong lòng bà xã, anh hù hòng vậy sao, yên tâm đi! Hôm nay anh mời hắn đến đây, sau này tiền đồ của hắn nhất định sẽ tươi sáng. Chẳng qua, bà xã, bên kia là người tình cũ của em! Ngày đó không nhìn rõ lai lịch, hôm nay nhìn thấy, thật đẹp trai, thì ra cũng là người trong quân đội, tuổi còn trẻ mà đã đạt tới cấp bậc Trung úy”

Tây Tử căn bản không nghe thấy, trong lời nói của Hồ Quân có vị chua hết sức rõ ràng, ánh mắt của cô rơi vào trên người Phạm Lý, có phần mất hồn.

Ngày đó tại cục dân chính, anh ấy mặc y phục thường ngày, so sánh, thật sự nhìn qua không anh tuấn như hôm nay. Từ trước đến nay lưng anh đều rất thẳng, cho dù trọng trách trên vai có nặng nề như thế, cũng chưa từng bị uốn cong. Trước kia khi anh vào quân đội, mặc quân trang vào trông vẫn mang nét dịu dàng nho nhã như cũ, cực kỳ xuất sắc.

Nếu không xuất sắc, có lẽ Mộ Thanh cũng sẽ không đau khổ lưu luyến yêu anh nhiều năm như vậy. Chỉ là vật đổi sao dời, anh lựa chọn buông tha, cô cũng không oán không hận, giờ phút này, trong mắt anh rất rõ ràng phức tạp cùng với oán hận không thôi, nhưng lại không giải thích nổi.

Ánh mắt của anh và Tây Tử vừa giao nhau, Mộ Thanh cắn chặt môi, vẫn nở nụ cười khách khí trên mặt, cũng nhanh chóng không chịu nổi. Trước mặt bọn họ là ba của Mộ Thanh, Sư trưởng lực lượng trú phòng Bắc Kinh - Mộ Phong, cũng là Phó đoàn trưởng của mấy người Hồ Quân tham gia quân ngũ năm đó, tính ra cũng là thủ trưởng trực thuộc.

Hồ Quân hiển nhiên không chậm trễ, tới nghênh đón chào hỏi, Mộ Phong đã lẫn lộn nửa đời người trong quân đội, nhìn Tổng tham mưu Hồ, ông cũng không dám sơ ý, miễn cưỡng xưng một tiếng chú, liếc nhìn Tây Tử cười híp mắt nói:

“Nên kết hôn từ lâu rồi, chúc vợ chồng cháu trăm năm hạnh phúc. Đến đây, đây là con rể và con gái chú, mấy hôm nữa cùng tổ chức tiệc cưới ở nơi đây. Chú nghe Tiểu Thanh nói, ngày đó đi đăng ký vừa hay gặp các cháu, lại là bạn học của con bé. Đúng là có duyên, chú liền dẫn bọn nó đến, về sau người trẻ các cháu thân càng thêm thân.....”

Ý tứ này rất rõ ràng, ai cũng có thể lý giải, dẫn con rể theo, gặp mặt những lãnh đạo cao cấp trong quân khu. Con trai nhà họ Hồ lấy vợ, hẳn là quân khu cấp cao thành phố B, không ai không đến tham gia náo nhiệt. Ông Mộ tính thật khôn khéo, theo góc độ giải thích khác, ông thật sự coi trọng người con rể này.

Tiền đồ như gấm, một khi có phụ nữ là sẽ có đàn ông, bỗng nhiên Tây Tử cảm thấy buồn cười. Vốn dĩ lúc chia tay, tính cả đời không qua lại với nhau, nhưng đi dạo một vòng lại luẩn quẩn không dứt. Cô gả cho Hồ Quân, Phạm Lý cưới Mộ Thanh, mặc dù có duyên, không biết đây có tính là nghiệt duyên không.

Diệp Trì, Tà Hoàn và Cầm Thành cũng đến, vây quanh Mộ Phong cười cười nói nói đi vào. Mộ Thanh và Phạm Lý bị bỏ lại phía sau, trong lòng Mộ Thanh có cảm giác rất phức tạp.

Từ nhỏ đến lớn, trời sinh cô tính tình kiêu ngạo, đáng người xinh đẹp, gia cảnh tốt, thành tích cao, đi đến đâu đều có đàn ông vây quanh, duy nhất chỉ có Phạm Lý là không như vậy.

Cô rất rõ trái tim người đàn ông Phạm Lý, đời này cô đều thua kém Tây Tử. Cô không phục, mấy năm nay cũng không chịu thua, hiện tại bắt đầu trở thành thói quen.

Bởi vì yêu, cho nên trời sinh kiêu ngạo như cô cũng trở nên hèn mọn. Đúng là Tây Tử và Phạm Lý có tình cảm bảy năm, nói tách ra là tách ra, thậm chí cô còn không nhìn thấy, cô ấy khổ sở thế nào, không hề chớp mắt, trực tiếp chuyển nghề.

Mộ Thanh rất hiểu rõ chính mình làm thế nào giành được Phạm Lý. Không yêu. Lúc trước Phạm Lý nói rõ ràng với cô: “Đời này, tôi sẽ không yêu cô, tôi chỉ yêu Tây Tử, cuộc đời này không thay đổi.”

Những lời Phạm Lý nói cho cô nghe, Mộ Thanh căn bản không có cách nào kiềm chế nổi ghen tị ở trong lòng, dáng vẻ của người phụ nữ Tây Tử trước mặt này không phải là dáng vẻ hấp dẫn. Cô thua thật thảm hại, có thể không cần tự tin, chẳng qua người đàn ông Phạm Lý này, nếu cô đã nắm ở trong tay, thì sẽ không bao giờ buông tay.

Cô thương anh, yêu anh nhiều năm như vậy, từ lúc anh chưa biết Tây Tử, cô đã thương anh rồi. Ghen tị trong lòng không có cách nào phát tiết, cô liền lên kế hoạch gây phiền toái cho Tây Tử. Biết cô ấy chuyển nghề vào cục Công An, cô nhờ vả cấp dưới cũ của ba, điều cô ấy tới đội giao thông. Vậy mà Tây Tử lại gặp Hồ Quân, lại còn gả cho anh ta.

Hiện tại Mộ Thanh khó nói, trong lòng vừa mừng vừa lo, ngày đó gặp Tây Tử và Hồ Quân tại chỗ đăng ký của cục dân chính, trong ba ngày tìm khắp nơi không thấy Phạm Lý, không biết anh đi đâu, điện thoại không nhận, cũng không có ở đơn vị, trong nhà không có ai. Ba ngày sau anh xuất hiện, đáng về tiêu tụy khổ sở, Mộ Thanh không biết nên thương hại anh, hay nên thương hại chính mình.

Trong tim còn nhớ, là bóng ma cản trở, đời này Tây Tử là bóng ma của Phạm Lý. Nhưng mà Phạm Lý cũng không biết, đời này anh cũng là bóng ma trong đời cô, không bỏ được, vứt không ra, bóng ma chém không đứt.

Mà lúc này, thậm chí cô không cần nhìn anh, cũng có thể cảm nhận được, ánh mắt anh nhìn Tây tử sâu sắc lưu luyến ra sao, loại ánh mắt này cả đời cô mong muốn mà không có được.

Phạm Lý không nói được một lời, chỉ là nhìn Tây Tử như vậy, gần như không biết chán. Cô ấy rất đẹp, chính là hình dáng trong vô số giấc mơ của anh, hoa hồng rơi xuống, nét mặt cô ấy cười tươi như hoa, rồi cuộc cũng không thuộc về anh.

Trong lòng Phạm Lý đã từng nó chút hy vọng hèn mọn mà xa vời, hôm nay biến thành tuyệt vọng thực sự, tuyệt vọng đem lòng anh nháy mắt hóa thành cát... Cô gả cho người đàn ông khác, nhanh chóng dứt khoát như vậy, cắt đứt tất cả ý nghĩ của anh, anh còn có cái gì? Ngoại trừ kí ức, anh còn lại gì? Chính anh cũng không biết nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Phạm Lý bị Mộ Thanh kéo đi vào mà hồn cứ trôi lơ lửng nơi đâu. Hồ Quân hơi nghiêng đầu đến bên lỗ tai Tây Tử nói: “Thế nào? Thật sự là người tình cũ! Một người hung dữ như cô, không nghĩ tới thực sự có người muốn?”

“Không cần bối rối, có chuyện gì thì nói thẳng, tôi không có thời gian pha trò với anh.”

Đột nhiên Tây Tử liếc hai mắt đến anh đang ở bên cạnh: “Không phải là anh đang ghen chứ?”

“Ai? Ai ghen? Ghen vì cò sao, cắt, cô nghĩ cô đẹp, cô cũng không soi gương đi, người như cô, trên đường vẫy tay một cái, có thể gọi đến một xe.”

Hồ Quân nói mấy câu đó rất nhanh, càng có vẻ ngây thơ chột dạ, có điều may mà Tây Tử không thèm để ý, cũng không muốn để ý tới.

Hồ Quân bỗng nhiên cảm thấy bản thân sao lại bức tức. Ở trước mặt cô gái này bất kể miệng lưỡi có bản lĩnh như thế nào vẫn không chiếm được một chút tiện nghi nào.

Cho dù nói như thế nào, tiệc cưới có kinh động không nguy hiểm, hỗn loạn đã qua. Đến tối, trong tân phòng chỉ còn lại vợ chồng son và mấy người Diệp Tri, mấy người Hồ Tử, còn một vài tên nhóc xấu xa, coi như mấy tên nhóc xấu xa ở trong đại viện đều đến đồng đủ, đầu lừng trước được.

Mấy người Diệp Tri biết Hồ Quân cưới vợ là giả, nhưng mấy anh em Hồ Tử lại không biết! Tiết mục đâm dục ngắn này, từng người từng người một, phát kẹo, thấp hương, ăn táo... Sai bảo mấy người lúc trước ra ngoài, Tây Tử miễn cưỡng đối phó cho qua, nhưng cô cảm thấy mấy người kia cực kỳ phiền phức.

Đặc biệt là Tả Hoành, trong lòng còn nhớ nửa đêm hôm đó Hồ Quân chạy tới nhà anh, quăng ra những lời nói cay độc, bây giờ để cho Hồ Quân thoải mái vượt qua mới là lạ. Nháy mắt ra hiệu với nhóc Hồ, Hồ Tử hiểu ý, ra ngoài không đến một phút, không biết xách ở đâu nửa thùng nước đá đi vào,

cười ha ha: “Hôm nay chúc mừng anh Quân, dù thế nào chúng ta cũng phải như cá gặp nước!”

Hồ Quân cũng tốt hơn so với mấy người này không được bao nhiêu, trước kia đã từng chinh không ít người mới. Vừa thấy cảnh này, còn có gì không rõ, khoe miệng nhỏ không thể phát hiện được gì, trong lòng thật là có vài phần chờ mong.

Miệng của cô bé kia, tối hôm đó anh chạm phải một cái, không ngờ trong lúc anh say mềm nhưng mùi vị thơm mát mềm mại đến hôm nay vẫn chưa tan.

Ba anh em Tả Hoành, Diệp Trì và Phong Cẩm Thành vừa nhìn thấy anh như thế, cũng không nhịn được cười thầm, tâm tư này của Hồ Quân, mắt nhìn đã không giấu được, nước miếng đã chảy dài ba mét rồi.

Tây Từ nhìn Hồ Từ, cô cũng không hiểu, làm sao một nhóm người ăn chơi trác táng lại có nhiều trò như vậy, cả ngày không có chuyện gì làm, mà trong đầu chỉ nghĩ đến những thứ này thôi!

Cô vừa nhú mày, Hồ Từ liền cọt nhà nói: “Chị dâu, hôm nay là ngày vui lớn của anh Quân, nhú mày không vui là điềm xấu.”

Kỳ thật Hồ Từ cũng khá lo sợ. Người khác không biết nhưng hẳn biết, cô vợ này của anh Quân không phải dễ trêu chọc, lúc tức giận cho dù người khác có cố gắng đến mức phát bực cũng không còn cách nào. Vì vậy, phải nói lời ngon ngọt với cô trước, thế nào cô cũng thật thà làm theo.

Tây Từ liếc mắt nhìn nước đá, âm thầm hít ngậm khí, ngồi ở trên giường, đáng vẻ như trắng sứ nắm cổ tay thật mạnh không đếm xỉa đến dùng bao nhiêu sức lực, trực tiếp hỏi: “Thế nào là như cá gặp nước?”

Hồ Từ cười ha ha: “Đơn giản, đơn giản thôi, chị dâu ngậm cục đá này trong miệng, sau đó hôn miệng với anh Quân, đợi cho băng trong miệng tan thành nước không phải như cá gặp nước rồi.”

Tây Từ hít một ngụm khí lạnh, mấy người trước mặt miễn cưỡng cho qua, cô cũng không bị thiệt thòi gì, như cá gặp nước cái này không phải cho cô hôn môi với Hồ Quân sao, còn không phải giống như loại đùng chạm môi kia sao.....

Cô không nhịn nổi liếc mắt nhìn Hồ Quân ở bên kia. Không biết có phải Tây Từ ảo giác hay không, cô có cảm giác, trong mắt Hồ Quân tỏa ra ánh sáng vùn vụt, lóe sáng.

Cô không thể không trừng mắt nhìn anh, ý này là, anh em của anh, anh đến mà xử lý. Hồ Quân đương nhiên biết ý cô trừng mắt với anh là gì, cũng thật biết điều nói một câu tình cảm: “Được rồi, được rồi, cũng bình thường thôi! Da mặt vợ tôi rất mỏng, nếu không thì bỏ qua tiết mục này...”

“Anh Quân, anh còn chưa vào động phòng, mới bắt đầu được một nửa đã mềm lòng rồi, này làm sao được! Em sẽ không dùng đến những trò trêu chọc gây hại, chỉ là hôn môi, không phải đến tận bây giờ ngay cả miệng nhỏ của chị dâu anh Quân cũng chưa từng hôn.....”

Lừa gạt... Mấy thằng nhóc cười ha ha, sắc mặt Hồ Quân có phần ửng đỏ, không biết là nôn nóng hay là tức giận, đưa tay cầm lấy cục nước đá nhét vào miệng, Tây Từ chưa kịp phản ứng, đã bị anh giữ gáy, có thứ gì đó mềm mại trên môi.....Á.....

Tây Từ ngạc nhiên chớp mắt, đã bị Hồ Quân mạnh mẽ cạy mở răng môi, mùi rượu pha trộn lạnh giá, xông vào trong khoang miệng..... Cô theo bản năng giơ tay đẩy anh, lại bị Hồ Quân nhanh tay lẹ mắt bắt được, cơ thể áp sát, trực tiếp đè Tây Từ lên giường, hai người lẫn lộn ở trên giường.....

Anh đặc biệt dự tính trước kìm hai chân cô gây rắc rối, tay giữ gáy nhanh chóng trượt xuống, nắm lấy cánh tay cô, lười cuốn lấy lười, quấy động, dây dưa.....

Thật ngọt! Cục đá lạnh dần dần hóa thành nước, trong miệng cô vị rượu nho nhàn nhạt, khiến Hồ Quân gần như hận không thể say trong nụ hôn này.....

Nếu Tây Từ thật sự phản kháng, cũng sẽ không thua Hồ Quân, nhưng cô rất rõ ràng trường hợp hiện tại, nếu ngay buổi tối đầu tiên đã trình diễn toàn bộ vai người vợ vũ phu, chuyện cô và Hồ Quân kết hôn giả sẽ bị đưa ra ánh sáng, cô không thể để cho lão ba giàu có phải lo lắng cho cô.

Với lại, lúc này Tây Từ đột nhiên phát hiện, có lẽ Hồ Quân cũng không vô dụng như cô nghĩ. Bản lĩnh của người đàn ông này khẳng định không kém, tốc độ, phản ứng, kết hợp với việc anh nằm ở trên thân mình, bắp thịt cường tráng đàn hồi. Rõ ràng anh không phải kẻ vô tích sự. Có lẽ người đàn ông này không dễ trêu chọc giống như cô nghĩ trước đây... .

Nụ hôn và con người của anh hoàn toàn trái ngược, ngang ngược, bá đạo, không cho phép cự tuyệt, tiến quân thần tốc, căn bản không sẽ không qua loa rồi ngừng lại. Mà kỹ xảo quá tốt, ít nhất người ngây ngô như Tây Từ rất nhanh hơi không theo kịp, môi lưỡi quấn quýt, dường như dính vào một chỗ, ướt át, mất hồn... .

Nhiệt độ lên cao, viên đá tan ra, tên cũng giống nghĩa ‘như cá gặp nước’... Lúc Hồ Quân buông Tây Từ ra, khoe miệng còn đọng lại chút nước, anh vẫn còn chưa thỏa mãn liếm liếm, đáng vẻ này có vẻ vẫn chưa vừa ý, căn bản chỉ làm được một con mèo ăn nửa con cá.

Diệp Trì không nhịn được nở nụ cười, mấy thằng nhóc Hồ Từ coi như cũng được mở rộng tầm mắt. Ánh mắt nhìn Hồ Quân đã có cả thích thú lẫn sùng bái. Nụ hôn vừa rồi của anh Quân thật sự là băng lửa dung hòa! Một đám bọn họ đứng bên cạnh nhìn đều cảm thấy được máu nóng sôi trào, hướng chỉ là hai người trong cuộc.

Tây Từ bị Hồ Quân kéo dậy, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn không thể nói rõ là đen, là hồng hay vẫn là xanh, ánh mắt nhìn chằm chằm Hồ Quân, không hề chớp một lần.

Phong Cẩm Thành thấy tình huống không tốt, vội vàng đứng lên hòa giải: “Được rồi, được rồi, đã không còn sớm, chúng ta không thể làm chậm trễ chính sự của Quân. Rút lui! Mau rút lui! Hôm nay tôi làm chủ, mời mấy anh em đi đến hội quán vui vẻ, đi thôi, đi thôi.....”

Phong Cẩm Thành lên tiếng, mấy người Hồ Từ cũng không đáp lại, phút chốc đã tản đi hết, trong phòng tân hôn chỉ còn lại hai vợ chồng son bốn mắt nhìn nhau: “Hồ Quân, anh nói thật cho tôi, vừa rồi có phải là anh cố ý không?”

“Cố ý cái gì?” Đến lúc này, Hồ Quân cũng chỉ có thể trợn trắng mắt nói láo, biết rõ còn cố hỏi. Tây Từ cắn cắn môi, gương mặt không tự chủ được lại đỏ lên, bất cô phải trực tiếp hỏi ra như vậy, cô thật không mở miệng được.

Tây Từ liếc anh một cái, đứng lên đi về phía cửa, Hồ Quân vội vàng kêu to: “Cô đi đâu?”

Tây Từ đứng ở cửa xoay người lườm anh: “Cục phó Hồ, nếu anh thật sự cảm thấy đêm xuân vắng vẻ, tự mình đi tìm một tiết mục giải trí không phải là được sao, tôi nhìn thấy, vừa rồi thú tính của anh đã bộc phát!”

Cạch... Cửa phòng tân hôn đóng sập lại, bản thân Hồ Quân cũng không nhận được lắc đầu nở nụ cười. Đúng vậy, chẳng lẽ anh lại trông đợi vào cô bé Tây Từ sẽ cùng chung đêm xuân với anh thật sao, những mà mùi vị của cô bé kia cũng khá tốt.....

Hồ Quân duỗi eo, trực tiếp ngã xuống giường, miệng lẩm bẩm, cô bé kia trẻ trung non nớt, vừa rồi lúc anh hôn cô, rõ ràng là bị kích động, vừa nhìn đã biết là không hề có kinh nghiệm và kỹ xảo. Kết luận này khiến khoe miệng Hồ Quân cong lên, cong lên, xoay người lại, ôm chầm lấy chiếc gối lớn ôm vào trong ngực, coi như đó là vợ!

Tây Từ bước vào phòng sát vách, trực tiếp nhảy vào phòng tắm đánh răng, soạn soạn vài lần, súc miệng bằng nước súc miệng vẫn cảm thấy trong miệng không được thoải mái, hình như vẫn còn mùi vị của tên Hồ Quân vô lại.

Tây Từ vô tình nhớ tới Phạm Lý, trước kia khi học đại học còn có thời gian ở chung một chỗ, về sau vào bộ đội, thời gian gặp ngày càng ít đi. Doanh trại quân đội của hai người cũng không ở cùng một nơi, muốn gặp mặt cũng phải vào lúc hai người đều có thời gian nghỉ ngơi, mỗi lần gặp mặt đều vội vàng. Khi nhận nhiệm vụ huấn luyện, dài hơn một tháng, thậm chí mấy tháng không gặp nhau là chuyện bình thường.

Trong lòng cô Phạm Lý vĩnh viễn là người khiêm tốn, nụ hôn đầu tiên của hai người là lúc còn học đại học, ở dưới ký túc xá khẽ chạm môi nhẹ nhàng rồi lập tức rời đi. Lúc ấy trái tim cô nhảy loạn, giống như có mười người đánh trống ở trong lòng, rốt cuộc nụ hôn đó có mùi vị gì cô cũng không nhớ.

Về sau, Phạm Lý luôn luôn cẩn thận hôn cô, giống như cô là búp bê thủy tinh dễ vỡ, hoàn toàn không giống với Hồ Quân, nụ hôn của anh ngang bướng không cho phép từ chối, còn nữa, kỹ thuật.....

Tây Từ vỗ hai má bốp bốp.....Không nể nang vỗ vào khuôn mặt của chính mình vài cái: “Tây Từ, mày suy nghĩ linh tinh gì chứ, đây là tên đàn ông xấu xa, không biết đầu lưỡi thối nát hôn qua bao nhiêu phụ nữ. Nếu không, làm sao có thể luyện được kỹ thuật hôn tốt như vậy. Ghê tởm chết đi.” Tây Từ nghĩ vậy, bỗng nhiên cảm thấy hết sức chán ghét, bốp kém đánh răng, lại bắt đầu đánh răng.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả* ! được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Tây Từ và Hồ Quân thật sự chưa nghĩ tới cái gì mà chuyện tuần trăng mật sau hôn nhân này, dù sao hôn nhân của hai người bọn họ cũng chỉ mang tính hình thức mà thôi. Nhưng bố già tài phiệt với thái hậu Hồ còn hết sức nhiệt tình tích cực hơn hai vợ chồng son bọn họ.

Thái hậu Hồ nghe người ta nói, vợ chồng trẻ mới kết hôn nên thay đổi địa điểm, càng dễ dàng thụ thai hơn, nói không chừng, khi trở về từ tuần trăng mật còn có thể mang thai cực cung. Bà đã trông mong tin tức cháu trai bảo bối nhiều năm nay, lại không biết, hai người bọn họ căn bản không có chuyện đó, vậy cháu trai bảo bối ở đâu ra?

Bố già tài phiệt lại cảm thấy, con gái bảo bối của chính mình kết hôn khó khăn, không thể bị oan ức. Nhà người ta có con gái, ông cũng có, mục đích hai bên ba mẹ khác nhau, lại có chung một đích đến, thúc giục hai người nhanh chóng ra ngoài hưởng tuần trăng mật. Vấn đề nghị bọn họ đi Maldives, nhưng Tây Từ không vừa ý, cảm thấy quá phiền phức.

Trong lòng thì lại nghĩ cái nơi trời xanh biển mát như thế người đẹp như mây, vây quanh người công tử bột Hồ Quân như thế có gì hay. Nói không chừng, khi trở về con mắt Hồ Quân kia đều sẽ mù một nửa, bị người đẹp bên bờ biển đánh trúng. Cho nên nói, hình tượng Hồ Quân trong lòng Tây Từ của chúng ta, thật sự không có điểm gì tốt.

Bố già tài phiệt của Tây Từ tin Phật, thành kính cỡ nào không cần nói ra, nhà ở quê còn cố ý để ra một gian phòng trống, cung phụng mời Phật về nhà, mỗi ngày ba nén nhang. Tây Từ không tin, nhưng nhân cơ hội này ra ngoài, thay ba bài Phật cũng rất tốt, ít nhất có thể phù hộ thân thể ba cô khỏe mạnh, cũng coi như là lòng hiếu thảo của cô.

Vì thế Tây Tử cùng Hồ Quân liền bàn đi Thừa Đức, lúc đầu Hồ Quân thật không nghĩ tới cô đi bái Phật, cho rằng cô muốn đến trang trại nghỉ hè thường ngoạn đập nước thảo nguyên, cũng không phản đối.

Vì đi gần nên cũng không có lập kế hoạch gì cho hành trình, ngày hôm sau, trực tiếp lái xe đi. Vốn Hồ Quân nghĩ muốn đi trang trại nghỉ hè, cũng sử dụng chút bản lĩnh, tạo ra chút lãng mạn gì đó, cứu vãn hình tượng chính mình trong lòng Tây Tử.

Ai biết được vừa mới đến thành phố Thừa Đức, Tây Tử đã bắt đầu chỉ huy anh: “Rẽ bên này. . . . Qua cầu. . . .Rẽ trái.....Đi xuống dọc bờ sông.....”

Đến nơi, Hồ Quân nhìn trên công chào có mấy chữ vàng, mới biết được cô nhóc này muốn đến chùa Phổ Ninh. Nói thẳng không phải là được rồi sao, cần phải sai bảo anh như cháu mình mới được à. Nhưng mà nơi này có vẻ không phải là nơi thích hợp để hưởng tuần trăng mật, hướng chỉ lại ở ngay bên cạnh chùa.

Hồ Quân xách hành lý của hai người, đi theo Tây Tử thạo đường nhanh chóng dẫn vào nhà trọ bên cạnh. Tây Tử thuê luôn hai phòng, trong đó quảng thẳng một thể phòng cho anh sau đó tự mình lấy hành lý của mình rồi đi. Hồ Quân nhìn thể phòng trong tay, ngây ngốc một lúc lâu.

Hồ Quân suy nghĩ, mình đã kết hôn... tuần trăng mật này... đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại gặp phải cô nhóc Tây Tử không hiểu chuyện thú vị như thế này? Chạy tới nơi này nghe trống chiều chuông sớm? May mà mặc dù căn phòng đơn giản nhưng cũng coi như đầy đủ tiện nghi, cũng sạch sẽ, dù sao đi theo cô nhóc Tây Tử kia cũng đừng nghĩ đến chuyện muốn hưởng thụ cái gì là hạnh phúc, chỉ cần cô không liều mạng giày vò anh thì niềm Phật đi! Năng lực thích ứng của Hồ Quân cũng coi như rất mạnh rồi.

Trong phòng tắm, Hồ Quân quần một cái khăn tắm lớn, vừa đi ra liền thấy Tây Tử đang ngồi trên giường anh. Đừng nói, trong nháy mắt đó trái tim trong lồng ngực Hồ Quân không có tiền đồ liền thình thịch lên xuống vài cái.

Trong lòng suy nghĩ, chẳng lẽ cô nhóc kia nghĩ thông suốt, thực sự muốn cùng anh biến chuyện này thành sự thật. Nếu thật sự như vậy, anh cũng không phản đối, cố gắng ồm ồm chấp nhận thôi. Nhan sắc cô nhóc này cũng bình thường, lại rất hung dữ, đoán cũng không có người đàn ông nào yêu thích.

Ý nghĩ Hồ Quân vừa mới xoay chuyển, bỗng nhiên cảm thấy, sinh lực nhiệt huyết sôi trào tiêu tán nhiều năm nay dâng lên vù vù, theo phản xạ của đại não đập thẳng lên mặt.....

Tây Tử mở to mắt nhìn Hồ Quân như vậy, bỗng nhiên dựng lều trại thật cao trong lòng. Không cần đoán cũng biết, trong đầu tên khốn này đang nghĩ cái gì. Tây Tử đứng lên, đi tới cửa, cầm tay nắm cửa, xoay người lại nói: “Ba tôi gọi điện đến, nói buổi tối sẽ qua, tôi tới báo cho anh một chút, còn có. . . .”

Ánh mắt Tây Tử đảo qua phía dưới anh, có vài phần ghét bỏ: “Đồng chí Hồ Quân, lớn nhỏ cũng coi như cán bộ quốc gia, mặc dù suy nghĩ trong đầu bản cũng không có cách nào, nhưng tối thiểu, thân thể cũng nên kiểm chế một chút, không lại ảnh hưởng tới hình tượng cán bộ.”

Cửa đóng lại, Hồ Quân cúi đầu nhìn, không khỏi lắc đầu thở dài, đã lớn như vậy, chưa từng bị một người phụ nữ nào ghét bỏ như vậy. Nhưng mà đệ đệ nhà anh lại cứ không tốt, tại sao lại không có tiền đồ như vậy, vừa nhìn thấy cô nhóc kia cứ như ăn phải xuân dược, nhanh nhẹn đứng nghiêm chào.

Cho dù là năm đó lúc mười mấy tuổi cũng chưa từng bị kích thích như vậy. Xem ra công năng vẫn còn trong trạng thái tốt, mài luyện nhiều năm, vậy mà không hề uế oải, ý chí chiến đấu vẫn sục sôi như cũ.....Trong đầu không tự chủ được nhớ tới buổi tối ngày hôm qua, lúc đặt cô nhóc Tây Tử kia ở dưới người, cảm giác đó.....

Ặc. . . Hồ Quân đã cảm thấy trường lên khá đau, xoay người lại đi vào phòng tắm. Vào làm gì, tôi không nói rõ, tóm lại, khi trở ra đệ đệ anh đã thực sự ngừng công kích rồi.

Trước khi bố già tài phiệt đến, Tây Tử liền đem hành lý của mình chuyển vào phòng Hồ Quân. Mặc dù biết cô nhóc kia sẽ không để cho anh làm gì nhưng Hồ Quân lại giống như lúc mười mấy tuổi, giống như thanh thiếu niên chưa ăn qua thức ăn mặn, rất kích động.

Hết sức nhiệt tình đem hành lý Tây Tử vào sắp xếp ổn thỏa, lại rót nước, lại lấy dép lê, đáng vẻ chân chó ân cần, không thể không khiến Tây Tử hoài nghi anh lòng lang dạ thú.

Tây Tử cầm cốc nước uống một ngụm, mắt liếc nhìn anh, bắt đầu ra lệnh: “Ba tôi sẽ ở lại hai buổi tối, đêm nay anh ngủ giường, tôi ngủ trên mặt đất.”

Hồ Quân cười hắc hắc: “Giường lớn như vậy, có cần thiết sao? Yên tâm, tôi đảm bảo không chạm vào người cô. Cô cũng không phải người đẹp tuyệt trần gì, không cần phải đề phòng tôi như phòng kẻ trộm vậy?”

Tây Tử cười châm chọc: “Mang anh so sánh với kẻ trộm thì oan uổng kẻ trộm nhà người ta quá, ít nhất kẻ trộm vẫn còn là người.”

Hồ Quân bị cô làm cho ghen thiếu chút nữa không nói nổi, nghiêng răng nói: “Ý cô là tôi không tính là người?”

“Lời này tôi không nói, nhưng mà, hành động việc làm của anh, theo tiêu chuẩn của người có vài phần không giống. Anh không thấy vậy sao?” Tây Tử nói xong, lại vẫn có vài phần ngụ ý, quét mắt nhìn phía dưới của anh.

Hồ Quân liền có tư tưởng xấu, khoe môi bỗng nhiên cong lên, lộ ra một nụ cười lưu manh: “Vợ, em đang nói oan cho anh, đây là phản ứng sinh lý bình thường của đàn ông. Không phải em tham gia quân ngũ nên u mê chứ, cả chuyện này cũng không biết, đúng là không phải phụ nữ. Có lẽ em cũng không thường xuyên đuổi đuổi lưng mồi, cũng không vờn vai, còn phải khai thông khai thông, bằng không, không có lợi cho thể xác và tinh thần khỏe mạnh được, hiểu không?”

Miệng Tây Từ lợi hại, đây là do Hồ Quân có lòng để cho cô nói. Nếu anh thật sự sử dụng tư tưởng xấu trong bụng anh, mồm Tây Từ cũng không phải đối thủ. Hơn nữa trên phương diện này, Hồ Quân anh không sợ gì. Anh nói những tiết mục đòi trụ ngắn này, đoán chắc cô nhóc kia cũng chưa từng nghe. Nếu bại bởi một con nhóc, về sau anh cũng không cần phải lăn lộn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tây Từ liền đỏ lên, muốn cãi lại hai câu, nhưng lại không tìm được từ thích hợp, liền trừng mắt nhìn anh, giận dữ. Cô nhóc này thật sự tức giận, khuôn mặt trẻ con hồng hồng. Trong lòng Hồ Quân ngứa ngáy, nhưng ngứa kệ ngứa, Hồ Quân biết, nhìn thấy phải thu lại ngay.

Không phải do cô nhóc này nói khiến anh bức bối, anh cũng sẽ không hồ đồ đùa giỡn với cô, cho dù có chơi xấu thế nào cũng là vợ anh. . . . Hồ Quân bỗng nhiên cảm thấy, có cô vợ như vậy cũng rất tốt, ít nhất ngày qua ngày có người nói chuyện, thỉnh thoảng đùa một chút, như vậy cuộc sống rất thú vị. Nếu buổi tối ở đây có thể hài hòa càng tốt hơn nữa. . . .

Không chừng, còn khiến chuyện này thành sự thật, cái gì mà mang tính hình thức, dù sao trên hộ khẩu nhà anh tên vợ là Tây Từ, không thể sai được.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu Hồ Quân, làm như thế nào mới đúng như suy nghĩ? Hồ Quân dùng ánh mắt kia nhìn Tây Từ, Tây Từ không tự chủ được rung mình một cái, ấp úng nói: “Anh, anh nhìn tôi như vậy làm gì, kỳ quái khiếp sợ?”

Ánh mắt Hồ Quân sáng lên, đặt mông ngồi bên cạnh Tây Từ, dánh vè vô lại, bắt đầu ăn nói khấp nấp dỗ vợ anh: “Vừa rồi anh không đúng, đừng giận, anh có bạn mở một nhà hàng ở bên cạnh, rất ngon, buổi tối cùng anh và ba đi nếm thử đi.....”

Hồ Quân cảm thấy con chó, biến đổi một hồi, nhưng sao Tây Từ cứ cảm thấy trong lòng người này chắc chắn có chủ ý hư hỏng gì đó. Mặc dù cô biết anh ta là tên háo sắc, nhưng lúc này nhìn ánh mắt kia thế nào cũng giống như hồ ly, tràn ngập mưu kế.

Cô nào biết Hồ Quân đã thay đổi mục đích, lúc trước là vì lừa gạt hai người già ở nhà, hiện giờ thật sự nghĩ muốn đem cả da lẫn xương Tây Từ nuốt vào trong bụng. Theo lời Tà Hoành nói, nước miếng tham ăn kia đã chảy dài ba mét rồi.

Đừng nhìn Hồ Quân bình thường rất lém lỏi, rất vô lại, nhưng thật sự những chuyện anh muốn trong lòng, không gì là không làm được. Cho tới hôm nay, những chuyện anh muốn, không có chuyện gì không thành. Cho nên nếu anh đã hạ quyết tâm để mất tới Tây Từ, đừng nói là Tây Từ muốn chạy qua cửa, ngay cả một khe hở cửa sổ cũng đừng hòng.

Chỉ là cần phải có thời gian, nhưng Hồ Quân không sợ tốn thời gian. Cô là vợ anh, chính là miếng thịt cạnh miệng anh, anh cũng không nóng vội, việc này còn phải tiến hành có chất lượng, coi trọng phương thức, Hồ Quân đều biết rõ những điều này.

Trước kia là Hồ Quân đùa giỡn với Tây Từ, xen nhiều việc vào cuộc sống. Hiện tại không giống trước, trong mắt Hồ Quân, Tây Từ chính là người vợ thật sự của anh, cho dù không có việc gì sự thật vẫn là vậy. Ánh mắt kia, thái độ kia, tâm tư kia, đều đã thay đổi.

Buổi chiều, bố già tài phiệt đến Thừa Đức. Hồ Quân mới nhậm chức con rể, hầu hạ người lớn tuổi kia vô cùng thoải mái, mở miệng một tiếng là ba. Buổi tối vốn nói muốn đến nhà hàng bạn Hồ Quân nếm một chút, nhưng bố già tài phiệt nói, sáng mai còn bài Phật, không ăn thức ăn mặn. Hồ Quân không nói một lời liền xác định đi tới một nhà hàng đồ ăn chay cách đó một dặm.

Ăn xong rồi vẫn ra dáng người con hiếu thảo đi theo ông dọc theo sông Vũ Liệt tản bộ nói chuyện phiếm. Ông muốn nghe gì, anh liền nói cái đó. Không phải là ông tin Phật sao? Một miệng Hồ Quân kia nói ra một đống chuyện xưa về kinh Phật, đồng dài từ câu chuyện Bộ Bộ Sinh Liên cắt thịt nuôi chim ưng, từ Thích Ca Mâu Ni đến Tông Khách Ba, từ Tông Khách Ba lại liên hệ tới Thương Ương Gia Thố*.....(*Những vị Đạt Lai Lạt Ma của Tây Tạng)

Đừng nói bố già tài phiệt không có văn hóa, ngay cả Tây Từ ở bên cạnh đều nghe đến mức choáng váng, dùng ánh mắt kỳ quái quý dị thỉnh thoảng quan sát đánh giá Hồ Quân. Đây là Hồ Quân đầu óc phê liệt hù bại sao? Người này đột nhiên.... rồi đó.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Tây Từ bị Hồ Quân gây ảnh hưởng, buổi tối nằm trên giường không ngủ được, nghiêng người, mở mắt nhìn Hồ Quân phía dưới đất. Đừng nói người đàn ông này hư hỏng vẫn là hư hỏng, vô lại vẫn là vô lại, nhưng rất ra dáng đàn ông. Sau khi trở về nói thẳng với cô luôn: ‘trên mặt đất lạnh, cô ngủ giường’, rồi ôm chăn rồi nằm dưới đất.

Sớm biết vậy, ngay từ đầu đã lấy phòng lớn hơn, ít nhất còn có ghế sofa gì đó. Tây Từ vẫn chưa cảm giác hay nhận thức được, cô đối với Hồ Quân dần dần thay đổi. Nếu là trước kia cô sẽ không quản gì anh sống hay chết.

Cô nghĩ vậy, cũng không biết Hồ Quân cũng nghĩ như vậy. Nếu như là buổi sớm hôm ấy, anh quyết định trước, nhất định ngủ trên đất sẽ là Tây Từ, ai bảo cô chạy tới chỗ này. Mà lúc này trong đầu Hồ Quân, Tây Từ chính là vợ anh. Vợ là gì? Là được yêu thương, được cưng chiều, được che chở, để cho chính mình chịu khổ thay vợ, không tính nhóm người quan lớn.

Hồ Quân với mấy người bạn thân đều rất giống nhau, thực chất bên trong đều có chủ nghĩa đàn ông rất lớn, đương nhiên cũng đặc biệt bá đạo. Yêu là yêu, cưng chiều là cưng chiều, nếu người nào đó liều mạng, cũng không nương tay trừng phạt. Tây Tử là vợ, cho nên anh thật sự rất khó ra tay, nhưng anh có cả đồng chiều, nhờ tay của người nhà nữa.

Được, không phải ở trên giường cô không thể phát huy được năng lực sao?

Trong đầu Hồ Quân càng nghĩ những thứ này thì càng không ngủ được. Hơn nữa nơi này cũng không phải khách sạn năm sao, đừng nói trên mặt đất không có thảm, ngay cả lát sàn cũng không có. Là nền gạch, rất cứng, thắt lưng của anh thật đau, một cái chần mỏng thật sự không là gì, thật sự đã nhiều năm không chịu cảnh như vậy rồi.

Anh xoay người lại, mặt đối diện nhìn Tây Tử, ánh mắt hai người đều mở to, ai cũng không ngủ, nhìn nhau vài giây. Tây Tử liền mở miệng, nhưng là một câu vô nghĩa: “Trên mặt đất có cứng không?”

Hồ Quân hừ một tiếng: “Đại khái là hơn chiếc giường thoải mái của em.”

Tây Tử chu mỏ: “Nếu không lại gọi cho anh thêm chăn trải trên mặt đất?” “Thôi đi! Đây cũng không phải là khách sạn năm sao, không phục vụ tốt như vậy.” Trong lòng Hồ Quân còn tưởng cô nhóc kia mềm lòng, muốn cho anh lên giường, nào biết lại là thêm chần.

Tây Tử im lặng một hồi: “Anh cũng tin Phật?” Hồ Quân cười vui vẻ: “Ngoài bản thân anh, anh không tin bất kỳ ai. Tin Phật gì? Không hề.”

Tây Tử ngạc nhiên: “Vậy anh nói với ba tôi những thứ này.....” Hồ Quân ngồi bật dậy, ánh mắt mong đợi nhìn Tây Tử: “Vợ, anh kìm nén đến mức ngọt ngát...” Lòng mảy Tây Tử còn chưa kịp dựng thẳng lên Hồ Quân đã nói tiếp: “Em cho anh hút điếu thuốc được không? Dù sao anh cũng không ngủ được.”

Tây Tử âm thầm nhẹ nhàng thở ra, liếc anh một cái ngầm đồng ý. Hồ Quân cầm bao thuốc lá, đốt một điếu cho vào trong miệng, đặt gạt tàn trên mặt đất, hít hai hơi rồi dụi tắt.

“Tại sao không hút?” Tây Tử lại buồn bực hỏi.

Hồ Quân ném bao thuốc lá lên bàn: “Cho đỡ thèm là được, em không thích mùi khói, sáng mai anh ra ngoài sẽ hút sau. Trước kia bà nội đã mất của anh cũng tin Phật, lúc ấy ông nội của anh bị ung thư gan. Bà nội vì ông nội dùng đủ phương pháp, sau cùng liền bái Phật thấp hương, còn mời cư sĩ. Những điều này là khi bà nội còn sống anh có nghe bà nhắc tới, ba em thích nghe, anh liền nói cho ông nghe.”

Một lúc thật lâu sau Tây Tử mới nói một câu: “Lần đầu tôi thấy ba tôi vui vẻ như vậy, Hồ Quân, cảm ơn anh!”

Hồ Quân ngả ra sau: “Lời cảm ơn này của vợ không thành ý, nếu như thật sự muốn, giường lớn như vậy, cho anh một nửa là được. Trên mặt đất rất cứng, anh bảo đảm nhất định thành thành thật thật đi ngủ.”

Nếu là trước kia, đánh chết Tây Tử cũng không tin Hồ Quân người này bảo đảm. Nhưng lúc này bỗng nhiên cô cảm thấy được người đàn ông này cũng không xấu như cô nghĩ. Suy nghĩ một chút, lần đầu tiên gặp mặt, đáng vẻ lưu manh, miệng lưỡi trơn tru gây ấn tượng quá sâu. Sau khi chuyển công tác đến cục lại nghe được chuyện của anh liền cảm thấy người này nhất định là một sắc lang quần áo là lượt. Nhưng sau vài tháng cũng không thấy anh dính dáng tới người phụ nữ nào.

Hơn nữa buổi tối hôm nay anh vô cùng hiếu thảo nhiệt tình với bố già tài phiệt, trong lòng Tây Tử thật sự không còn cứng rắn, qua vài phút, liền xê dịch về phía bên kia, chừa lại một nửa.

Hồ Quân chỉ nói như vậy, thật sự không mong đợi cô nhóc Tây Tử này có thể để cho anh lên giường, bởi vậy nhìn một nửa giường kia, một lúc lâu sau đã toét miệng cười, đều nhanh dài hơn lỗ tai ở sau mặt.

Nhanh nhẹn xoay mình lên giường, nằm ở trên giường, mềm mại, trên gối còn lưu lại mùi của vợ anh, mùi kia thật thơm! Xoay người lại, vợ đã xoay người sang bên kia, đưa lưng về phía anh, Hồ Quân thật lòng muốn tiếp cận bên kia, còn chưa kịp nhúc nhích, đã nghe lời cảnh báo của vợ vang lên:

“Hồ Quân, nếu anh dám suy nghĩ linh tinh gì thì đừng trách tôi không nể tình! Nơi này cũng không có người khác, đánh anh thành tàn phế, tôi cũng không quan tâm.”

Hồ Quân lập tức ghen hòng, cô nhóc này ác độc bao nhiêu. Nhưng mà anh cũng hiểu rõ, chuyện này không thể sốt ruột, sớm muộn gì anh cũng lấy lại cả vốn lẫn lãi. Đợi một ngày nào đó nhìn anh thu phục cô nhóc không chịu chết này, bây giờ hãy để sau. Lúc này, Hồ Quân cũng không nghĩ tới, ngày này tới rất nhanh.

Rất nhanh, Hồ Quân liền phát hiện một chuyện thật sự không được, ngủ trên giường còn không thoải mái bằng ngủ trên mặt đất. Mặc dù trước đây anh cũng đã làm hòa thượng vài tháng, nhưng ngoại trừ Tây Tử bên người không có người phụ nữ thứ hai. Rõ ràng người đang nằm bên cạnh là vợ mình mà lại phải kiềm chế đến mức tình trùng cũng muốn xông lên mũi tuôn lên mắt.

Nhấn nhẹn, nhấn nhẹn, phía dưới đã phản ứng, Hồ Quân kiên trì nửa đêm, cuối cùng vẫn không chịu được, lặng lẽ xuống giường, chui vào trong phòng tắm lấy tay chữa thương. Vừa giải quyết trong đầu vẫn vương vấn cái cổ nhỏ trắng nõn của vợ anh.....chân trắng mịn..... Ặc.....Chuyện này nếu để cho mấy người Diệp Tri biết, đời này sẽ cười chết anh.

Hồ Quân vừa rửa tay trong bồn vừa thở dài trong lòng. Rửa tay xong ra ngoài, nằm trên giường vẫn không thể ngủ được, cả người vợ anh tỏa ra một

mùi thơm giống như xuân được xộc vào trong mũi anh, thoáng chốc lại có vẻ như...

Trong đêm này, Hồ Quân lần qua lần lại, trời không sáng, anh đã thức dậy ra ngoài chạy bộ dọc theo bờ sông phát tiết dục hỏa trong lòng. Sau khi chạy một vòng trở về liền thấy bố vợ anh đang ở bên bờ sông, từng chiều từng thức luyện thái cực quyền.

Bố già tài phiệt vừa thấy Hồ Quân liền sững sốt, trong lòng nghi ngờ. Dù ai còn trẻ hay không, vợ chồng vừa mới kết hôn, đúng là hận không thể suốt ngày suốt đêm ở trên giường, sao lại thấy con rể ông khác biệt sáng sớm hơn năm giờ đã chạy bộ. Tuân trắng mặt tân hôn, bận việc cả đêm, con rể ông lại vẫn còn sinh lực vậy sao?

Ồ xa, bố già tài phiệt nhìn thấy Hồ Quân, chạy bộ thể kia căn bản không phải chạy chậm, chạy kia rất nhanh, giống như đang phát tiết. Mặc dù trong lòng bố già tài phiệt có nghi ngờ nhưng cũng không hề đã động gì, chào hỏi với Hồ Quân rồi hai người cùng trở về.

Trở về, con gái ông cũng đã dậy. Ăn sáng, vội vàng đi thấp nhang, tin Phật đều phải có cái này, đã bái Phật, cầu nguyện, bữa cơm buổi tối này mới tính là ăn mặn lại rồi.

Bạn của Hồ Quân tên là Thường Kiếm, chính xác là đời sau của tộc Mãn Châu, nghe nói là con cháu của Trương Hoàng Kỳ Qua Nhĩ Giai, mở quán ăn tên là Ngự Thiện Phòng bán đồ ăn cung đình, trái lại rất hợp với nơi này. Bởi vậy cũng không thể nóng vội, không đặt trước không thể ngồi vào được.

Tự nhiên, Hồ Quân có vài đặc quyền, đến đây liền trực tiếp gọi đặt phòng hàng đầu. Thường Kiếm đi sát ngay phía sau vội vàng chạy tới, vừa vào phòng, thấy Hồ Quân liền cười ha ha: “Nhận điện thoại của cậu, mình còn nghĩ cậu lừa mình, không ngờ thật sự tới. Năm năm trước lúc mình khai trương, mời mấy cậu tới cổ vũ, hay thật, mấy người các cậu bỗng nhiên không hài lòng, ngại đông ngại tây, nói chúng ta bây giờ không hợp phong thủy triều Thanh, người đẹp càng ngày càng ít, không nói mấy công tử kén ăn như mấy người, tìm khắp thế giới, cô nhóc xinh đẹp kia có được bao nhiêu, một nửa đã vào miệng bốn người các cậu.....”

Thường Kiếm này có tật xấu, miệng không kín đáo, nếu để cho anh tiếp tục nói bậy, phải biết kể lớn theo đuổi vợ vừa mới khởi sắc, nói không chừng ngay lập tức sẽ bị thất bại.

“Khụ.....” Hồ Quân xấu hổ, ho khan một tiếng vội vàng ngăn anh: “Thường Kiếm, đây là ba vợ của mình, đây là Tây Tử vợ mình, ba đây là Thường Kiếm, bạn của con....”

“Gi.....” Thường Kiếm bày ra biểu tình như nhìn thấy UFO: “Cậu kết hôn rồi? Sao mình không biết?”

Hồ Quân cười haha: “Không làm to, bạn bè chúng mình chưa biết, chỉ có bữa cơm trong nhà.”

Thường Kiếm cũng không phải người mù, lúc vừa vào, đương nhiên cũng nhìn thấy bố già tài phiệt ngồi chính giữa, Tây Tử ngồi bên. Cũng coi như là Thường Kiếm chứng kiến vô số nhân duyên, chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhận ra. Đừng thấy ông cụ này khá thô kệch, nhưng cả người đều toát lên mùi vị của kẻ có tiền, không giống người bình thường.

Cô nhóc ở bên cạnh kia nhìn không lớn, ăn mặc cũng đơn giản, cả người mặc quần áo thể thao màu trắng, nhan sắc bình thường, ít nhất so với những người anh gặp qua, phụ nữ xuất hiện bên người Hồ Quân muôn hình muôn vẻ, cái nha đầu này xanh non không để mắt, khiến cậu ta cam tâm tình nguyện kết hôn.

Nói ra, Thường Kiếm tự nhận rất hiểu rõ bốn anh em kia, gia thế trâu bò, bối cảnh thâm tàng, năng lực cường, bộ dạng soái, lúc tham gia quân ngũ ấy, liền là vô địch! Về sau càng đừng nói nữa, Diệp Trì, Tả Hồng, Phong Cẩm Thành, so với Hồ Quân, coi như dựa vào chút bài, tối thiểu trước sau đều đã cưới vợ sinh con rồi.

Nhưng Hồ Quân..... .Mấy tháng trước anh đến thành phố B làm việc, vẫn là Hồ Quân chiêu đãi, anh tổng cộng đi ba ngày, trong ba ngày, cô nhóc bên người Hồ Quân không quan trọng hơn hình dáng, lúc này mới dài hơn một ngày, liền xé giấy chứng nhận trẻ con rồi.

Ánh mắt Thường Kiếm không thể không hướng về phía Tây Tử, cẩn thận chu đáo đoan trang, nhan sắc bình thường nhưng làn da trắng mịn, xem xét tuổi còn nhỏ, tuổi xuân vô địch, muốn nói nơi không đồng dạng như vậy, nếu không có Hồ Quân luôn luôn yêu thích phong cách quyến rũ nhiệt tình hiếm lạ, lăm lẹ có bấp dư ả ả khí khái anh hùng, rất hiện ngang.

Ngồi cạnh bên ba cô, thật sự không thể nghĩ tới là phụ nữ đã kết hôn, căn bản cũng không giống, nhưng Hồ Quân kia rõ ràng là có chút khả trường biểu hiện ra, vợ này không phải cưới giả, là bà chủ lớn chân chính, dâu trưởng đích tôn nhà họ Hồ.

Thường Kiếm nhanh chóng thu Chương biểu tình trên tức khinh thường, có tiếng cũng có miếng kêu một tiếng: “Bác, chị dâu.....”

Tiếng chị dâu này kêu thật có chút không quen, nhưng nghe vào lỗ tai Hồ Quân, không biết rằng, lại rất xuôi tai.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả* ! được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Vốn dĩ Tây Tử cũng có ấn tượng khá tốt với Hồ Quân, nhưng sau khi nghe Thường Kiếm nói con cà con kê một tràng dài nên dường như cũng dần mất hết cảm tình. Cô đã nghĩ trước Hồ Quân cũng không phải là người tốt lành gì, khó khăn lắm mới có chút thiện cảm, giờ đã bắt đầu thay đổi.

Hồ Quân hận không thể đánh tên Thường Kiếm này, làm hỏng việc nhiều hơn cả thành công. Nhân lúc Thường Kiếm đi ra chuẩn bị các món ăn Hồ Quân theo đuôi ra ngoài, sau đó túm lấy cổ áo sau của Thường Kiếm xách vào một căn phòng trống bên cạnh, “Tên nhóc cậu cố tình phá hỏng đúng không? Nói linh tinh cái gì thể hả? Vợ mình nghe được tối về không đồng ý để mình lên giường thì cậu phải chịu trách nhiệm!”

Hồ Quân nói thật nhưng khi vào trong lỗ tai Thường Kiếm lại trở nên rồi mù. Thường Kiếm biết lúc này mình nói mấy câu kia là phá hỏng chuyện, cười ha ha nhận tội: “Nên trách mình, nên trách mình mình không được sao, yên tâm mình có chiều này bảo đảm buổi tối có thể được chị dâu cho phép lên giường.”

“Chiều gì? Mình nói cho cậu biết tên nhóc cậu không cần phải nói ra mấy chiều vợ vẫn bản thủ, trong kia không phải là phụ nữ chơi bởi linh tinh mà là vợ mình.”

“Em biết, em biết, anh Quân cứ yên tâm!”

Hai người rất cố gắng đồng lòng nhưng ý kiến kia căn bản hoàn toàn trái ngược nhau. Sau khi Hồ Quân vào phòng không bao lâu thì Thường Kiếm cũng đi vào cầm theo hai bình rượu Mao Đài*, mở bình rượu ra, rót cho bố già tài phiệt trước. Bố già tài phiệt cũng là người trong nghề, vừa liếc mắt nhìn màu sắc, nhìn độ sánh của rượu, mùi vị đậm đà cũng biết là rượu được ủ hơn mười năm, rất khó tìm.

*Rượu Mao Đài: là một trong ba loại rượu nổi tiếng thế giới

Hồ Quân vừa định rót rượu cho vợ lại bị Thường Kiếm đưa tay cản lại: “Mình có một loại rượu cung đình được cất tự nhiên dành cho những nương nương trong hậu cung uống, cũng quý hiếm như Mao Đài, có công dụng chăm sóc sắc đẹp, rất thích hợp cho chị dâu uống...”

Vừa dứt lời nhân viên phục vụ đã mang một cái lọ nhỏ bằng đất sét than hồng, bên trên đặt một chiếc mình men màu vàng rực rỡ, sau đó một lúc thì từng đợt mùi rượu thoang thoảng bay ra xộc vào mũi. Hồ Quân rót cho Tây Tử một chén, màu rượu xanh biếc trong suốt trông rất đẹp mắt.

Tây Tử nhấp một ngụm nhỏ, không có mùi gì là mùi rượu, rất giống một loại đồ uống, từng chén từng chén... Chờ ăn cơm xong thì bầu rượu này đã bị cô uống không còn thừa một giọt. Nhưng không biết loại rượu này có tác dụng chậm hay không, lúc ngồi không cảm thấy gì, vừa ra khỏi khách sạn, hộp phải ngưng gió Tây Tử đã có cảm giác đứng không vững, lắc lư vài cái. Hồ Quân vội vàng dìu cô, Tây Tử như người không xương, cả người mềm oặt ngã vào trong ngực Hồ Quân.

“Con bé này đúng là không có tiền đồ, sao có thể như vậy?” Bố già tài phiệt hơi chua xót lắm bầm vài câu, nhìn hai người ngược lại còn yên tâm hơn, lại nhìn đồng hồ trên tay nói: “Ba về thẳng thành phố B, cũng không quá rầy rầy mấy đứa tụi con nữa.”

Thường Kiếm vội nói: “Để cháu bảo tài xế đưa bác về.”

Cha Tây Tử cũng không cự tuyệt ý tốt của anh, dù sao cũng không xa. Cha Tây Tử nghe ngang rồi đi, trực tiếp ném con gái bảo bối trong nhà mình vào miệng sói.”

Thường Kiếm mở cửa xe cho Hồ Quân, cũng không đưa bọn họ về khách sạn, nhất định cố gắng hết sức làm một người chủ nhà nhiệt tình, trực tiếp chở vợ chồng son đến căn biệt thự nhỏ của anh ở lưng chừng núi.

Đến cửa, ném chìa khóa biệt thự cho Hồ Quân, cười hi hi nói: “Mình cũng không cần vào, hai người các cậu cứ ở đây, không khí ở đây rất tốt, rất thích hợp để hưởng tuần trăng mật, trưa ngày mai mình sẽ quay lại đưa hai người lên núi chơi.”

Nói xong lập tức lái xe đi, tại sao Hồ Quân cảm thấy mấy câu nói của tên nhóc Thường Kiếm dường như có ẩn ý gì khác. Anh cúi đầu nhìn cô vợ trong ngực, không thể không dí vào trán cô nói: “Không biết uống còn uống nhiều như vậy...”

Những năm trước đây Hồ Quân cũng ở nơi này, vì vậy khá quen thuộc. Sau khi ôm vợ vào phòng khách anh thường ở, bật đèn, đặt Tây Tử ở trên giường lớn. Tây Tử ậm ừ vài tiếng, lật người, nhắm hai mắt không hề hay biết gì ngủ thiếp đi. Thật sự là say! Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng như hoa đào tháng ba, từng nét biểu cảm, cổ, lỗ tai...

Vậy mà Hồ Quân lại có phản ứng sinh lý, lập tức ném vợ xuống, vọt vào trong phòng tắm tắm nước lạnh, lúc đã giảm rồi mới dám đi ra ngoài.

Lúc Hồ Quân ra ngoài liền há hốc mồm. Cô vợ nhỏ luôn luôn bảo thủ nhà anh nhân lúc anh đi tắm không biết trúng gió gì mà còi hết quần áo thể thao trên người. Lúc anh đi ra cô vẫn còn mặc chiếc áo ngực, vèo... Hồ Quân có cảm giác trong lỗ mũi mình nóng lên, vội vàng dùng khăn lông che lại...

Cái gọi là ngày suy nghĩ đêm có mộng, chẳng lẽ tự mình nghĩ vợ cũng có những hành động điên rồ này nên mới sinh ra ảo giác! Hồ Quân nhắm hai mắt lại rồi lại mở ra, đúng lúc nhìn thấy vợ anh kéo dây áo ngực xuống, hai khối thịt mềm mại trắng hồng hồng trước ngực đập thẳng vào trong mắt anh...

Vợ anh còn chưa thỏa mãn, hai ba lần tìm cách còi chiếc quần lót bên dưới, tron bóng! Trần trụi... Vì có gì mà cô vợ nhỏ của anh...

Hồ Quân nhanh chóng xông tới kéo chặn, nghiêm túc đắp chặn cho cô vợ trần truồng, nói cũng trở nên lấp bắp: “Vợ...vợ...em đang làm gì vậy...”

Không phải Hồ Quân lập dị, chủ yếu là anh thực sự rất hiểu rõ vợ anh, không thể chỉ vì một bữa cơm ngon lành liền coi mở như vậy. Hơn nữa ánh mắt kia nhìn thấy thế nào cũng không giống ngày thường...

Hôm nay Tây Tử khá mơ màng, rất giống như nằm mơ, không biết hiện tại ra sao, cô cảm thấy trong người rất nóng, hết sức khó chịu, khó chịu đến mức như muốn nổ tung. Khó khăn lắm cô mới cảm thấy mát mẻ, Hồ Quân lại lấy chân đắp lại, sao cô có thể hài lòng...

Liều mạng giằng giằng, hai ba lần mới có thể vén chăn khỏi người, đúng lúc đó chạm phải cơ thể mát lạnh vừa tắm của Hồ Quân, cô cảm thấy hết sức thoải mái, lập tức liền ôm lấy Hồ Quân, nhắm mắt lại, ậm ừ vài tiếng...

Giọng điệu mềm mại chui vào trong tai Hồ Quân không khác gì liều thuốc kích thích cao cấp. Vốn dĩ Hồ Quân nhện cũng rất khổ cực, cho dù Tây Tử không làm chuyện quyến rũ như vậy Hồ Quân cũng nhanh chóng hóa thành sói. Huống chi vào lúc này cô gái này rõ ràng dứt khoát cởi đồ chui vào trong lòng anh...

Ấm nóng mềm mại... trắng nõn mịn màng... một chút lí trí miễn cưỡng trong đầu Hồ Quân lập tức bay mất, trong mắt chỉ còn sót lại vài tia sáng trượt trượt xuống người cô vợ nhỏ... hàng chân mày... khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp như hoa đào... cái miệng nhỏ thính thoảng lăm bậm, hít thở... bầu ngực... eo thon này...

Hồ Quân mở rộng miệng ngậm chặt lấy cái miệng nhỏ của vợ anh, cay môi cô, trực tiếp xâm nhập... Hơi lạnh bên trong, hương thơm ngào ngạt còn vẫn vương mùi rượu mơ màng. Hương vị này... Ngược lại tối nay cô gái này không hề tránh mà hết sức phối hợp, thấp đầu lưỡi xuống, treu chọc cả người Hồ Quân đang bốc lửa...

Cô gái này là rất non nớt, đúng là tìm đường chết, lửa đốt trong người Hồ Quân nhanh chóng bốc lên, buông cái miệng nhỏ nhắn của cô ra, dọc theo cổ... Gặm nuốt từng chút từng chút... lướt qua xiềng xích xinh đẹp của cô... ngậm hai đỉnh nhỏ màu anh đào nhạt... lẹ bẹp như đứa bé bú sữa mẹ, tham lam không biết ngại ngùng...

Bàn tay cũng tuột xuống... nước xuân bên dưới đã chảy róc rách, bây giờ Hồ Quân cũng không còn tâm trạng để suy nghĩ phản ứng này của vợ anh có đúng là nhiệt tình hay không. Trong mắt anh giờ phút này chỉ còn đọng lại một việc, đó là hôm nay anh sẽ xử lý xong cô vợ của mình, bất chấp chuyện sau này...

Mồ nấp ngón tay, vợ anh rên rỉ khe khẽ, tiếng kia không nói ra là thoải mái hay là khổ sở... Cho đến khi ngón tay chạm đến màng mỏng kia, ngọn lửa dục vọng trong lòng Hồ Quân cũng biến thành thương tiếc...

Chợt anh cẩn thận tỉ mỉ ngắm nghía vợ mình. Đèn trong phòng rất sáng, Hồ Quân rướn người lên, nằm lên trên giường, anh dùng hai tay xoạc hai chân mềm mại của vợ ra, đi vào giữa Đào Hoa cốc tư mật kia... Không biết có phải người tình trong mắt anh là Tây Thi hay không, thế nào anh cũng thấy nơi này của vợ anh xinh đẹp như vậy... Chón rừng rậm nhiệt đới um tùm bao trùm lấy vỏ ngọc trai màu mỡ tươi mới, màu sắc trắng nhạt cộng thêm nước xuân không ngừng chảy róc rách từ trong khe hở, thực sự rất nogn miệng... Hồ Quân ma xui quỷ khiến trực tiếp đưa đầu đến gần...

Tây Tử cũng không nghĩ đến đây là lần đầu tiên của mình lại biến thành như vậy, lúc đầu là uống phải rượu thuốc, bây giờ lại gặp phải cao thủ Hồ Quân đang chen lẫn trong bụi hoa chỉ giáo cô về chuyện này, cô phẩm hạnh bình thường căn bản là không đỡ được...

Lưỡi Hồ Quân như con rắn nhỏ chui qua chui lại trong hang động của rừng rậm nhiệt đới, tiếng phát ra từ trong miệng Tây Tử cũng trở nên khàn đi. Cũng không biết là mình đang ở trong mây, trong sương mù, trong lửa hay trong nước, cô cảm thấy không đủ, cảm thấy vô dụng. Mãi cho đến khi Hồ Quân thật sự xông tới, cơn đau tê dại cũng kéo thần trí Tây Tử về trong phút chốc.

Đáng tiếc chỉ là mấy giây lại bị cảm giác lũ lượt kéo đến bao phủ, cảm giác như ngập đầu đó không thể làm cho Tây Tử hồi phục lý trí mà hóa thành lửa khói đầy trời, biến thành cơn đường rực rỡ... Cô bằng lòng khuất phục cơ thể mình, nước chảy bèo trôi...

Cô gái này như đang muốn lấy tính mạng anh, dính chặt... mềm mại... uyển chuyển... vòng eo uốn éo, hai mắt mơ màng, da thịt màu hồng đào, nước xuân nhom nhóp có thể giết chết người... Người phụ nữ quyến rũ này có thể trở thành yêu tinh lấy mạng anh...

Hồ Quân như một tướng quân chinh chiến anh dũng giết chết địch trên tiền tuyến, đầu óc chỉ vang vọng tiếng xung phong. Hơn nữa cả người cô gái này mềm mại không xương, anh loay hoay thế nào cũng... hương vị đó chính là mất hồn mất vía...

Không thể không nói, mặc dù lần này trời xui đất khiến dính chặt lấy nhau, nhưng sau này thực sự là Hồ Quân muốn kín đáo hỏi Thường Kiếm về loại rượu này. Đúng là quá tốt! Mà điều quan trọng nhất đó là loại rượu này không hề có hại, đúng là một loại thuốc bổ dưỡng sinh. Sau này nếu cô vợ nhỏ mà để cho Hồ Quân nuôi, sẽ phải gọi là xinh đẹp như nước. Hơn nữa, trên giường...

Dĩ nhiên chuyện này phải lên lút, trong một năm vẫn chỉ có thể làm một lần, sợ rằng nếu bị cô vợ nhỏ phát hiện, có lẽ phúc lợi sẽ vụt mất hoàn toàn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Yêu thích không buông tay! Đây là lần đầu tiên của Hồ Quân. Cảm giác yêu thích không buông tay đối với phụ nữ thật ra thì, nếu suy nghĩ kĩ thêm, từ lúc bắt đầu anh đã có suy nghĩ hiểm lạ như thế đối với cô gái này. Lúc nào cô gái này nhìn thấy anh cũng giống như nhìn thấy một loài sinh vật có hại nào đó, vẻ mặt căm ghét, luôn luôn phòng bị. Dường như anh không chết cũng bị nội thương, thật sự anh hơi không dám.

Vốn đang suy nghĩ, giống như Hồng Quân* chinh chiến ngày dài, leo lên ngọn núi tuyết, vượt qua rừng rậm, khổ sở trăm phương nghìn kế mới có thể thuận lợi ôm vợ anh vào trong ngực, đầu có nghĩ tới hình như đã đạt được mục đích. Nhưng mục đích này đến quá nhanh khiến cho Hồ Quân cảm thấy khá không chân thật.

*Hồng Quân: có thể là Hồng Quân công nông Trung Quốc hoặc là Hồng Quân Liên Xô – muốn biết thêm chi tiết mời đọc thêm ở google

Hơn nữa trong lòng anh cũng rất rõ ràng, gây chuyện là không tốt. Chắc chắn rằng trong rượu của tên Thường Kiếm kia có vấn đề, nếu không với suy nghĩ của vợ anh đối với anh thì cô không thể để anh thuận lợi ăn sạch sành sanh như vậy.

Mặc dù vợ để cho anh gặm lên gặm xuống mấy lần, hận không được liếm láp tận trong xương tủy, còn tham lam hương vị kia, thật sự nghiện như nghiện thuốc phiện.

Cả người vợ anh da thịt mềm mại... cái đó trắng như tuyết... màu mỡ non nớt... hương thơm ngào ngạt... Mở đèn để nhìn, cả người không thể tìm ra được chút màu đỏ nào, duy nhất sau tai có một nốt ruồi màu đỏ, nhưng màu sắc đỏ tươi kia hòa quyện với viền tai trắng nõn của vợ anh lại là nơi Hồ Quân yêu thích và lưu luyến nhất, cũng không biết anh đã hôn biết bao lần.

Tắt đèn, kéo rèm cửa sổ, ánh trăng ở lưng chừng núi chiếu vào cửa sổ, rọi lên mặt đất, phủ lên người vợ anh, giống hệt như một khối Dương Chi bạch ngọc*, trong suốt sáng ngời, yêu cầu đầu tóc dài hơn là được rồi...

*Dương Chi bạch ngọc (羊脂白玉): hay còn gọi là “Bạch ngọc”, “Dương Chi ngọc”, là thượng phẩm trong các loại ngọc, cực kỳ trân quý. Dương Chi bạch ngọc đúng như cái tên, nổi tiếng với màu trắng, cùng sự tinh khiết, nếu có lẫn màu khác sẽ không được coi là Dương Chi bạch ngọc nữa.

Hồ Quân sờ sờ mái tóc ngắn của vợ mình, cái miệng không nhin được lại đến gần cái miệng nhỏ nhắn lái nhai suốt ngày của cô. Tóm lại trong đêm nay Tây Tử say rượu hoàn toàn mơ hồ, sau đó lại bị Hồ Quân chơi đùa, căn bản là một mối đến mức ngủ mê man, vẫn còn trực giác phản ứng theo bản năng sinh lý. Đêm nay Hồ Quân hết liếm lại hôn, hết gặm rồi cắn không ngừng nghỉ, mặc dù ngủ mê man nhưng dù sao Tây Tử cũng không phải là người chết.

Thật ra Hồ Quân cũng cố gắng đến mức mệt mỏi, dù sao đàn ông trải qua chuyện tốt như vậy được mấy lần, hao tổn khí lực, có thể khỏe hơn so với phụ nữ nhưng đã đến lúc phải bỏ. Trong lòng anh vẫn biết chờ sau khi cô gái này tỉnh lại không biết sẽ gây loạn với anh thế nào? Tiếp theo cũng không biết khi nào trở về?

Càng nghĩ như thế Hồ Quân càng cảm thấy lần này phải bù đủ vốn. Vì vậy lần đầu tiên của Tây Tử thật sự bị Hồ Quân giày vò không ít. Nhưng cho dù giày vò nhiều thế nào đi chăng nữa cũng đến lúc trời sáng.

Mặt trời chậm rãi đi lên từ lưng chừng núi, từ đầu đến cuối cơ thể con người đều như một cái đồng hồ sinh học, đồng chí Tây Tử của chúng ta tỉnh dậy, vừa nháy nháy mí mắt Hồ Quân lập tức buông cô, nhanh chóng nằm xê ra nhắm mắt giả vờ ngủ nhưng ánh mắt không nhắm hết, chỉ hé mắt quan sát phản ứng của vợ anh, cũng hết sức cảnh giác.

Dù sao anh cũng hiểu rất rõ vợ anh, nếu như cô thật sự giận dữ mấy hết lý trí sẽ tấn công trực tiếp chỗ yếu thế của anh. Anh cũng không thể ngồi chờ chết, anh phải suy nghĩ cho tương lai của hai người. Anh còn muốn lẫn lộn trên giường với vợ, muốn sinh một tên nhóc mập mạp, cả nhà hòa thuận sống với nhau qua ngày, không thể để chuyện vừa mới kết hôn lập tức biến thành thái giám được.

Nhưng anh cũng không thể chạy ngay, rốt cuộc vợ anh sẽ có phản ứng thế nào Hồ Quân thật sự không đoán ra. Chủ yếu là do công dụng của rượu thuốc kia, anh còn chưa hiểu rõ nó đơn giản chỉ là chất tạo hứng hay còn có tác dụng khác...

Tối hôm qua mấy lần giày vò loay hoay, sau đó anh đặt cô vợ ngồi theo tư thế quỳ sấp, vợ anh cũng hết sức ngoan ngoãn phối hợp. Hơn nữa cái miệng nhỏ nhắn của cô còn ư ừ... Hồ Quân suýt chút nữa đã chết trên người vợ anh, luôn cảm thấy cô có cảm giác, bởi vì chuyện phối hợp ăn ý này không thể coi là mê man được!

Còn nữa, rượu thuốc kia chỉ có cô uống, lúc đó anh còn khuyên can, sợ rượu này có tác dụng chậm. Nhưng cô vợ vùng cánh tay nhỏ bé lên, trừng mắt ý là không cần anh quan tâm. Cho nên mới nói, nếu bàn về trách nhiệm Hồ Quân cảm thấy mình còn là người bị hại. Dĩ nhiên anh cũng không phải là xử nam, nhưng chuyện này không thể lấy lần đầu tiên ra để bàn ai đúng ai sai, đặc biệt là được khoe mẽ tiện nghi.

Chẳng qua tên nhóc Hồ Quân này vô cùng gian trá, thật đúng là chó ngáp phải ruồi. Tây Tử mở mở mí mắt ra, đập vào mắt là trần nhà trắng xóa với đèn trần hình sao Ngưu, không cần động người cũng cảm thấy toàn thân đau nhức, hoàn toàn không giống là cơ thể của mình.

Trong đầu cô rất rõ ràng, lúc này cô không thể làm chuyện nào khác, chuyện tối hôm qua cô không nhớ đoạn sau, nhưng cô nhớ rất rõ chuyện trước.

Sao cô có cảm giác nóng bức, sao lại cởi quần áo, sao lại trần truồng, không phải là ôm Hồ Quân không buông tay... Còn nữa sao cô lại nhiệt tình dâm dăng... A... Tây Tử giờ tay che khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, sau này sao có thể gặp người!

Vợ anh không động chân động tay như dự đoán, nhưng đáng về đáng thương lẫn đáng yêu kia thực sự lọt vào trong trái tim Hồ Quân. Hồ Quân không thể giả vờ được nữa, lật người, lấy hai tay đang che trên khuôn mặt nhỏ bé của cô vợ. Nhưng sức lực cô quá lớn, không hề buông tay, vùi đầu trong tay, giọng khàn khàn: “Anh cứ sang một bên, không cần phải để ý đến tôi.”

Đúng là cách nói kỳ cục, lời nói tuy không dễ nghe nhưng lọt vào trong tai Hồ Quân lại trở nên nhẹ nhõm đi rất nhiều. Tuy anh không thể đoán rõ cuộc bây giờ vợ anh đang trong trạng thái tinh thần thế nào nhưng xem ra khẳng định là cô biết cô khiêu khích anh trước.

Hôm nay xem như Hồ Quân may mắn! May mắn là vợ anh là một cô gái hết sức đặc biệt, không tùy tiện đổ lỗi oan cho người tốt. Anh vừa nghĩ như vậy, cô vợ vèo một cái nhanh xuất chiêu nắm lấy cánh tay anh, lật người trực tiếp ấn anh ở trên giường, đầu gối còn chĩa ở trên eo anh, kéo hai tay anh đặt ở trên đầu.

“A, vợ, vợ, buông tay, em buông tay! Cánh tay sắp gãy rồi...”

Hai người đều trần truồng, nếu để người ngoài nhìn thấy khẳng định sẽ cho là hai người đang ân ái ái ái. Dù sao hôm nay đều có thể có đủ mọi thể loại thường thức ân ái, có thể có rút roi ra, đốt sáp nến, không biết rằng nếu thật sự đánh lộn cũng sẽ không mặc quần áo.

Tây Tử chia đầu gối lên eo anh, dùng tay bóp cổ anh: “Nói, tối hôm qua chắc chắn là rượu có vấn đề, không phải là anh làm chứ?”

Đến lúc này Hồ Quân quá rõ, vậy thì dù có đánh chết cũng không thể thừa nhận, nếu thừa nhận thì đời này không thể tiếp tục tiến tới, không thừa nhận thì không phải là chuyện của anh. Đã có một lần là tối qua thì nếu anh kiên trì rồi sẽ có lần hai. Còn nói chuyện tối qua thật sự không liên quan đến anh.

Nghĩ đến đó, Hồ Quân hít khí biện minh: “Vợ em phải xem xét dựa trên phán đoán của cảnh sát, không nên đổ oan cho anh. Tối hôm qua anh không ngừng khuyên em uống ít thôi, nhưng lúc đó em phản ứng thế nào em còn nhớ rõ không?”

Khuôn mặt Tây Tử đỏ bừng lên, uốn éo vặn vẹo cánh tay Hồ Quân trong tay: “Ai ôi... vợ, gãy tay, gãy tay mất...”

“Xem như tôi uống say thì thế nào, anh cũng không có ý chí nguyên tắc không đẩy tôi ra sao! Anh đúng là cán bộ quốc gia, cảnh sát nhân dân vô dụng...”

Hồ Quân cười vui vẻ, ai ôi... chẳng qua còn chưa mừng xong đã cảm thấy cánh tay vô cùng đau đớn: “Vợ, em buông anh ra đã, em đã biết là do em uống say còn đổ oan cho người tốt!”

Tây Tử hừ hừ buông tay, vừa buông lỏng Hồ Quân lập tức ngồi dậy đã bị Tây Tử hung hăng đạp xuống giường, “Nhanh mặc quần áo vào, ghê tởm chết mất...”

Hồ Quân than vãn, cái eo... may nhờ có chiếc thảm ở bên dưới, nếu không sau khi phấn đấu một đêm, chiếc eo lập công lớn đã có thể phải chịu tội.

Hồ Quân ai oán liếc nhìn vợ anh, vợ anh đã khoác ga trải giường xuống đất, chậm rãi bước từng bước đi vào trong phòng tắm. Đáng về kia, tư thế kia khiến Hồ Quân cảm thấy khá áy náy, nói thế nào đi chăng nữa thì lần đầu tiên của vợ anh mà anh cũng không biết tiết chế.

Nhưng vừa nghĩ tới tối hôm qua cô vợ anh cũng hết sức hăng hái, Hồ Quân nhìn xuống, vội vàng che phần dưới thân mình, ăn cả đêm mà vẫn chưa no, người anh em nên tiết chế! Nếu không về sau sẽ không có mà ăn.

Lúc Tây Tử tắm mới phát hiện cả người mình từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài đều có dấu vết xanh hồng khắp nơi. Da của cô trắng lại nhạy cảm, khi đó ở quân đội mỗi lần tụ máu đều phải chờ nửa tháng sau mới khỏi, sau này tập luyện thành quen trên người luôn có dấu máu tụ, nhưng từ khi chuyển nghề thật sự là chưa từng có. Hôm nay vậy mà cả người cô còn có phần nhếch nhác hơn so với lần đầu tiên luyện tập đánh nhau trong quân đội.

Tên khốn Hồ Quân này không biết ân ái thế nào, còn cần người ta, cả người cô đều không chừa lại chỗ nào. Tây Tử xả nước nóng mới cảm giác được máu trong người di chuyển thật nhanh, gột rửa được một chút.

Cô mặc áo choàng tắm mở cửa ra ngoài, Hồ Quân đang đứng thẳng ở trước cửa phòng tắm chờ cô khiến Tây Tử hoài nghi, tên khốn này không chột dạ.

Hiển nhiên anh cũng vừa tắm rửa qua, tóc còn hơi ướt xõa xuống dưới khiến anh trẻ trung hơn bình thường rất nhiều. Hơn nữa trên người đều mặc quần áo thể thao màu trắng, vừa liếc mắt nhìn qua cũng cảm thấy trẻ tuổi đẹp trai, ánh mắt sáng loáng trông không giống kiểu người lương thiện.

Tây Tử tức giận trắng mặt nhìn anh, đi tới bên kia ngồi ở trên giường lau tóc cho mình. Hồ Quân vốn đang nghĩ đi lên lấy lòng lập tức bị ánh mắt sắc bén của Tây Tử bắt đứng yên.

Cô bé này thật không đáng yêu, quả thật là một trời một vực với người tối qua. Tây Tử lau tóc sau đó quàng khăn tắm trùm mắt nhìn anh, bắt đầu tiếp tục tính sổ: “Tối hôm qua tôi uống say, anh không uống say, sao không đẩy tôi ra hả?! Anh là người chết!”

Câu nói này thật sự không dễ nghe, Hồ Quân chợt phát hiện anh không thể cứng rắn như vợ anh được, anh càng cứng rắn cô càng cứng rắn, rất giống Quyên Tử. Đột nhiên Hồ Quân nhớ lại người anh em tốt Tà Hoành của anh đã dùng chiến sách đối phó với Quyên Tử nhà cậu ta, hình như anh cũng có thể đem ra dùng. Căn bản anh đã quên lúc đầu anh đã hết sức khinh thường Tà Hoành nhà người ta như thế nào...

Hồ Quân vừa nghĩ lại, chợt như được khai sáng tâm hồn, đáng về oan khuất nói: “Vợ, anh cũng muốn dùng sức thật lớn, không muốn quá phóng túng, nhưng sức lực của vợ quá bản lĩnh, thật sự anh không phải là đối thủ. Lại nói hôm qua em ôm anh...”

“Im miệng...”

Mặt Tây Tử đỏ như lá cờ đỏ sao vàng, hét lớn: “Không cho nói, chuyện tối qua là do tôi xui xẻo, dù sao anh cũng không thua thiệt gì, nhưng cho dù có xảy ra chuyện gì cũng không có sau đó, có biết hay không? Cũng không cho nhắc lại...”

Tây Tử ngang ngược không được tự nhiên lọt vào trong mắt Hồ Quân, đột nhiên cảm thấy chiều này của cô bé khiến người khác yêu thích.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Trở về

“Quân, anh nói cho cậu biết, không nên quá nuông chiều phụ nữ, cưng chiều vợ là một sai lầm lớn. Đây chính là lời khuyên vàng ngọc của anh em, cậu nên ghi nhớ.”

Diệp Trì nhìn chăm chăm Hồ Quân nói những lời rất nghiêm túc, hiện tại tâm trạng hai người rất giống nhau nên hiểu rõ. Hôm nay vợ anh về nhà ba mẹ ngủ, Diệp Trì muốn buồn bực cũng không được vì ba mẹ vợ đã lên tiếng muốn con gái về nhà ở vài ngày. Diệp Trì không thể từ chối, anh cũng có lòng muốn về cùng vợ nhưng vợ anh hoảng sợ ngăn lại chê anh quá phiền phức.

Do Thôi Tiêu bị anh chiều nên hư mất rồi, còn nhớ lúc đầu chỉ cần anh trọn mắt thôi cũng làm cô sợ hết hồn lập tức nghe lời. Bây giờ ở trong lòng vợ anh, người chồng này chỉ đáng xếp hạng thấp nhất. Giờ này tự dưng có tên tiểu tử đến nhà anh càng khiến anh thêm buồn bực, ai bảo anh quá nuông chiều cô.

Vì vậy vào lúc này đây anh và Hồ Quân hai người đang ngồi với nhau trong vườn hoa trên tầng cao nhất. Bất chợt nhớ tới câu nói đầy cảm xúc như vậy. Anh vừa dứt lời, Hồ Quân đang uống một ngụm rượu lập tức phụt cả ra ngoài.

Hồ Quân đặt rượu xuống lau miệng, cười nghiêng ngá: “Diệp Trì, cảm ơn lời khuyên chân thành của cậu! Xem như chúng ta chơi thân với nhau từ nhỏ có lúc buồn bực hơn tôi cũng chưa từng thấy cậu có dáng vẻ như hiện giờ. Vậy sao lúc ở trước mặt Thôi Tiêu cậu không làm giống như lúc này đi, chỉ biết ở đây nói với tôi, cậu không cảm thấy như vậy rất buồn cười à.”

Diệp Trì không quan tâm, uống một ngụm rượu vào, cười ha ha: “Tôi là đồ vô dụng, vừa cưới về đã không chịu răn đe vợ. Cậu vẫn còn có hi vọng đó! Lúc này cậu vừa mới kết hôn, vẫn còn kịp thể hiện uy quyền, cứng rắn mà phải quyết đoán hơn.”

Hồ Quân ưỡn thẳng lưng lên, ra dáng một ông chồng, không chút do dự liền khoác lác: “Dĩ nhiên, mọi việc trong nhà đều do tôi quyết định, mấy người đứng là không có tiền đồ. Bên ngoài thì diễn võ dương oai rất ngang ngược, về nhà lập tức trở nên như quả cà chua dập, ở trước mặt vợ thì ỉu xiu, kính sợ, chỉ mong rửa chân cho vợ. Tôi mà nói một tiếng Tây Tử không dám làm trái ý, hãy xem xem tôi dạy vợ thế nào.”

Cúi đầu nhìn lại bề ngoài, đứng lên: “Cậu uống một mình, tôi về trước đây!”

Diệp Trì cứ như vậy trở mặt nhìn Hồ Quân nói xong đi mất. Diệp Trì cầm chai rượu còn sót lại, đặt bốp một cái thật mạnh lên trên bàn. Không thể không sâu não, thấp giọng hừ một tiếng lầm bầm trong miệng: “Tôi con mẹ nó cũng không tin Hồ Quân cậu có thể làm tốt được như vậy, ngay cả miệng còn chưa được hôn nữa là...”

Phải nói Diệp Trì rất hiểu rõ người anh em Hồ Quân? Tuy cậu ta mạnh miệng nói nhưng nhìn qua cũng biết là đang lộ vẻ lúng túng, thăm thẳm cậu ta là con người lừa gạt. Trước mặt Tây Tử cậu ta sẽ như thế nào? Nói thật so với ba người bọn anh cũng không hơn bao nhiêu, nói chính xác còn không bằng bọn họ.

Ít nhất người ta muốn ăn đậu hủ của vợ liền ăn, muốn làm gì thì làm.

Không giống anh ngày ngày kìm nén đến sắp chịu không nổi rồi, nhìn thấy mà không được ăn, muốn đưa tay sờ chỉ sợ rắc rối, chính anh cũng cảm thấy mình rất vô dụng.

Mặc dù bọn họ đã trải qua thời kỳ trăng mật ở Thừa Đức, nhưng ban ngày chỉ đi dạo nói chuyện với nhau, đến tối anh muốn thân mật cũng không có cửa. Tây Tử thẳng thừng nói mỗi người ngủ riêng một phòng.

Ở trên bãi cát mỗi người một căn lều nhỏ cách xa ba thước, giống như anh có bệnh truyền nhiễm vậy. Hồ Quân buồn bực không nói ra được, cố tình nói qua chuyện thức ăn hơi mặn, lần này thức ăn không ngon làm anh có ấn tượng xấu, anh đang tìm cách nói chuyện với vợ, cố tình phản nản chợt cảm thấy hơi nhảm chán.

Hồ Quân cảm thấy mình không lấy tật xấu của Tả Hoành, vợ anh trừng mắt nhìn, anh còn cảm thấy hai con mắt tròn tròn, long lanh, trông rất hấp dẫn khiến anh không kiềm chế được nhớ tới đêm hôm đó. Nghĩ lại anh rất muốn cô nhưng anh cũng không dám có hành động thiếu suy nghĩ, thế nào cũng phải nhường nhịn vợ anh trước tiên để cô ấy buông lỏng cảnh giác.

Vội lại anh cũng không muốn mỗi nhân duyên này quá ngắn ngủi, hiện nay anh thật lòng muốn sống gắn bó hòa thuận với Tây Từ, còn về sau này cái gì răng long đầu bạc, anh cũng không nghĩ xa vời như vậy, trước mắt được như vậy, vợ anh mà hiểu được tấm lòng của anh thì hay biết mấy.

Ngày hôm trước vợ chồng bọn họ trở về từ Thừa Đức, ngày hôm qua còn ghé nhà ba vợ, sáng mai hai người phải đi làm lại nên hôm nay Hồ Quân còn muốn mở tiệc chiêu đãi. Nhưng vào buổi trưa sau khi ăn cơm ở trong đại viện, khi hai người vừa lái xe đi về còn chưa tới nhà vợ anh nhận được điện thoại.

Giọng nói trong điện thoại rất nhỏ, Hồ Quân cố gắng lắng tai nghe cũng không nghe được gì. Vợ anh cũng không có ý định giải thích, trực tiếp để anh sang một bên, đẩy cửa xe ra ngênh ngang rời đi.

Trong khoảnh khắc đó Hồ Quân ngồi ở trong xe nhìn bóng lưng của vợ rời đi, trong lòng cảm thấy hình ảnh này quá quen thuộc, hình như đã biết, đó chính là hình ảnh của anh lúc trước! Anh chưa bao giờ nhìn lại phía sau, bất lúc nào cũng nhìn chăm chăm đằng trước, mọi thứ xung quanh đều là phong cảnh, quá khứ cười ngửa xem hoa, không có một người nào có thể làm cho anh động tâm để dừng lại, giờ thì anh đã rõ.

Hiện tại chờ anh hiểu rõ mới phát hiện ra anh không muốn anh với vợ giống như những người xa lạ, anh giống như cột điện cho dù cô đụng vào rất là đau nhưng cô cũng phải đụng vào, anh muốn cô phải biết đến sự tồn tại của anh, anh không phải người lạ, anh là chồng cô.

Tuy nói Hồ Quân từ trên lầu đi xuống, nhưng khi ra khỏi chung cư, đúng là anh không biết đi nơi nào để tìm vợ, tâm trạng khác thường này làm anh khó chịu, anh suy nghĩ một chút liền gọi điện thoại cho cô.

Chuông điện thoại reo rất lâu, Tây Từ mới nhận máy: “A lô.....”

Hình như điện thoại bên kia có chút lộn xộn, giống như đang đánh nhau thì phải, giọng rất lớn: “Hôm nay đừng nghĩ chuyện này dễ dàng, chưa chắc giải quyết xong, cô nói là mua ở bên đường, vậy ai sẽ làm chứng? Cô là đồ ăn cắp, các người phải dẫn hiệu trưởng của trường tới đây, nhanh lên! Cô gọi điện thoại cho ai vậy, kiện tôi hả, đừng nghĩ kêu người đến, kêu đến cũng không có tác dụng gì.....”

“Quái lạ” vợ anh đang nói cái gì? từ trong tai nghe truyền đến một giọng nữ nói năng lộn xộn lung tung, nghe ra cũng nghĩ đây không phải là người lương thiện. Mặt Hồ Quân trầm xuống, là ai mà dám nói chuyện như thế với vợ anh như vậy?

Sắc mặt đen lại, giọng không tự chủ được cũng thấp xuống: “Em đang ở đâu?”

Căn bản Hồ Quân không hỏi là có chuyện gì mà trực tiếp hỏi địa chỉ. Tây Từ do dự mấy giây, hay là nói: “Đội 17.....” Tây Từ cũng cảm thấy chuyện quá âm ỉ như vậy anh gọi thật đúng lúc, cô liền thông báo cho người này nhanh đến đây giải quyết giúp đi.

Cũng không phải là chuyện lớn gì, em gái cô Kỳ Kỳ, cô bé này luôn thích tiền, từ nhỏ đã có tật xấu, phải nói tiền sinh hoạt cũng không ít nhưng con bé này chính là quá tham tiền, thế nào cũng không thay đổi được.

Hôm nay ở trên đường gặp phải người bán điện thoại iphone4, loại mới tinh, chỉ bán 3000 tệ, Kỳ Kỳ thấy rẻ liền mua không sợ bị lừa gạt còn tưởng mình thông minh, kiểm tra sơ qua không phải hàng nhái liền bỏ tiền mua. Ai biết buổi chiều cùng bạn học đến quán KFC ăn, cảnh sát trực tiếp dẫn theo người mất của tìm tới đây, nói đây là tang vật bị cướp, dẫn Kỳ Kỳ về đội 17 cho đến giờ.

Vốn cũng không phải chuyện khó xử lý, gặp qua cũng nhiều lần rồi, cô đồng ý chịu thiệt, trả điện thoại cho người mất của, nộp tiền phạt liền hết chuyện, nhưng người này lại là một người phụ nữ đánh đá, không biết có phải nhìn thấy Kỳ Kỳ là người dễ bắt nạt hay không, nên cứ làm loạn bắt Kỳ Kỳ gọi hiệu trưởng đến làm lớn chuyện lên.

Đây chính là nguyên nhân Kỳ Kỳ ở nơi này. Ba cô đã về quê nên cô đành gọi cho chị họ Tây Từ, Tây Từ lập tức chạy tới đội 17. Người phụ nữ này vừa nhìn thấy một cô gái trẻ vừa chạy tới càng cảm thấy đắc ý vì nghĩ hai chị em này dễ bắt nạt nên nhất quyết không tha.

Đây dựa một buổi chiều, gần bảy giờ tối, người cảnh sát rất bức bối vì vẫn chưa giải quyết xong. Cô ta có tình không thỏa thuận vụ án này cũng sẽ không được kết thúc. Phụ trách vụ án này là hai nhân viên cảnh sát nhỏ, trong lòng đã có xu hướng thiên vị chị em Tây Từ.

Mọi người đều thích cái đẹp, hai chị em này đều mặc quần áo thể thao màu trắng, một tóc dài một tóc ngắn, xinh đẹp nhiệt tình, vừa nhìn chắc chắn là người một nhà, so với người phụ nữ bên này chính là chanh chua, đánh đá. Vừa nhìn đã biết ai tốt ai xấu nhưng cũng không thể nghiêng rõ về một bên cho nên đành phải để cho bọn họ thương lượng ở ngoài hành lang trước, ý là tìm cơ hội giải quyết riêng với nhau.

Tây Từ cũng không ngờ đến cũng có người không nói lý lẽ như vậy, điện thoại di động thì trả cho cô ta, cô cũng chịu thiệt thòi đóng tiền phạt, cô ta còn muốn thế nào. Nếu chuyện này để cho trường học của Kỳ Kỳ biết sẽ rất lớn chuyện. Kỳ Kỳ mới học năm nhất, nếu gặp chuyện rắc rối đến pháp luật, cuộc sống sau này sẽ có vết nhơ. Nhưng ý của người phụ nữ chanh chua này chính là cuộc sống của cô ta đã đen như mực, nhìn thấy người khác tốt hơn sẽ không vui, đợi có cơ hội thì kéo người khác xuống cùng, nhất định phải làm tổn thương người khác mới chịu.

Tây Từ lăn lộn ở bộ đội mấy năm nay, trong xã hội chưa từng gặp những chuyện như thế này, bây giờ nhất thời gặp phải cũng không biết giải quyết ra sao, cho nên vẫn dậm chân ở đây, dù sao ở đây Kỳ Kỳ chỉ có cô là người thân, không thể để trường học biết chuyện này được.

Lúc Hồ Quân đi vào đội 17 liền nhìn đến thấy vợ anh đang ngồi trên ghế ở hành lang, Kỳ Kỳ ở bên cạnh khóc thút thút thút hai mắt đỏ ngầu, về mặt sợ hãi.

Vợ anh không sợ hãi nhưng vẫn hơi hốt hoảng luống cuống. Chút hốt hoảng luống cuống này của vợ anh lập tức được Hồ Quân thu vào mắt. Trong lòng

Hồ Quân không chịu được co thắt lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn người phụ nữ mặt đầy son phấn phía đối diện, trong tay đang kẹp thuốc. Người phụ nữ kia nhìn thấy không tự chủ được giật mình.

Xem ra cô ta trông rất đánh đá không giống người lương thiện, lúc ban đầu nhìn thấy hai chị em này dễ bắt nạt, mới làm loạn như vậy. Bây giờ nhìn thấy có người đàn ông đang đi tới, hơn nữa người đàn ông này vừa liếc mắt cũng biết không phải người đơn giản, trong lòng không thể không hồi hộp. Cô ta liền nghĩ chẳng lẽ lần này đã trúng sất đá rồi, khó mà chống lại được, trong lòng khá e sợ, đây chính là câu châm ngôn “thần linh sợ ác nhân, hung cũng phải sợ ác”.

Kỳ Kỳ vừa nhìn thấy Hồ Quân, giống như thấy cứu tinh đến, oan ức gọi anh rề. Tiếng anh rề này khiến Hồ Quân cảm thấy hết sức thoải mái, dù chuyện có ghê gớm thế nào, chuyện của em vợ anh sẽ xử lý, dù phải lên núi xuống biển cũng vui lòng.

Anh hỏi Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ kể lại mọi chuyện cho anh nghe. Hồ Quân hiểu ra, không nói nhiều lời, trực tiếp đi tới trước mặt người phụ nữ kia lạnh lùng mở miệng hỏi: “Muốn bao nhiêu tiền thì cho qua chuyện?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Người phụ nữ đánh đá này quan sát Hồ Quân từ trên xuống dưới, trong lòng liền nghĩ tới việc đừng đụng tới người này nha? Dù sao cũng được một khoản tiền, liền giơ lên hai ngón tay: “Hai mươi ngàn, hai mươi ngàn tệ, tôi sẽ giải quyết riêng với em gái anh, nếu không để trường học biết được chuyện này tương lai em gái anh xem như bị hủy.”

Tây Từ cau mày nhìn cô ta, mặc dù trong lòng người phụ nữ này khá sợ Hồ Quân nhưng cũng biết rõ lý do này có thể gây khó dễ cho bọn họ. Khóe miệng Hồ Quân chợt cong lên, cười, lúc này còn lạnh lùng bây giờ đã hài hước như biến thành người khác, cả người toát lên phong cách du côn rất tự nhiên cũng vô cùng mê người.

Người phụ nữ kia bị nụ cười của Hồ Quân làm cho sợ, sao lại xuất hiện một người đàn ông tốt như vậy? Bình thường cô ta thường tiếp xúc với loại người trí thức kiêu căng hoặc những tên nhà giàu mới nổi, nếu không vẫn là lưu manh đường phố, không giống Hồ Quân là một người đàn ông hấp dẫn. Tới bây giờ cô ta còn đang mơ, căn bản là chưa từng gặp một lần, bây giờ gặp được không kiềm chế nổi bực lộ vẻ háo sắc.

Tây Từ bực bội! Trong lòng nghĩ tên lưu manh Hồ Quân này đúng là không kén chọn, người phụ nữ tầm thường vậy cũng có thể chú ý được, theo bản năng Tây Từ quan sát bà ta thêm mấy lần nữa.

Thật ra thì người này không lớn tuổi lắm, khoảng chừng ba mươi tuổi. Khuôn mặt trang điểm đậm, tóc dài uốn lộn lộn, mặc váy ngắn liền thân bó sát màu đen, áo hở ngực chỉ cần hơi cúi người xuống có thể nhìn thấy hết da thịt phía bên trong ngực, dáng người được chăm sóc kỹ lưỡng, eo nhỏ. Hình như cô ta làm công việc không được đăng hoàng cho lắm, trông rất giống những phụ nữ chuyên mua vui cho khách làng chơi.

Chỉ là đối với người dùng nửa người dưới để nói chuyện như Hồ Quân, người phụ nữ này chưa đủ hấp dẫn. Lúc này ánh mắt khinh thường tức giận của Tây Từ lọt vào trong mắt Hồ Quân, vừa buồn cười vừa tức giận cho nên anh chỉ muốn giải quyết như bình thường. Mặc kệ cô ta muốn gì, vấn đề này căn bản không đáng để anh ra mặt, tùy tiện tìm một người trực tiếp đến nơi kinh doanh của bà ta quậy phá là được.

Nhưng chuyện này không thể làm như vậy, sẽ ảnh hưởng đến tương lai về sau của Kỳ Kỳ, hơn nữa đây này là đội 17, nơi Tây Từ làm việc sau này. Về tính tình của vợ anh ra sao, hiện tại Hồ Quân biết rất rõ cô là một người khác biệt, sĩ diện, ngoài ra còn rất cứng ngắt, nóng nảy nhưng lại ngay thẳng.

Nói thật, người như vợ anh không thích hợp làm trong cơ quan nhà nước, anh muốn cô vợ của mình phải hiền lành nhút nhát luôn đứng ở phía sau anh để anh che chở. Nói cách khác chỉ cần ở trước mọi người giới thiệu: Đây là Tây Từ, vợ của Hồ Quân, thì ở bất kỳ nơi nào cũng sẽ không có ai dám bắt nạt cô.

Nhưng cô nói cho anh cô muốn chuyển nơi công tác, không cho mọi người biết mối quan hệ của cô với anh, cô không muốn dựa vào quan hệ với nhà họ Hồ để tiến thân, cô chỉ muốn tự mình làm việc của bản thân.

Cô không chỉ nói những lời này cho anh mà còn trực tiếp nói rõ ràng với người nhà anh. Nhắc đến đây Hồ Quân cũng không thể không nhắc đến vợ anh, cô có lực hấp dẫn cực kỳ lớn. Người nhà anh là người có tính tình bảo thủ, nghiêm khắc nhưng khi gặp Tây Từ đều hoàn toàn thay đổi hình tượng, lúc nói chuyện cũng ôn hòa nhiệt tình hơn.

Tây Từ nói gì, Hồ Quân có chút nghi ngờ thật ra thì gia đình anh xem Tây Từ như con gái ruột của mình. Tây Từ nói muốn chuyển nơi công tác, cũng không muốn nhờ vả, việc đó được gia đình anh đánh giá rất cao.

Lúc ấy gia đình anh mới nói: “Ừ, Tây Từ nói cũng đúng, không cần có quan hệ với nhà chúng ta, vợ con vẫn có công việc tốt, chỉ cần vợ con làm việc nghiêm túc, cần trọng, ba vĩnh viễn ủng hộ nó.”

Lúc ấy Hồ Quân cũng không hiểu rõ, những năm gần đây sự nghiệp kinh doanh của anh rất tốt, còn về phương diện khác lại thấy Tây Từ với anh có

những điểm rất giống nhau, đều thuộc kiểu ngay thẳng.

Có những việc trước tiên phải nhìn, chuyện ngày hôm nay Hồ Quân không thể làm lớn chuyện. Nếu làm ầm ĩ quá, về sau khi Tây Tử công tác ở đội 17 sẽ khó làm việc, vì vậy đành chiều theo yêu cầu của cô ta, thân nhiên nhận lời trả tiền, nhưng Tây Tử không phải kiểu cô gái dễ bị bắt nạt.

Hồ Quân suy tính rất chu đáo, giọng điệu khá lạnh lùng. Trong suy nghĩ của Hồ Quân anh không có chuyện bị lừa thua thiệt như vậy. Từ nhỏ đến giờ chưa từng có, đời này cũng không thể có, vì vậy người phụ nữ này nghĩ muốn được lợi hả, cũng được lắm! Hiện tại để cho cô ta đắc ý đi, sau này tôi sẽ tính sổ sau, phải trả gấp mười lần mới hả dạ, cô hãy cầu Bồ Tát phù hộ cho mình đi.

Cô ta đâu biết rằng sau khuôn mặt tươi cười của Hồ Quân đang che giấu toan tính không tốt, cô đã từng buông lỏng cảnh giác trước nụ cười này của Hồ Quân, nhìn rất dọa người, phải nói chính xác hơn đây là con nhà giàu hai mặt.

Cô ta đá lông nheo theo thói quen: “Anh là anh rể của cô ta phải không?”

Tây Tử có vẻ nhỏ tuổi hơn, ngồi với Kỳ Kỳ ở bên kia, nên không đoán được tuổi. Nhưng lúc này vừa nghe Kỳ Kỳ gọi Hồ Quân là anh rể, đương nhiên cô ta sẽ nghĩ hai chị em này còn có một người chị nữa, cho nên người đàn ông đứng đầu này chắc chắn là anh rể bọn cô.

Hồ Quân không có lòng nói chuyện phiếm cùng bà ta, cười sáng khoái mở lời: “Tiền không thành vấn đề, hai mươi ngàn thì hai mươi ngàn, sự việc phát sinh lần này xem như chúng ta cùng nhau kết giao bạn bè, xin hỏi chị làm ở đâu?”

Người đàn bà này không nghĩ tới sẽ thuận lợi như vậy, vừa nghe hỏi đến, liền nhớ lại tiệm massage của mình, nở nụ cười, từ trong túi xách lấy ra danh thiếp đưa cho Hồ Quân: “Anh là anh rể của hai cô em này à, hai mươi ngàn, đưa mười ngàn tệ cũng được, về sau anh hãy dẫn bạn đến chỗ em, ở đó sẽ phục vụ các anh ‘OK’ luôn”

Nói xong, còn cố ý nhỏ giọng nói: “Có một em rất xinh đẹp, so với các em vợ anh còn mềm mại trắng nõn nà hơn.....”

^

Nhìn mặt cô ta rất giống tú bà, Hồ Quân nhìn kỹ danh thiếp một chút, trên danh thiếp ghi tiệm massage Hoa Tụy, tên rất dễ nghe, chỉ là nhìn nhan sắc của người phụ nữ cũng có thể biết là nơi không thể phù hợp, khí độc trong mắt Hồ Quân bốc lên vù vù.

Cười đem danh thiếp nhét vào trong túi, lấy ví tiền từ trong túi ra, thật sự là không có nhiều tiền mặt, còn cố ý ra máy ATM rút ra mười ngàn tệ, đưa cho bà ta.

Kia là xấp tiền còn nóng hổi, nước mắt của Kỳ Kỳ tuôn chảy, lần này biết lỗi rồi, đau lòng, uất hận nói: “Cô ta nhân cơ hội để lừa gạt chúng ta, tiền này đủ mua được hai cái Iphone 4s.”

Cô ta nhìn Kỳ Kỳ cười: “Cô bé phải ghi nhớ ngày hôm nay! Nhờ cô có một anh rể tốt như vậy, nếu việc này đến tai trường cô, tương lai của cô sẽ bị hủy ngay, mười ngàn tệ chưa chắc giải quyết được” “Vô liêm sỉ” Kỳ Kỳ mắng một câu, Tây Tử vội vàng lôi kéo cô lại: “Được rồi, Kỳ Kỳ, chuyện kết thúc rồi.” Tây Tử không ngờ chuyện này có thể giải quyết dễ dàng như vậy, cô ta chủ yếu chỉ muốn tiền, mới làm ồn ào lớn chuyện, nếu cô biết cô ta muốn tiền, đã sớm đưa rồi đâu cần kéo dài lâu như vậy.

Kết thúc vụ án đi ra ngoài, Hồ Quân nhìn vợ và cô em vợ không còn chút sức lực, suy nghĩ phút chốc. Ở đây từ xế chiều đến giờ chắc tinh thần cũng mệt, bây giờ đã tám giờ, có lẽ cũng chưa uống nước. Anh vừa đưa mắt nhìn, thấy đối diện không xa là quán ăn KFC, không suy nghĩ liền dẫn hai chị em đến đó ăn một chút.

Tìm vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, Hồ Quân rút ra hai tờ 100 tệ đưa cho Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ mắt khẽ cong, cầm qua bên kia chọn món ăn, Hồ Quân gọi cô lại dặn dò: “Lấy cho chị em một ly sữa tươi.”

Kỳ Kỳ đồng ý một tiếng, chạy qua bên kia, Hồ Quân nghiêng đầu nhìn Tây Tử một chút, bắt đầu mắng cô: “Em thật ngốc, có chuyện như vậy cũng không gọi điện thoại cho anh. Còn nữa, em cũng là cảnh sát cơ mà! Hãy đi tìm kiếm chứng cứ sau lưng người phụ nữ đó, phải biết suy nghĩ, làm sao em lại ngốc đến thế ở nơi đây này đối phó cho khổ vậy.....”

Hồ Quân nói một loạt, vào lúc này Tây Tử cũng không cãi lại, chủ yếu do Tây Tử quá mệt mỏi, miệng khô như vậy. Hồ Quân đang trách cô bỗng dừng lại, tại sao vợ không có lên tiếng, ngược lại anh cảm thấy đau lòng, cũng không dám trách cô nữa.

Kỳ Kỳ bụng khay thức ăn tới, uống ngụm cola, bắt đầu ăn năn: “Chị, em xin lỗi chị! bảo đảm sau này em sẽ không bao giờ ham món lợi nhỏ nữa.”

Những lời này Tây Tử không tin, Tây Tử liếc cô một cái, búng một cái vào trán của con bé: “Em có thiếu tiền, thì nói với chị! Tại sao em vì cái điện thoại biến thành người như vậy.”

“...”

Kỳ Kỳ quá đau lòng, xem như cô tiêu đời. Ngày hôm nay cô tốn 3000 tệ mua điện thoại di động, nộp tiền phạt hai ngàn, đưa cho người đàn bà kia mười ngàn tệ, chỉ trong vòng buổi trưa, cô xài hết mười lăm ngàn tệ. Cô không nói được lời nào, vì vậy khi chị họ mắng cô, cũng chỉ có thể bủn môi ngồi nghe.

Hồ Quân thấy Tây Tử giáo dục em gái, nhìn rất ra dáng một người chị, nhưng con bé kia lại nhìn anh nháy mắt, ý nhờ anh nói giúp một tay.

Hồ Quân tăng hăng một cái, đem sữa tươi mở ra, đưa đến miệng Tây Từ: “Được rồi, uống ngụm sữa đi, em cũng đừng mắng con bé nữa, của đi thay người, nói không chừng còn là chuyện tốt.”

Kỳ Kỳ tội nghiệp gật đầu, Tây Từ liếc cô một cái: “Sớm muộn gì em cũng vì tham tiền mà gây họa lớn” nhận lấy sữa tươi, uống vài ngụm ăn cái hamburger cô cảm thấy no lắm rồi.

Ra khỏi quán KFC, Hồ Quân kêu taxi, trực tiếp đi đến cửa hàng điện thoại mua cho Kỳ Kỳ cái iphone 4s sao đó đưa cô về túc xá rồi hai vợ chồng mới về nhà.

Về đến nhà, Tây Từ đi nhanh về phòng mình, bỏ lại Hồ Quân mặt lạnh đứng ở bên ngoài, không thèm để ý đến anh, Hồ Quân cũng không còn cách nào khác, nhìn vợ đóng cửa lại, mới cầm điện thoại gọi cho Hồ Từ.

“Hồ Từ, tôi là Hồ Quân, ở phía tây thành phố kia có một tiệm massage tên Hoa Tụy cậu có biết không?”

Bên kia Hồ Từ nghe xong liền vui vẻ: “Giờ là sao đây? Anh Quân, anh mới kết hôn còn chưa được mấy ngày liền chịu không nổi rồi à, có phải tìm chỗ để giải quyết vấn đề kia không? Chẳng qua anh Quân mà đến đó không phải em đây sẽ rất mất mặt sao, hiện giờ ở đây cũng có mấy em rất tốt, nếu cần em đây sẽ giới thiệu cho.....”

“Cậu cứ đi cho tôi, chớ lảm nhảm.”

Hồ Quân chặn không cho cậu ta nói hươu nói vượn nữa: “Bà chủ ở đó gọi là Hoa Tụy”

Hồ Quân đem chuyện buổi chiều hôm nay nói tóm tắt một lần, bên kia Hồ Từ nghe xong cũng muốn bốc hỏa, cô ta cả gan dám vuốt râu hùm hã.

Quảng điện thoại xuống, chợt nhớ tới nhóc con mê tiền, hai mắt luẩn quẩn. Suy nghĩ trong lòng, được rồi, sắp có chuyện để làm! Anh Quân nói, không được gấp gáp, phải từ từ, từng dao từng dao xẻ thịt, phải làm cho người phụ nữ kia tiêu đời, ai bảo cô ta dám bắt nạt cô gái kia.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Hồ Quân mới đặt di động xuống chưa bao lâu thì Tây Từ đã bước ra từ cửa nhà tắm. Dĩ nhiên là vừa mới tắm xong, tóc còn ướt nhẹp, trên người mặc một chiếc áo T shirt, ở dưới thì mặc một chiếc quần hoa rộng thùng thình. Nói thật, khi ở nhà cô bé này không hề có chút hấp dẫn nào, thậm chí còn không bằng lúc cô mặc cảnh phục, ít nhất khi đó eo ra eo, mông ra mông.

Nhưng đáng người khuất sau bộ quần áo thùng thình này quả thực không tồi, lửa nóng trong lòng Hồ Quân không tự chủ được lại bốc ra, không khỏi âm thầm thờ dài, tiếp tục như vậy, anh sẽ trở thành một tên biến thái mất.

Tây Từ đi tới ngồi xuống, mở tờ chi phiếu trong tay ra, đặt ở trên khay trà: “Trong này có một vạn rưỡi, sáng mai tôi sẽ đi lấy nốt hai ngàn trả cho anh.....”

Tây Từ còn chưa nói xong, lửa nóng trong người Hồ Quân vào một cái biến thành lửa giận. Cô bé này nhất định muốn ngăn cách rõ ràng với anh vậy sao, thật sự không muốn thân thiết với anh như thế hả? Dù sao thì bây giờ hai người bọn họ cũng đã trở thành vợ chồng, hơn nữa có câu, một đêm vợ chồng trăm năm ân ái, thế mà cô bé này một chút ân ái với anh cũng không có.

Sắc mặt Hồ Quân trầm xuống, nhìn qua khá nham hiểm, bắt đầu nóng nảy, nhặt tờ chi phiếu trên khay trà lên, xé ‘roẹt’ tờ chi phiếu làm đôi, đi tới góc nhà quăng vào trong thùng rác, quay người mở cửa, vào phòng ngủ chính, xong đóng sầm cửa lại.

Từ đầu tới cuối không hề nói với Tây Từ một câu nào, Tây Từ sùng sốt thật lâu, cúi đầu suy nghĩ. Chẳng lẽ mình phân chia rõ ràng với ta là không đúng sao? Dù sao hai người cũng không phải là vợ chồng thật sự, nói trắng ra, thì chính là đắp lửa sống qua ngày, đêm đó.....

Tây Từ nghĩ đến buổi tối hôm đó, đột nhiên cảm thấy mặt hơi nóng không giải thích được, dù để thấy rõ, cô cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường, cũng sẽ bị kích thích ở phương diện này, kìm ức về nó không sâu sắc, nhưng cũng không dễ dàng quên đi.

Tây Từ đứng lên đi vào trong phòng của mình, nằm ngửa ở trên giường, mới vừa nhắm mắt lại, trước mắt thoáng hiện lên dáng vẻ của Hồ Quân khi anh xuất hiện ở đội 17. Thực ra chuyện này không lớn nhưng trong lúc cô gặp khó khăn, không biết phải xử lý như thế nào, thì Hồ Quân chợt xuất hiện khiến cô cảm thấy rất yên tâm, cảm giác có chỗ để dựa dẫm vào, thật sự rất kỳ diệu.

Hơn nữa thông qua chuyện này, cô đã thay đổi cách nhìn về anh. Anh rất lý trí rất trầm ổn, làm cho người khác tin tưởng và nghe theo. Vốn dĩ cô tưởng rằng anh sẽ dùng thân phận Phó Cục trưởng của anh gây áp lực để giải quyết, nhưng không, anh chỉ tự mình giải quyết, cũng không làm lớn chuyện. Không thể không nói Hồ Quân xử lý như vậy rất hợp ý Tây Từ.

Trên thực tế, cô rất không ưa hành vi phách lối của mấy kẻ con nhà giàu, cũng bởi vì chút thành kiến vốn có này mà cô không có cảm tình với Hồ Quân.

Tây Tử không hề phát hiện ra, Hồ Quân đang từ từ từng chút từng chút một thay đổi quan niệm của cô, cái đó gọi là con dê ngàn dặm bị hủy bởi tổ kiến, đoán rằng Hồ Quân chưa cần dùng tới nước chảy đá mòn, không sớm thì muộn anh cũng sẽ thu phục được cô dâu nhỏ của anh.

Sau khi Hồ Quân tắm rửa xong, ngồi ở trên giường vẫn còn hờn dỗi, cô bé này đúng là người phụ nữ khó khăn nhất trên thế giới. Anh đối xử tốt với cô thì cô hoài nghi anh có tâm địa bất chính. Anh tổn chút tiền vì cô, cô lại một mực phân chia rõ ràng với anh. Ba vợ anh nói rất đúng, bướng bỉnh đến chết. Nhưng cô bé này đâu chỉ bướng bỉnh, quả thật là có thể tức chết anh. Nhưng Hồ Quân phát hiện ra, anh cũng thật dễ tiện, cô càng bướng bỉnh, anh càng yêu thích.

Ngày hôm sau là Thứ hai, hai người cùng trả phép đi làm, ăn một miếng bánh sống qua ngày, rất nhiều chỗ cần thích ứng, buổi trưa buổi tối có thể ăn ở cơ quan hoặc bên ngoài, nên bữa ăn sáng cũng không cần thiết lắm.

Trước kia lúc Tây tử sống một mình, đều xuống dưới lầu mua bánh rán và sữa đậu nành. Nhưng Hồ Quân không thể, anh rất coi trọng bữa sáng. Tây Tử cũng không để ý đến anh, dù sao sau khi ngủ dậy, xuống lầu ra khỏi chung cư là cô có thể tùy tiện giải quyết, đi làm dễ dàng hơn, thời gian đi trên đường đủ để ăn bữa sáng.

Nhưng Hồ Quân không biết trúng gió cái gì, lúc Tây Tử vẫn còn mơ màng, anh đã tới gõ cửa, gõ mấy cái, Tây Tử không thèm đẩy tới, bắt đầu đập cửa rầm rầm, rất cố chấp.

Tây tử mở mắt nhìn đồng hồ, vẫn chưa tới bảy giờ, tức giận xuống đất kéo cửa ra, Hồ Quân một thân áo mũ chỉnh tề đứng trước cửa nhìn cô cười: “Ăn sáng, ăn xong rồi anh đưa em đi báo danh, ngày đầu tiên đừng để tôi trễ.”

Tây Tử ngẩn người một lúc, thật lòng có chút không muốn phụ lòng tốt của anh, cũng không lên tiếng, đi vào rửa mặt thay quần áo, vào phòng ăn, trên bàn ăn bày rất nhiều món, cháo thịt nạc, bánh bộn mỹ, bánh bao hấp, còn có mấy món ăn nhẹ nữa, đầy đủ sắc hương vị.

Tây tử tròn tròn hai mắt, chỉ chỉ: “Đây là anh làm?”

Hồ Quân đi tới giúp cô kéo ghế, ngược lại rất thành thực: “Không phải, di trên nhà Diệp Tri làm.....”

Tây Tử vừa nhét cái bánh bao nhỏ vào miệng, thiếu chút nữa phun ra, vài hóp nuốt xuống: “Bữa sáng của người ta mà anh cũng lấy đi, người ta làm sao bây giờ?”

Hồ Quân húp một hóp cháo: “Không có chuyện gì, bây giờ Thời Tiêu đang ghen, ăn cái gì cũng không ngon miệng. Diệp Tri là nô dịch của vợ nó, vợ nó ăn không vô nó cũng không nuốt trôi. Tiểu Hồng Kỳ cũng không ở đó, rất lãng phí, vừa lúc có lợi cho chúng ta rồi.”

Tây Tử nhìn chằm chằm anh, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi. Hồ Quân gấp cả dầu muối và bánh bột nỳ đặt vào trong cái đĩa trước mặt cô: “Ăn a! Nhìn anh thì có thể ăn no sao.....”

Tây tử buồn bực! Không phải người ta đều nói vật hợp theo loài, người phân theo nhóm sao? Theo như cô thấy thì ba người kia chính là những người anh em tốt nhất của Hồ Quân, thực ra họ đều là những người đàn ông tốt, có trách nhiệm, yêu thương vợ mình.

Ăn xong bữa sáng hai người cùng nhau xuống lầu, Tây Tử cũng không nói nhiều trực tiếp ngồi lên xe của Hồ Quân. Hồ Quân còn đang muốn nói hôm nay cô bé này rất hiểu chuyện, nào nghĩ đến, trên đường ra khỏi chung cư, Tây Tử liền mở miệng: “Đến ga tàu điện ngầm tôi sẽ xuống xe.”

Hồ Quân đột ngột dầm phanh xe, cả người Tây Tử nghiêng về phía trước, thiếu chút nữa đụng vào. Hồ Quân ngoặt tay lái dừng xe ở ven đường, nghiêng người mở cửa xe, nghiêng răng nói: “Không phải em muốn đi tàu điện ngầm sao, anh cũng không muốn làm việc khiến cho người ta chán ghét, xuống xe.”

Tây Tử mới vừa nhảy xuống xe, xe vèo một cái biến mất, tên khốn này vui giận thất thường. Tây Tử mặc kệ anh, bước lên vỉa hè, đi về phía trạm xe điện ngầm.

Hồ Quân dừng xe ở đầu đường trước mặt, vuốt vuốt tóc, vẫn không nhìn được liếc nhìn vợ anh qua kính chiếu hậu. Nếu anh không phải là người kiên nhẫn, thì không biết một ngày nào đó anh có bị cô làm cho tức chết hay không, nhìn thấy vợ bước vào trạm xe điện ngầm, Hồ Quân mới kéo càn gạt, lái đi.

Tây Tử cũng chỉ là người mới đối với công việc này, quả thật cô không biết chi tiết của đại đội trưởng Lưu Hán Bản của đội 17. Chỉ nhìn qua hồ sơ của anh ta là biết được anh ta đã làm việc trong lực lượng vũ trang quân đội năm năm. Phải nói là tư liệu của hắn trong đội cảnh sát hình sự khá bí ẩn, những hạng mục kiểm tra đánh giá thành tích đều rất tốt, nhân tài như vậy, cũng có thể vào được tổ trọng án rồi. Nơi này của bọn họ nói dễ nghe thì là đội cảnh sát hình sự, chứ bình thường đại đa số các tình huống cũng chỉ là bắt trộm mà thôi. Bên trong khu vực thuộc không phải không có cướp bóc, bắt cóc, giết người những vụ án lớn, nhưng thực sự là rất ít.

Con người Lưu Hán Bản này rất ngay thẳng, năm nay bốn mươi tuổi rồi nhưng cũng không thắng tiến nữa. Cũng bởi vì con người anh ta không chịu luồn cúi, bất cứ người nào tới đội 17 cũng được đối xử bình đẳng, cũng sẽ không có ai có ý đi tìm hiểu lai lịch của bạn, chính vì danh tiếng của vị đại đội trưởng này nên Hồ Quân mới để vợ anh ở dưới quyền của anh ta.

Ban đầu Hồ Quân nghĩ, vợ anh là người rất khiêm tốn, nên để cho cô làm ở chỗ này là thích hợp nhất, nếu là chỗ khác, có một người đột nhiên nhảy vào đội, ai cũng sẽ đi nghe ngóng lai lịch của cô mà thôi, nếu bị thăm dò, thì chuyện Tây Tử là con dâu nhà họ Hồ đâu thể giấu được nữa.

Hồ Quân đã suy nghĩ rất ỉn thỏa, nhưng anh ngàn tính vạn tính sẽ không tính đến chuyện tên Lưu Hán Bản này rất thích trọng dụng người có tài, giỏi về việc dụng người tài. Có một vụ án lớn anh ta dám phái vợ của anh đi điều tra. Đến khi xảy ra chuyện Hồ Quân mới cảm thấy hết sức hối hận, nhưng đây là chuyện sau này, trước hết chưa đề cập tới.

Tây Tử vừa mới vào đội 17, hôm qua trực ban đã giải quyết xong chuyện của Kỳ Kỳ. Sau khi giao ban, Tây Tử trực tiếp đi tới phòng làm việc của đội trưởng để báo cáo.

Lưu Hán Bản là một người theo chủ nghĩa hiện thực, không giằng giải mấy thứ hại đầu hại não gì đó, lại càng sẽ không trông mặt mà bắt hình dong. Điều anh coi trọng chính là năng lực làm việc. Tuy rằng đã xem qua hồ sơ nhưng khi Tây Tử đẩy cửa đi vào, Lưu Hán Bản vẫn cảm thấy căn phòng làm việc bỗng nhiên sáng sủa hẳn lên. Cô bé này cũng không phải rất xinh đẹp nhưng bộ cánh phục cô mặc trên người, hiện ngang mạnh mẽ đứng trước mặt anh. Vừa nhìn đã biết xuất thân từ lính, người đứng thẳng tắp, giờ tay lên chào theo nghi thức quân đội, rất tiêu chuẩn.

Trời sinh đã có một khuôn mặt trẻ con, trắng nõn, lộ ra đôi mắt dưới làn tóc mái, sao có thể long lanh đến vậy, cùng bạch ngọc được khảm trên bảo thạch màu đen, trong sáng mà có hồn.

Mặc dù trên lý lịch của cô bé này đã viết rất rõ ràng, nhưng Lưu Hán Bản cũng không thể không hoài nghi, một cô bé da thịt trắng mịn như thế này, có thể chịu đựng được sự huấn luyện trong quân đội hay sao?

Đội trưởng Lưu suy nghĩ một chút, quyết định trước hết cứ hỏi rõ ý tứ của cô đã: “Chúng ta là đội 17? Nói là đội cảnh sát hình sự, nhưng bình thường có không nhiều vụ án lớn. Nếu cô muốn làm những công việc dân sự, tôi cũng có thể sắp xếp cho cô một công việc nội vụ, chủ yếu là nghe ý kiến của cô.”

Tây Tử vừa nghe xong, mày nhỏ nhíu lại: “Báo cáo đội trưởng, nếu đã được điều tới đội cảnh sát hình sự thì không phải để làm mấy công việc nội vụ. Chỉ cần không phải là công việc nội vụ, tôi đều sẽ nghe theo sự bố trí của lãnh đạo.”

Ngược lại Lưu Hán Bản vui vẻ, cô bé này đối lập hoàn toàn với suy nghĩ của anh, lanh lẹ, thẳng thắn, cho nên anh cũng không quanh co lòng vòng: “Đã như vậy, tôi cũng sẽ nói thẳng với cô, đội 17 chúng ta quản lý một khu phố, có một thị trường kinh doanh rất lớn, cũng có vài nơi ăn chơi đàn điểm, hiện nay đang làm việc ở hai phương diện, một trộm cắp, hai là nạn chơi gái. Nếu không thì trước tiên cô đến tổ bắt trộm cướp học tập một chút?”

Suy nghĩ của Lưu Hán Bản là, Tây Tử này vừa mới tới, khuôn mặt trời sinh lại trẻ con, nếu đóng giả làm người bình thường, câu cá cũng sẽ dễ dàng hơn, nói không chừng lần này có thể bắt được những tên trộm kia rồi.

Tây Tử không ngờ được, cô mới tới đã để cho cô đảm nhiệm vị trí quan trọng như vậy. Vì hưng phấn nên khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hồng lên, giờ tay lên chào quân lễ: “Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.” Lưu Hán Bản cười, để cho tiểu Lưu dẫn cô đi làm quen với môi trường làm việc bên tổ bắt trộm cướp.

Ngày thứ nhất của Tây Tử trôi qua rất phong phú, tổ bắt trộm cướp tổng cộng có sáu người, hai người một tổ, cô là người phụ nữ duy nhất, tổ trưởng Trương Hải dẫn dắt cô. Lúc đầu Trương Hải còn rất không vui, miễn cưỡng dẫn cô đi, đi “câu cá” ở chợ buôn gần đây, thật sự không coi Tây Tử như lính của mình.

Nói là “câu cá” chính là mặc quần áo bình thường giả làm người đi đường, thu hút mấy tên trộm cắp tới móc câu. Quả thật không lâu sau, khi Tây Tử mặc quần áo bình thường xăng bậy ở khu buôn này một vòng, lúc ra đến cửa liền bị một tên trộm theo dõi, tên trộm là một người mười bảy mười tám tuổi.

Tay mới vừa đưa vào trong túi xách của Tây Tử, thì Tây Tử nhanh nhẹn hô lên một cái, bắt lấy cánh tay của tên trộm một đẩy một kéo, hơi nghiêng khuỷu tay, liềm đem tên trộm đè trên mặt đất, hai cánh tay của tên trộm bị bẻ gấp ra sau lưng, cách một tiếng còng tay tên trộm lại, hành động vô cùng lưu loát vad đẹp mắt, động tác còn lưu loát hơn cả tổ trưởng Trương Hải.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lầy Tôi Dám Gã* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Đối với cô bé da dẻ trắng nhuần này, tổ trưởng tổ bắt trộm cướp Trương Hải phải nhìn cô với cặp mắt khác trước. Những động tác kia của Tây Tử, giống như mây bay nước chảy hết sức lưu loát sinh động. Có thể suy ra cô bé này sẽ không trở thành gánh nặng cho tổ, hoàn toàn có thể trở thành báu vật trong tổ!

Trương Hải không nói được câu gì, đây là lỗi trong lòng của hắn, vẫn là đội trưởng thiên vị tổ bắt trộm cướp chúng ta nên mới cử một người tài giỏi như vậy đến tổ. Khi trở về, giao tên trộm cho cấp dưới thẩm vấn ghi chép lại.

Trương Hải quan sát Tây Tử từ trên xuống dưới nhiều lần, vỗ vỗ bả vai của cô, rất hàm súc khích lệ: “Được, thân thủ đủ lưu loát, tôi có thể thu nhận đồ đệ như cô.”

Đàn ông cứng cỏi, thẳng thắn, Tây Tử thích người lãnh đạo như vậy. Cô cũng rất thích công việc này, năm năm cô làm quân nhân, nếu ngày ngày phải làm việc trong phòng làm việc, hoặc lải nhải thăm dò giá rượu, nói thật, rất ngọt ngào.

Nói tới việc này cô lại không thể không nghĩ tới Hồ Quân. Anh giải quyết mọi chuyện rất tốt, có quyền cũng không thể dùng tùy tiện. Lúc đầu khi cô được điều tới nơi này, cô rất sợ Hồ Quân âm thầm ra mặt với người ta, bảo họ chiều cổ cho cô. Vừa nhìn cũng biết, Hồ Quân thật sự làm theo lời cô nói, thật ra thì người đàn ông này cũng không tồi tệ như cô nghĩ.

Tây Tử suy nghĩ đến đây thì điện thoại di động liền vang lên. Tây Tử lấy ra vừa nhìn, không tự chủ được cầm một câu, thế nào lại thiêng như vậy..... Cô chào tổ trưởng một tiếng liền đi tới trong viện nhận.

Lúc đầu Hồ Quân cũng rất tức giận cô bé này, nhưng chẳng bao lâu, lại cảm thấy lo lắng cho cô. Lưu Hán Bản của đội 17 đều có tên có số trong thị cục, công chính nghiêm minh như Bao Thanh Thiên vậy. Đừng nói không biết bối cảnh, nếu anh ta biết Tây Tử là con dâu nhà họ Hồ, nói thật, không những không chiều cổ cho cô còn ra sức thao luyện. Nếu không chịu nổi thì mau chóng biến khỏi đây!!

Lưu Hán Bản đã từng nói một câu: “Tôi không nuôi cấp dưới là những người rảnh rỗi”. Tính tình anh ta khá giống tính tình cô vợ nhỏ của anh đến kỳ diệu, đều là tính khí vừa xấu xa vừa cứng rắn.

Cô vợ nhỏ nhà anh tính tình mạnh mẽ, nếu bị ức khuất gì, trông chờ cô đi nói cho anh biết thì không có cửa đâu. Vợ không nhận tình cảm của anh, Hồ Quân không an tâm, chỉ sợ cô vợ nhỏ nhà anh thật sự phải chịu ức khuất gì đó.

Càng nghĩ, lòng Hồ Quân đang treo lên lại càng không bỏ xuống được, chịu đựng đến buổi trưa, rốt cục gọi điện thoại cho cô. Nào biết anh vừa có lòng tốt hỏi một câu: “Sao rồi?” Vợ anh lại trả lời một câu: “Vô cùng tốt, anh đừng nhàn rỗi không chuyện gì liền gọi điện thoại, tôi không rảnh tán gẫu với anh, cúp!”

Cạch, tút tút tút..... Điện thoại cứ như vậy bị cắt, Hồ Quân tức đến mức học máu, vèo một cái xông thẳng tới đỉnh đầu, chuyển động một vòng, lại như quả bóng cao su xi hơi. Tự mình lắc đầu một cái chợt vui vẻ, đây mới chính là vợ của anh! Nếu cô nói mấy lời ngọt ngào với anh thì anh mới không thích ứng nổi đó.

Không hỏi được gì từ vợ, ta đành phải nghe ngóng từ người bên cạnh thôi, quanh co lòng vòng suy nghĩ một hồi lâu mới nghĩ ra một người. Nhớ tới Hồ Tử có một cậu em họ, vừa đúng năm nay được điều tới đội 17, còn nhờ anh giúp đỡ, tên là, đúng rồi, tên là Chu Bằng, chính là cậu ta.

Hồ Quân cầm điện thoại di động trên bàn gọi cho Hồ Tử..... Sau khi đặt điện thoại xuống, Hồ Quân cũng cảm thấy, vì vợ anh mà tìm anh như muốn vỡ nát. Nhưng cô bé Tây Tử kia cũng không hề nhận ra, không chỉ không cảm kích, ngay cả mặt mũi cũng không cho anh. Nếu theo thuyết nhân quả luân hồi của đạo Phật thì có lẽ kiếp trước anh đã bóp chết vợ anh, còn là uất mà chết. Nếu không sao đời này của anh lại bị ức hiếp đến như vậy? Thôi thì phải cố gắng lật ngược vì bản thân.

Bên này Hồ Quân kìm nén đến mức lên không nổi mà xuống cũng không xong. Còn bên kia Tây Tử mới vừa ngắt điện thoại của Hồ Quân điện thoại di động lại vang lên. Cô không khỏi tròn mắt không hiểu, rõ ràng Hồ Quân đang trong giờ làm việc, nhưng tại sao lại nhàn rỗi như vậy. Cô cũng không thêm nhìn màn hình tức giận nhìn điện thoại: “Anh còn chuyện gì nữa? Tôi còn đang phải trực ban, không có chuyện gì thì gọi điện làm gì.....”

Tây Tử liên tục buông mấy lời tức giận, còn chưa mắng xong, giọng của ba già tài phiệt vang lên từ bên kia điện thoại: “Con gái, con đang nói với ai vậy? ngày đầu tiên đi làm không tốt sao? Lãnh đạo gây khó dễ cho con à? Nếu là không làm được, chúng ta cũng không cần phải làm.....”

Tây Tử ngược đầu âm thầm thở dài: “Ba, ba lo lắng gì vậy! Đơn vị tốt vô cùng, lãnh đạo cũng tốt, không ai khi dễ con, cũng không ai cho con khi dễ cả, ba cứ yên tâm đi.....”

Tây Tử biết, nếu cô không nói rõ mọi chuyện cho ba, ba già nhà cô thực sự sẽ mua vé máy bay bay tới đây đó. Vì suy nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng có thể xảy ra, thái độ của cô phải rất nghiêm túc và thành khẩn, phải để ba yên tâm thì mới có thể yên tĩnh được.

Cô nhiều lần biểu đạt như chém đinh chặt sắt, ba già tài phiệt mới tạm tin tưởng, cô mới vừa được điều động một công việc rất tốt, nhưng ba già tài phiệt bên kia điện thoại vẫn có chút bất mãn cảm râm dỗi câu: “Thật ra nếu con làm cùng một đơn vị với con rể, vợ chồng son đi làm cùng nhau, có thể chăm sóc lẫn nhau, con bé con, không cần cố sức làm việc không thể.....”

Tây Tử đổi điện thoại sang tai bên kia nói chuyện với ba già tài phiệt, dĩ nhiên không giống với Hồ Quân, phải nghe.....

“Tiểu Tây, tới đây một chút”

Bên kia Trương Hải ngoắc ngoắc tay về phía cô, Tây Tử như tìm được cứu tinh, vội vàng nói mấy câu: “Ba, lãnh đạo của con tìm con có việc, sau khi giao ban con sẽ gọi điện cho ba!”

Không đợi người ba như ông nói thêm gì lập tức ngắt điện thoại di động, đi vào. Trương Hải cười híp mắt liếc hai mắt nhìn cô, rất nhiều chuyện nói: “Bạn trai hả?”

Tây Tử mỉm môi lắc đầu một cái: “Ba tôi.”

Hồ sơ nhân sự của Tây Tử vẫn ở bên trong thị cục, Hồ Quân dựa vào các mối quan hệ ngăn cản việc chuyển hồ sơ đến đây, chuyển tới đây không phải bị lộ hết sao? Vì vậy, tuy nói người đến rồi, nhưng những người khác trong chốc lát cũng không biết được lai lịch của Tây Tử. Cộng thêm khuôn mặt nhỏ nhắn da dẻ trắng nõn này, nhìn qua rất giống một cô bé, Trương Hải nghĩ tới hẳn đã lâu rồi không có làm bà mai, thật có chút ngứa ngáy nha.

Một cô bé rất tốt nha! Trong lòng đang nghĩ xem nên giới thiệu đối tượng như thế nào cho Tây Tử, có câu nói nước phù sa chở chảy ruộng ngoài, tìm

một chàng thanh niên chưa vợ ở đội 17, chính là trong chốc lát, không biết nên tìm ai.

Nếu đã nghĩ tới chuyện này thì Trương Hải phải nói trước hỏi thăm rõ ràng: “Tiểu Tây cô bao nhiêu tuổi rồi? Có bạn trai chưa?”

Tây Tử sùng sốt: “Hai mươi bảy.....” Về phần bạn trai, trước kia tan vỡ thì không thể coi là bạn trai được, Hồ Quân có thể coi là bạn trai không? Không thể đi! Vì vậy, Tây Tử như chuyện đương nhiên lắc đầu một cái, dù sao Trương Hải không có hỏi cô là đã kết hôn chưa, bởi vậy mà sau này ầm ĩ một trận, thiếu chút nữa là đem Hồ Quân giận điên lên.

Thật không giống! Trương Hải thật bị tuổi thật của cô dọa sợ, tuổi này thế nào cũng được coi là lớn tuổi hơn thanh niên, trong đội ngược lại có mấy cái thích hợp, đúng rồi đây! Chờ hần từ từ tác hợp đi! Chuyện như vậy cũng không thể gấp được, trước tiên là nói về chính sự.

“Tiểu Tây, hôm nay là ngày đầu tiên cô đến tổ bắt trộm cướp nhưng đã vì tổ mà lập được công lao. Buổi tối tôi mời khách, ăn xong sẽ đi hát, cũng coi như đại gia đón tiếp cô, cô là nhân vật chính, cũng không thể vắng mặt.”

Các đồng nghiệp thật nhiệt tình, Tây Tử cũng không thể cự tuyệt. Trước khi tan việc cô còn ra gọi điện về nhà. Bà Hồ cũng hiểu, vừa mới vào đơn vị phải hòa đồng, không thể tách biệt được. Vì vậy bà dặn dò Tây Tử uống ít rượu, khi trở về nhớ gọi điện trước cho Hồ Quân để Hồ Quân tới đón cô, chớ tự mình trở về nhà. Nửa đêm ở ngoài rất hỗn loạn.....

Tây Tử không phân bác một câu chỉ đáp lời ngắt điện thoại. Bà Hồ mới phục hồi lại tinh thần không khỏi bật cười vui vẻ. Hồ Tổng Tổ mới vừa bước vào cửa đã nhìn thấy người bạn già mừng rỡ cười vui vẻ, liền thuận miệng hỏi một câu: “Chuyện gì vậy? Cao hứng như thế.”

Bà Hồ nhận lấy cái mũ của ông, lại không khỏi cười mấy tiếng:

“Tôi là cười tôi đây già rồi hồ đồ, Tây Tử mới vừa gọi điện thoại về nói, đồng nghiệp ở đơn vị mở tiệc chào đón nó, buổi tối ăn xong sẽ đi hát sẽ không trở về nhà lớn. Tôi liền dặn dò con bé buổi tối khi nào về thì gọi Hồ Quân đi đón nó, sợ một cô bé như nó nửa đêm xảy ra chuyện gì. Nói xong tôi mới nhớ ra Tây Tử nhà mình là cảnh sát. Nhưng mà đứa nhỏ này cũng thật hiểu chuyện, tôi dặn dò, con bé lắng nghe rồi đáp lời, không hề phân bác tôi một câu. Có lẽ phép, nuôi dạy tốt, đừng nhìn ông thông gia thô kệch, ở phương diện giáo dục con cái rất có lễ lối.”

Hồ Tổng Tổ nghe, cũng khó nhịn được cười: “Bà đây! Tâm không đủ, đứa nhỏ Tây Tử này rất được, gả cho Hồ Quân cũng là ủy khuất nó.”

Bà Hồ nghe vậy không thích, thế nào cũng là con trai mình tốt nhất, liếc Hồ Tổng Tổ một cái: “Không có con trai, sao có thể cưới Tây Tử làm vợ như vậy. Ông chớ không có việc gì lại quở trách nó, cũng đã bốn ba bốn mươi năm, vợ cũng cưới rồi, ông còn giáo huấn như cấp dưới trong quân đội của ông.”

Hồ Tổng Tổ hừ một tiếng: “Chỉ cần nó không ra ngoài tìm oanh yến thì tôi cũng không muốn giáo huấn nó. Trước kia coi như xong, lần này cưới Tây Tử rồi nếu như nó còn ra ngoài làm loạn tôi sẽ bắn chết nó.”

Bà Hồ bật cười: “Ông là quân phiệt! Bắn chết nó ông cũng phải vào ngồi tù. Thôi đi, đừng có dùng vũ lực được không vậy, cả nhà vui vẻ sống qua ngày. Bắn chết bắn chết không phải là diễn tập trong quân đội của ông sao? Tôi thấy Tây Tử có thể giữ được chân con trai. Ông còn không có nhìn ra sao, con trai nhà chúng ta bình thường trông rất ngang ngược, điệu võ dương oai như hổ, nhưng ở trước mặt Tây Tử, lại biến thành con mèo lớn, ngoan lắm. Ông không cần phải lo lắng.”

Tây Tử đặt điện thoại xuống, suy nghĩ một chút, cũng nên gửi cho Hồ Quân một cái tin nhắn, cũng coi như lên tiếng. Bên kia Hồ Quân đang suy nghĩ, đội lát nữa tan việc đi trước một lát, đi đường vòng đến đón vợ anh, sẽ đứng ở bến xe điện ngầm chờ cô, không phải là cùng nhau trở về nhà lớn ăn cơm sao.....

Suy nghĩ, thỉnh thoảng cúi đầu nhìn lên trên cổ tay, lại cảm thấy kim phút kim giờ sao chạy chậm đến vậy, nửa ngày cũng không thấy dịch chuyển một chút. Một chút nữa là đến rồi thì điện thoại trên bàn liên vang lên tiếng chuông báo tin nhắn, anh lấy điện thoại xem, nhất thời liên đề lộ dáng vẻ rất trẻ con.

Một mình buồn bực một lúc lâu, chợt nghĩ thông suốt, anh thật ngốc, vợ anh đi ăn tiệc, thì anh cũng nên đi tìm cái việc vui gì đó làm đi, không phải được rồi sao. Từ khi kết hôn, Hồ Quân cũng lâu rồi không đi ra ngoài cho thoải mái. Dù sao ở nhà vợ anh cũng không để ý đến anh, nếu anh còn giống như Vương Bảo Xuyên* giữ khư khư cái kỹ viện rách nát, chẳng phải rất ngu ngốc sao.

*Vương Bảo Xuyên: trong truyền thuyết dân gian Tiết Tiểu Bình và Vương Bảo Xuyên - thông tin chi tiết xin liên hệ anh Gúc nhà bà Gò =))

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Tổng cộng có sáu người ở lại, còn phải tính tới người mới vừa gia nhập là Tây Tử. Trương Hải cảm thấy chuyện như vậy phải đi khoe khoang một chút. Hơn nữa hần còn đang có ý định làm mai mối, vì vậy công khai trước mặt mọi người làm mai mối cho thanh niên chưa vợ trong đội 17. Tìm khắp nơi cuối

cùng lại chọn người thân thiết nhất.

Trừ Tây Tử thì không có đồng chí nữ nào khác. Tây Tử ngồi xuống bên cạnh, danh xứng với tên, một đồng lá xung quanh một bông hoa, hết sức xinh đẹp bắt mắt.

Trương Hải phát hiện ra cô gái Tây Tử này không chỉ là một cô gái lạnh lùng, mà tính tình cũng rất được. Cô không giống như những cô gái nhiều chuyện khác, nói chuyện không nhiều, ăn uống cười nói cũng rất hiền hòa, nhưng lại có một điểm không được, đó là cô ấy không biết uống rượu.

Đó là hẳn không biết, vì chuyện này mà Tây Tử đã thua thiệt rất nhiều. Sau khi từ Thừa Đức trở về, cô liền thề là phải kiêng rượu hoàn toàn, rượu gì cũng không uống, tránh xảy ra chuyện không kiểm soát được lý trí. Hơn nữa trong nhà lại có một người đàn ông sống vô cùng có nguyên tắc, còn cô thì không thể để cho Hồ Quân thừa cơ lợi dụng dù chỉ một lần.

Ăn uống là tiệc đứng, đơn giản lại thuận tiện, dù sao cảnh sát cũng không phải là người giàu có gì, sau khi buổi tiệc kết thúc, mọi người ra ngoài sau đó lại vào KTV bên cạnh để ca hát, bao cả phòng lớn hát với nhau.

Tây Tử cảm thấy đồng nghiệp của mình rất phóng khoáng, ban ngày ở trong đội thì rất nghiêm trang đến lúc ca hát thì giống như theo phong trào. Bài nào cũng hát, nam có nữ có, mọi người đều giống như bá chủ nơi này vậy.

“Tôi đây, Tiểu Tây và Chu Bằng cũng hát một bài tình ca lứa đôi đi, tên nhóc Chu Bằng này nổi danh bá chủ thể loại nhạc này đó.....”

Ánh mắt Trương Hải tỏa ra ánh sáng nguy hiểm, quan sát tên nhóc này cả đêm, anh cảm thấy tên Chu Bằng này rất thích hợp. Năm nay mới vừa được cấp trên điều tới đơn vị, nghe nói có bối cảnh không tệ, gia đình có điều kiện; dáng người cao to lại đẹp trai, nhìn bề ngoài chừng chạc, không giống như đứa con nhà giàu khác; tính cách cũng rất tốt, tuổi cũng thích hợp, năm nay tròn 28, hai người này thật thích hợp, có thể coi là trai tài gái sắc.

Tổ trưởng Trương lại giả bộ hồ đồ, chọn bài hát Uyên Ương Phở. Tây Tử cũng chẳng có ý kiến, hát thì hát, cô hát một bài với Chu Bằng.

Trương Hải còn rất ma quái, đẩy hai người qua ngồi cùng nhau. Trong lòng của Chu Bằng lại âm thầm kêu khổ, né sang bên cạnh, bởi vì anh ngay cả đến gần Tây Tử cũng đã cảm thấy sợ.

Nếu không phải là anh đã biết hoàn cảnh cụ thể, không chừng anh đã có can đảm theo đuổi cô bé Tây Tử này. Tây Tử là một cô gái xinh đẹp, ai mà không thích, nhưng mà cô gái này có thân phận đặc biệt, có cho anh mượn tám trăm lá gan anh cũng không dám lại gần!

Chu Bằng là em họ của Hồ Tử, tuy nói cùng đơn vị nhưng mà mấy vị quan chức cao ở nơi này cũng không coi trọng. Vì vẫn khác nhau về thứ bậc, chuyện này thật sự không lý giải được. Anh Quân đối xử với vợ rất tốt, làm sao lại có thể cam lòng đem vợ mình ném tới đội 17 này chứ.

Nơi này đều có mấy vị quan chức cấp cao, nói lời cũng không dễ nghe chút nào, bình thường tiếp xúc cũng không thân thiện cho lắm, không phải ăn trộm thì chính là kỹ nữ, nếu không phải là đánh nhau thì cũng là buồn bán ma túy, vì để có chỗ ngồi yên ổn, anh phải cố chịu đựng, phải lập được thành tích to lớn. Nhưng Tây Tử không giống như thế, cô ấy bây giờ đã là con dâu nhà họ Hồ rồi, muốn đi chỗ nào mà không được.

Làm hại anh ngồi ở đây không đứng lên được mà ngồi xuống cũng không xong, sốt ruột như có đồng lửa trong bụng. Liếc mắt về phía Trương Hải, trong lòng nói, không phải anh ta đang đẩy anh vào trong hố lửa sao? Anh họ có nói với anh là phải quan tâm đến cô ấy, có chuyện gì lập tức báo tin lại, bình thường thì để ý một chút, không được để anh Quân hiểu lầm, bình dấm chua này mà đổ ra, tên nhóc như anh chịu không nổi đâu.

Cảnh cáo này được nói ra, Chu Bằng không muốn tìm đường chết, vậy thì phải giữ mình thật là nghiêm chỉnh. Nhưng anh lại không chịu nổi sự hồ đồ của Trương Hải, không phải là đẩy anh tới chỗ chết sao?

Tây Tử buồn bực liếc mắt về phía Chu Bằng mấy lần, Chu Bằng làm bên tổ chống mại dâm, thân hình cao lớn lại cũng đẹp trai. Buổi trưa lúc cô và anh ta làm quen với nhau còn rất nhiệt tình, đến buổi tối vừa vào quán cơm, liền bắt đầu thay đổi. Nhìn vào ánh mắt của anh ta cô lại cảm thấy có gì đó là lạ, giống như tay chân run rẩy.

Bị tổ trưởng Trương bắt hát, cô hận mới này phải tìm chỗ ngồi khuất một chút, tránh ý định xấu xa rõ ràng này, Tây Tử cầm ly nước trên bàn uống một hớp, cũng không quanh co lòng vòng làm gì, trực tiếp hỏi:

“Anh có bạn gái chưa?”

“A ách.....” Chu Bằng sững sờ, không ngờ Tây Tử hỏi anh như thế, theo bản năng lắc đầu một cái:

“Không có, không có.....”

Tây Tử nhìn lại khoảng cách giữa hai người, tiếp tục nói: “Hay là, anh có ý kiến gì với tôi sao? Không sao, anh có thể nói ngay trước mặt tôi.”

“À?” Chu Bằng vội vàng khoát tay: “Không có, không có ý kiến gì.”

Vẫn có điểm không thích hợp, Tây Tử cũng không hỏi nữa, dù sao cũng là ngày đầu tiên đi làm, truy hỏi ngọn nguồn cũng không tốt. Trương Hải ngồi một bên lên lên quan sát hai người này, tên nhóc Chu Bằng này bình thường nhìn rất cơ trí, nhưng tại sao lúc này lại nhìn khác nhau như vậy chứ, dáng vẻ trông thật ngốc nghếch. Trương Hải cũng sốt ruột thay cậu ta, hẳn đã sắp xếp gần nhau như vậy rồi mà vẫn không làm mới được cho tên nhóc này.

Ngày mai còn phải đi làm, mọi người cũng rất có chừng mực, chơi xong lập tức giải tán. Ra về, Trương Hải liếc Chu Bằng vài cái, cười ha ha nói: “Tiểu

Tây, để Chu Bằng đưa em về đi, dù sao cũng thuận đường mà, cậu ấy cũng không uống rượu, yên tâm, bảo đảm an toàn.”

Chưa kịp nói gì, Trương Hải liền đẩy mạnh Tây Từ về bên cạnh Chu Bằng, lại dụ dỗ mấy đồng nghiệp khác giải tán. Cả hội chi còn sót Chu Bằng và Tây Từ.

Ánh mắt Chu Bằng lóe lên, nhìn xung quanh khiến Tây Từ cảm thấy cậu ta có vấn đề gì đó, lăm lăm lét lét như mình làm chuyện gì vụng trộm vậy. Chu Bằng liếc mắt thấy cách đó không xa có xe của Hồ Quân mới âm thầm thờ phào nhẹ nhõm, vội vàng nói một câu: “Tôi đi trước!”

Mở cửa xe, nhanh chóng lên xe đi, hai Tây Từ đứng một mình tại lối đi bộ. Tây Từ sững sờ, lòng thầm nói cậu ta bị sao vậy chứ? Không hài lòng với mình thì cũng không cần phải như thế chứ?

Tây Từ cúi đầu xem đồng hồ, sắp mười một giờ rồi, muốn đón một chiếc taxi về nhà, chờ cả ngày cũng không có một chiếc, định đi dọc theo con đường vừa đi vừa chờ xe.

Cô đi ở phía trước, Hồ Quân lại đi phía sau cách đó không xa, chậm rãi lái xe đi theo cô. Hồ Quân cũng cảm giác bản thân mình hình như có cử chỉ điên rồ rồi, nói là buổi tối đi ra ngoài tìm thú vui, tìm không có, lại có thú vui đụng vào mình. Anh còn chưa vào tới hội quán liền gặp một con nhóc trước kia, nếu đã đặt chỗ trước hoặc không thì lập tức thuê phòng luôn.

Nhưng tối hôm nay cứ như không bình thường, nói mấy câu với cô gái kia, cơm cũng không ăn, trong lòng không biết bị sao. Anh có cảm giác không giải thích được cảm giác bản thân có tội, cảm giác có tội này giống như con mèo lên lút vậy, cả người cảm thấy khó chịu.

Uống công anh viện có ra ngoài, mới tính đi chơi cho thoải mái, đi ra đường đi bộ một vòng, lại chán đến chết, tùy tiện tìm một chỗ ăn chút gì đó, liền lái xe đến nơi bọn họ liên hoan, đứng chờ bên ngoài, còn phải ân núp, không thể để cho cô bé Tây Từ kia phát hiện, tài lẫn trốn của Hồ Quân thì khỏi nói.

Tơ mắt nhìn cô bé kia com nước no nê, trò chuyện với đồng nghiệp nam, cười ha hả đi ra ngoài, vào quán KTV bên cạnh, trong lòng Hồ Quân lại cảm thấy không được vui!

Bản thân mình gặp gỡ người phụ nữ khác, nói hai câu cũng cảm thấy thật xin lỗi vợ. Sao vợ của anh lại có thể cùng mấy tên đàn ông kia ăn uống no say lại đi ca hát nhảy múa đây, còn thiếu kẻ vai sát cánh mà thôi.....

Trong lòng của Hồ Quân âm thầm tính toán, anh nhớ đội 17 tổng cộng không có mấy người là nữ, vợ của anh vào đó, đây không phải là thật là là vạn người theo đuổi một người sao?

Hồ Quân chợt phát hiện, mình làm sao lại không chú ý như vậy chứ, làm sao lại không nhớ tới việc thay cô che giấu thân phận cơ chứ. Những tên động vật giống đực bên trong đó với cô vợ bé nhỏ trẻ tuổi xinh đẹp của mình, không phải là tự đi vào ổ sói hay sao? Nhưng có thể có người còn nhớ kỹ, tóm lại Hồ Quân cũng cảm thấy không thoải mái rồi.

Anh hút nửa bao thuốc, mới nhìn thấy cô vợ cùng những tên kia ra ngoài, thấy rõ ràng là cô bị cấp trên đẩy tới trước xe Chu Bằng, đám người kia lại đi về hết, tâm trạng anh lập tức rơi xuống đất.

Tên nhóc Chu Bằng này biết rõ ngọn nguồn còn dám có ý đồ nào khác, trực tiếp giết cả nhà cậu ta. Hồ Quân bộc lộ hận ý ra ngoài. Quả nhiên, tên Chu Bằng này rất hiểu chuyện, vừa nhìn thấy xe của anh, lập tức liền rút lui.

Hồ Quân dập điếu thuốc trong tay, anh sẽ chờ cô vợ này gọi điện thoại cho anh, sau đó phát huy tinh thần bảo vệ. Nhưng mà anh chờ rất lâu, xác định cô vợ này không hề có ý định gọi điện thoại cho anh mà muốn đón taxi. Cô không đón được taxi thì đi bộ trở về cũng không gọi điện thoại cho anh tới đón.

Hồ Quân hừ một tiếng, tức giận, đang ở phía sau đi theo cô, nhìn cô có thể chịu đựng đến khi nào. Cứ như vậy, hai vợ chồng một trước một sau, đi được 20', Tây Từ cũng không đón taxi nữa, cũng không gọi điện thoại cho anh, cô nhóc này thật ngang bướng. Hồ Quân hận không thể qua đánh cho cô một trận.

Nhấn cần ga một cái, bèn..., dừng ngay bên cạnh Tây Từ, hằm hừ đẩy cửa bên kia, nói: “Lên xe, nhìn cái gì hả? Anh cũng không phải lưu manh, lên xe đi! Yên tâm, không phải là anh chủ động đến đón em đâu, anh không rảnh rồi như vậy, là mẹ buộc anh tới đón em, sợ em gặp phải lưu manh.”

Tây Từ nhếch miệng, mẹ chồng của cô lại coi cô như con dâu mà đối đãi thật tốt, làm cho cô cảm giác rất xấu hổ. Hai người kết hôn giờ mới phát hiện, mở đầu là dễ dàng, kết thúc sợ rằng có hơi khó khăn, hiện tại cũng chỉ có thể đối phó mỗi ngày mà thôi.

Tây Từ ngồi lên xe, Hồ Quân liếc mắt nhìn cô: “Không uống rượu chứ?”

Thật ra thì đây là một câu nói rất bình thường, nhưng không biết tại sao khuôn mặt nhỏ nhắn của Tây Từ lại đỏ lên. Cô quay mặt sang hướng khác, nhìn phía ngoài đường, lúng túng nói một câu: “Anh lo mà lái xe đi, ở đó mà nhiều chuyện như vậy.”

Cửa kiếng xe chiếu ra khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, còn nhẹ nhàng cắn môi, ngại ngùng. Hồ Quân cảm thấy bức bối trong lòng, lại nhìn thấy dáng vẻ cô e thẹn như vậy, không uống rượu sao có vẻ như hơi say vậy. Hiếm khi vợ anh trở nên như vậy, dáng vẻ như thế trong trí nhớ của anh giống như buổi tối hôm đó.....

Ai! Thật không biết, khi nào hai người có thể nói chuyện với nhau được đây. Trong lòng Hồ Quân còn chưa thể minh bạch, lạch cạch một tiếng, liền ném xuống đất rồi, thật là núi cao đường xa, tiền đồ xa vời vợi!

Người ta kết hôn là chuyện dễ dàng, sao mình kết hôn lại khó khăn đến vậy. Bọn họ đã đăng ký kết hôn, xé giấy đăng kí kết hôn là chuyện không thể...

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Vào ga ra tầng ngầm, Hồ Quân mới vừa dừng xe xong Tây Từ liền đẩy cửa xe ra nhảy xuống, cũng không quay đầu lại cứ thế mà đi, Hồ Quân hết sức tức giận! Mình lái xe chở cô ấy đi còn không bằng chở người khác, ít nhất người ta còn đưa tiền, còn cô ngay cả một tiếng cảm ơn cũng không có.

Hồ Quân rút chìa khóa xe, trầm mặt đi vào bên trong. Mới vừa vào đến thang máy mặt của Hồ Quân từ đen thui liền bắt đầu tỏa sáng. Thì ra trong lòng cô vợ này vẫn còn có anh, dùng tay giữ nút thang máy chờ anh đấy.

Hồ Quân vênh khốc miệng, cầm lấy túi xách của cô nói: “Anh cầm giúp em, rất nặng đó.”

“Rất nặng?” Tây Từ buồn bực liếc mắt nhìn anh. Túi xách của cô không phải nhỏ, nhưng bên trong trừ mấy thứ đồ linh tinh cũng không có gì khác. What?? Nhưng sao anh lại vui vẻ xách nó đi như vậy!

Hai người vào thang máy, Tây Từ đứng thẳng, nghiêng đầu nhìn anh chăm chăm. Hồ Quân vui vẻ, đưa mặt tiến tới: “Thế nào, vợ, cảm thấy chồng của em có tuyệt không? Dịu dàng sẵn sàng cho vợ mới là người đàn ông chân chính.”

Tây Từ dời ánh mắt đi chỗ khác, nhìn vẻ mặt dương dương tự đắc của anh lại còn hả hê cười, cô không thèm lên tiếng, thang máy ding một tiếng, cửa thang máy mở ra, Tây Từ nói một câu: “Ừ, phải rèn luyện xách túi xách thường xuyên, dịu dàng sẵn sàng là phải qua nhiều lần gọt giũa mới được.”

Nói xong, lấy lại túi của mình, đi vào phòng. Hồ Quân gãi gãi đầu, thật lâu sau mới nghĩ ra ý tứ trong lời nói của cô, không cần gấp, ngược lại còn có chút vui vẻ.

Mấy bước vội vàng đi theo vào phòng. Tây Từ còn chưa kịp khom lưng cời giày Hồ Quân đã ngồi xổm xuống, cời giày ra giúp cô, mang dép vào chân cho cô, động tác có thứ tự tựa như đã thực hành rất nhiều lần.

Tây Từ cúi đầu nhìn anh thay giày, có giây phút hoảng hốt, phảng phất như có gì đó quen thuộc... Sắc mặt Tây Từ khê trở nên mơ hồ. Hồ Quân đã bỏ giày vào trong tủ giày, vẫn còn ngồi cạnh cô, ngược đầu nhìn cô: “Vợ, em ghen có phải không? Chỉ cần em vui lòng, anh bảo đảm, về sau sẽ giúp mang túi thường xuyên.”

Lời vừa nói ra Hồ Quân cũng cảm thấy không giống từ trong miệng mình phát ra. Dù sao lời cũng đã nói ra như vậy rồi, cũng không thể hối hận.

Tây Từ hoảng hốt, đèn cửa trước đột nhiên vụt tắt. Trong nhà cũng không quá tối, tất cả cửa sổ trong phòng khách đều dài sát đất, lấy ánh sáng rất tốt. Mặc dù bây giờ là buổi tối nhưng ánh sáng từ ngọn đèn ở xa có thể đi vào, có thể nhìn được bóng dáng của người đàn ông này.

Đứng trọng tâm mà nói, anh rất tuấn tú, ngũ quan sắc sảo, tóc không dài, ngang mặt, sống mũi rất cao, chân mày vừa dài vừa đậm, hai hàng lông mày héch lên, mắt không lớn nhưng lại lấp lánh có hồn, hơn nữa, rất nghiêm túc.. Từ trong ánh mắt của anh, Tây Từ lại cảm thấy được sự nghiêm túc.

“Chúng ta là kết hôn giả, anh quên rồi sao?”

Lời Tây Từ nói rất nhẹ nhàng khiêm tốn vang lên trong đêm tối, nếu như cẩn thận nghe có lẽ cũng có thể nghe được chút do dự. Mỗi người phụ nữ đều có lúc yếu ớt, Tây Từ cũng không phải là ngoại lệ. Cô nhớ đã có ai từng nói, phụ nữ bên ngoài càng kiên cường thì trong lòng mới càng yếu ớt. Lúc này, đối với người đàn ông này, Tây Từ luôn luôn cứng rắn nhưng bây giờ lại chột mềm nhũn như vậy.

Đèn lại bật sáng, Hồ Quân liền đứng lên, đưa tay chống lên vách tường sau lưng cô cả người cúi gần tới, từ trên nhìn xuống cô, hơi thờ phái nam nồng đậm, trong nháy mắt liền bao phủ ở xung quanh Tây Từ.

“Cái gì là giả? Hộ khẩu nhà anh có viết tên của em, giấy đăng ký kết hôn rất rõ ràng có dấu chạm nôi, còn có tổ chức hôn lễ. Quan trọng nhất là, anh phát hiện ra em làm vợ của anh cũng tốt vô cùng.....”

Hồ Quân nói còn chưa dứt lời, chuông điện thoại liền vang lên. Hồ Quân căn bản không thèm để ý, vẫn bình tĩnh nhìn Tây Từ. Tây Từ hốt hoảng như vậy mấy giây, nghiêng đầu đẩy anh ra: “Anh nghe điện thoại đi, chắc là mẹ anh gọi đó, tôi đi tắm trước.”

Nhóc con này quẳng xuống mấy câu rồi lại lủi chạy mất. Hồ Quân cũng không ép buộc cô, đây chính là vấn đề bày tỏ thái độ. Từ lúc bắt đầu chính anh muốn cùng cô kết hôn giả để lừa gạt hai bên gia đình, nhưng hôm nay anh nghĩ lại, nên phải nói rõ ràng cho cô bé Tây Từ này biết. Nếu như anh không nói cô bé này cứ nghĩ rằng cả đời này hai người chỉ là vợ chồng giả. Có thể cô chịu được, nhưng anh thì không chịu được.

Anh cũng là một người đàn ông bình thường, nên không chỉ về mặt tinh thần, mà mặt sinh lý cũng phải hài hòa. Tình yêu sao? Vừa muốn yêu cũng muốn

tình. Cho nên hai cái này không thể thiếu. Nói một cách thẳng thắn, Hồ Quân anh hàng đêm ôm vợ ngủ, làm ít chuyện, yêu cầu này có lẽ cũng không phải là quá đâu!

Hơn nữa cô vợ này của anh trông rất ngốc nghếch, không làm rõ thì lại tưởng là anh nói đùa. Nhưng cũng không thể ép buộc cô ấy, riêng hôm nay lại có đột phá khiến Hồ Quân anh có niềm vui ngoài ý muốn. Tư tưởng bên nhà ba mẹ vợ vẫn còn rất bảo thủ, Hồ Quân thậm chí chí quên, trước kia anh vẫn luôn khinh thường tình yêu.

Hồ Quân lấy điện thoại di động ra xem, không ngờ vợ lại đoán chính xác thật, là Thái hậu nhà anh gọi tới: “Mẹ, khuya rồi tại sao mẹ còn chưa ngủ?”

“Đây không phải là nghĩ cho hai anh chị sao? Tây Từ đâu? Trở về chưa? Ngày đầu tiên đi làm như thế nào? Anh phải biết thương vợ của mình chứ, anh tới hỏi thăm nó một chút xem sao, đứa nhỏ Tây Từ này không thích kẻ lẽ đâu, nên anh phải quan tâm tới nó.....”

Thái hậu nói chuyện dong dài hơn mười phút, mới cúp điện thoại. Ông Hồ chống thân thể dậy, kéo ống tay áo bà xã, hỏi: “Trở về rồi sao?”

“Ừ, trở về rồi, nó nói Tây Từ đang tắm, không có uống rượu.”

Ông Hồ gạt đầu một cái: “Tây Từ về đến nhà rồi, được rồi, ngủ đi, bà lo lắng nhiều rồi đó.”

Bà Hồ cũng nằm xuống thờ dài: “Tôi cũng là lo lắng vì chuyện con cái của chúng nó thôi. Ông nói xem con bé Tây Từ làm công việc ở đồn cảnh sát, có nguy hiểm gì không?”

Nằm bên cạnh thấy ông già này đã ngủ mất rồi, bà Hồ lắc đầu một cái, đưa tay tắt đèn đầu giường.

Đêm nay việc Hồ Quân làm tất cả đều là mơ, trong mơ vợ của anh được anh ôm vào trong lòng, thật là ấm áp, làm sao lại đẹp như thế..... Sáng sớm vừa tỉnh lại, bản thân cũng không khỏi cười khổ, mộng xuân này không biết khi nào mới trở thành sự thật.

Tây Từ lại lăn qua lộn lại cả đêm không sao ngủ được. Cô cũng không ngốc, tới qua Hồ Quân đã nói rất rõ ràng, cô cũng không thể nào giả bộ nghe không hiểu. Gã cho Hồ Quân vốn là trời xui đất khiến, nếu như không phải là ba cô ép buộc, đời này Tây Từ cũng thật không muốn kết hôn.

Cô đã từng yêu. Lúc đó cô yêu một người đàn ông nhiều năm như vậy, cũng nghĩ tới có một ngày kia cô sẽ gả cho anh. Khi đó hai người lập kế hoạch rất nhiều lần, nghĩ tới quang cảnh hôn lễ lúc đó, hai người mặc quân trang, chụp tấm hình với nhau, sau đó hai nhà và những người bạn thân thích ăn bữa cơm đơn giản, thật ấm áp biết bao.

Hai người đều không thích phô trương, hơn nữa cùng nhau sống qua ngày cũng là hai người bọn họ, tổ chức hôn lễ lớn như vậy cho ai nhìn. Họ chỉ có một hi vọng duy nhất là sau khi kết hôn muốn đi du lịch Tây Hồ, chèo thuyền du ngoạn. Có lẽ đó là giấc mộng duy nhất của hai người. Mộng thì vẫn là mộng, một giấc chiêm bao còn chưa kết thúc lại bị thức tỉnh. Thực tế không được phép nằm mơ, hiện thực tình yêu ở trước mặt luôn luôn không chịu nổi đã kích như vậy.

Cuộc đời Hồ Quân gặp cô là ngoài ý muốn. Anh là người có bối cảnh lớn, quý thần xui khiến đi vào trong cuộc đời cô. Tất cả mọi việc như quen biết, kết hôn, lại cô đơn không có tình yêu, đời bên cùng vui vẻ đã không còn quan trọng, chỉ cần sống qua ngày là được. Nếu thật sự đến với anh, Tây Từ khá mâu thuẫn.

Nếu Hồ Quân là người đàn ông bình thường, Tây Từ cũng không do dự như thế. Nhưng anh có tiền đồ xán lạn, quá khứ lại rất đào hoa. Mặc dù không có tình yêu Tây Từ cũng muốn an ổn sống một cuộc sống yên bình. Cho nên việc cô và Hồ Quân đến với nhau là không có khả năng, bởi vì không biết khi nào lại gặp phải sóng gió.

Còn nữa, quan trọng nhất là cô thích sạch sẽ nhưng cô lại cảm giác Hồ Quân không sạch sẽ cho lắm. Nghĩ đến đây Tây Từ chợt phát hiện mình quên một chuyện lớn, đêm đó cô đã quan hệ với Hồ Quân mà không có bất kỳ biện pháp ngừa thai nào. Hơn nữa, cô cảm giác người mình có gì đó là lạ, không giống như trước kia, nếu cô mang thai thì làm thế nào đây?

Còn nữa giờ cô mới nhớ tới thì đã chậm mất rồi, nếu uống thuốc ngừa thai, cũng đã qua thời gian hạn định. Tây Từ nghĩ đến đây, trong lòng bắt đầu thấp thòm không yên, cũng ném những lời nói của Hồ Quân ra sau đầu.

Hồ Quân phát hiện, sau hôm anh nói rõ với cô ấy, vợ của anh cũng không hề đáp lại, hơn nữa sắc mặt lại trông rất khó coi khiến anh nghĩ muốn tìm cơ hội nữa để thổ lộ cũng không dám. Dù sao cũng không thể gấp gáp, anh đã nói ra rồi.

Hơn nữa tính khí Tây Từ rất thất thường, không đáp ứng cũng không phản ứng gì, anh có ý tốt đưa đón cô đi làm, bị cô bé này rống lên bảo không cần, nói anh muốn khoe khoang, nếu để người trong đội nhìn thấy rất có ảnh hưởng, ra lệnh cưỡng chế không cho anh đi đón, đưa đi cũng không cho.

Nhưng Hồ Quân đâu chịu để cho vợ đi chen trên xe điện ngầm, thân thể của vợ là vô cùng quý giá, cho nên anh sẽ lui một bước, mỗi ngày sẽ đưa đến khúc quanh vào ngõ hẻm của đội 17, rất bí mật, tiếp tục quan sát.

Nhìn thấy có người mặc cảnh phục đi tới, Hồ Quân liền vội vàng khom lưng, lén lén lút lút, giống như làm cảnh sát ngầm. Có lúc Hồ Quân nghĩ, thế nào mà mình lại thành ra như vậy rồi, may mà tên Tà Hoành kia không có nhìn thấy, nếu là biết được anh trở nên như thế này thì không chê cười anh tới chết mới là lạ.

Chỉ là, mấy hôm nay vợ của anh giống như phụ nữ đã tới thời kỳ mãn kinh vậy. Tuy nói đồng ý để cho anh đưa đón nhưng lúc mà ánh mắt của cô nhìn chăm chăm vào anh, Hồ Quân cảm thấy cực kỳ khiếp sợ.

Hồ Quân cúi đầu xem dáng vẻ bề ngoài của mình, không có lạ lắm, qua năm giờ rưỡi, cô ấy cũng đã tan việc, bởi vì vợ của anh đam mê công việc dùng sức mạnh, thật là một ý nghĩ điên rồ, buổi sáng nhất định đến trước nhất, buổi tối thì nghỉ làm chót nhất. Cũng may đội hình sự cũng chiếu cố chăm sóc đồng chí nữ, không cho trực ca đêm, nếu không cô vợ này đến đêm cũng không thể về ngủ được.

Xa xa, Hồ Quân đã nhìn thấy vợ cùng đồng nghiệp đi ra từ cửa chính. Phải nói rằng bộ đồ cảnh phục mà vợ anh mặc trên người rất dễ nhìn. Tuy nói dáng vẻ của cô không xinh đẹp lắm nhưng Hồ Quân cảm thấy có gì đó hấp dẫn, mỗi lần nhìn thấy đều khiến anh nhiệt huyết sôi trào.

Tây Từ đi tới mở cửa lên xe, Hồ Quân mới phát hiện hôm nay khuôn mặt nhỏ nhắn của vợ trông rất khó coi: “Thế nào? Công việc không thuận lợi sao? Có người gây khó dễ cho em sao?”

Tây Từ cũng không trả lời, cứ như vậy mắt mờ trùng trùng nhìn anh khiến Hồ Quân cảm thấy nao nao trong lòng. Một lúc lâu sau cô mới mở miệng: “Hồ Quân, anh nói thật cho tôi nghe, anh có bệnh không sạch sẽ hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

“A.....”

Hồ Quân cho là hai ngày nay dục hỏa bốc lên đầu nên thỉnh giác cũng bị ảnh hưởng. Vợ anh đang nói cái gì vậy? Lại hỏi lại một lần nữa: “Vợ em nói gì?”

Tây Từ ai oán tức giận! Miệng nhỏ không nói ra lời vì rất xấu hổ. Cô thật không nghĩ tới sẽ có một ngày mình sẽ trở thành như thế này, trốn tránh mang thai. Nhưng mà cô bỗng nhiên cảm thấy cả người rất khó chịu, hơn nữa phía dưới, dịch lỏng tiết ra càng ngày càng nhiều. Hơn nữa hai ngày nay còn cảm thấy hơi ngura ngura .

Tổng kết lại, Tây Từ nghi ngờ mình mắc phải mấy loại bệnh trong truyền thuyết. Nhưng không phải loại bệnh này chỉ lây qua đường tình dục thôi sao? Tại sao lại xuất hiện trên người cô? Duy nhất chỉ có thể là Hồ Quân. Hơn nữa cuộc sống riêng tư trước đây của tên khốn này rất phóng túng, cô cảm thấy tỷ lệ dính phải mấy thứ không sạch sẽ là rất lớn nha.

Hồ Quân suy nghĩ vòng vo một hồi mới hiểu, cô vợ nhỏ nhà anh nghi ngờ anh có bệnh. Tây Từ tức giận Hồ Quân còn tức giận hơn, không chỉ tức giận mà còn oan ức. Anh lớn đến từng này tuổi đầu, Tây Từ chính là cô gái đầu tiên nghi ngờ anh có bệnh. Điều này đối với tôn nghiêm đàn ông của anh thật sự là một loại vũ nhục sâu sắc.

Cũng coi như hiểu mình ở trong lòng Tây Từ là một người đàn ông phóng đảng ra sao, nếu không cô vợ nhỏ nhà anh cũng sẽ không nghi ngờ anh. Không đúng, cô bé Tây Từ này tuyệt sẽ không vô duyên vô cớ nghi ngờ anh, nhất định là có nguyên nhân

Nghi đến vấn đề này, Hồ Quân chợt nghiêng người tiến tới bên tai Tây Từ hỏi: “Sao vậy? Thân thể có chỗ nào khó chịu sao?”

Tây Từ đẩy anh ra, nháy mắt mấy cái, nhìn như muốn khóc: “Hồ Quân, tên đàn ông thối này, anh có bệnh việc gì phải reo lên người tôi!”

Dáng vẻ nho nhỏ kia hiếm khi ủy khuất yếu ớt như vậy trong mắt Hồ Quân liền biến thành mềm yếu ngứa ngáy trong lòng. Hồ Quân đột nhiên giờ tay phải lên, nghiêm túc cẩn thận giống như tuyên thệ khi vào Đảng: “Đồng chí Tây Từ, tôi xin thề, tôi rất trong sạch. Tôi không hề có bất kỳ bệnh tật nào, cơ thể đặc biệt cao lớn, có thể phục vụ vợ tôi năm sáu chục năm cũng không thành vấn đề.”

“Xi.....”

Tây Từ cười một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn lại trầm xuống, rất rầu rĩ, cũng có chút hoài nghi nghiêng người liếc nhìn Hồ Quân: “Anh thật không có bệnh?” Hồ Quân kéo phanh, khởi động xe, xe nghênh ngang đi ra ngoài: “Em không tin, ngay bây giờ anh sẽ đi kiểm tra.”

Hồ Quân suy nghĩ hiểu, tính tính cô vợ nhỏ rất cứng đầu, không cho cô xem giấy trắng mực đen chắc chắn vẫn không tin tưởng anh. Cũng coi như đây là chuyện tốt, trước tiên phải kiểm tra chính mình trước đã mới có thể tập trung tinh thần hỏi bệnh của vợ.

Hồ Quân đoán rằng, chắc là vợ anh bị mắc bệnh phụ khoa gì đó vì vậy mới dẫn cô tới nơi này. Có lẽ chỉ là mấy bệnh phụ khoa bình thường, ngồi lâu, hoặc cũng có thể là ăn phải thứ gì đó không tốt, hơn nữa thói quen ăn uống của vợ anh, là ăn cay như mạng, rất có thể là bị dị ứng.

Bất quá, đây coi như là chuyện riêng tư, Hồ Quân đột nhiên phát hiện, tuy nói gặp phải sự nghi ngờ của vợ, nhưng giữa hai người bây giờ vô cùng thân mật, đúng như một cặp vợ chồng thật sự, nghĩ như vậy, trong lòng chợt có gì đó hưng phấn không nói lên lời.

Tây Từ cắn môi, trên đường đi tới bệnh viện cô vẫn luôn nghĩ, nhìn ý tứ Hồ Quân rất chắc chắn, nguyên do không phải ở chỗ anh, vậy là chuyện gì xảy ra, Lúc trước sống hai mươi bảy năm cũng chưa từng gặp phải chuyện như vậy. Chẳng lẽ là di chứng do rách chỗ đó, hoặc là Hồ Quân thật có bệnh đường sinh dục, nên lừa gạt cô.....

Tây Từ suy nghĩ lung tung! Cho đến khi báo cáo kiểm tra sức khỏe của Hồ Quân ở trên tay cô, chỉ tiêu các mục đều trong phạm vi khỏe mạnh, Tây Từ mới thở phào nhẹ nhõm.

Hồ Quân cúi đầu nhìn vợ anh một chút, đặt mông ngồi bên cạnh vợ, tiến tới thấp giọng hỏi: “Bây giờ có thể nói với anh rồi chứ! Rốt cuộc là thế nào, nơi đó không thoải mái sao?”

Tây Từ thật nhanh quét mắt nhìn anh một cái, lại cúi đầu, hành lang bệnh viện không có người, ánh hoàng hôn từ ngoài cửa sổ chiếu vào trải dài trên hành lang, chiếu một chút vào người Tây Từ, vàng sáng mông lung, bay bổng.

Hồ Quân có thể thấy được, bên tai vợ dần dần trở nên đỏ ửng, sáng long lanh mê người, hơn nữa chút ngượng ngùng nhỏ nhỏ ấy khiến Hồ Quân hận không thể ôm cô vào ngực mặc sức ân ái. Nhưng anh không dám, cũng không dám đưa tay lên, còn nữa nhiệm vụ thiết yếu bây giờ là làm rõ rốt cuộc cơ thể vợ anh bị làm sao?

Tuy rằng cơ thể là của cô, nhưng suy nghĩ đến cuộc sống hạnh phúc sau này anh phải hỏi cô cho rõ ràng.

“Vợ, giấu bệnh sợ thuốc là điều tối kỵ, bệnh nhỏ không chữa, rất có thể trở thành sát thủ ẩn hình.....”

Hồ Quân có tài ăn nói, không hề nuốt nước bọt, bùm bùm nói một lèo, vừa có lý vừa có tình, vừa đầm vừa xoa, cả hù dọa lẫn lừa gạt. Cuối cùng Tây Từ bị lời nói dối của anh mà sợ, lấp ba lấp bắp xoay xoay vạy vạy lên tiếng.

“Đúng là, đúng là, có chút ngứa..... Ừ, nhột.....”

“Lúc đi tiểu có đau hay không?”

Hồ Quân nhìn vợ rớt cục cũng nói với cho anh biết, vội vàng hỏi thêm một câu. Tây Từ liếc anh một cái, cúi đầu, thật lâu mới rầm rì nói một câu: “Không đau, nhưng hơi thường xuyên.....”

Hồ Quân giống như đang suy nghĩ giớ: “Chúng ta vào để bác sĩ xem một cái, kiểm tra một chút, xem rốt cuộc em bị làm sao?”

“Sao lại kiểm tra?” cả người Tây Từ rõ ràng cứng đờ. Trái lại Hồ Quân rất vui vẻ, đến cùng thì ra là vợ anh đang xấu hổ, nghiêng đầu kê sát vào bên tai cô nói vài câu, mặt Tây Từ đỏ lên, cắn môi lắc đầu, nhỏ giọng than thở một câu: “Không kiểm tra có được không?”

Hồ Quân xuy một tiếng nở nụ cười: “Sợ xấu cái gì? Anh tìm cho em một bác sĩ lớn tuổi, chủ nhiệm uy tín có kinh nghiệm nhất của khoa phụ khoa, là nữ.....”

Nói xong, bỗng nhiên hai mắt Hồ Quân sáng lên, có vài phần mong đợi nói: “Nếu không, anh giúp em kiểm tra được không, dù sao chỗ nào anh cũng đã nhìn rồi mà.....”

Hồ Quân chưa nói xong, bị Tây Từ trừng mắt lập tức im miệng, trong lòng nói, không những từng nhìn thấy, anh còn ném qua rồi..... Nói thật, chỗ nào đó của vợ anh thực sự rất đẹp, hồng hồng xinh đẹp, hai vú trai phì nộn non mềm, ách.....

Vừa nghĩ đến vấn đề này Hồ Quân liền cảm thấy huyết dịch toàn thân anh rỉ ra nơi dừng quần, không khỏi lắc đầu cười khổ, mùi tanh mặn đặc trưng bốc lên. Lần sau không biết là đến lúc nào, nhẫn nhịn nhẫn nhịn, thậm chí đã nhẫn nhịn thành thép rồi haizz.....

Tây Từ xấu hổ, Hồ Quân kỳ thật còn keo kiệt hơn cả vợ anh. Địa phương đó anh nhìn qua còn chưa đến hai lần, có thể để cho người khác tùy tiện soi mói sao, tư vị đó cực kỳ khó chịu. Đản ông thì khỏi cần bàn, không có cửa đâu, may mà chủ nhiệm khoa phụ sản anh cũng có quen biết một chút, Trưởng khoa Tôn năm nay khoảng năm mươi tuổi, đứng đầu khoa phụ khoa, là người cực kỳ hiền lành, có danh tiếng.

Vừa thấy mặt, Tây Từ liền rất có hảo cảm, vì thế tuy không được tự nhiên cho lắm nhưng vẫn để bà kiểm tra... Trưởng khoa Tôn lật đi lật lại kết quả xét nghiệm trên tay, nhìn đôi vợ chồng trẻ trước mặt đang lộ vẻ lo lắng, vừa nhìn đã biết là mới kết hôn.

“Không có việc gì, chỉ bị dị ứng một chút khiến cho âm đạo sưng lên thôi?” Trưởng khoa Tôn vừa nói xong, Hồ Quân liền vội hỏi: “Nguyên nhân là gì?”

“Có rất nhiều nguyên nhân, nhưng.....” Trưởng khoa Tôn cười cười nhìn về phía Tây Từ: “Cô bé này rửa quá nhiều lần đúng không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tây Từ hồng nhuận, hơi hơi gât đầu: “Bình thường khi tắm, cháu sẽ rửa lại một lần nữa, cảm thấy có chút không thoải mái.”

Trưởng khoa Tôn buồn cười liếc mắt nhìn Hồ Quân một cái: “Hai người kết hôn bao lâu rồi?” Tây Từ ngại ngùng nửa ngày: “Hơn một tháng.” Trưởng khoa Tôn nở nụ cười: “Uh ờ, thói quen của phụ nữ sau khi sinh hoạt tình dục lần đầu, cảm thấy không thoải mái sẽ rửa ráy quá nhiều lần, không biết làm như vậy lại phá hủy sự cân bằng, khiến vi khuẩn càng dễ phát triển hơn. Rửa ráy hợp lý sẽ không sao, tôi sẽ đưa cho cháu dung dịch tẩy rửa, nhớ mặc nội y thoáng mát một chút, còn nữa, sinh hoạt tình dục không cần quá siêng năng.....”

Sau khi Tây Từ ra khỏi bệnh viện, lúc lên xe mặt vẫn còn hồng hồng, Hồ Quân cảm thấy chính mình thực oan uổng, còn oan hơn cả Đậu Nga. Ánh mắt trưởng khoa Tôn nhìn anh rõ ràng muốn nói, người trẻ tuổi không biết tiết chế, cũng không biết thương vợ. Anh thực sự là oan đến chết...

Hai người gọi điện thoại về nhà chính, nói không thể về ăn cơm được, sẽ ăn ngoài thứ gì đó rồi mới trở về nhà. Hồ Quân níu người Tây Từ lại dặn dò:

“Vợ, ở nhà em cũng đừng để phòng anh như để phòng lang sói vậy. Anh là chồng của em, cũng không phải là sắc lang, em không cần phải ăn mặc kín mít như vậy khi ở nhà được không! Mặc dù tất cả đều làm bằng vải bông nhưng cũng không thoải mái, độ thông thoáng quá kém. Anh trình trọng xin thề, chỉ cần vợ một ngày chưa gặt đầu, anh đảm bảo sẽ không làm xằng làm bậy. Đương nhiên, nếu như vợ có nhu cầu thì dù có chết anh cũng không chối từ. Còn nữa, em cũng đã nghe bác sĩ nói rồi đó, không thể tắm rửa quá nhiều, biết chưa?”

Tây Từ liếc anh một cái, đoạt lấy túi li non thuốc trên tay anh, đi vào nhà. Hồ Quân rất muốn đi vào nhìn vợ một cái, muốn chính tay anh rửa cho vợ, thì anh sẽ vui đến phát điên. Đáng tiếc vợ anh không cho anh cơ hội này.

Tóm lại, Tây Từ cảm thấy, chia sẻ chuyện riêng tư với Hồ Quân như thế, nói không nên lời cảm giác lúc này, ngoài kỳ cục còn là gì. Tuy nói trên mặt không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng đối với anh luôn có chút không giống nhau, hơn nữa, người đàn ông này thực ra rất biết chăm sóc cho người khác.

Ngày hôm sau sau khi tan tầm, cô vừa bước lên xe đã nhìn thấy ở phía sau có một cái hộp lớn nhìn vô cùng đẹp mắt, nhưng lại có chút buồn bực? Khi về đến nhà, Hồ Quân trực tiếp đem chiếc hộp đó nhét vào trong ngực cô: “Cái này cho em” lại vẫn đặc biệt dặn dò một câu: “Đừng nhắc đến chuyện tiền bạc với anh, nếu không anh sẽ giận thật đó.”

Tây Từ bĩu môi, ôm vào phòng của mình, đặt ở trên giường mở ra, mới phát hiện trong hộp có rất nhiều nội y, là nhãn hiệu quốc tế rất nổi tiếng, chất lượng cùng mẫu mã đều rất tuyệt vời, nhưng giá cả cũng rất đắt.

Con gái, kể cả là Tây Từ, đều rất thích nội y đẹp, nhãn hiệu nội y này trước kia cô cũng có một hai cái. Vì quá đắt tiền bạc nên về sau cũng không dám mua nữa.

Bàn tay vuốt ve hoa văn tinh xảo trên nội y, không biết vì sao, trong lòng Tây Từ bỗng nhiên nổi lên cảm giác ngọt ngào, rất nhạt, rất ngắn, nhưng thật sự rất ngọt. Có lẽ người đàn ông này bề ngoài cũng không quá hư hỏng, ít nhất không xấu xa như cô suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Những ngày sau của Hồ Quân trôi qua cũng rất tốt, tuy rằng vẫn chưa trở thành hiện thực nhưng ngoài cái này, nói thật, trong lòng anh coi như cũng được như ý. Không biết có phải lương tâm của cô bé Tây Từ này bỗng nhiên trời dậy hay không, cảm thấy thật ra anh cũng không phải người xấu, vẫn còn cãi nhau về chuyện phụ khoa, nhưng dù sao cũng không kén chọn như trước kia, không còn lém lỉnh nữa.

Anh đối xử tốt với cô, hoặc mua gì đó cho cô, vừa nhìn thấy sẽ nhận chứ không phân rõ ràng mình bạch với anh như trước. Nói như vậy, cô bé này hình như cũng động lòng với tấm lòng của anh! Ít nhất không giống như trước kia nhìn thấy anh như nhìn thấy con gián lập tức cau mày lại.

Đương nhiên Hồ Quân tuyệt đối không thỏa mãn với tình hình hiện tại. Cuộc sống hiện tại còn cách quá xa so với tưởng tượng của anh về mục tiêu cuộc sống vợ chồng tốt đẹp, hài hòa. Cho dù vậy anh cũng không sốt ruột, đối với người vợ bướng bỉnh thì anh phải từ từ tấn công như tấn ăn, áp dụng sách lược từng bước ăn mòn, từng bước một đưa cô vào trong vòng tay của anh.

Nhưng điều kiện tiên quyết là không được ham muốn. Nói thật, mặc dù trước kia phải đối mặt với tên Phạm Lý đột nhiên xuất hiện kia anh khá khó chịu nhưng cũng không quan trọng. Thiết nghĩ, mặc dù hai người đó thật sự có gì cũng đã là chuyện quá khứ. Bây giờ nam cưới vợ nữ lấy chồng còn có thể thế nào. Tất cả mọi chuyện đều đã qua, có muốn làm gì cũng đều quá muộn.

Bởi vậy tuy trong lòng khó chịu nhưng cũng thật không để ý lắm, chủ yếu là anh cảm thấy tính tình cô vợ nhỏ nhà anh thật sự không sôi nổi đến mức có thể làm khổ bản thân, nhưng chính mắt nhìn thấy lại là chuyện khác.

Nhắc mới nhớ, cuối tuần nghỉ lễ, anh muốn tan tầm sớm rồi qua đón vợ, không cần về nhà lớn ăn cơm mà ăn ở nơi nào đó có không khí lãng mạn. Đến lúc đó có khi vợ sẽ vui vẻ, hai người sẽ gần gũi hơn, không nhất thiết phải “ăn” vào miệng, nhưng có khi cũng có thể nắm bàn tay nhỏ bé của cô.

Trong lòng nghĩ thật tốt, đến trước những nửa tiếng, vừa mới tắt máy vợ anh đã gọi điện đến nói buổi tối có việc nên không về nhà ăn cơm được. Cô cũng nói cô đã gọi điện về nhà lớn, không kịp đề anh hỏi thêm điều gì đã vội vàng tắt máy.

Hồ Quân nhiệt huyết tràn đầy lại bị vợ dội cho một gáo nước lạnh, càng nghĩ càng bức tức, cô thì có thể có chuyện gì? Ở thành phố B này ngoài em họ cô là Kỳ Kỳ ra thì không thấy cô có bạn bè thân thích gì khác. Lần nào có xã giao cơ quan đơn vị gì đó đều trực tiếp nói với anh, lần này mờ mờ ám ám khiến Hồ Quân rất nghi ngờ.

Hồ Quân càng nghĩ càng cảm thấy không bình thường, định ở lại đây chờ xem rốt cuộc vợ anh muốn đi gặp ai. Thật không nghĩ tới! Vậy mà để anh chờ lại là con rể nhà họ Mộ, hình như tên là Phạm Lý, mở cửa xe Jeep quân dụng, ngang nhiên đậu trước cửa đội 17, sau khi xuống xe liền đứng ở đó chờ.

Vợ anh 6 giờ mới xuất hiện, bước ra chưa nói câu gì đã lên thẳng xe Jeep ngênh ngang rời đi. Chẳng những thế vợ anh còn không hề liếc mắt nhìn về

phía anh một lần.

Hồ Quân tức đến mức học máu, muốn nỏ tung phôi, mắt nhìn xe Jeep biến mất, khí độc xả vù vù.Đôi Gian Phu Dâm Phụ này liều lĩnh lừa dối anh làm gì. Cũng là anh ngu ngốc, nâng niu bảo vệ vợ như kẻ dờ hơi. Yêu cô, chiều cô, thà rằng làm mình bị thương cũng không dám động đến một sợi tóc của cô, vậy mà cô dám ngoại tình.

Nếu như cô thực sự dám làm ra loại chuyện đó cũng đừng trách anh trở mặt. Chuyện khác lão gia đây đều có thể nhẫn nhịn, nhưng nếu là bị cấm sừng thì hoàn toàn không thể được. Đứng là quá mất mặt, quá bất lực. Hơn nữa đó là người vợ danh chính ngôn thuận của anh, người vợ ghi rõ rành rành trên hộ khẩu, Hồ Quân anh không thể chấp nhận được chuyện này.

Hồ Quân càng nghĩ càng tức giận, ánh mắt vẫn lên một tia hung dữ. Nhưng Hồ Quân cũng không phải là một kẻ bạo lực khôn kiép. Tuy rằng nói là nhìn thấy nhưng cũng chưa chắc đó là sự thực, chủ yếu là trong lòng Hồ Quân vẫn rất hiểu và tin tưởng vợ, vợ anh không phải là kiểu người như vậy.

Nếu thật sự có chuyện gì khác, cô có thể trực tiếp nói với anh, che giấu không phải là phong cách của vợ. Hồ Quân kéo cần gạt nhanh chóng đuổi theo, đuổi theo không xa liền thấy xe jeep phía trước, về mặt không vui, cổ gồng bình tĩnh, từ từ theo sau. Hồ Quân đi theo cách xe Jeep không xa, tới cùng anh muốn nhìn xem hai người này muốn đi đâu? Làm gì?

Trong lòng Tây Tử nghĩ, cô và Phạm Lý cả đời này không nên gặp lại nhau là tốt nhất, miễn cho hai người đều không được tự nhiên. Cô không bao giờ tin vào chuyện không thể làm người yêu thì có thể làm bạn, toàn những lời lẽ xằng bậy. Hai người đã từng thề non hẹn biển như thế, yêu đương thân mật, sau khi chia tay có thể trở thành bạn tốt chính là muốn lừa mình dối người. Chẳng qua là trong lòng vẫn luôn hy vọng xa vời, còn lưu luyến.

Điểm này Tây Tử hiểu rất rõ, chia tay là chia tay, bất kể lúc ấy có đau khổ đến thế nào thì tốt nhất là không gặp lại nhau. Gặp mặt không bằng hoài niệm, hoài niệm không bằng quên đi, đây là nguyên tắc của Tây Tử. Mặc dù làm vậy rất khó nhưng ngay từ đầu đến bây giờ cô vẫn luôn cố gắng thử, hơn nữa, cô cảm thấy bản thân còn rất thành công.

Sống chung với Hồ Quân, đầy đủ, bình thân, cũng rất liên miên bất tận không khác gì với đôi vợ chồng nhà khác. Mặc dù xuất thân của Hồ Quân rất tốt, bối cảnh cũng tốt, tiếp xúc lâu ngày thật sự cũng không phát hiện ra tật xấu gì quá lớn. Không những thế người này rất lắm mồm, trái một truyện cười, phải một tiết mục ngắn, sống cùng anh rất ít khi cảm thấy buồn chán. Anh có thể cho cô bầu không khí hết sức vui vẻ, khiến cho cô không còn thời gian mà nghĩ đến chuyện khác, đây chính là sự quyến rũ của Hồ Quân.

Tây Tử chợt phát hiện trước kia người này rất đào hoa nhưng cũng rất có nguyên tắc. Thử nghĩ xem người ta muốn gì có nấy, hiện nay có rất nhiều đàn ông đẹp trai giàu có còn chịu tốn tâm tư suy nghĩ lừa gạt người khác, hoàn toàn không thay đổi. Đừng nói là người khác, ngay cả Tây Tử tính tình lạnh lùng sống chung với anh mỗi khi bị anh dắt đi cũng sẽ không tự chủ được theo nhịp điệu hoặc vui hoặc cười của anh.

Kỳ thật khi nghĩ lại, người này cũng rất bá đạo, khả năng khống chế dự vọng rất cao. Anh có thói quen muốn người khác phải làm mọi việc theo ý anh, cho dù bạn không nhiệt tình hưởng ứng, anh cũng có cách khiến cho bạn không ý thức làm theo anh. Người đàn ông này, Tây Tử cũng không biết phải hình dung như thế nào....

“Tây Tử, em vẫn còn hận anh sao.....”

Từ lúc Phạm Lý lên xe vẫn không ý thức được mình đang quan sát cô. Hai người ở bên nhau bảy năm, Phạm Lý rất hiểu rõ từng biểu cảm từng cử chỉ của Tây Tử. Tây Tử của bây giờ căn bản không còn đặt suy nghĩ trên người anh nữa rồi, những thân mật mà hai người đã từng cùng nhau trải qua bây giờ biến mất không sót lại chút gì. Thậm chí còn có thêm một bức tường ngăn cách, giống như bụi gai trên hoang mạc không ai chăm sóc nhưng vô tình sinh trưởng tốt hơn rất nhiều. Ngăn cách bởi thời gian, không gian, khoảng cách khiến giờ đây họ xa cách không thể chạm tới.

Phạm Lý phát hiện đáy lòng của mình không khống chế được nảy sinh cảm giác ghen tị lẫn không cam lòng. Tây Tử sống rất tốt, hai người chia tay, sau đó cô kết hôn. Từ lúc kết hôn đến bây giờ, từ đầu đến cuối cô vẫn sống cuộc sống ung dung tự tại như vậy. Hơn nữa hiện tại từ chân mày đến khoe mắt không hề nhìn thấy chút buồn bã nào, có thể nói, cô rất hạnh phúc.

Phạm Lý không nghĩ tới cuối cùng cô lại gả cho một người đàn ông như vậy, gia đình hiển hách như vậy. Trong quân đội nhà họ Hồ tương đối nổi tiếng, Hồ Tổng Tổ cũng là một thủ trưởng cao cao tại thượng, mà Hồ Quân chồng của cô cũng không ít tiếng xấu ăn chơi trác táng. Trước kia Phạm Lý không biết những thứ này, nhưng sau khi kết hôn, không tình nguyện đắm đầu vào trong vòng luẩn quẩn này mới biết được chồng của Tây Tử thực ra là loại đàn ông như vậy.

Phạm Lý quả thực rất lo lắng, đồng thời trong lòng cũng nảy sinh vài tia hy vọng. Thành thực một chút anh thừa nhận anh không hy vọng Tây Tử sống quá tốt, quá hạnh phúc. Anh luôn nghĩ, hi vọng tương lai hai người có thể đến với nhau, dù sao thì bọn họ chia tay cũng là do ông trời trêu cợt.

Anh không được tốt, trên thực tế, ngay từ đầu khi kết hôn với Mộ Thanh đã dựa trên điều kiện. Bởi vậy, kết hôn xong là hoàn thành nhiệm vụ, đếm động phòng mỗi người một nơi không liên quan tới nhau. Hướng chỉ về sau hôn nhân của hai người chỉ còn là trên giấy tờ mà thôi. Anh không thích Mộ Thanh, thậm chí còn hơi oán hận cô ấy.

Phạm Lý không thể nào hiểu nổi Mộ Thanh, với điều kiện của cô ấy thì người môn quỳ dưới váy cô nhiều như nước sông Trường Giang, tại sao lại chỉ để mắt đến anh, không gả cho anh thì không được, tình nguyện sống trong cuộc hôn nhân có tiếng nhưng không thật, rốt cuộc là có ý gì.

Bởi vậy những lời này của Phạm Lý vừa là để thăm dò ý tứ của Tây Tử, vừa có chút hèn nhát không thể tin được. Tây tử quay đầu quét mắt nhìn anh một cái, nhíu mi, lắc đầu: “Em chưa bao giờ hối hận về chuyện này, cũng chưa từng oán hận anh. Còn nữa, Phạm Lý, chúng ta chia tay cũng đã chia tay rồi, lựa chọn trước kia của anh là hoàn toàn chính xác. Nếu đổi lại là em thì em cũng sẽ làm như vậy. Cho nên, giữa anh và em không thể nói tới có hận hay không.”

Lòng Phạm Lý rằm một cái chợt lạnh, bỗng nhiên gạt vô lăng xe dừng lại ở ven đường. Anh nghiêng đầu nhìn cô, giọng căm phẫn: “Tây Từ, em chưa từng yêu anh, nếu yêu anh, làm sao có thể lạnh nhạt như vậy. Nếu yêu anh, lúc trước anh nói ra lời chia tay sao em lại vui vẻ đáp ứng như vậy. Nếu yêu anh, lúc này mới qua chưa bao lâu, em lại có thể ung dung đối mặt với anh.”

Tây Từ bình tĩnh nhìn anh, nhìn rất lâu mới nói: “Vậy anh hi vọng em như thế nào? Hi vọng lúc trước khi anh nói lời chia tay em phải quẩn quít làm phiền anh sao, thỏa mãn sĩ diện đàn ông của anh sao. Hay là anh hi vọng mỗi lần em nhìn thấy anh đều phải khổ sở, hối hận không chịu nổi. Hay là nói anh kết hôn rồi, em vẫn phải cô đơn ở vậy cả đời, vĩnh viễn ở nơi nào đó chờ anh. Hoặc dứt khoát hơn nữa, khi Mộ Thanh sinh con cho anh.....”

“Không, không, Tây Từ, ý của anh không phải như vậy.....”

“Không phải ý này sao?” Tây Từ bỗng nhiên nở nụ cười: “Phạm Lý, nhiều năm như vậy rồi, anh còn chưa hiểu rõ em là người như thế nào sao? Ban đầu lúc anh nói lời chia tay nên nghĩ đến hiện tại. Em chính là người phụ nữ như vậy đó. Em là người cực kỳ ích kỷ, anh đối xử tốt với em, em sẽ đối xử tốt với anh, anh bắt nạt với em thì em cũng bắt nạt với anh, ân oán rõ ràng. Về phần yêu hay không yêu, em không cho là như vậy. Hiện giờ chúng ta đã không còn tư cách nói ra chữ này rồi, lái xe đi! Không phải anh nói em gái anh muốn gặp tôi sao.....”

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả* ! được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Hồ Quân đang theo đuôi ở phía sau, nhìn chiếc xe trước mặt đầu bên lề, trong lòng bắt đầu suy nghĩ lung tung, nghĩ xem vợ anh và tên nhóc họ Phạm làm gì trong xe? Vì sao không đi tiếp, lắm lúc con người chính là như thế, suy đoán chuyện gì cũng thích tự mình đánh giá và suy nghĩ.

Hồ Quân ngẫm nghĩ, đổi lại là mình, ngồi trên xe với người yêu cũ, người nợ đột nhiên kẻ sát lại..... Nghĩ như vậy, mặt Hồ Quân đen thui, hận không thể lập tức xuống xe nhào đến gõ vào, cuối cùng vẫn nhịn được, cũng may hai người kia chỉ dừng một lát lại tiếp tục lái xe đi.

Theo kinh nghiệm của Hồ Quân, thời gian ngắn như thế, phỏng chừng một nụ hôn cũng làm không được. Nhưng vừa nghĩ đến miệng nhỏ của vợ mình bị người đàn ông khác hôn Hồ Quân chợt có khao khát được làm thịt người. Dĩ nhiên những điều này cũng chỉ là suy đoán của anh mà thôi.

Nhìn thấy hai người chạy thẳng đến Trung tâm chữa trị bệnh về máu, Hồ Quân mở to mắt nhìn vợ mình xuống xe, đi theo tên nhóc họ Phạm bước vào khu phòng nội trú, trong lòng thật sự nghĩ không ra, đến chỗ này để làm gì.

Phòng bệnh Phạm Kỳ ở tầng 12, lại nói, Phạm Kỳ và em họ Tây Từ Kỳ Kỳ học cùng trường, nhưng lúc Phạm Kỳ nhập học lại phát hiện mắc bệnh bạch cầu nên đành tạm nghỉ chữa bệnh.

Tây Từ gặp mặt em gái của Phạm Lý không nhiều, thực tế, từ lúc đi học đến khi nhập ngũ Tây Từ biết Phạm Lý có lòng tự trọng rất mạnh, nói trắng ra là khá tự ti khi ở trước mặt Tây Từ. Đôi khi Tây Từ thật sự không hiểu, trong mắt Tây Từ, Phạm Lý luôn là người ưu tú. Lúc học đại học giáo sư sẽ luôn dùng ánh mắt thương thức để nhìn loại sinh viên này, nhập ngũ rồi, bằng chính sức mình cũng có thể từng bước tiến lên, có năng lực, có cố gắng, chỉ thiếu cơ hội và vận may.

Nói đến đây, dường như mình chính là vận rủi của anh, mà Mộ Thành mới được coi là quý nhân của anh. Anh gặp chuyện gì dường như cô chẳng giúp được tí nào cả. Nhưng Mộ Thanh ngay cả tủy cũng có thể quyên cho em gái anh, có thể thấy rõ đây nhất định là vận mệnh, đây là kết quả đời này của hai người họ sao.

Là một phòng đơn, điều kiện rất tốt, từ ngoài cửa nhìn vào, Phạm Kỳ ngồi trên giường, đang đọc quyển sách trên tay, hình như là sách giáo khoa đại học.

Phạm Lý nói nhỏ: “Vào thôi! Anh ở bên ngoài chờ em, Kỳ Kỳ nói muốn gặp em, nói với em mấy câu.”

Tây Từ hơi chần chờ đẩy cửa vào. Bề ngoài hai anh em Phạm Lý rất giống nhau, nét tuấn mỹ trên người Phạm Lý ở trên người Phạm Kỳ liền biến thành dịu dàng tinh tế. Phạm Kỳ là một cô gái rất xinh đẹp, đáng tiếc đang tuổi thanh xuân tươi đẹp đã mắc phải bệnh hiểm nghèo. Dù Tây Từ có rộng lượng, đối mặt với Phạm Kỳ, trong lòng cũng có đôi phần phức tạp, không phải oán giận mà chỉ hơi lúng túng và không được tự nhiên.

Trước kia cũng không thân với Phạm Kỳ lắm, lại nói, tính tình Tây Từ hơi lạnh lẽ, lúc đi học, bạn bè không nhiều, nhập ngũ xong ngược lại có thêm vài chiến hữu tốt, sau này giải ngũ đổi nghề cũng đường ai nấy đi, đến nay trời Nam biển Bắc, cũng không biết năm nào tháng nào được gặp lại.

Trước kia gặp Phạm Kỳ, cô bé đang là một học sinh trung học, trong sáng lại hay ngượng ngùng, không hoạt bát cũng chưa yêu đương, vì vậy cả hai cũng không thân nhau. Thế nên việc cô bé muốn gặp Tây Từ khiến trong lòng Tây Từ có chút ngạc nhiên.

Tây Từ đi vào, Phạm Kỳ để sách xuống, ngẩng đầu lên nở nụ cười, mang khẩu trang to, nụ cười kia vẫn hết sức rõ ràng, hai mắt trong suốt mỹ lệ hiện ra dưới ánh sáng lung linh, không nhìn ra chút cô đơn và tuyệt vọng nào cả, ngược lại là sự kiên cường và cứng rắn hiếm có tràn ra từ đáy mắt.

Anh em rất giống nhau, từ khốn khổ vẫn tiếp tục sống, luôn có sự gan dạ mà Tây Tử cực kỳ hâm mộ. “Chị Tây Tử, chị đã đến rồi, ngồi ở đây đi, cảm ơn chị đã đồng ý đến thăm em”. Giọng nói Phạm Kỳ lạnh lạnh dễ nghe, vờ như thoải mái.

Tây Tử ngồi xuống chiếc ghế trước giường cô bé, nhìn cô bé: “Sức khỏe em thế nào rồi, lúc phẫu thuật có đau không?”

“Không đau” Nhóc con lắc đầu một cái, ghé đầu nhìn ra ngoài một lát: “Anh em ở bên ngoài?”

Tây Tử gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn của Phạm Kỳ buồn bã: “Em biết mình có lỗi với anh và chị, anh thích chị như vậy, nhưng bởi vì em.....”

Tây Tử ngăn lời nói tiếp theo của cô bé: “Kỳ Kỳ, hiện giờ chị không nhắc đến việc này, đều đã là quá khứ, nếu chị là anh em thì cũng sẽ làm vậy. Thế nên đừng cảm thấy có lỗi, an tâm dưỡng bệnh quan trọng hơn.”

Phạm Kỳ đột nhiên bắt lấy tay Tây Tử, nhìn cô, trong đôi mắt to mờ mịt chứa chút nước mắt, lấp lánh trong suốt: “Chị Tây Tử, em hiểu rõ anh mình không thích chị đâu chút nào, người anh ấy thích là chị, luôn là chị, bệnh của em liên lụy đến anh ấy. Chị có thể đáp ứng em, nếu, em nói là nếu, nếu sau này cả hai còn chút hy vọng, cũng xin chị suy nghĩ thật kỹ, đừng dễ dàng buông tay.”

Tây Tử ngần ngợ, nhìn cô bé trước mặt thật lâu, khẽ lắc đầu: “Chị dâu em rất thích anh em, thật ra thì được yêu hạnh phúc hơn yêu rất nhiều. Hơn nữa, chị cũng kết hôn rồi.....”

Tây Tử bước ra từ phòng bệnh, Phạm Lý đưa cô xuống lầu, trên đường cả hai cũng không nói chuyện. Ra khỏi khu nội trú, Tây Tử đứng lại, nghiêng đầu sang chỗ khác nói với Phạm Lý: “Chuyện đã qua, chúng ta hãy để nó trở thành quá khứ! Em đã có thể thoải mái rồi, sao Phạm Lý anh lại không được.”

Phạm Lý tiến lên một bước, bắt lấy cánh tay cô, nửa ôm cô vào trong lòng mình, trong giọng nói có phần đau đớn rõ rệt: “Anh không thoải mái được thì phải làm sao đây? Tây Tử em có thể dạy anh, em làm sao có thể thoải mái. Anh không biết, cũng không làm được.....”

Từ góc độ của Hồ Quân nhìn sang, trông hai người chẳng khác gì đang ôm nhau, nếu cái này cũng có thể nhìn, Hồ Quân cảm thấy, bản thân chính là một ông chồng mù quáng.

Tây Tử cau mày đầy Phạm Lý ra, đồng thời cũng nhìn thấy Hồ Quân xuống xe, thấy anh đẩy cửa bước xuống, khuôn mặt tím xanh đi tới. Trước đây Hồ Quân cũng là loại người chơi bởi không tiếc gì, có thể nuốt trôi thiệt thòi này ư? Đừng nói đến mày là ai, đừng đến vợ tao, mẹ nó hai ta không đội trời chung.

Đi lên, không nói gì, đánh một cú. Phạm Lý vốn không phòng bị, bị Hồ Quân đánh thẳng vào mặt, lão đảo ngã xuống, nhanh nhẹn giữ vững thân thể, đứng thẳng dậy, một cú khác của Hồ Quân lại bay đến, Phạm Lý theo bản năng cản lại, mới nhìn rõ đây là Hồ Quân.

Ngon lửa đỏ kị ả giấu thật lâu trong lòng Phạm Lý cũng nổi dậy, nắm chặt tay, nghênh đón, hai người đánh nhau ở bãi đất trống trước cửa bệnh viện.

“Hồ Quân, Phạm Lý, hai người dừng tay.....”

Tây Tử muốn chạy lại tách hai người ra, nhưng cô chỉ có kỹ năng vật lộn, lúc này không dùng được. Bây giờ hai người này hoàn toàn biến thành hai động vật giống đực đang hung ác vật lộn, đánh nhau mừng quáng, nào quan tâm phương pháp kỹ xảo gì.

Câu tục ngữ nọ nói không sai, mềm sợ cứng, cứng sợ liều mạng. Nói về bản lĩnh Phạm Lý vẫn có lợi hơn. Dù Hồ Quân có thừa nhận hay không, Phạm Lý người ta chưa đến 30, hơn nữa còn là quân nhân chuyên nghiệp nhiều năm, ngày ngày luyện tập, không cùng đẳng cấp với loại đã sớm về ruộng như anh.

Nhưng Hồ Quân ra chiêu ngoan độc, đánh một hồi Phạm Lý cũng không chiếm lợi gì. Hơn nữa Hồ Quân đánh theo kiểu liều mạng, độc ác cứ như gặp phải kẻ thù giết cha, chớp cơ hội đã ra một cước, đập Phạm Lý văng thật xa, chiêm thượng phong vẫn không ngừng, đuổi theo đá thêm một cái, còn cầm hận đang định đập xuống, Tây Tử túm chặt anh lại:

“Hồ Quân anh điên hả, mặc cảnh phục mà ở đây đánh nhau sẽ ảnh hưởng ra sao?”

“Ảnh hưởng?” Hồ Quân nghiêng đầu nhìn cô: “Anh mặc cảnh phục đánh nhau thì ảnh hưởng không tốt? Hai người một quân trang một cảnh phục ở đây lôi kéo ôm ấp nhau thì ảnh hưởng tốt. Em còn thích hấn ta thì gả cho anh làm gì? Nếu em đã gả cho anh, em chính là vợ anh, muốn dây dưa không dứt với hấn, không có cửa đâu. Trước đây anh đã xem thường em rồi, em còn có thể chân đạp hai thuyền, không sợ chết đuối.”

Tên Hồ Quân này nồm miệng khá độc, Tây Tử nhìn anh chăm chăm: “Anh nói bậy gì đấy, em và Phạm Lý chỉ là bạn học cũ, em đến để thăm em gái anh ấy thế nào thôi?”

“Thăm em gái còn cần vừa ôm vừa nhìn hả, ở cửa lớn đã như vậy, bên trong còn không biết làm chuyện ám muội gì.....”

“Hồ Quân anh... anh không nói lý.....”

Tây Tử hất anh ra, xoay người thì chạm mặt Mộ Thanh, sắc mặt hơi tái, chạy lại đỡ Phạm Lý, lại bị Phạm Lý đẩy tay gạt ra, tự mình đứng lên. Chung quanh không ít người đang vây xem náo nhiệt, mặt Tây Tử nóng cháy bừng, trợn mắt nhìn Hồ Quân một cái, xoay người đi khỏi.

Hồ Quân hừ một tiếng, tiến lên đứng trước mặt Phạm Lý: “Con người tôi thứ gì cũng có thể cho qua, đừng đến vợ thì không. Lòng dạ tôi hết sức hẹp

hỏi, mặc kệ trước kia cậu và Tây Tử có tình cảm chưa dứt, từ ngày cô ấy gả cho tôi, thì phải chặt đứt ngay cho tôi. Còn muốn những thứ không thuộc về mình, đối với cậu không tốt đâu, vừa mới kết hôn, tiền đồ cũng khá tốt, cổ mà quý trọng, đừng cứ làm thiêu thân mà đối nghịch với tôi. Vợ tôi tôi có thể nhịn, với cậu thì tôi nhịn không nổi đâu. Thông minh thì dừng lại cho tôi, nếu không, ai tôi cũng không cho sống thoải mái.”

Vỗ vỗ đất trên đồng phục cảnh sát, xoay người lên xe, dạy dỗ xong tình địch, trở về trừng trị vợ mình thôi. Cô bé kia được anh cưng chiều quá mức rồi, thật sự nghĩ Hồ Quân anh không biết tức giận sao..... Ai ôi! Tay chân già yếu này, bị vài đá vài đấm của thằng nhóc kia đã hơi hơi chịu không nổi rồi.

Hồ Quân vừa vào nhà, đã nhìn thấy vợ mình gác chân ngồi trên ghế sa lon, dường như đang đợi anh. Hồ Quân quăng chìa khóa trong tay ném cái “bộp” lên bàn trà, ngồi đối diện cô, nhìn cô.

“Bây giờ nói đi! Hai người có quan hệ gì?”

Dáng vẻ và phẩm hạnh nghi phạm, nhất quyết không tha, Tây Tử nhìn anh như vậy, không nhịn được xi một tiếng cười vui vẻ: “Hồ Quân, có phải anh đã quên, hai chúng ta chỉ giả vờ thôi, đừng nói tôi và Phạm Lý không làm, chúng tôi mà làm, anh quán..... Ô ô.....”

Tây Tử lời còn chưa hết, liền bị Hồ Quân hờ dỗi vờ dề, trực tiếp té nhào trên ghế sa lon, dáng vẻ còn hung ác hơn khi đánh nhau cùng Phạm Lý, lại còn nhanh nhẹn nhào thẳng tới, nhanh chóng bắt lấy cổ tay cô nâng cao lên, trực tiếp dùng môi ngăn lại cái miệng nhỏ nhắn của cô...

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Tây Tử hoàn toàn bị Hồ Quân đang ngồi trên người nắm chặt cánh tay, người đàn ông này cứ như trâu hoang đè cô, nhất thời không thể phản kháng, mà môi của anh tựa như đang xả giận, gắt gao chặn miệng cô, lưỡi trực tiếp cạy môi cô ra, chui vào trong, dây dưa, liếm láp.

Loại cảm giác xa lạ và quen thuộc này, Tây Tử phát hiện, mình vậy mà lại nhớ nhung và phản ứng với người này. Cô không hề ghét nụ hôn của anh, không những không ghét, ngược lại còn chờ mong kỳ lạ.....

Anh dùng sức hôn và xâm nhập, lưỡi vương vẩn bên cổ cô, dùng sức ép, dùng sức liếm, cả người Tây Tử nhanh chóng cháy bùng lên, giữa lúc đầu từ từ yếu dần đi, cả người nóng đến nhũn ra, giống hết đêm đó, lần này Tây Tử lại không uống rượu, thứ kích tình thiêu cháy này, dường như có thể thiêu hủy hết lý trí.

Hơn nữa người đàn ông này, nghĩ kỹ lại cũng không tồi, Tây Tử thả lỏng trong lòng, cứ như mở ra nút chặn dòng lũ, từng điểm tốt thường ngày của Hồ Quân tích tụ thành một dòng lũ lớn, oanh một tiếng phá tan nút chặn mà xông đến.

Cô chợt nảy ra một suy nghĩ, đời này cùng sống với người đàn ông này cũng không tệ, tâm lý của con gái một khi thoải mái, hoàn toàn không còn cách nào áp chế xuống.

Hồ Quân suốt đường về vẫn nghĩ, dù thế nào đi nữa, hôm nay phải trừng trị vợ mình một trận. Anh nhìn cô, nhường cô, phục vụ cô, cũng không phải để làm dự bị cho kẻ khác. Cô là của anh, kẻ nào mơ tưởng đến giết không tha, không thể nhịn thì không cần nhịn nữa. Còn nữa còn tiếp tục nhịn, làm không tốt sẽ bị liệt dương, thù thâm nhiều sẽ hại người lắm!

Cô bé này chẳng thông cảm cho anh gì cả, ăn chay quá lâu, sớm muộn cũng bị suy dinh dưỡng. Tuy quyết tâm là thế, nhưng thật không ngờ có thể thuận lợi như vậy, còn dự định đánh tường lửa lâu dài, không nghĩ đến, mới hai ba cái cô đầu liền theo.

Mất tuy nói đang nhắm thật chặt, nhưng thân thể non mềm kia, mềm mại không xương, động tình, động (thú) tính, quả thật là niềm vui ngoài ý muốn. Sao Hồ Quân có thể chống đỡ, bất chấp tất cả, lấy trước nói sau.

Cởi áo quần là một quá trình có thứ tự. Vốn dĩ vợ anh mặc cũng không nhiều, chỉ một bộ sơ mi cảnh sát đơn bạc, phía dưới là quần, Hồ Quân thật gấp gáp, cũng ghen chết rồi, trực tiếp cởi bỏ quần cảnh sát của vợ.....

Vợ anh thì sao, không nói nhiều mà phối hợp, không hề đấu tranh gì với anh, nếu đấu tranh thật sự, quần này muốn kéo xuống cũng không dễ..... Quần ném xuống đất, Hồ Quân lập tức nhìn thấy cặp đùi trắng như tuyết của vợ mình, máu toàn thân xông thẳng lên não.

Cô đang mặc chiếc quần lót anh mua, trên màu tím nhạt đều là viên hoa, trông rất nhiều tầng, hơn nữa rất hợp với thân hình trắng ngọc của cô vợ nhà anh, đây đúng là một hình ảnh tươi mát..... máu mũi Hồ Quân vèo cái chảy xuống.....

Trong phòng chỉ còn tiếng máy điều hoạt động, Tây Tử nằm hơn nửa ngày cũng không thấy Hồ Quân có động tĩnh gì, chân cô cũng lạnh buốt, bất chợt tỉnh táo lại. Cô vừa mở mắt muốn đẩy Hồ Quân ra lại thấy Hồ Quân với hai dòng máu mũi đang bình tĩnh nhìn phía dưới cô. Tây Tử đỏ mặt, vừa định ngồi dậy, liền bị Hồ Quân nhanh chóng cởi xuống lớp vải chống đỡ cuối cùng.....

Tây Tử vốn chưa kịp nữa từ chối, hai chân trần trướng chân đã bị anh dùng sức đẩy ra..... Hồ Quân lão đại trực tiếp đâm vào..... Ách..... A..... Toàn

thân Tây Tử không ngừng rung động, thật sự có chút dọa lạc, dăm mị, còn có một luồng khoái cảm xa lạ kích thích, một chút thoải mái không nói nên lời nhanh chóng xuất hiện bên dưới, lan rộng ra.....

Hồ Quân thật sự là người từng trải, kỹ xảo tốt không giới hạn, đối phó với một con nhóc non nớt, không có kinh nghiệm như Tây Tử dễ như lòng bàn tay. Xuất thân là tay ăn chơi, đúng thật muốn làm gì thì làm, không cần dùng sức mạnh, hơn nữa đây là vợ anh, Hồ Quân phục vụ không câu oán giận.....

Tây Tử mơ màng rằm rì thở hổn hển, âm thanh nho nhỏ này khiến không khí chợt trở nên kích thích..... Khi Hồ Quân ngẩng đầu lên, cô vợ đã mơ mơ màng màng, không còn biết trời trăng gì nữa, vợ anh lúc này thật đẹp, đẹp đến rung động lòng người.....

Áo sơ mi cảnh sát còn mặc trên người, nút áo trước mặt cũng được cởi ra, áo ngực bên trong cũng bị đẩy xuống, một cặp ngực mềm mại yêu kiều đứng thẳng, đáng đẹp, eo nhỏ khỏe mạnh, một cái rốn nho nhỏ trên chiếc bụng bằng phẳng..... Phía dưới cũng trống không, quần con đã bị Hồ Quân kéo xuống, lại chỉ lộ xuống một chân, chiếc quần viền hoa còn treo bên đùi, hai chân trắng nõn mềm mại bị Hồ Quân kéo mở hai bên. Vùng rậm rạp kia đầy nước, mưa xuân ồ ạt chảy xuống, không biết của cô hay của anh

Khỏa nửa thân mặc đồng phục quả thật hấp dẫn! Kích thích còn hơn phim Nhật. Vợ anh là hàng thật, eo này chân kia Hồ Quân vốn không kịp cởi quần, trực tiếp kéo khóa kéo xông vào, tron trượt, ầm ập..... Anh không nén được thoải mái mà hừ một tiếng, lý trí Tây Tử trở về thì vũ khí hạng nặng của Hồ Quân đã được sử dụng.....

Mặc dù màn dạo đầu đầy đủ, vẫn cảm thấy hơi đau như cũ, cau mày um một tiếng, Hồ Quân lập tức bất động, một chân đứng trên mặt đất, sợ dè ép vợ mình, vừa nghiêng người hôn môi vợ, vừa hỏi: “Còn đau không? Vết thương chỗ đó.....”

Mất Tây Tử không mở ra, hàm răng nho nhỏ trắng như tuyết lại “hừ hừ” cắn chặt môi, không biết là đau hay khó nhin, không tự chủ được gãi dũa hai cái. Hồ Quân sau một hồi mới hiểu ra, vợ đây là thích ứng, muốn để anh chủ động sao?

Vợ anh khá kỳ cục, lúc này vẫn không thoải mái như trước, sáng khoái nhiệt tình đều dùng trên người khác rồi, đến phiên anh chỉ còn sót làm kiêu, nhưng như vậy lại khiến anh không bỏ được.....

Lòng Hồ Quân mềm như bông, chợt nhớ tới chuyện hôm nay, tên nhóc họ Phạm kia, sự tức giận nào đấy lại trỗi dậy, dự định trừng trị cô bé này một chút, nhưng trừng trị thế nào đây, đánh không nổi mắng không đành, trừng trị ở trên giường khiến Hồ Quân hà hê nhất.

Nghĩ đến đây, nét mặt Hồ Quân chìm chìm, chợt gia tăng biên độ bên dưới, ra nhanh tiến lên, đụng ra sức đâm vào, dường như dùng hết hơi sức toàn thân đẩy vào trong..... Mới vừa rồi là món khai vị, đây mới là món chính xác thực đây.....

Người đàn ông này quả thật dùng hết sức từ khi bú mẹ, Tây Tử cố nén tiếng rên, tiếng bật thốt lên đều đứt quãng, tựa như đứa trẻ yếu ớt, những điểm mẫn cảm trong cơ thể co rúc lại, cô cảm thấy bản thân có lẽ sắp chết, thể lực không ổn.....

Thực tế thì vẫn chưa chết, cuối cùng, cô bị Hồ Quân giầy vò đến mức hôn mê, sau đấy Hồ Quân giầy vò cô thế nào, cô đều không biết. Chỉ là khi tỉnh lại, không biết đang ở đâu, cảm giác cả người cứ như bị xe tải lớn nghiền qua, mỗi đốt xương mỗi khối thịt đều đau đớn.....

Chợt phía dưới mát mẻ, cứ như có thứ gì không ngừng xâm nhập chỗ bí ẩn nhất trong thân thể mình làm bậy, Tây Tử nhanh chóng mở mắt ra, chân theo bản năng kẹp chặt.....

“Ai u, vợ, mau bỏ ra, bỏ ra, cổ chồng em sắp bị em bẻ gãy rồi.....”

Tây Tử lúc này mới phát hiện, cả người cô không có mảnh vải nào, tên Hồ Quân kia cũng thế, hai người đều trần truồng, trần truồng cũng thôi, cô còn mở rộng tay chân nằm trên giường, tên Hồ Quân này, trần truồng ở giữa đùi cô, không biết đang nghiên cứu cái gì? Sờ sờ mó mó..... Thật sự là muốn ngượng bao nhiêu thì ngượng bấy nhiêu.

Tây Tử nhanh nhẹn kéo chăn mỏng qua che thân mình lại, đỏ mặt nhìn anh chăm chăm: “Anh biến thái à! Làm gì vậy?” Hồ Quân giờ thuốc trong tay lên: “Thoa thuốc cho em! Mới vừa rồi nhiệt tình quá, sợ làm tổn thương em gái nhỏ của nhà mình.....”

“Nói những gì đó, mau mặc đồ vào”

Hồ Quân kinh ngạc, phì cười: “Mặc gì chứ? Anh quen ngủ trần rồi, ngủ cho thoải mái, sau này vợ cũng thử chút đi, mà cũng dễ.....”

Nói xong, cọt nhả tiến lại gần, “chùn chụt, chùn chụt” hôn lên miệng Tây Tử, tay thò vào chăn, nhỏ giọng nói: “Vợ, em banh chân ra nào, thuốc anh còn chưa thoa xong.....”

Tây Tử liếc anh một cái, nơi vốn dĩ hơi đau, giờ có chút lành lạnh thoải mái, thế nhưng bên trong vẫn còn đau, không chừng còn chưa thoa xong, cơ mà bảo cô ngoan ngoãn banh chân ra, cô không ngại chắc. Thật xin lỗi, dù hai người mới làm cái kia, cô vẫn ngại.

Nhưng Hồ Quân vốn không khách khí thông báo cô một tiếng, không để ý cô có đồng ý hay không, ngón tay đã chen vào, ra ra vào vào chồn rùng rậm đào nguyên kia.....

Chín khúc mười tám ngoặt! Hồ Quân cảm thấy cô vợ này của anh quanh co tựa như khe núi kia, địa hình phức tạp và bí ẩn, cố tình lại nhạy cảm không đỡ nổi. Anh vừa vào đã buộc chặt ngón tay anh lại bên trong, còn không ngừng nhúc nhích, cứ như đang xoa bóp ngón tay anh, cực phẩm! Lần đầu tiên làm chuyện ấy với vợ anh đã biết, nơi này của vợ mình là cực phẩm.....

Ngón tay chậm rãi tiến lên, đẩy thuốc mạnh vào: “Vợ, sau này mỗi lần anh đều thoa thuốc cho em, đây là do một lão trung y làm đấy, nghe bảo là bí truyền từ trong cung..... Vợ, nếu em chịu được, anh làm lần nữa có được không, chồng em nín nhịn nhiều ngày như vậy, ăn một bữa không no nổi.....”

Nói xong, miệng đã hôn miệng cô vợ, lần này anh không như tên sắc quỷ vừa rồi nữa, chậm chậm, đem toàn bộ kỹ xảo tồn kho trước kia dùng hết. Môi vừa dính đầu lưỡi đã đưa vào, liếm láp mấy cái, đè xuống, cọ sát, đè xong rồi lại quần lấy tiểu tù binh bên trong liếm láp một phen, quả thật đa dạng phong phú.

Tây Tử bị hôn đến mức không thở nổi đẩy anh ra Hồ Quân mới thoả mãn, trượt từ môi cô xuống, không xuống tiếp mà trực tiếp ngậm lấy đôi tai ngọc của cô, nuốt vào miệng, dùng đầu lưỡi treu chọc một hồi mới bỏ ra, dừng lại thật lâu ở nốt ruồi chu sa đỏ thắm sau tai cô, lưỡi lại ra ra vào vào lỗ tai cô.....

Đồng thời bàn tay giữa hai chân Tây Tử cũng rất phối hợp, tần số hòa hợp động tác giống nhau..... Tây Tử cảm thấy, mình tựa như tờ giấy thủ công mềm mại, tùy ý anh gấp trên tay.

Tây Tử là một người rất thẳng thắn, thẳng thắn đến mức không bình thường. Lúc này mặc dù vẫn ngượng nhưng thoải mái chính là thoải mái, muốn chính là muốn, khác người lúc đầu ngay từ lúc mới vừa thân thiết và đây đưa đã biến mất hết.

Tây Tử có cảm giác mình như vò đã mẻ lại còn sứt, dù sao cũng khai trai rồi, cứ tùy Hồ Quân loay hoay thôi, lại nói làm xong chuyện này, cô đột nhiên cảm thấy thật thoải mái...

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Tên nhóc họ Phạm gây chuyện, trái lại người được lợi lại là Hồ Quân. Cô vợ nhà anh nghĩ thế nào anh không rõ lắm nhưng những ngày ăn chay mộc mạc, coi như chính thức kết thúc rồi! Cuộc sống sau này, bà xã kề cạnh, chỉ thiếu một đứa bé nữa thôi.

Hồ Quân chợt có mong muốn xây dựng một cuộc sống gia đình thoải mái dễ chịu thế này, tốt hơn nhiều với việc đùa bỡn trước đây. Hồ Quân càng nghĩ càng thích, vô cùng đặc ý trong lòng, lần qua lần lại một đêm cũng không thấy mệt mỏi, sáng sớm đã lấy bữa sáng cho vợ mình, không giấu diếm được về mặt hả hê.

Diệp Trì vừa thấy liền vui vẻ: “Thế nào? Lọt vào tay rồi hả?”

Hồ Quân cười ha ha: “Giờ mà lọt vào tay? Nói khó nghe vậy, bọn mình là hai vợ chồng, đây là hoàn thành nghĩa vụ vợ chồng, cuộc sống hài hòa có hiểu không? Mình không đùa với cậu nữa, vợ mình còn đang đói bụng ở nhà?” Không hề khách khí, vào phòng bếp bưng bữa ăn sáng đi xuống lầu.

Bây xong bữa ăn sáng mới bước vào nhà gọi Tây Tử, đẩy nhẹ hai cái, Tây Tử lảo nhao vài tiếng, nghiêng người uốn éo xoay hướng bên khác. Hồ Quân cười khế đi vòng qua, ngồi xôm trên mặt đất cuộn cuộn mấy lọn tóc của cô vợ: “Vợ, ăn sáng rồi ngủ tiếp, tối hôm qua không ăn, em không đói ư?”

Dịu dàng như mưa xuân tháng hai, Tây Tử hơi mở mí mắt, nhìn anh một cái lại nhắm mắt, vui nết vào gối nằm. Chiếc cổ nện mòng hòng nhật lộ ra ngoài, Hồ Quân nhìn mà đáy lòng xôn xao, nhưng thật sự không thể lại dày vò và ép buộc nữa, nếu không thật sự sẽ khiến vợ mình khổ sở.

Không phải Tây Tử chưa thức, cô chỉ cảm thấy hơi ngượng ngùng, bên ngoài thì ngại, cả người thì đau đớn như không còn của mình, chợt nhớ tới nửa phần sau của tối qua..... Nghĩ lại, Tây Tử cũng cảm thấy sa đoạ..... “A..... Hồ Quân, anh làm gì, buông em ra, anh thả em xuống.....”

Hồ Quân vừa thấy gọi không dậy, duỗi cánh tay luôn vào trong chăn, tách cô vợ từ trong chăn ra như tách trứng gà. Tây Tử không có thói quen ngủ trần, tối qua, cuối cùng vẫn mặc lại đồ, lúc ấy cô không nhúc nhích nổi một ngón tay, toàn bộ quá trình đều do Hồ Quân phục vụ.

Hồ Quân tắm cho cô, Hồ Quân lau mình cho cô, Hồ Quân giúp cô sấy tóc, Hồ Quân lấy áo ngủ cho cô, dĩ nhiên sẽ không chọn quần rằn ri. Trên thực tế, Hồ Quân cầm thù quần rằn ri của Tây Tử đến tận xương tủy, hận không thể đốt hết cho xong.

Nhưng mờ tù treo quần áo của vợ mới phát hiện, nội y của cô vợ nhà anh rất tiêu chuẩn, thật không giống con gái. Ngoại trừ cánh phục thì không có quần áo đẹp nào khác chứ đừng nói đến váy, chỉ có ít vài ba cái, áo ngủ khiêu gợi càng không có. Vợ anh nam tính không khác gì đàn ông, thật lãng phí cho đáng người đẹp như vậy.

Hồ Quân lật nửa ngày, lấy ra một chiếc áo sơ mi có đai đeo và quần sịp tứ giác của mình cho cô mặc. Tối hôm qua Hồ Quân mệt mỏi nên không phát hiện vợ mình mặc quần áo lộn xộn lại mang một sự gợi cảm khác. Hơn nữa, thân mật, kiểu thân mật như cá gặp nước của hai người, nhìn người vợ mình có thể thấy ra ngay.

Đai đeo nhỏ màu trắng, phía dưới chiếc quần tứ giác của mình, rất có phong cách bãi biển, với dáng người thon thả làn da mịn màng của vợ anh, nếu mặc vào bikini, mê người đến nhường nào.....

Tây Tử đỏ mặt được anh ôm vào phòng vệ sinh, ngồi trước mặt rửa tay, Hồ Quân vừa vịn vôi vừa nhìn cô, ánh mắt kia không biết nghĩ gì, lấp lóe sáng lên, nhưng anh nghĩ cái gì? Cũng không khó đoán.....

Tay Tây Tử đưa vào trong bồn, đột nhiên vẩy tay lên, “ào” một tiếng, nước tung tóe đầy mặt và đầu Hồ Quân. Hồ Quân giật mình, hoàn hồn, Tây Tử không khỏi mím môi cười khanh khách, đáng vẻ này xinh đẹp không chịu được.

Con côn trùng đói khát của Hồ Quân lại được dẫn đến, nhấc tay lên, cho cô vợ nhà mình ngồi trên bồn rửa tay, đẩy cặp chân của cô vợ ra, chen thân vào, giữ chặt ót Tây Tử, đầu cúi thấp, ngậm chặt miệng Tây Tử, ngăn trở, đẩy dứa, vào sâu, chụt chụt vài tiếng.....

Hồ Quân cảm thấy, miệng của nhóc vợ mình thật ngọt, ngọt đến hôn thế nào cũng không đủ, hôn hít nhau, phía dưới sẽ không thành thật, tay để xuống xoa lên cặp mông tròn của cô vợ, để vào nửa người dưới của mình, ra sức áp sát vào, hơi thở có chút nặng nề không yên

Môi roi xuống vành tai của Tây Tử, thầm thì: “Vợ, không thì anh đến lần nữa há! Cứ coi như em đang tập thể dục buổi sáng giống hời nhập ngũ đó.”

Tây Tử gượng tay đẩy đầu anh ra, mặt đỏ bừng, làm gì có bình chủng nào luyện tập như vậy, mệt cho tên đàn ông này còn nghỉ được đến thế..... Tây Tử thật sự muốn cự tuyệt, bởi vì cả người đau đớn khổ sở, cái cơ thể đau đớn này cố tình lại nhạy cảm khác thường, hơn nữa đối với Hồ Quân, dường như chẳng còn sức chống cự nào, anh vừa trêu chọc liên động tình.....

Tay Hồ Quân đã duỗi xuống dưới, không khỏi khẽ cười một tiếng: “Vợ, trong này của em ướt, em gái nhỏ của chúng ta muốn gặp em trai rồi.....”

Ngón tay chui vào, quen việc dễ làm như quay về nhà mình..... Tấn công cả trên lẫn dưới, xoa nắn cô vợ, chỉ chốc lát sau hai người một thân mồ hôi, mồ hôi nhon nhót, dính dính

Quần áo trên người đã sớm ném xuống đất, hai tay Tây Tử đặt phía trên bồn, ngẩng đầu thở gấp lúc nặng lúc nhẹ, đôi môi đỏ mọng mềm mại khẽ mở, hô hấp tựa như con cá sắp hết hơi.

Cả người một tầng mồ hôi mịn màng, nhìn qua càng giống như món ăn tươi sống, hai chân mở thật to. Hồ Quân chen vào giữa, hai tay bóp lấy chân vợ mình, va chạm, dây dứa, cọ sát lẫn nhau, ra vào..... Động tác liên miên bất tận, tình cảm mãnh liệt khiến hai người đều không thể suy nghĩ.....

Miệng Hồ Quân cũng không nhàn rồi, vừa hôn vừa cắn, còn nói thao thao một vài câu thoại hạ lưu thân mật giữa vợ chồng, tác dụng chẳng khác gì thuốc kích thích. Hơn nữa Tây Tử là một cô bé không có kinh nghiệm, nghe vào tai, phối hợp với chuyện đang làm thật sự hết sức kích thích.....

Tối hôm qua Hồ Quân định chơi đa dạng một chút, khi tắm cho vợ, lập tức muốn trận uyên ương nghịch nước, nhưng bị cô vợ không còn hơi sức trừng, đành tạm thời từ bỏ ý định, lúc này vừa đúng lúc.....

Trên dưới của hai người còn kề nhau, anh nâng vợ mình lên, đi vài bước, cùng nhau bước vào bồn tắm. Động tác có độ khó rất cao, đi vài bước đã khẽ vấp. Tây Tử rên rỉ càng lớn, Hồ Quân cười khẽ, vịn vôi hoa sen phía trên, nước rơi thẳng xuống, nước ấm rất thoải mái, nhưng rơi vào trên người Tây Tử đang dính tẹt trong sự kích thích, cô không nhịn được run run.

Cô khẽ run rẩy, phía dưới cũng rút về, Hồ Quân kêu rên vài tiếng, lửa dục trực tiếp đốt lên, cũng không kịp tìm thêm tư thế gì, trực tiếp nâng mông cô vợ nhà mình, dựa người vào vách tường phía sau, tiến mạnh mãnh liệt ra vào mấy cái..... Nước ấm rơi xuống trên người cả hai, mang theo một sự kích thích mới mẻ..... .

Hơn nữa cô vợ nhà anh vì bị tóc dính vào mặt nên không thoải mái, thỉnh thoảng hắt đầu, thỉnh thoảng rên rỉ. Cô nhóc học rất nhanh, hôm qua còn như trẻ vừa mới sinh, hôm nay đã mạnh dạn hơn hẳn. Một Tây Tử mạnh dạn, mang theo sự cuồng dã khác trước, hơn nữa còn xuất thân từ quân ngũ, thể lực tốt, sức bền dai, tối hôm qua ngắt đi vốn là do chịu kích thích quá lớn khi lên đỉnh.....

Trải qua một đêm tập huấn của Hồ Quân, dường như thấy được hiệu quả ban đầu rồi, tự nguyện mở chân vịn eo, không hề vờ vịt, muốn thoải mái thế nào thì làm thế ấy, cực kỳ phối hợp. Nét đẹp này khiến Hồ Quân lên mây mấy lần, lúc này để anh trực tiếp chết rồi, anh sẽ không phiền tí nào.....

Tây Tử thật sự nếm hết mùi vị, tuy có chút đau đớn, nhưng vừa động lại thư thái đến không thể tả được. Hơn nữa, tên Hồ Quân này rất có kỹ xảo, kinh nghiệm phong phú... .

Bữa cơm sáng này của hai người, tính đến trưa mới chính thức ăn được. Tây Tử ăn no rồi khoanh tay, nhìn chăm chăm Hồ Quân, cười híp mắt phun ra một câu: “Kinh nghiệm của anh rất phong phú! Làm qua bao nhiêu em rồi mới luyện được thế?”

Tây Tử vừa dứt lời, Hồ Quân thiếu chút nữa sặc cháo, ho khan hai tiếng, quẹt quẹt mồm, trên mặt dù không cảm xúc, trong lòng lại xoay chuyển mấy vòng. Từ trước đến nay lòng dạ của cô gái này không lớn, hơn nữa không chỉ thích lật nọ cũ còn thích tính toán nọ mới. Lúc này hai người đang bước vào giai đoạn tân hôn, đùa một câu, không chừng sau này sẽ bị nắm nhược điểm.

Nếu là người khác, Hồ Quân sẽ không lo lắng, nhược điểm không phải bởi vì mình quan tâm nên mới có ư. Nhưng bây giờ cô vợ này lại là người anh để ý nhất, khó khăn lắm mới dụ dỗ cô nghe theo, tiến dần từng bước, lên được giường rồi thì không muốn xuống nữa, những ngày kham khổ như thế thật không chịu nổi. Vì vậy, đừng nhìn hiện tại Tây Tử chỉ cười híp mắt hỏi đùa một câu, anh cũng phải cẩn thận trả lời a.

Nghĩ đến đây, Hồ Quân cười hắc hắc: “Vợ, có câu quân tử không tính chuyện cũ, anh cũng không hỏi chuyện của em và tên nhóc họ Phạm. Dù sao quá khứ đã là quá khứ, những ngày ấy đã qua rồi. Anh lấy danh nghĩa của ông cụ nhà anh mà bảo đảm, từ giờ về sau, thân này chỉ trung thành với mình vợ, núi không còn trời đất hợp lại, thể không cắt đứt với vợ.”

“Xi.....”

Tây Tử bị câu nói dờ dờ ương ương của anh chọc cười, chốc lát lại hừ một tiếng: “Em và Phạm Lý vốn chẳng có gì, tình sử trước kia của anh thì vòng vèo phong phú, suýt chút nữa vượt qua cả Tây Môn Khánh, hai ta không thể so sánh được. Nhưng Hồ Quân, em cảnh báo anh trước, em vốn chỉ định cùng anh đốt lửa sống qua ngày, còn anh thì bao nhiêu âm mưu dương mưu đều làm cả, đây cũng không phải do em ép anh nhỉ?”

“Không phải, không phải.....” Hồ Quân vội khoát tay: “Là anh vội vàng theo đuổi vợ, da mặt dày, nhất định cầu vợ lâm hạnh”

Tây Tử liếc anh một cái, mặt đỏ lên: “Dù sao nếu đã thành thực, chúng ta phải thi hành một chuẩn mực khác, dù loại ong bướm như hôm qua đều chết hết. Từ hôm nay trở đi, nếu anh còn trông bông trở hoa nào nữa, tình cảm đốt lửa sống tạm của chúng ta cũng mất luôn.....”

Hồ Quân không chịu thua thiệt nhân cơ hội ra điều kiện: “Vậy em và tên nhóc họ Phạm kia cũng không thể vương vấn tình cũ.....”

Tây Tử đứng lên: “Từ một phút bọn em chia tay, em và anh ấy chẳng còn quan hệ gì nữa.....”

Nguồn: <http://diendanlequydon.com/>

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Hai đứa nhỏ này không giống trước đây, hôm nay Hồ Quân và Tây Tử vừa vào cửa bà Hồ đã có thể nhận ra. Tuy bảo rằng sau tân hôn sẽ rất vui vẻ, nhưng cảm giác trước đây giữa hai người có hơi xa lạ không giống đôi vợ chồng son, ánh mắt Hồ Quân nhìn Tây Tử thế nào cũng trông rất nín nhịn, Tây Tử thì không thèm không để ý đến Hồ Quân.

Bà Hồ cũng hiểu, cuộc hôn nhân của cả hai hoàn toàn do người lớn hai bên cưỡng quyết tác hợp, không giống với những vợ chồng tự do yêu đương, phải có thời gian thích ứng.

Bà Hồ còn rất tin tưởng, nhìn Hồ Quân như thế, cũng biết trong lòng con trai có Tây Tử. Con dâu Tây Tử này không có điểm để chê nhưng hơi lạnh lùng. Cô gái này, lạnh một ngày được, lạnh hai ngày thì thôi, lạnh lâu ngày sẽ thổi tắt lòng nhiệt tình của đàn ông, không nóng nổi nữa.

Bà Hồ vốn còn hơi lo, lúc này nhìn hai người dính vào nhau, Hồ Quân bình thường cũng rất nhiệt tình nhưng không hề giống bây giờ. Nhìn mà xem cứ ba lượt hết xát lại cọ, nói chuyện với mẹ mình mà tay cứ kéo tay nhỏ bé của vợ sờ qua sờ lại. Tây Tử hất tay ra, xích qua bên cạnh anh cũng vội vàng di chuyển theo giống như hận không thể ôm Tây Tử ngồi lên đùi mình.

Thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn vợ mình một cái, còn cười ngây ngô giống như mấy tháng qua nhìn thế nào cũng không đủ, mức độ say mê càng không phải bàn. Nhìn lại Tây Tử, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hồng hồng, trông non nớt thật dễ chịu. Bà Hồ là người từng trải, nhìn tình huống này giữa hai người, trong lòng hiểu ngay.

Không trách được hôm nay bà gọi điện thúc giục, gần năm giờ, hai người mới tới đây, không khỏi nhếch miệng, lòng thầm nhủ ngày gặp cháu không còn xa, ánh mắt thỉnh thoảng rơi trên bụng Tây Tử: “Mẹ thấy Tây Tử của chúng ta có vẻ gầy đi, công việc dạo này có mệt không?”

Tổng tham mưu Hồ ngồi bên bờ tờ báo trong tay xuống, cũng rất ân cần nhìn Tây Tử. Tây Tử lắc đầu: “Công việc rất dễ dàng, hiện giờ con đang ở tổ chống trộm cướp, trước kia nhập ngũ có phối hợp hành động với chống trộm cướp mấy lần nên cũng không xa lạ.”

“Chống trộm cướp?” Hồ Quân nhíu nhíu mày: “Lư Hán Bản bảo em vào tổ chống trộm cướp đúng không? Anh đã bảo tiệc liên hoan của em làm sao toàn các ông lớn thế chứ?”

Tây Tử hất đầu nhìn anh chăm chăm: “Em thích công việc bây giờ, không cho phép anh quấy rối.”

“Vợ, tổ chống trộm cướp vừa mệt vừa khô, còn nguy hiểm nữa. Hiện nay, bọn trộm cướp bình thường đều là những kẻ lưu manh, đến từ Tân Cương, băng đảng gây án. Nhìn em như vậy, không cần nghĩ, nhất định sẽ làm mỗi đề đám người kia đề mắt tới, bao vây, rất nguy hiểm”

Tây Tử liếc anh một cái: “Nói như anh, tổ chống trộm cướp cũng đừng làm nữa. Bởi vì sợ chết, sợ bị thương, sợ chảy máu nên cứ để bọn tội phạm nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, tất cả cảnh sát chúng ta đều sợ, dân chúng phải làm sao đây? Đây là chức vụ công việc của chúng ta, ngày quyết định tham gia nhập ngũ, em không còn sợ chảy máu, cũng không sợ chết.”

“Em không sợ, anh sợ, thật khó lắm anh mới cưới được cô vợ vừa ý như vậy, quay đầu lại vì bắt trộm mà hy sinh. Vợ nghĩ chút đi, người đàn ông của em phải làm thế nào đây, em không chỉ một mình, em còn dắt theo cả gia đình đó.”

Tây Tử nhíu mi, giọng nói chột có mấy phần nghiêm nghị: “Nhìn quốc huy trên mũ, nhìn quân hàm trên vai anh đi, dù gì thì anh cũng là một lãnh đạo, không có nguyên tắc.”

“Anh con mẹ nó mặc kệ mình có phải lãnh đạo hay không, vợ người khác ai chẳng an an ổn ổn giúp chồng dạy con, đến vợ anh lại phải xông pha làm anh hùng, em vui anh không vui.”

“Hò Quân, Tây Tử nói rất đúng, con lấy tư cách gì? Bộ cảnh sát mặc trên người mấy năm qua đều vô dụng rồi, công việc gì đều cũng cần người kiên trì, nếu năm đó Giải Phóng Quân của chúng ta ai cũng như con, cả ngày vợ con đầu gối tay ấp, đừng nói giải phóng, nói không chừng sớm trở thành nô lệ mất nước rồi. Xã hội hài hòa ổn định là cần sự kiên trì của hàng ngàn hàng vạn những cảnh sát như Tây Tử”

Mặc dù Tổng tham mưu Hồ nghiêm mặt nhưng lời nói hết sức thành khẩn. Hò Quân hừ một tiếng: “Ông già, người đừng có dạy con chính trị nữa, điều này con hiểu rõ. Để con xông pha, con sẽ không nhiều lời, mà cô vợ con da mịn thịt mềm, nếu như có gì sơ xuất, người không đau lòng, con đau.”

Tổng tham mưu Hồ bị anh chọc buồn cười, lắc đầu nói với Tây Tử: “Ba ủng hộ con, nhân lúc còn trẻ muốn làm gì thì hãy làm đi, nhưng Hò Quân cũng có câu đúng. Dù lúc nào đi nữa con phải nhớ, bây giờ con không chỉ có một mình, con là vợ của Hò Quân, chăm sóc sự nghiệp và gia đình này thế nào. Ba tin, với trí tuệ của con có thể xử lý rất tốt.”

“Dạ” Tây Tử nhanh nhẹn đồng ý. Ánh mắt mơ màng liếc Hò Quân một cái, có chút ngậy thơ hả hê. Hò Quân ai oán nhìn Thái hậu nhà anh, Thái hậu nhà anh không khỏi cười khê hai tiếng: “Được, được, khó khăn lắm mới được nghỉ hai ngày, nói mấy chuyện này làm gì, ăn cơm, ăn cơm.....”

Vợ chồng son bước ra từ nhà họ Hồ, lái xe ra khỏi khu nhà, Tây Tử không nhịn được cảm thán một câu: “Hò Quân, anh thật sự kém xa ba mình.”

Hò Quân phì cười: “Ba anh nói dễ nghe vậy thôi, mẹ anh mấy năm qua chẳng phải đều ở nhà giúp chồng dạy con ư. Năm đó Đinh Đinh không muốn nhập ngũ, chẳng phải trốn qua nước ngoài du học sao, ba anh là kẻ dối trá, chồng em mới là người thành thật.”

“Thôi đi, giả vờ, anh là ích kỷ.”

“Ích kỷ với chả không ích kỷ ! Vợ, vì anh, vì gia đình và đứa bé của chúng ta, em phải giữ mình thật tốt cho anh, toàn bộ phải vẹn toàn.....”

Tây Tử mặt đỏ bừng: “Nói nhảm gì đấy, đứa bé đào đâu ra?”

Hò Quân lái xe dừng lại bên đường, để tay trên bụng cô, nhẹ nhàng vuốt vuốt, chòm người qua hôn lên môi cô một cái: “Người đàn ông của em cố gắng gieo giống như vậy, ở đây không chừng đã có một nhóc con rồi”

Tây Tử đẩy tay anh ra: “Chúng ta vừa mới kết hôn, giờ đã muốn em bé, có phải hơi sớm không.....”

Giọng nói có chút do dự và mong đợi, rất mâu thuẫn. Tây Tử đột nhiên cảm thấy, cuộc sống của mình từ khi gặp được Hò Quân tựa như ngồi trên tàu vũ trụ đang bay thẳng về phía trước. Kết hôn sinh con, chuyện lớn như vậy, chỉ mấy tháng ngắn ngủi đã quyết định xong, kết hôn còn dễ nói, sinh con rồi cô sẽ phải thật sự cùng người đàn ông này sống cả đời. Thời gian quá ngắn, cô thực sự hiểu rõ người đàn ông này sao?

Nghĩ đến đây, Tây Tử không khỏi nghiêng đầu cẩn thận dò xét người bên cạnh, rất thân mật, quen thuộc và có chút xa lạ. Đối với Hò Quân cô luôn ở thế bị động, người này trông rất lưu manh, rất vô lại, thực tế lại vô cùng bá đạo, anh muốn làm gì nhất định phải thành công. Tây Tử cảm thấy mình tựa như con mồi bị anh nhắm trúng, vô luận cô tránh né thế nào cuối cùng vẫn bị anh nắm trong tay.

Ánh mắt người đàn ông này lần đầu nhìn cô, chính là ánh mắt hận không thể nuốt ngay cô vào bụng. Rốt cuộc cũng được như ý nguyện, liệu anh có còn đối xử tốt và quan tâm cô như vậy nữa không. Hay là nói, sau khi hứng thú mới mẻ qua đi, anh sẽ không trở lại thành tên playboy phóng đảng trước kia chứ? Cô đoán không ra, một Phạm Lý cô đã không chịu nổi, liệu Hò Quân cô có làm được?

Sự lạnh lùng thường ngày của vợ anh nay không sót lại chút gì, có chút mê man, thấp thỏm và hoài nghi, những cảm xúc cứ thay phiên trên người cô vợ anh; có chút mới mẻ, như một cô bé quá mức kiên cường, lại giống một người phụ nữ quyền rũ hơn.

Có phải phụ nữ hay không, Hò Quân rõ ràng nhất, biểu hiện trên gương mặt của cô vợ nhà anh hoàn toàn có thể trở thành báu vật. Nói trắng ra, nếu như anh là hoàng thượng ở cổ đại, cũng tình nguyện vì cô bé này nghiêng nước nghiêng thành nghiêng giang sơn. Trên người vợ anh là một tổ hợp đầy mâu thuẫn hài hòa, ngoài cứng trong mềm, nhìn ngoài trông thật cứng rắn nhưng trong lòng lại rất mềm mại.

Không nhìn gì khác, chỉ nhìn cô không nở để ba thất vọng, quyết định dứt khoát gả cho mình là có thể nhìn ra, ban đầu cô phản cảm mình đến mức hận không thể làm ngơ. Còn có tên nhóc họ Phạm kia.....

Nghĩ đến đây, Hò Quân làm như vô tình hỏi: “Hôm qua em và thằng nhóc đấy đi bệnh viện làm gì vậy?”

Tây Tử hoàn hồn: “Em gái của anh ấy bị bệnh bạch cầu, giải phẫu ghép tủy xong lại xuất hiện hiện tượng bài xích.”

Hò Quân hiểu, xuất hiện hiện tượng bài xích, tám chín phần mười sẽ không sống nổi, giống như tù nhân bị giam cầm trong ngục tù chờ xử chém. Trong lòng hết sức rối rắm, hỏi thử: “Lúc đầu sao em và tên nhóc kia lại chia tay?”

Tây Tử nghiêng đầu bình tĩnh nhìn anh một lát, đẩy cửa xe đi xuống, ánh mắt Hò Quân chợt sắc bén, việc này thể hiện điều gì? Thể hiện chuyện này có vấn đề, thể hiện vợ còn chưa quên được, thể hiện trong lòng vợ còn tên kia.

Hò Quân không thể không ghen, cũng đẩy cửa xe đi theo, một bên đường là vườn hoa nhỏ, vợ anh ngồi trên ghế cách hàng rào không xa, vỗ vỗ bên cạnh, ý bảo Hò Quân qua đây ngồi.

Hồ Quân nhanh chân chạy tới ngồi xuống mới phát hiện, sao mình nghe lời đến thế, cô vợ bảo gì làm nấy. Tây Từ vươn tay lên, tay của cô rất đẹp, bàn tay thon dài, ngón tay mảnh khảnh, không nhìn vết chai trên bàn tay, mu bàn tay trông rất đẹp. Hồ Quân không hề nhìn bàn tay nhỏ bé xinh đẹp của vợ, ánh mắt lại lạc đến ngón áp út của cô, trên ngón vô danh là chiếc nhẫn cưới lấp la lấp lánh dưới ánh đèn đường, rơi ra một vết sáng chói.

Hồ Quân có chút giật mình, là chiếc nhẫn cưới do anh cố ý đặt, 1.16 carat, không phải vì kim cương, mà vì chất gỗ của nó. Hồ Quân rất truyền thống, bây giờ nghĩ lại, có lẽ vào một giây kết hôn kia, anh đã muốn biến nó thành thật, tất cả mọi chuyện đều kích động mà chuẩn bị.

Hoặc có lẽ sớm hơn nữa, vào buổi tối mà anh gặp mặt vợ anh, anh đã nghiêm túc muốn lấy cô bé xấu tính miệng điều này về nhà. Nhưng chiếc nhẫn kim cương này vợ anh mang đúng hôm làm lễ, sau đó cũng không thấy cô mang nữa. Bây giờ cô đeo lên, có phải thể hiện cô cũng nghiêm túc muốn sống cùng anh hay không.....

Tây Từ nghiêng đầu quét mắt nhìn anh một cái, không nói gì, chỉ mím môi, Hồ Quân khề thờ dài, trông chờ vợ anh nói lời ngon tiếng ngọt thật không dễ dàng.

Hồ Quân vươn tay mình ra, cùng Tây Từ mười ngón đan xen:

“Tây Từ, có lẽ vào giây phút cưới em, anh đã quyết định nghiêm túc. Anh biết em chán ghét quá khứ của anh, nhưng lúc ấy anh vẫn chưa biết em, không biết em sẽ là người vợ đời này anh muốn cưới. Nếu anh biết anh bảo đảm sẽ giữ gìn thân xử nam đến bây giờ, chết ghen cũng không cho người khác. Thế nên, vợ à, em phải tin tưởng người đàn ông của mình, tin tưởng chúng ta có thể bên nhau cả đời như thế.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

"Suốt đời suốt kiếp....." Hồ Quân nói ra mấy chữ này, xác thực đánh trúng điểm yếu của Tây Từ. Phụ nữ dù có kiên cường cũng đều hướng tới suốt đời suốt kiếp, ai cũng không ngoại lệ, huống chi Tây Từ.....

Ánh sáng đèn đường mờ mịt cùng với đám mây ngũ sắc mập mờ trên đường, xen lẫn nhau chiếu lên gương mặt Hồ Quân, ánh sáng khắc họa hình dáng anh rõ ràng khác thường. Người đàn ông này thực sự rất tự nhiên, mặc dù giọng điệu vẫn như cũ có vài phần trêu chọc theo thói quen nhưng Tây Từ tin tưởng, mấy câu nói đó xuất phát từ nội tâm anh, anh thật sự muốn cùng mình suốt đời suốt kiếp.

Hồ Quân nhẹ nhàng nở nụ cười: "Cô bé ngốc....."

Tay nâng mặt cô, cúi đầu, một nụ hôn rơi xuống. Nụ hôn của anh rất nhẹ, cực kỳ triền miên, khác hoàn toàn đêm qua khiến Tây Từ cảm giác bản thân giống như một món đồ dễ vỡ, anh hết sức cẩn thận quý trọng.

Tây Từ không kim lòng được đưa tay vòng quanh cổ anh, cô vòng tay rất chặt, môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, vụng về đáp lại anh.... Lần đầu tiên Hồ Quân hôn Tây Từ, lúc đó cô cũng chỉ bị động tiếp nhận, tối hôm qua mặc dù phối hợp, nhưng việc này cần kỹ xảo và linh cảm gì đó. Mà Tây Từ lúc này, đột nhiên giống như, mặc dù còn có vài phần vụng về, loại vụng về này đúng là khiến đàn ông động lòng.

Hai người hôn kéo dài không dứt, không biết qua bao lâu, Hồ Quân mới buông Tây Từ ra, môi rời khỏi, trán vẫn dán lên trán Tây Từ như cũ. Môi cô hơi hồng hồng sưng lên, nước bóng trong suốt, nhìn qua rất ngon miệng. Mà khuôn mặt của cô còn đỏ bừng, dưới ánh đèn nhuộm càng trở nên vàng quuyến rừ hiếm thấy, cực kỳ mê người.

Người khác Hồ Quân không biết, nhưng cô bé này hiện tại bộ dáng nhỏ nhắn, thực sự mê hoặc chết Hồ Quân. Hồ Quân giật mình cảm thấy, bản thân ba mươi năm nay, dường như đều sống uổng phí, qua lại với nhiều phụ nữ như vậy, tới cuối cùng, xem ra đều không bằng một sợi tóc của cô bé này.

Hồ Quân yêu thích không buông tay lại hôn cô vài cái: "Về nhà đi!" tiếng của anh trầm thấp, rõ ràng mang theo dấu vết tình cảm mãnh liệt. Tây Từ nghe thấy mặt càng hồng, càng nóng hơn. Cô đẩy anh ra, sờ sờ mặt đứng lên, bước nhanh tới xe đậu ven đường, mở cửa lên xe, một loạt động tác huấn luyện nghiêm chỉnh.

Hồ Quân ngạc nhiên nửa ngày, cúi đầu bật cười. Hồ Quân chậm rãi đứng lên, đi đến, lên xe, nghiêng đầu nhìn bà xã của anh, quả nhiên, cô gái bé nhỏ nghiêng đầu nhìn cửa sổ, anh lên xe, cô ấy không quay đầu lấy một lần, tự lừa dối mình khá đáng yêu.

Không biết, cửa kính xe thủy tinh sớm chiếu lên gương mặt đỏ rực của cô rất rõ ràng. Hồ Quân cười nhẹ hai tiếng, giúp cô thắt dây an toàn, môi lướt qua chiếc cổ non mềm của bà xã nhà mình lại không nhận được cắn một cái.

Tây Từ đẩy bà vai anh: "Sắc lang..."

Hồ Quân vui vẻ: "Trước mặt bà xã của mình, anh vẫn là sắc lang!" nói xong, cúi đầu để sát bên tai Tây Từ nhỏ giọng nói: "Hôm qua trong phòng vệ sinh, vẫn là chính em phóng túng....."

Anh chưa nói dứt lời, Tây Tử khẽ vươn tay che miệng của anh: "Anh lại nói bậy....."

Hồ Quân chỉ um hai tiếng, vội vã giờ hai tay lên cầu xin tha thứ, Tây Tử buông tay anh ra, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng chỉ tay về phía trước: "Mau lên, lái xe về nhà!"

"Được thôi! Tiểu nhân xin tuân theo chỉ đạo!" Dáng vẻ lăm điều, Tây Tử không khỏi nở nụ cười hi hi.

Vui vẻ là được, Hồ Quân không yêu cầu cao. Anh phát hiện chỉ cần bà xã nhà mình vui, trong lòng anh cũng giống như nở hoa thật đẹp không nói ra.

Khởi động khởi động xe, bỗng nhiên Hồ Quân nhìn ghế dựa hàng rào bên đường, nở nụ cười: "Bà xã, em xem chúng ta có nên mang ghế dựa này về làm kỷ niệm hay không. Cuối cùng anh cũng nhận thấy vừa rồi hình như là nụ hôn đầu tiên của hai chúng ta."

Tây Tử liếc mắt nhìn anh, tức giận chầm chọc: "Nụ hôn đầu? Vậy có lẽ nụ hôn đầu của anh cũng phải xấp xỉ một nghìn cái!" Vào cửa Tây Tử theo thói quen đi đến phòng mình, đóng cửa lại, Hồ Quân không khỏi dờ khóc dờ cười, hôm qua và hôm nay đều là chơi đùa, cũng đã như vậy, còn muốn phân giường ngủ với anh, không có cửa đâu.

Kỳ thực Tây Tử không phải cố ý, là thói quen, vào phòng, một bên cởi quần áo, một bên đi tới phòng vệ sinh, đi đến cửa phòng vệ sinh, quần áo cũng gần cởi hết, vịn nước kéo rèm tắm, nước ấm vừa rơi xuống trên người, soàn soạt một tiếng, rèm bị kéo ra, Tây Tử theo bản năng bảo vệ ngực mình.

Trái lại Hồ Quân không nghĩ tới, vợ anh gọn gàng chỉnh tề, anh theo sát phía sau đi vào, vợ anh đã nhắm bóng, Hồ Quân vừa mới được trải nghiệm, nào ngăn được vợ anh hấp dẫn trực tiếp như vậy, dù sao hiện tại là danh chính ngôn thuận, kìm nén không có lợi cho bản thân.

Tây Tử vừa mới phục hồi tinh thần, đã bị Hồ Quân vác lên vai, Tây Tử a một tiếng hồn hên quát: "Hồ Quân, anh làm gì? Em còn chưa tắm đâu?"

"Tắm rửa cái gì, trước tiên làm xong chính sự đã, chồng em sẽ giúp em tắm rửa....."

Hồ Quân rất không thích phòng này, mấy buổi tối, anh ở ngay ngoài cửa, hận không thể đập cửa, đến mức xoay quanh năm tích góp sáu chịu đựng. Vợ anh ở ngay trong nhà ngáy o o, hiện giờ khó khăn lắm mới chỉnh đốn cho việc này trở thành sự thật, về sau phải khóa phòng này lại, quá cản trở vợ chồng anh hòa hợp, không thuận tiện cho việc bồi dưỡng tình cảm nồng nàn và sinh hoạt hài hòa.

Hồ Quân khiêng vợ mình ra cửa, đóng cửa, khóa lại, trực tiếp đi vào phòng ngủ chính, đặt vợ lên giường. Không đợi Tây Tử đứng lên Hồ Quân đã đè ép xuống, cởi cúc áo, gỡ dây lưng, hết sức nhanh nhẹn, chưa đến một phút đồng hồ trên người đã trống trơn rồi.

Tây Tử khá tức giận, nửa người dưới của tên khốn này đúng là động vật, vừa vào cửa sẽ không làm chuyện gì khác. Tây Tử đưa tay đẩy mặt anh ra, Hồ Quân khẽ ngăn cản, tiện thể túm chặt tay Tây Tử, Tây Tử nằm ngửa thành tư thế nằm úp sấp.

Hồ Quân cười hắc hắc, nhanh chóng dán người lên lưng vợ anh, để sát lỗ tai cô thấp giọng xấu xa nói: "Chồng đã hiểu, thì ra bà xã của anh thích tư thế từ phía sau....."

Tây Tử thật không nghĩ tới, Hồ Quân tóm cô đến, cô không phòng bị lại bị anh chiếm tiện nghi, lòng hiếu thắng trỗi dậy, hai tay nhanh chóng vòng chặt, vòng tay tới dưới nách Hồ Quân, hơi dùng sức.....

Vừa rồi Hồ Quân chính là thuận thế mà làm, đúng là tình thú, vậy mà vợ anh đánh thật. Lực đạo này, góc độ này, hoàn hảo gây khó dễ đứng chỗ. Hồ Quân ai ôi một tiếng, anh đã bị cô dâu của mình trực tiếp đập ngã văng xa xa. Hồ Quân nằm trên đất hừ hừ, trong lòng không ngừng thấy may mắn, may mà thảm trong nhà rất dày, nếu không thì lần này không chừng thất lưng của anh cũng biến thành hai đoạn rồi.

Cô bé này thật không biết chừng mực, Hồ Quân tức giận, người nói hai vợ chồng trên giường là tình thú, ác như vậy sao. Giỏi lắm, đối xử giống như gặp phải kẻ bất cộc, trong đầu tức giận, đơn giản là nằm bất động trên mặt đất.

Tây Tử chỉ hơi giận, như mà chung quy vẫn là do anh bỏ nhào tới, động tác vừa rồi cũng là làm theo bản năng, không nghĩ tới thực sự đá văng Hồ Quân ra ngoài. Nhìn Hồ Quân đánh nhau cùng với Phạm Lý, thân thủ người này không được tốt. Dù sao cũng chỉ được rèn luyện sơ sài, còn có tuổi tác, nói như thế nào cũng đã hơn ba mươi, mà tay chân thật không giống với năm hai mươi, lần này ngã văng xa ra ngoài, thực sự sợ anh.....

Hơn nữa hiện tại anh có vẻ như vẫn nằm một chỗ không nhúc nhích, Tây Tử đi đến ngồi xuống, muốn nhìn kỹ xem có phải Hồ Quân giả vờ không. Nhưng liếc mắt một cái không khỏi đỏ mặt quay đầu đi. Hai người là vợ chồng thân mật, nhưng thực sự cô chưa từng thấy qua dáng vẻ Hồ Quân như vậy. Anh nằm thẳng tắp trên mặt đất, không chỉ là trần truồng, ở giữa còn có một cây cột chống trời, Tây Tử muốn không chú ý cũng khó mà làm được.

"Hồ Quân, anh không sao chứ? Hồ Quân....."

Tây Tử xoay mặt gọi hai tiếng, Hồ Quân bên kia giống như chết, vẫn không nhúc nhích, từ đầu đến cuối không hề mở miệng. Tây Tử hơi lưỡng lự, kéo chăn đơn vẩy quanh người, xuống giường, từ từ đi đến. Lần này đá văng thật sự rất xa, đến sát cửa sổ bên này, Hồ Quân nằm ngay phía dưới bức rèm cửa sổ, trong phòng không bật đèn, cũng không tối lắm. Bức rèm nặng nề bên trong không được kéo lên, ngay cả bên ngoài là một lớp rèm lụa trắng mỏng.

Tây Tử đi đến, cúi đầu nhìn lướt qua, Hồ Quân nhắm mắt. Tây Tử rất rõ lần này cho dù có chút nặng tay, cũng không đến mức ngã chết anh, bởi vậy, người này khẳng định là giả vờ. Tây Tử nhắc chân đá anh hai cái: "Hồ Quân, anh không đứng dậy sao? Anh còn không đứng dậy thì em đi đây....."

Hồ Quân khẽ mở mắt ra, tức giận liếc cô một cái rồi lại nhắm mắt: "Ai u, eo của anh, bà xã, em thật không có một chút tình cảm nào! Chúng ta là vợ chồng, không phải kẻ thù, em phải ra tay với anh nặng như vậy sao?"

Tây Tử vô tội trừng mắt nhìn anh: "Ai bảo anh vừa đến là làm chuyện đó."

Hồ Quân xích một tiếng cười vui vẻ: "Anh vừa mới kết hôn, như vậy mới là bình thường. Chẳng lẽ em muốn gả cho một người liệt dương, không thể phát tiết mới thoải mái sao. Bà xã, anh đau lưng, đập thật tàn nhẫn, em đỡ anh dậy! Yên tâm đi! Em làm một trận như vậy, ông xa em tối nay có muốn cũng không được, phải nghỉ ngơi lấy lại sức!"

Trong lòng Tây Tử cảm thấy áy náy, một tay túm chăn đơn trước ngực, cúi người, dùng một tay kia đỡ anh, mới vừa cúi người, đã bị Hồ Quân ôm lấy, nghiêng người, bị anh đặt ở dưới thân.....

Hồ Quân ba chân bốn cẳng, đem chăn đơn trên người vợ ra, vứt sang một bên với tay không tới, nắm chặt hai cánh tay của cô vợ, nâng lên, giương cao, kéo dây lưng của chính mình rồi ném thật mạnh.

Tây Tử vùng vẫy vài cái: "Hồ Quân anh điên rồi, anh buông ra, anh thả ra, hu hu hu....."

Phía dưới bị Hồ Quân trực tiếp chặn ‘miệng’ rộng, gập chân, công kích, thẳng tiến.....Một loạt động tác nhanh nhẹn dị thường, căn bản không cho Tây Tử thời gian phản kháng, trực tiếp đem cô trôi dạt vào trong biển tình cảm mãnh liệt.....

Thở gấp không đồng đều, thở dài rên rĩ bay bổng mơ hồ, còn có tiếng kêu chột cao chột thấp, xen kẽ lời nói âu yếm trầm thấp, tâm hồn hòa làm một, đây là tình ý động lòng người, vui vẻ cực hạn. Tất cả nam nữ phạm tục đều không bỏ được dục vọng, tình sinh dục, vì ham muốn tình, lại vì tình đến yêu, những thứ này nam nữ đều đã từng trải qua mới tính là tu thành chính quả. Quả đây chính là tình yêu, có thể làm cho người không rời bỏ tình yêu suốt đời suốt kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Trong ngoài hòa thuận với vợ, cuộc sống gia đình của Hồ Quân tạm ổn, không cần có quá nhiều tư vị. Dù thế nào đi chăng nữa Hồ Quân cũng cảm thấy vợ mình đáng yêu, thật lạ, hận không thể mỗi ngày ở trên người vợ không biết chán.

Hồ Quân không để ý người khác thấy thế nào, bất kể chỗ nào vừa nhìn thấy Tây Tử liền giống như ong thấy mật phải đến gần, vây quanh Tây Tử, ôm ôm, hôn, gặm, không biết chán. Da mặt Tây Tử lại mỏng, hai vợ chồng cùng cười ngửa trên đường, một là một hai là hai, anh đi đường anh, tôi đi đường tôi, đừng nói là ôm, ngay cả nắm tay cũng khó chịu.

Trước kia lúc hai người có khoảng cách với nhau, Hồ Quân quán quýt giả chuyện vợ chồng, coi như có quy củ. Hiện giờ nơi này bên ngoài trên dưới, từ đầu tới chân của vợ đều bị Hồ Quân trêu chọc vô số lần, biến Tây Tử thành một phần của bản thân mình, hận không thể thu nhỏ nhất vào trong túi mỗi ngày đều mang theo, để anh giữ lấy không xa rồi là đã rất khó khăn rồi.

Tình tình hai vợ chồng hoàn toàn trái ngược, thật sự gây ra không ít trò cười, sau cùng hai người làm hòa, ra cửa vẫn hết sức quy củ. Tây Tử nói: Dù sao chúng ta cũng là cảnh sát nhân dân, đồng phục cảnh sát mặc trên người, không thể sánh với vợ chồng bình thường, ôm ôm ấp ấp rất khó coi, có chuyện gì vào cửa rồi nói.

Lúc ấy Hồ Quân rất vui vẻ, nói ra, vợ anh thật sự là một cô bé kín tiếng, phải nói là không có nhiều kinh nghiệm nhưng thật sự rất biết hưởng thụ. Quan trọng nhất là, cô bé kia rất thật lòng, sáng khoái liền sáng khoái, thoải mái liền thoải mái, không giống với hầu hết phụ nữ, rõ ràng thích thế nào cũng phải làm trái ngược. Đương nhiên cô đá chồng cũng rất giỏi, nhưng anh thích Tây Tử như vậy, thẳng thắn đáng yêu mà còn rất phù hợp.

Vào phòng là thế giới riêng của hai người, so với Tây Tử ở bên ngoài dường như là hai người. Đàn ông mơ tưởng cái gì? Đàn ông mơ tưởng không phải là cưới được một người vợ, vào được phòng bếp, ra cửa là phu nhân, vào cửa là người vợ phóng đảng, vợ nhà anh đích xác làm được.

Diệp Trì nói anh hoàn toàn là người tình trong mắt sẽ là Tây Thi. Nói thật, vợ nhà anh không giống với phụ nữ bình thường, nhưng nhìn thật ra so với Quyên từ vẫn còn không dễ chọc. Diệp Trì nhà người ta có phong độ, có điều cốt giữ không thể trực tiếp nói với Hồ Quân, vợ của nhà cậu là người đàn bà đánh đá.

Nào biết Hồ Quân nghe có chọn lọc, nói đến trong lỗ tai Hồ Quân toàn bộ cộng lại mọi mặt đều tốt, cảm thấy vợ anh chỗ nào cũng tốt. Diệp Trì há hốc mồm, chờ Hồ Quân đi Diệp Trì không khỏi lắc đầu bật cười, trong lòng thầm nói Hồ Quân không biết lúc cậu ta nhìn vợ mà cảm thấy chỗ nào cũng tốt, vậy thì cậu ta mắc bẫy rồi, đời này cũng không chạy thoát được. Nhớ lại ngày đó, anh cũng như vậy.....

Hồ Quân đi xuống lầu, cúi đầu nhìn xem đồng hồ, đã chín giờ tối, vợ anh ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi. Phải nói rằng Hồ Quân chỉ giận Tây Tử một điều duy nhất đó chính là công tác của cô. Không biết cô bé kia thật sự nhiệt tình yêu nghề cảnh sát hay là thế nào, nhiệt tình công tác, giống như Bát Lộ Quân kêu gọi cách mạng, dốc lòng hăng hái tiến lên, thế nào cũng phải trở thành anh hùng liệt sĩ không thể ngăn lại.

Đảm bảo an toàn là điều kiện trước tiên để làm một anh hùng, anh miễn cưỡng ủng hộ, liệt sĩ thì miễn. Nhưng Hồ Quân cũng biết, vợ anh tính tính mềm dẻo, mà thực sự còn khác biệt với những phụ nữ bình thường, trong lòng luôn có giấc mộng bảo vệ quốc gia giống ông nội nhà anh. Nếu Tây Từ sinh ra sớm hơn năm mươi năm, nói vui không biết sẽ là người như thế nào, nếu có sinh ra sớm hơn năm mươi năm, vợ anh không có thì anh cũng không vui lòng.

Trước kia so với mấy người Diệp Tri, Hồ Quân vẫn cảm thấy bản thân mình có rất nhiều người theo đuổi, ít nhất là cảnh sát nhân dân đi trên đường cũng có không ít người bám theo, không giống như mấy người này, chỉ biết hù dọa. Nhưng hôm nay so sánh với vợ anh, Hồ Quân cảm thấy mình thật ích kỉ, bà xã, con cái, lò sưởi đầu giường, đời này sung túc. Đương nhiên, điều kiện đầu tiên là cô vợ Tây Từ nhà anh, đứa nhỏ Tây Từ sinh cho anh là một thằng bé mập mạp hay là một bé gái nhỏ nhắn đây.

Nghĩ đến con trai con gái, Hồ Quân không tự chủ được lại bắt đầu nhớ đến vợ mình. Bốn giờ chiều hôm nay Tây Từ gọi điện thoại đến cho anh, nói rằng quơ rằng buổi tối có hành động, nói là theo dõi đã giăng bẫy thành viên một băng nhóm trộm cướp, buổi tối hôm nay hành động vây quét, không biết chừng nào mới xong, bảo anh đừng chờ cô.

Nói không nhiều lắm, nhưng rốt cuộc cũng là do anh - ba ra lệnh năm thuyết phục vừa dỗ dành vừa lừa gạt vợ anh cũng đồng ý chủ động báo cáo hành tung với anh. Nhưng báo cáo rồi thì sao, Hồ Quân lại càng thêm lo lắng. Vợ anh chưa về, chỗ nào anh cũng không muốn đi, ngay cả đại viện cũng không muốn về, cả người mệt mỏi giống như bị bệnh tương tư. Lúc này mới thấy một ngày rất lâu, mấy giờ không gặp trong lòng liền cảm thấy trống rỗng, lên không được xuống cũng không xong vô cùng khó chịu.

Hồ Quân cầm điện thoại mở ra hồi lâu, nhìn xem tin nhắn, trái lại có mấy tin chưa đọc đều là đồ bỏ đi. Vợ anh không gọi điện thoại, tin nhắn cũng không có. Hồ Quân đứng lên, đi đi lại lại vài lần, dứt khoát cầm chìa khóa xe, thay giày đi ra cửa.

Lái xe rời tiểu khu, trực tiếp đi tới đội mười bảy bên kia. Đại đội mười bảy nằm trong một góc con phố nhỏ, đội vợ anh. Nói đến chuyện này Hồ Quân không được hải lòng cho lắm, ngay cả anh nhiều người cũng không nhận ra, đến nơi này đội một lát còn phải che đậy. Rõ ràng có giấy chứng nhận vợ chồng vậy mà lại giống như đối gian phụ dân phụ vùng trộm yêu đương, chỉ còn thiếu mỗi ám hiệu.

Nhưng mà trước đó vợ anh đã nghiêm túc cảnh báo, không được để thân phận của anh bị bại lộ, nếu không thì, buổi tối cô ấy qua phòng khách ngủ. Chiều này là chiều mới nhất bà xã nhà anh phát minh ra, chiều này tuy cũ nhưng áp dụng trên người Hồ Quân rất có tác dụng.

Nói không có tiền đồ nghĩa là hiện giờ Hồ Quân không thể tách rời khỏi vợ trong một lúc. Ban ngày mỗi người có công việc không có cách nào khác, đến buổi tối lại không để cho anh ôm vợ ngủ, quá không nhân đạo đi. Bởi vậy, bà xã nhà anh nắm anh được bảy phần, bảo anh làm gì anh còn nghe lời hơn cả con trai.

Hồ Quân ần núp ở chỗ này, nhìn chằm chằm cửa đại đội mười bảy ở phía xa, có phần phiền não, rút một điếu thuốc đưa lên miệng hút, rít hai cái thì dập lửa, nhìn đồng hồ là mười giờ, mở cửa sổ cho bay mùi, vợ anh không thích mùi thuốc lá, thoáng thoáng thôi cũng đã nhúm mày.

Cô bé có quá nhiều tật xấu, nhưng anh vui mừng khi được cưng chiều cô, cam tâm tình nguyện nuông chiều như thế. Trước kia nhìn thấy Tà Hoành và Diệp Tri như vậy, anh cảm thấy hơi chán ghét, hiện giờ đến lượt bản thân mình, anh cảm thấy cưng chiều thế nào cũng không phiền.

Hồ Quân cầm điện thoại cân nhắc suy nghĩ, nếu như gọi đến điện thoại kết nối, phá hủy hành động của vợ anh, thì có hậu quả gì.....Do dự lại do dự để điện thoại di động xuống, nhìn phía trước cả tiếng đồng hồ, từ mười giờ đến mười một giờ, đẩy cửa xuống xe, lại châm thuốc, điếu thuốc này còn chưa đưa lên miệng, điện thoại của anh vang lên.

Hồ Quân ném thuốc lá, nhanh tay nhận điện thoại: "Bà xã....."

Nói chưa xong, bên kia điện thoại truyền đến một thanh âm xa lạ: "Chào anh, tôi là cấp trên của Tây Từ, tôi là Trương Hải, Tây Từ bị thương....."

Hồ Quân cảm giác trong lòng trong lòng "đông" một phen, trong ngực như bị một tảng đá làm vỡ, cũng không còn rảnh rỗi nghe đối phương nói cái gì khác, trực tiếp cắt ngang: "Ở đâu?"

Hồ Quân hỏi một câu khiến cho đối phương sững sờ, Hồ Quân lên xe, gạt tay cầm, khởi động, quát to một tiếng vào điện thoại: "Vợ tôi, cô ấy đang ở đâu?"

"Ách, bệnh viện công an....."

Trương Hải ngừng một lúc, trả lời theo bản năng. Vừa nói xong, đầu dây bên kia đã truyền tới âm thanh tút tút.

Hành động hôm nay là kế hoạch đã lâu, mạng lưới bố trí mất gần nửa năm, băng nhóm trộm cướp này rất lâu cá, thủ lĩnh có đầu óc, trong tay có cả một đường dây liên lạc. Những tên ăn trộm như thế thật sự không thể coi là nhóm người quan trọng, nhưng cũng được xem là đánh du kích vòng ngoài.

Băng nhóm này chủ yếu là trộm cướp đột nhập các hộ gia đình, một năm nhắm vào mấy món như vậy, làm xong thì nghỉ ngơi, còn lại chỉ điểm thuộc hạ trộm những khoản vặt vãnh. Sở dĩ bọn chúng có thể đụng tới Trương Hải bọn họ cũng là bởi vì tháng trước xảy ra vụ án cướp của giết người.

Ngay tại khu vực trực thuộc nội thành, kẻ trộm phát hiện bị bao vây, người mất của là một người đàn ông hai bảy hai mươi tám tuổi, tính tính nóng nảy, bắt lấy kẻ trộm, hành hung ngay trên đường quốc lộ. Tên trộm bị đánh đến mức nóng nảy lấy dao găm ra đâm người đàn ông hai nhất dao dưới xương sườn, đưa cấp cứu đúng lúc mới bảo toàn được tính mạng, có lẽ vì tìm kiếm tên trộm đó mới lần ra băng nhóm trộm cướp đứng sau.

Trải qua điều tra, suy đoán ban đầu, vài năm trở lại đây mới nổi lên một vụ trộm cướp đã thương người. Vì có liên quan đến băng nhóm này, lần ra đầu mối, trái lại tổ chức đều rất hưng phấn. Đó là một án giết người lớn, nếu tổ bọn họ lại phá được án và bắt giam, có thể tăng thể diện, tiếp theo lại là vinh quang, xóa sạch băng nhóm này, có thể tính là loại bỏ một tai họa ngầm.

Bởi vì hành động này cực kỳ bất ngờ, nằm vùng đến mười giờ mới thấy hai bên trao đổi tang chứng. Băng nhóm này rất có quy tắc, có thể thấy được thủ lĩnh không phải là người bình thường, một ngôi nhà mái bằng nằm tại ngoại ô thành phố, một ngôi nhà được cho thuê không lớn lắm. Đoán chừng thời gian đã đến, Trương Hải ra lệnh điều thêm người của tổ đến hỗ trợ cảnh sát Tiểu Vũ, trực tiếp xông vào, nhân chứng vật chứng đều thu được.

Nhưng tên thủ lĩnh kia chạy đến cửa sổ phía sau, sau căn phòng là khu rừng, không tính là tươi tốt, thưa thớt, tính ẩn nấp không cao. Tây Tử cùng hai người tổ hỗ trợ trực tiếp đuổi theo, nghe thấy tiếng súng, Trương Hải liền biết có chuyện không tốt.

Bọn họ không nghĩ tới băng nhóm trộm cướp có súng, trong tình hình đuôi bị trúng đạn, Tây Tử vẫn đem tên thủ lĩnh bỏ nhào trên mặt đất. Trương Hải cũng không thể không bội phục trong lòng, nhìn đuôi Tây Tử máu chảy ào ào đã hoảng sợ thay cô, gọi xe cứu thương, đưa cô tới bệnh viện, vội vàng hành động trở về, ngay sau đó báo cho người nhà.

Tây Tử chảy mồ hôi dọc số điện thoại này liền bị đẩy vào phòng phẫu thuật. Trương Hải gọi điện bị một tiếng 'vợ' của Hồ Quân làm cho mơ hồ, chờ đến lúc nhìn thấy hành lang bên kia có người vội vàng chạy tới, Trương Hải bỗng nhiên có cảm giác như có tám người treo lên đầu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Nếu đầu Trương Hải có tám người treo lên thì đầu Lưu Hán Bản cũng phải có mười sáu người. Mặc dù lần này Lưu Hán Bản không đích thân dẫn đội thì cũng ở lại trong đội chờ tin tức tốt. Tin tức tốt cũng có mà tin tức không tốt cũng tới cùng lúc, thật ra thì cũng không thể coi toàn bộ mọi chuyện là chuyện xấu.

Nói đến cô gái Tây Tử này Lưu Hán Bản đã để ý quan sát mấy ngày nay, ông hết sức hài lòng với quyết định ban đầu của mình. Đừng thấy tay chân nhỏ bé, người trắng nõn nhưng bắt phải tên trộm cũng rất linh hoạt, dứt khoát không hề đồ. Hơn nữa cô cũng không thuộc về kiểu cán bộ yếu ớt chỉ chờ cơ hội nịnh nọt tranh công.

Nói thế nào thì Lưu Hán Bản nhìn Tây Tử vẫn có cảm giác khá hiểu nhau. Chưa cần nói đến cảm giác, hiện nay trong xã hội những cô gái như vậy không còn nhiều.

Trương Hải ngồi ở trong tổ chống trộm cấp cũng khá nhiều năm, coi như cũng là người có thành tích, sang năm có thể được thăng chức, không được là đội phó thì cũng được phân vào ban hình sự, trái lại tổ chống trộm cấp giống như rắn mất đầu.

Mấy người bên dưới nói thế nào cũng không chọn nổi một người nào. Tổ chống trộm cấp nói đơn giản thực ra công việc nội bộ khá phức tạp. Chuyện này Trương Hải khá kén chọn, người ngoài khó có thể thấy được tổ chống trộm cấp thừa nhận, có thể trợ giúp, còn phải có bản lĩnh. Nói trắng ra là phải khiến người khác phục tùng, cho nên chức tổ trưởng này cũng không dễ làm.

Mặc dù Tây Tử vừa tới nhưng cũng không phải không có bản lĩnh, tuy thời gian chưa lâu nhưng cũng khiến nhiều người nể phục trong lòng. Muốn trình độ có trình độ học vấn, muốn lai lịch cá nhân có lai lịch cá nhân, chỉ cần rèn luyện thêm một năm thì cái chức tổ trưởng tổ chống trộm cấp không thành vấn đề. Hơn nữa vừa lập được công cũng có thể trở thành cơ sở để sang năm thăng chức. Cho nên nói đây là chuyện xấu vẫn còn có mặt tốt, không ảnh hưởng đến tính mạng, chảy máu cũng không là gì.

Hắn nghĩ rất hay nhưng lại không nghĩ tới lần này đã chọc phải tổ ong vò vẽ. Tây Tử chảy một vài giọt máu không là gì có thể cần phải để ý. Nhìn xem Hồ Quân là người nghiêm túc, bình thường anh hận không thể đếm tóc vợ anh, bây giờ trên đùi chợt xuất hiện vết thương, lòng anh đau chết.

Nếu Hồ Quân đau sẽ lôi thẳng một người gánh lấy trách nhiệm, người này đúng là Lưu Hán Bản không thể chạy được.

Là lãnh đạo đứng đầu trực thuộc Lưu Hán Bản chạy tới bệnh viện trước, trước đó một lúc Hồ Quân đã đến tầng phẫu thuật, Lưu Hán Bản cũng vừa tới, hai người một trước một sau.

Trán Hồ Quân lấm tấm mồ hôi không biết là nóng hay lạnh, trong lòng lo lắng, co lại như đang có bầy, tám sợi dây nhỏ đang buộc lên.

Tuy nói Hồ Quân nhậm chức ở trong cục quản lý nhưng vị trí trong cục quản lý rảnh rỗi, nếu không phải là chuyện quan trọng sẽ không biết chuyện trong cục công an. Làm nhiệm vụ, vậy quét sao có thể để bị thương, huống gì lại là chuyện ăn trộm! Chính là phần tử trộm cắp có cố gắng đến mấy cũng khó có thể làm vợ anh bị thương.

Thực chất anh đã từng trải nghiệm qua vợ anh, chuyện trên giường không nói, nói riêng về bản lĩnh mấy tên cầm đầu có muốn cũng không đến gần được. Cho dù có đến gần, trong tay có dao găm đã thương người cũng chỉ là vết thương nhỏ. Về chuyện này có thể lớn đến mức nào mà phải chuyển đến tầng phẫu thuật.

Đưa đến chỗ này chứng tỏ vết thương không nhỏ. Vì vậy khi Hồ Quân biết được tầng lầu thì đầu như phát nổ. Phòng phẫu thuật ở tầng ba, không có thời gian chờ thang máy lập tức chạy cầu thang bộ lên. Đến lúc lên đó nhìn thấy ba chữ phòng phẫu thuật, Hồ Quân hết sức bình tĩnh, bình tĩnh xoay người đối mặt với ba người vừa nhìn thấy anh đã đứng lên.

Một người đàn ông trung niên đứng đầu khá quen mặt đang sững sờ nhìn anh, khá ngây ngốc. Hồ Quân còn chưa nghĩ ra hắn đã xuất hiện ngay lập tức. Trương Hải cũng không hoàn toàn ngây người: “Hồ... Hồ cục...”

Không cùng một đơn vị nhưng cũng là một hệ thống, bình thường có ngày hội, lễ tết gì trong cục cũng mở hội nghị cùng một chỗ. Trương Hải đã tham gia mấy lần nên hắn dĩ nhiên biết cục phó Hồ trẻ tuổi này. Hắn chưa từng nói chuyện cùng, không phải do người ta công chức cao ngạo mà Trương Hải hẳn thật sự không đủ trình độ tư cách.

Hồ Quân khẽ cau mày chỉ ngón tay vào cửa phòng phẫu thuật: “Tây Tử ở trong?”

Trương Hải gật đầu. Hồ Quân quay người đi, trực tiếp đẩy cửa đi vào lại bị cô y tá nhỏ ngăn cản: “Anh là ai? Anh không biết là đang phẫu thuật sao? Xong vào làm gì?”

Hồ Quân không mặc cảnh phục, hơn nữa cho dù anh có mặc cảnh phục thì y tá nhỏ cũng có thể đuổi anh... Anh gây trở ngại cho công việc của người ta, chỉ chi bên ngoài: “Người nhà chờ ở bên ngoài.”

Lông mày Hồ Quân dựng đứng: “Cái gì bên ngoài? Vợ tôi còn đang nằm bên trong? Tôi phải đi vào...” Đưa tay gỡ tay cô y tá nhỏ đang kéo anh, xông thẳng vào.

Cô y tá nhỏ chưa gặp phải người nào không nói lý lẽ như vậy. Hồ Quân đi vào liếc thấy vợ anh đang nằm trên giường phẫu thuật, đèn sáng trưng, bấp bệ có vết máu chảy loang lổ, suýt chút nữa nước mắt đã rơi xuống...

Đinh! Bác sĩ đã lấy ra được một viên đạn từ chỗ vết máu đặt lên chiếc khay y tá đưa lên. Tây Tử hơi quay mặt đứng lúc nhìn thấy Hồ Quân xông vào, khuôn mặt nhỏ trắng bệch không còn tí máu, không biết là do bị thương hay còn sợ...

Tây Tử bị gây tê nửa người, thật ra ngoài vết thương trên đùi thì không còn cái gì khác. Lúc cô được đưa vào phòng phẫu thuật Trương Hải có hỏi cô số điện thoại của người nhà, cô bật thốt đọc số điện thoại của Hồ Quân, không hề do dự. Nằm trên bàn phẫu thuật, cho dù biết rõ không nguy hiểm đến tính mạng nhưng nghe thấy bên tai tiếng đinh đinh phẫu thuật cũng cảm thấy lạnh lẽo. Mắt nhìn lên đèn chiếu cho phẫu thuật, trong lòng cảm thấy như không nơi nương tựa.

Dù sao cũng là phụ nữ! Cho dù có kiên cường đến mấy giây phút gặp được người nhà Tây Tử cũng có thể cảm giác rõ ràng bức tường thành dày cộm nặng nề trong lòng sụp đổ, trong nháy mắt không còn bóng dáng, cũng không còn lưu lại dấu vết ngói gạch.

Trong mắt Hồ Quân như viết chữ thương yêu, đau lòng, kiểu thương yêu đó giống như lây cảm động. Hồ Quân vào giờ khắc này đủ khiến Tây Tử cả đời không quên, quần áo trên người không nhớ là gì nhưng trong mắt Tây Tử chỉ biết là anh đau lòng. Giờ khắc này Tây Tử thật sự cảm thấy Hồ Quân lấy cô làm vợ, vừa có tiếng vừa có miếng, cả đời thương yêu vợ.

Trong mắt Hồ Quân cơ bản không nhìn thấy người nào khác, chỉ nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của vợ cùng ánh mắt đáng thương đang nhìn anh. Thật ra thì đáng thương cũng chỉ có Hồ Quân hiểu. Ánh mắt người khác nhìn cũng như vậy nhưng bởi vì Hồ Quân quá quan tâm nên mới sinh ảo giác.

Vốn dĩ Hồ Quân nghĩ vừa thấy mặt Tây Tử, nếu thấy cô ổn anh sẽ quở trách cô một trận vì đã làm cho anh lo lắng sợ hãi, khiến trái tim anh suýt chút nữa đã nhảy ra ngoài. Đoạn đường này anh lái xe nhiều lần suýt chút nữa đã đâm vào dải phân cách. Thật sự không nghĩ đến dưới tình huống này cũng không quên được đau lòng, đầu còn nhớ đến chuyện tính sổ.

Bước mấy bước đến, anh gạt tóc vợ, nhỏ giọng nói: “Không đau! Không đau... Xong ngay đây, cố gắng thêm một lúc nữa, cố gắng thêm một lúc nữa là được rồi...” Dịu dàng hoàn toàn không giống một quan lớn.

Cũng vừa khéo bác sĩ phẫu thuật cho Tây Tử lại là chủ nhiệm uy quyền của khoa ngoại, qua hội nghị hằng năm của cục cảnh sát cũng đã gặp Hồ Quân một lần. Lúc Hồ Quân xông vào vừa liếc mắt ông đã nhận ra, dù sao tuổi trẻ mà làm cục phó cũng không có nhiều người. Hơn nữa ngoài chức quan người đàn ông này thật sự rất đẹp trai.

Gặp một lần cũng khó mà quên. Ngược lại cũng không ngờ rằng viên cảnh sát nhỏ bị trúng đạn lại là vợ của cục phó Hồ. Mà điều khiến người ta cảm thấy ngoài ý muốn đó là bác sĩ phụ trách kê gập đầu với cô y tá nhỏ muốn ngăn cản Hồ Quân, y tá mới lui ra ngoài. Lúc y tá ra ngoài còn chớp mắt liếc nhìn người đàn ông đang khom lưng thủ thủ vào tóc vợ, không thể không hâm mộ.

Bác sĩ khâu lại cẩn thận, khâu xong nhìn thấy Hồ Quân bên cạnh như thế không thể không nở nụ cười. Lúc này địa vị chức vụ đều là gió mây, cậu ta là một người đàn ông bình thường. Thật không nghĩ tới cục phó Hồ nổi danh đào hoa lại là một người đàn ông tốt yêu thương vợ. Có thể thấy lời đồn đãi thái quá là không thể tin.

Đẩy từ phòng phẫu thuật ra, trên đường đến phòng bệnh Hồ Quân cũng khom người đi theo, mỗi một bước đều nói chuyện với vợ. Nói cái gì? thật ra thì cũng không có nhiều nội dung cho lắm, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy câu: “Có đau không? Không đau! Đau không? Vợ, vợ không đau...”

Y tá đứng bên đang treo nước biển nhìn không nổi vẻn khỏe miệng, đúng là một người đàn ông yêu vợ. Lúc này Tây Tử còn có cảm giác không có chỗ

nuơng tựa, chưa kịp cảm nhận tư vị đã bị Hồ Quân chạy tới phá tan. Người đàn ông này thật là lấm mồm, cứ lải nhải bên tai, lặp đi lặp lại cũng chỉ có mấy chữ : “ Có đau không, có đau không...”

Không ngại phiền toái, tự hỏi tự trả lời... Đột nhiên Tây Từ cảm thấy người đàn ông này thật đáng yêu. Biết anh lâu như vậy, làm vợ chồng được mấy tháng thế nhưng Tây Từ lại cảm thấy Hồ Quân thật đáng yêu...

Vào phòng bệnh hai y tá muốn đến đổi giường cho Tây Từ, Hồ Quân trợn mắt hai người kia lập tức rút tay trở lại. Hồ Quân đưa tay muốn ôm Tây Từ nhưng tay đụng phải cái chân bị thương, thật sự không dám động tay, là sợ vợ anh đau.

Tây Từ nửa ngồi dậy, nói : “ Hồ Quân, em không đau, thật đấy, thuốc tê còn chưa hết tác dụng, anh ôm em qua là được.”

Cô nói không đau, Hồ Quân không tin. Cô bé này mồm miệng cứng rắn, cho dù dao kề trên cổ chưa chắc đã rên. Cuối cùng vẫn là y tá đề nghị hai người bọn họ nhấc chân Tây Từ, Hồ Quân ôm cô từ từ chuyển sang.

Sau khi chuyển được Tây Từ lên giường bệnh đầu Hồ Quân đã lấm tấm mồ hôi, mồ hôi rơi từng giọt, cho dù trong phòng bệnh có điều hòa cũng không thể nào giải nhiệt. Tây Từ đưa tay lau mồ hôi trên trán anh : “ Em không sao, thật...”

Hồ Quân đặt mông ngồi lên ghế, ôm đầu vợ anh, chăm chú nói : “ Vợ, từ nay về sau có thể đừng dọa anh không ? Nếu ông xã em bị hù dọa thêm mấy lần nữa, không chừng anh sẽ chết sớm...”

Tây Từ nở nụ cười : “ Cũng biết lấm nhảm...”

Vừa nói chuyện tiếng càng nhỏ dần, có lẽ là thuốc an thần đang có tác dụng, chớp mắt là ngủ thiếp đi. Trước khi ngủ còn không quên nghiêng đầu nói với Hồ Quân : “ Không cho phép làm khó người khác, ngay cả đồng nghiệp và lãnh đạo của em cũng thế, nếu không em sẽ không để anh yên...”

P/S: Share truyện ủng hộ nhà đi bạn mình ơi

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lầy Tôi Dám Gả* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Không dễ yên mới phải, Hồ Quân nói trong lòng, anh sợ em dễ yên cho anh. Hồ Quân thuận tay vuốt tóc rơi trên trán Tây Từ, cúi đầu hôn lên trán cô. Anh nhìn Tây Từ ngủ say thật lâu mới đứng lên, quay người đi ra ngoài. Anh vừa đứng lên cũng không còn thấy vẻ dịu dàng như lúc này nữa.

Hồ Quân vừa ra ngoài đã nhìn thấy Trương Hải và Lưu Hán Bản đang đứng ở bên ngoài, một trái một phải. Cả ngày hôm nay Lưu Hán Bản chạy không ít mồ hôi, ông đầu nghĩ đến Tây Từ và cục phó Hồ có quan hệ với nhau, căn bản là hai người không liên quan.

Trong lòng thầm nói Tây Từ là một cô gái tốt, xinh đẹp, khí khái, chính trực, quả cảm, lúc làm việc rất mạnh mẽ không giống những cô gái hiện nay. Cô có quá nhiều ưu điểm, nhưng cục phó Hồ thì sao ? Không phải ông khinh thường lãnh đạo, thật ra Hồ Quân là một công tử đào hoa nổi tiếng, cho dù mặc cảnh phục trên người cũng không hạn chế, còn không biết chơi bởi đến mức nào.

Cũng đừng trách cuộc sống này cũng là số mệnh, năng lực không kém, đẹp trai, phụ nữ nhắm đến anh có thể sánh bằng ong vò vẽ. Nếu là ông, cũng không thể được như vậy ! Đàn ông, cả sự nghiệp lẫn người đẹp đều là hai thứ không thể thiếu trong đời, cũng chưa nghe nói cục phó Hồ cưới vợ !

Lại nói với địa vị danh vọng nhà họ Hồ, việc lấy một cô vợ trẻ là chuyện lớn, sao có thể kín tiếng không tổ chức ? Từ đầu đến cuối Lưu Hán Bản đều nghi ngờ chuyện này, càng nghĩ càng thấy mình sau rồi. Cô gái ông thấy tốt, Hồ Quân là đàn ông cũng sẽ thấy Tây Từ tốt, lấy về nhà cũng là chuyện bình thường.

Về phần không nói sự thật, ông đã nghe nói thủ trưởng Hồ là người khiêm tốn, chẳng qua cả nhà họ hồ đều khiêm tốn thì bây giờ ông mới nghe. Ông đã hơn bốn mươi, cố gắng nhìn cũng không sao, nhưng Trương Hải mới bắt đầu, nếu cục phó Hồ giận chó đánh mèo, tương lai về sau khó nói trước được...

Lưu Hán Bản đứng ngoài liên tục dận dò Trương Hải, lát nữa cục phó Hồ ra ngoài nói gì cũng phải nghe, thái độ nhận sai, cục phó Hồ có nổi cơn thịnh nộ cũng không trở thành người...

Dận dò xong xuôi đứng tại chỗ chờ, cho dù đã có dự tính nhưng trong lòng vẫn thấp thỏm như cũ : “ Cục phó Hồ...”

Hai người chào hỏi, Hồ Quân đen mặt liếc nhìn hai người, chưa nói câu nào đã đi thẳng tới cầu thang an toàn bên kia. Hai người nhìn nhau không khỏi lắc đầu cười khổ đi theo phía sau.

Hồ Quân chờ hai người vào cầu thang an toàn, vung tay đóng cửa chính cầu thang, bắt đầu gây khó dễ : “ Có phải đội hình sự 17 chỉ còn một người là vợ tôi không ? Mấy ông quan lớn các người đứng là vô dụng. Nhiệm vụ nguy hiểm như vậy lại để một cô gái xông trước. Tôi thấy xấu hổ thay cho các

người. Phụ nữ và nhi đồng là dễ chăm sóc, điều này không ai không biết.”

“Báo cáo cục phó Hồ, đồng chí Tây Từ ở đội 17 là người có bản lĩnh nhất, trước kia từng xuất thân là cảnh sát vũ trang...”

Không đợi Lư Hán Bản giải thích xong Hồ Quân đã cắt ngang, “Đừng có nguy biện với tôi, đội trưởng Lư, anh cũng đừng gọi tôi là cục phó Hồ. Bây giờ tôi không lấy quan hệ cấp trên cấp dưới ra để nói, tôi lấy thân phận là người nhà để nói. Đối với chuyện tôi không hiểu tôi tra hỏi lãnh đạo cũng không quá đáng chứ !”

“Không quá đáng, không quá đáng...”

Lư Hán Bản vừa dứt lời trong lòng đã suy nghĩ, nếu cậu không phải là cục trưởng mà là một dân thường còn dám nói với tôi như vậy tôi đã không thêm quan tâm rồi. “Còn nữa...” Hồ Quân nhìn chăm chăm Trương Hải, “Tổ chống trộm cấp các anh đều là nam, vợ tôi là phụ nữ, sao chuyện gì cũng để cho nữ giới xông pha ? Các anh không được nguy biện !”

Trương Hải là người ngay thẳng, so với Lư Hán Bản còn ngay thẳng hơn nhiều. Tuy nói trong lòng cũng khá hổ thẹn nhưng cho tới bây giờ hắn cũng cảm thấy quyết định của mình không sai. Tình huống lúc đó may có Tây Từ đuổi theo, nếu để người khác không chừng thủ lĩnh nhóm trộm cấp này đã chạy thoát, đường dây đã theo dõi gần nửa năm coi như tan thành mây khói.

Vì vậy thẳng lưng chống đỡ: “Báo cáo cục phó Hồ, ở trong mắt tôi nam nữ không khác nhau, tôi chỉ coi trọng thực lực, đồng chí Tây Từ có thực lực, là người nổi trội trong đội, nhân tài như vậy không thể lãng phí.”

“Không thể lãng phí ?” Hồ Quân mím chặt môi nói: “Không thể lãng phí, vậy anh sẽ để vợ tôi đi chịu chết sao ? Nếu là vợ anh anh có sẵn lòng không hả !”

Hồ Quân miệng lưỡi sắc bén khiến Trương Hải và Lư Hán Bản cứng lưỡi há hốc mồm. Là cảnh sát thì không sợ gì, nhưng Hồ Quân như vậy, vừa đứng ở vị trí người nhà vừa có cái mũi cục trưởng trên đầu, thật sự là không thể khinh thường.

Chẳng qua là Hồ Quân không quả trách, điều khiến Lư Hán Bản nhận ra điểm yếu của Hồ Quân chính là Tây Từ đang nằm trong phòng bệnh. Nếu như không phải yêu thương vợ đến mức đó thì người như cục phó Hồ thật sự sẽ không nổi cơn thịnh nộ như vậy. Không nói đến lời xã giao là điều cơ bản nhất, còn nữa lúc này nhìn thấy anh xông thẳng vào phòng phẫu thuật như thế có thể thấy được Tây Từ rất quan trọng với anh.

Nghĩ đến chuyện này, Lư Hán Bản vội nói: “Lúc đầu khi đồng chí Tây Từ đến đội báo cáo tôi cũng đã suy tính cô ấy là đồng chí nữ, muốn cho cô ấy phụ trách công việc bàn giấy nhẹ nhàng không có nguy hiểm. Nhưng Tây Từ nói rõ, tôi đại diện hình sự không phải để được nhân hạ, chủ động yêu cầu vào trong tổ chống trộm cấp. Hơn nữa trong thời gian ngắn cũng làm nên thành tích. Tôi cảm thấy Tây Từ là người có năng lực, vào trong tổ trọng án cũng không thành vấn đề, để ở đây đúng là không tận dụng được nhân tài.”

Hồ Quân trừng mắt nhìn Lư Hán Bản. Lão này đúng là lấu cá, ngoài mặt thì khen vợ anh, nhưng sau lời nói kia đúng là coi như ở đây còn an toàn, nếu vào trong tổ trọng án anh tha hồ lo lắng sợ hãi !

Dĩ nhiên Hồ Quân còn hiểu vợ anh hơn hai người này. Cô bé kia đúng là cô bé gốc liễu mạng, trong đầu lúc nào cũng có ý nghĩ tập trung tinh thần bảo vệ quốc gia, phòng chống tội phạm, cũng không để anh suy nghĩ nếu cô có mệnh hệ gì thì anh biết phải làm sao ? Lúc không có chuyện gì xảy ra anh có thể cưng chiều cô, nhưng bây giờ đã xảy ra chuyện, không thể chiều ý cô được nữa rồi, phải nghĩ cách sắp xếp đến nơi nào đó để anh có thể yên tâm.

Hai người trước mắt này nói thật, mặc dù đường đường để Tây Từ bị thương nhưng Hồ Quân vẫn rất bội phục cả hai. Ở trước mặt anh vẫn có thể đứng thẳng lưng, không trách được có thể coi trọng vợ anh, cả ba người này đều có chung một tật xấu, đó là vừa tẻ vừa kiên định.

Nếu là trước kia Hồ Quân sẽ gỡ nhiều chiêu trò nham hiểm mà bây giờ anh lại không làm vậy. Quan trọng nhất là mặc dù vết thương của vợ anh có dọa người nhưng nghiêm túc mà nói cũng không ảnh hưởng nhiều, đặc biệt là trước khi vợ anh ngủ mê còn nghiêm túc cảnh cáo anh. Hồ Quân anh không sợ gì khác, chỉ sợ vợ anh cho anh ở riêng, chiều này của vợ anh giờ cực kỳ linh nghiệm đối với anh. Ai bảo anh không có tiền đồ, chính là không thể rời bỏ vợ, vì vậy hai người này coi như được hời lớn rồi.

Tây Từ bị đau nên tỉnh, sau khi thuốc tê dần hết tác dụng vết thương trên đùi thật sự như cắt da cắt thịt. Cô vừa mở mắt đã nhìn thấy Hồ Quân chăm chú nhìn cô không chớp mắt. Anh cầm chiếc khăn lông khô trên tay, nhẹ nhàng lau mồ hôi trán cho cô, thấy cô tỉnh lập tức hỏi: “Có đau không hả ? Anh gọi bác sĩ...”

Vừa muốn đưa tay nhấn chuông trên đầu giường Tây Từ đã giơ tay bắt tay anh lại, cầm thật chặt, khề lắc đầu: “Không đau lắm, thật ra thì... hơi hơi...”

Hồ Quân bị vợ nắm tay không còn cách nào khác, cô mạnh mẽ với người khác cũng được nhưng trước mặt người đàn ông của mình cần gì phải ra vẻ anh hùng. Vết thương trên đùi chảy nhiều máu như vậy, vừa mới phẫu thuật vừa khâu lại, không đau mới lạ. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch không còn tí máu, trên trán lấm tấm mồ hôi hột.

Lúc nào đó vợ anh bị làm sao thì anh làm sao biết ? Một tay bị cô nắm anh đã nhanh đưa tay khác ra nhấn chuông: “Trước mặt anh em không cần phải chịu đựng, em phải gọi, không được chậm trễ. Muốn khóc em có thể khóc trước mặt anh không cần che giấu. Mỗi giờ mỗi khắc em phải ghi nhớ em là vợ anh, dù em không đau lòng cho bản thân mình nhưng lòng anh đau.”

Tây Từ đột nhiên cảm thấy vết thương đau đớn trên đùi như nhẹ hơn. Đây là lời ngon tiếng ngọt của đàn ông sao ? Không thể cũng có ! Nhưng thật sự thân thiết, giống như móc ra từ trong trái tim anh. Trái tim Tây Từ nửa nóng nửa lạnh lập tức tăng thêm mấy độ...

Chờ bác sĩ tới, uống thuốc giảm đau rồi dần dần sau bốn tiếng uống một lần. Hồ Quân nói đông dài, hỏi rất nhiều, cái gì mà thuốc này chủ yếu để giảm đau sao ? Ngoài giảm đau có tác dụng phụ gì không, nếu như sau khi uống vẫn đau thì phải thế nào...

Tây Tử nằm trên giường nghe cũng cảm thấy người đàn ông này thật khó phục vụ. Thái độ bác sĩ trực ban khá tốt, nghe vậy vẫn nhẫn nại giải thích cho anh.

Chờ bác sĩ đi rồi Hồ Quân tự mình tìm ly nước, uống một ngụm thử nhiệt độ thích hợp rồi mới đưa đến giường. Anh ngồi ở phía sau vòng tay ôm Tây Tử, đưa nước lên tận miệng cô, phục vụ cô uống thuốc.

Không biết là do tác dụng của thuốc hay không, sau khi uống thuốc Tây Tử không đau nữa, cô vẫn tựa người vào trong ngực Hồ Quân như cũ. Hồ Quân ôm eo cô, cúi đầu ghé sát vào tai cô nói nhỏ: “Muốn ăn gì không ? Buổi tối em còn chưa ăn gì đấy ?”

Tây Tử lắc đầu, “Em không đói bụng...”

“Không đói bụng cũng phải ăn gì đó, không ăn cơm sao vết thương của em có thể phục hồi được.” Tây Tử lắc đầu, rụt người vào sâu trong ngực anh, “Hồ Quân anh đừng đi ra ngoài, em muốn anh ở đây với em...”

Hồ Quân ngăn ra, sau đó cười nhẹ, hôn vợ anh mấy cái nói: “Không bỏ anh được đúng không ?”

Tây Tử đỏ mặt không phản bác. Có lẽ đây là cực hạn của cô vợ anh, chịu thừa nhận không muốn anh đi, chịu để anh ở cùng cô. Cô bé này đúng là... ! trái tim Hồ Quân dịu hơn, vì vợ anh bây giờ bảo anh đi chết anh cũng vui lòng, huống chi là đi với cô.

Nói thật anh cũng không nỡ bỏ cô lại, chuyện này đúng là hù dọa anh. Đây là trứng đạn trên bắp đùi, nếu phát súng kia trúng vào chỗ nào nguy hiểm cái mạng nhỏ này của vợ anh e rằng không giữ được, nghĩ tới đã thấy sợ.

Hồ Quân móc điện thoại ra gọi cho Hồ Tử. Bây giờ đã hơn nửa đêm, cậu ta nhàn rồi. Điện thoại vừa được kết nối đã nghe thấy bên kia Hồ Quân đang trang điểm.

“Ai ôi anh Quân, bây giờ là nửa đêm, anh không ở nhà phục vụ vận động với chị dâu, còn rảnh rỗi gọi điện cho em làm gì...”

“Ít nói nhảm đi, bây giờ cậu chạy nhanh đi mua cho tôi một ít cháo đưa đến bệnh viện công an, muốn cháo chim bồ câu, nhanh một chút...”

Hồ Quân đặt điện thoại xuống, vừa cúi đầu đã nhìn thấy ánh mắt vợ không bình tĩnh nhìn anh, trong sâu tận đáy mắt lơ mơ man mơ hồ: “Sao vậy vợ ? Không biết đàn ông của em sao ?”

P/S: Share đây Share đây, thanks đêyyyyy, cuối tháng sẽ hoàn nhé

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả* ! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Không hiểu nhiều lắm nhưng khoảnh khắc khi nhìn thấy Hồ Quân trong phòng cấp cứu Tây Tử liền cảm thấy mình không biết nhiều lắm. Sự bá đạo của anh cô đã biết từ lâu, trước kia anh ngang ngược cô cũng không ưa. Tối ngày hôm qua khoảnh khắc kia khi anh ngang ngược bá đạo xông vào phòng phẫu thuật đến bây giờ ký ức này vẫn còn rất mới mẻ khác thường.

Hồ Quân bá đạo ngang ngược như vậy khiến cho Tây Tử cảm thấy xa lạ, mặc dù xa lạ mà lại gần gũi như thế. Đây là lần đầu tiên Tây Tử ý thức được rõ ràng, người đàn ông này là chồng của mình, người chồng cùng chung hoạn nạn.

Cho nên nói, phía Tây Tử trì trệ chậm chạp thì phía đồng chí Hồ Quân cũng không dễ dàng gì. Chỉ là, vẫn câu nói kia, chỉ cần hạ quyết tâm thì cây vạn tuế cũng có thể nở hoa, huống chi trái tim nhỏ bé nóng hổi của Tây Tử cũng không khó khăn lắm.

Vợ anh ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn anh, đáng vẻ nghi ngờ nhưng vẫn dịu dàng thăm hỏi. Hồ Quân nhẹ nhàng khẽ chạm tay vào vết thương ở chân cô: “Chỗ này còn đau không?” Tây Tử cắn môi lắc đầu: “Tổ trưởng bọn em đâu?”

Hồ Quân nhún mày nói: “Lãnh đạo của em về hết rồi.” Tây Tử nháy mắt mấy cái: “Bọn họ nhìn thấy anh rồi hả?” Hồ Quân xùy một tiếng vui vẻ: “Anh đây to như thế này, bọn họ cũng không phải mù, dĩ nhiên sẽ nhìn thấy. Không phải em muốn anh đừng làm bọn họ khó xử sao thế nào? Lại quên rồi à?”

Mấy giờ trôi qua làm cho Tây Tử mơ hồ rồi, nói cái gì đều cảm thấy hồ đồ, trí nhớ khác sâu chính là lúc Hồ Quân xông vào phòng phẫu thuật.

Hồ Quân vừa nhìn dáng vẻ của cô cũng biết vợ anh đang suy nghĩ gì? Thờ dãi nói: “Vợ à, anh là chồng em, là người chồng được luật pháp thừa nhận, không phải trước kia em bảo anh né tránh chỉ vì công việc của em, anh cũng đồng ý phối hợp. Ủng hộ công việc của vợ anh có thể được thưởng là người nhà ưu tú rồi. Vợ của ai mà giống như Hoàng Kế Quang đi lên đỡ vết đạn hả, người trụ cột trong nhà như anh không hề oán thán một câu, lãnh đạo của

em cũng cảm động về người chồng này. Có thể toàn Trung Quốc cũng không có người thứ hai, em còn muốn đem anh đi giấu nữa!”

Giọng nói kia ẩn chứa nhiều buồn tẻ, Tây Tử cười hi hi yếu ớt: “Còn lắm mồm.....”

Cúi đầu hồi lâu lại ngẩng lên, không yên lòng hỏi: “Anh không làm khó lãnh đạo của em, vậy công tác sau này của em, anh cũng phải tiếp tục ủng hộ thêm.”

“Ủng hộ, ủng hộ.....”

Trong miệng Hồ Quân đáp lại càng vui vẻ hơn so với ai khác mà trong lòng chín con mui tám queo. Anh không tham gia vào nhưng ở trên còn có ba mẹ anh nữa. Vợ anh nên biết rằng, đứng nhìn thấy bình thường anh là người cứng rắn mạnh mẽ, nhưng đối với người lớn trong nhà thật sự cũng không dám nói nửa câu, cũng biết nghe lời. Hơn nữa đối với ông cụ nhà anh, anh như tân binh mới vừa gia nhập quân đội, kết hôn cũng đã nhiều ngày rồi vậy mà mỗi lần trở về đều giống như đi gặp mặt cấp trên, một câu ông cụ nói không khác biệt thánh chỉ là mấy.

Vì vậy chuyện này ông cụ nhà anh ra tay nhất định sẽ thành công. Muốn có cháu không? Muốn có cháu thì trước tiên phải bảo đảm an toàn của vợ. Tây Tử nào biết những suy nghĩ này của Hồ Quân, vì vậy cảm giác Hồ Quân đột nhiên trở nên rất hiểu rõ nghĩa lớn, cho là được chính mình đồng hóa một ít. Không biết Hồ Quân này cũng đã tu luyện bao nhiêu năm, giỏi chơi đùa nhất, chính là bằng mặt mà không bằng lòng.

Xem như hôm nay cũng tổng kết ra một vài kinh nghiệm, đối với vợ thì anh phải lừa gạt. Nhưng mà lúc này nhìn dáng vẻ yếu đuối mềm mại của vợ, so với bình thường thật đáng yêu hơn nhiều.....

Lúc Hồ Tử đến, đứng ở ngoài cửa nhìn thấy hết tình hình bên trong, không phải phòng bệnh cán bộ cao cấp mà là phòng nhỏ, cửa thủy tinh xuyên thấu.

Hồ Tử nhìn vào bên trong giường bệnh tuy không nhìn thấy vẻ mặt của anh Quân nhưng nhìn tư thế ngồi ở trên giường bệnh ôm vợ từ phía sau có thể nhận ra là rất yêu chiều vợ.

Tay chân nhẹ nhàng, đáng ôm hơi lúng túng. Lúc đầu Hồ Tử cũng biết khá rõ Tây Tử, cũng biết chị dâu này không dễ chọc đến, tính tình khó nắm bắt một chút, đành chịu.

Sau bởi vì em trai cùng đơn vị với Tây Tử, lại được Hồ Quân giao phó, thỉnh thoảng từ chỗ em trai có thể biết một chút chuyện. Tính tình vợ anh Quân khá thoáng, thật ra là người rất có bản lĩnh, cũng có thể đảm trách công việc bà chủ trong nhà.

Hồ Tử cảm thấy cô gái này nên dịu dàng nghe lời một chút, phải giống như chim Hoàng Yến được nuôi dưỡng ở trong nhà, lúc rảnh rỗi có thể trêu chọc một chút. Giống như Tây Tử bây giờ, không có chuyện gì sao lại xông lên phía trước. Nếu là đàn ông còn có thể, Tây Tử là con gái mà cũng như vậy, mặt mũi mấy tên đàn ông như bọn họ phải làm sao. Người như vậy thật thua thiệt cho anh Quân, không uốn nắn vợ còn để cô ấy xông pha lên phía trước.

Nhưng lúc này nhìn thấy tình cảnh như thế từ bên ngoài, không biết sao trong lòng Hồ Tử chợt nảy sinh cảm giác hâm mộ, trong lòng bỗng nhớ tới một người cũng giống như thế.

Giơ tay gõ cửa nhẹ nhàng, Hồ Quân ngẩng đầu lên ngoắc ngoắc tay. Hồ Tử đẩy cửa đi vào, ngón tay Hồ Quân đặt lên miệng thở dài một tiếng, chỉ chỉ học từ đầu giường bên cạnh nhỏ giọng nói: “Đề ở đây đi!”

Hồ Tử đặt bình giữ nhiệt ở trên tủ đầu giường, quay đầu lại chỉ thấy anh Quân hết sức cẩn thận đặt lại cô vợ đã ngủ thiếp đi lên giường, kéo chăn đắp lên người, cẩn thận không đụng tới vết thương ở chân, khẽ điều chỉnh cái gối đầu cho vợ. Nhìn một chút chai nước biển được treo trên giá, còn nửa bình, đứng lên tiến về phía Hồ Tử ý bảo hai người đi ra ngoài.

Đến cửa cầu thang chỗ dành cho người hút thuốc để nói chuyện, quá nửa đêm nơi này không có người, Hồ Tử rút ra một điếu thuốc đưa tới, Hồ Quân nhận lấy hít một hơi.

Hồ Tử nghi ngờ hỏi: “Sao không chuyển đến phòng bệnh cao cấp? Nếu anh không tiện ra mặt thì để em đi đến đó. Phó viện trưởng ở đây là bạn của ba em.”

Hồ Quân khoát khoát tay: “Thôi đi! phòng đơn này vợ anh còn chưa biết, theo ý cô ấy sẽ ở phòng bệnh có sáu giường. Quy định của cục công an đó là chi phí chung để chữa bệnh, vợ anh chỉ là nhân viên nhỏ bé, nghe theo cô ấy đi! Không ép buộc, bây giờ anh cũng vậy không nên ép cô ấy, một lỗ thùng lớn sẽ đau lắm, chờ khỏe lại, xuất viện về nhà bồi dưỡng là được.”

Hồ Quân đưa tay vỗ vỗ vai Hồ Tử: “Hai ngày nay anh có chuyện ở lại đây, em giúp chạy đi chạy lại, chờ chuyện này xong rồi anh sẽ giao cho em một số công việc lớn hơn, công trình quy mô hơn.”

Hồ Tử mở miệng lớn hơn: “Anh Quân nói cái này khách sáo như người ngoài vậy, em là ai nha! Không phải anh là đại ca của em sao?”

Hồ Quân ngược lại cười: “Ban đầu thật không nghĩ tới sẽ kết bạn với tên nhóc như cậu, chuyện tiệm massage kia xử lý ra sao rồi?”

Hồ Tử cười ha ha: “Giao cho em, anh cứ yên tâm đi! Bà chủ kia rất xảo quyệt, nhưng ở chỗ của cô ta cũng chẳng nhiệt tình cho lắm, sex cò bạc mà tụy đều có đủ, tùy tiện vạch trần một chút lên trên, đủ bị phạt rồi. Hôm nay chỗ đó bị đóng cửa, tiền chi như nước chảy, đi lạy Bò Tát khắp nơi. Đáng tiếc là cô ta không biết là mình đã đắc tội một người, lạy Bò Tát cũng không được việc.”

Hồ Quân thở dài: “Được, nương tay một chút tha cho cô ta, không làm trái với pháp luật, để cho cô ta tự lo. Trải qua chuyện của vợ anh lần này anh mới tin chuyện nhân quả báo ứng. Cuối cùng anh cảm thấy, có phải là trước kia anh làm nhiều chuyện độc ác, bây giờ báo ứng trên người vợ anh hay không? Bởi vì ông trời biết, ứng trên người vợ anh, so với ứng trên người anh cũng làm cho anh đau xót hơn nữa.”

“Phi... ”

Hồ Từ cười vui vẻ: “Anh Quân, anh đây tự trách hả? Vết thương của chị dâu chỉ là chuyện nhỏ, do anh mê tín quá mới nghĩ thành ra như vậy đó?” “Không phải mê tín, Hồ Từ em không biết rồi, nếu trong lòng em có một cô gái em sẽ hiểu. Trong lòng em muốn vì cô ấy gánh vác tất cả, phúc đức cho cô ấy hưởng, họa để em gánh chịu hết, đây mới là đàn ông.....”

Hồ Từ từ bệnh viện đi ra ngoài, lên xe, đoạn đường này cũng suy nghĩ khá nhiều. Lúc này anh Quân như thế không thể nói là may mắn, còn chưa phải may mắn, hay là may mắn! Rất rối rắm, không may mắn! Như vậy càng rối rắm hơn, rõ ràng hạnh phúc mà. Hồ Từ lắc đầu một cái, đột nhiên hạnh phúc linh nghiệm tới, cái này chẳng lẽ chính là tiểu thuyết trong phim truyền hình, mỗi ngày đều kêu gọi tình yêu.....

Đêm này Tây Từ ngủ không ngon, vết thương đau từng hồi một, thuốc giảm đau vừa hết khiến cô đau đến mức muốn ngủ cũng không ngủ được. Ngược lại cô đau nhức rồi sẽ quấy phá Hồ Quân, một đêm gọi chồng không ít lần. Khiến cho sau này thậm chí Tây Từ cũng không còn nương nường nữa, vào lúc trời gần sáng vết thương bớt đau Tây Từ mới cảm giác hơi buồn ngủ.

Còn chưa có tỉnh hẳn, mơ mơ màng màng chỉ nghe thấy mẹ chồng nhỏ giọng quở trách Hồ Quân: “Vợ chồng son các con thật giỏi! Chuyện lớn như vậy, một mình chịu đựng, ngay cả chúng ta cũng không thông báo một tiếng. Bây giờ không có chuyện gì, nếu như có chuyện, con nói mẹ phải trả lời thế nào với ba của Tây Từ đây. Còn nữa một mình con sao có thể chăm sóc tốt được? Mặc dù không đi làm nhưng cũng phải nghỉ ngơi chứ! Nhanh đi về nhà nghỉ một lát đi, mẹ ở lại đây trông chừng cho, cũng thuận tiện chăm sóc nữa.”

Hồ Quân nhỏ giọng nói: “Mẹ, mẹ đừng ở đây làm loạn thêm được không, Tây Từ như vậy, mẹ không nhìn thấy hả. Mẹ ở chỗ này chăm sóc, cô ấy có thể không biết xấu hổ sao? Quay lại kê động vết thương sẽ rất đau, một mình con có thể làm được, cô ấy là vợ con, con thế nào cũng nên chăm sóc.”

Mẹ Hồ ngược lại cười khê: “Hiện tại đã biết thương vợ rồi, ban đầu mẹ cho phép con kết hôn, nhìn giống như mẹ đang dồn con lên pháp trường vậy.....”

“Tây Từ thức rồi.....” ba Hồ cau mày cắt ngang hai người. Tây Từ mở mắt ra, đã nhìn thấy ba mẹ chồng đang ngồi trên giường, vội vàng nhớ lại, khẽ động đến vết thương trên đùi, giọng khàn khàn. Hồ Quân đã đến trước một bước, đề người của cô lại, vội vàng đỏ mặt tía tai: “Động đây cái gì, cái người này không muốn chân nữa hả?”

Tây Từ nháy mắt mấy cái: “Ba mẹ đến đây, em phải đứng lên chào.”

Mẹ Hồ sờ sờ mặt của cô: “Ngồi dậy làm gì? Con giống như con gái ruột của chúng ta, mẹ với con là người một nhà, không nói những thứ khách sáo này. Còn đau không? Muốn ăn chút gì không? Mẹ bảo dì giúp việc nấu canh chim bồ câu đem vào cho con, lát nữa nên uống hết, rất tốt cho vết thương...”

Hồ Quân liên tục nháy mắt với hai vợ chồng già, họ không khỏi trừng mắt liếc anh, buồn cười nói: “Được, biết rồi, bây giờ chúng ta đi liền.....”

Cúi đầu vén tóc bên tai Tây Từ: “Ngày mai mẹ quay lại, bảo người làm hầm canh gà ác cách thủy để bồi bổ.”

Ba Hồ cũng lộ ra ý cười: “Có chuyện gì thì nói với Hồ Quân, còn chuyện công tác, con cũng đừng quan tâm, ba sẽ giúp con xử lý tốt.”

Tây Từ sững sờ, vội vàng nói rõ lập trường: “Ba, con thích công việc bây giờ.” Ba Hồ hơi trầm ngâm, trịnh trọng gật đầu một cái, xoay người đi với mẹ Hồ ra ngoài.

Hồ Quân lấy nước ấm từ phòng vệ sinh trở lại, phát hiện mặt Tây Từ đỏ bừng, có điểm là lạ, vội vàng sờ sờ cái trán của cô. Tây Từ quay đầu tròn đi ra, giơng giăng nhớ tới, Hồ Quân nhúu mày chỉ thẳng: “Em muốn làm gì?”

Mặt Tây Từ càng đỏ hơn, cúi đầu, môi mím lại, chính là không nói được lời nào, làm Hồ Quân sốt ruột muốn hỏi lại, đột nhiên cảm nhận được ghé vào tai Tây Từ nhỏ giọng nói: “Muốn đi vệ sinh?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Tây Từ hơi xấu hổ, bản thân cũng cảm thấy khác người, nhưng chỉ là mặc kệ. Hồ Quân nhếch miệng cười cười, từ dưới giường cầm cái xô đi lên, vốn là sau khi phẫu thuật cần thông tiểu, Hồ Quân sợ vợ anh còn đau, nên không cho, dù thế nào đi nữa có anh ở đây nên không cần phải lo.

Biết da mặt vợ mỏng, một tay vòng qua hông của Tây Tử, nhẹ nhàng nhấc lên, một tay đem xô chậu nước tiểu đưa vào dưới chân. Cổ Tây Tử đều đỏ lựng, nhưng cũng không có nói gì, vấn đề sinh lý này không giải quyết sẽ phải nhịn chết.

Giải quyết xong rồi, Hồ Quân lấy cái xô ra, vẫn không quên rút khăn giấy đưa đến cho vợ lau sạch sẽ, đi vào phòng vệ sinh đổ vào bồn cầu, rửa xong, cầm xô đặt ở dưới giường như cũ. Xong xuôi mọi việc anh đổi ít nước nóng lúc này còn ở trong chậu, vắt khô khăn lông, đứng ở bên giường.

“Vợ ơi rửa mặt đi, lau người một chút, tối qua em ra rất nhiều mồ hôi, như vậy mới dễ chịu.....”

Miệng vừa nói xong đã khom lưng đem khăn lông ấm cho vợ rửa mặt lau người. Bình thường nhìn nam nhân này rất thô lỗ cục mịch lúc này lại thật tỉ mỉ, cẩn thận. Trán, hai má, cằm, phía sau tai, phía dưới cổ đều được đổi xử giống như một tác phẩm nghệ thuật, rất cẩn thận.

Rửa mặt xong lại đổi nước, vẫn không quên đi khóa cửa, kéo rèm cho vợ anh lau người. Tây Tử mặc quần áo bệnh nhân trên người, áo choàng ngắn to lớn rộng rãi, áo lót cũng bị Hồ Quân cởi ra, sợ cô hoảng sợ, vì vậy, lúc này đứng lau nên cũng dễ dàng.

Trước mặt, phía sau, trước ngực, cánh tay, nách....Không thiếu một chỗ, vấn đề mặt của Tây Tử không phải là đỏ, chỉ hơi bầm tím.

Tây Tử cảm thấy hơi kỳ quái, bình thường chỉ cần vừa vào cửa, bất luận là cửa nhà, phòng khách, phòng ngủ, phòng vệ sinh, thậm chí phòng bếp... người đàn ông này cũng có thể lập tức nhào tới đem cô làm chuyện kia, không chọn nơi làm, giống như động vật vào thời kỳ động dục ở nơi công cộng.

Nhưng lúc này, anh chăm sóc cô, có thể nói da thịt gần kề, gần bó thân mật. Tay anh di chuyển mọi nơi trên người cô, từ đầu đến cuối không hề lệch ra ngoài, hết sức kỳ quái! Thoảng cái liền biến đổi thành Liễu Hạ Huệ rồi sao, hơn nữa lúc này, anh đã lau đến phía dưới của cô.....

Bên dưới Tây Tử mặc một cái quần bốn góc rộng thùng thình, vết thương ở trên bắp đùi, dù sao cũng phải thay thuốc, căn bản không mặc được quần. Hồ Quân hết sức cẩn thận lau chỗ kia cho vợ anh, thật đúng là làm khó Hồ Quân. Chính vào thời kỳ trăng mật, đáng vẻ tham ăn như mèo của Hồ Quân đâu rồi, xoa nắn vợ như vậy sao không hề có chút phản ứng nào.

Nhưng căn bản trong đầu Hồ Quân không có ý này, anh vừa nhìn thấy miếng băng gạc trên đùi vợ, liền nhớ lại tối hôm qua trong phòng giải phẫu vết thương này đầy máu. Da thịt cả người vợ anh đều mềm mại, bình thường anh vô cùng khao khát, mỗi một tác đều quý giá giữ gìn. Lần này lại biến thành như vậy Hồ Quân đâu còn tâm tư nào khác, chỉ sợ không cẩn thận đụng đến vết thương của vợ sẽ làm cô đau. Cẩn thận, tinh thần tập trung cao độ, bên trong đang tập trung, chuyện kia liền vứt lại ở đằng sau.

Hồ Quân lau từ đầu đến chân cho cô lần nữa, thay quần áo mới bắt đầu cho cô cho ăn cơm. Thật ra thì Tây Tử bị thương ở chân, nhưng Hồ Quân đối đãi với cô giống như cả người đều bị liệt. Tây Tử nhiều lần muốn cầm lấy chén cơm tự mình ăn đều bị Hồ Quân từ chối không cho, cứ dứt từng miếng cho Tây Tử ăn.

Ăn một bát cháo, uống nửa bát canh chim bồ câu, Tây Tử liền lác đầu. Hồ Quân ăn vài miếng Tây Tử còn để lại, liền đến thời gian bác sĩ vào kiểm tra .

Đi vào là bác sĩ chủ nhiệm người tới qua làm phẫu thuật cho Tây Tử, còn có viện trưởng, phó viện trưởng, thư ký... có thể nói là tất cả lãnh đạo đều tới đông đủ. Nhìn thấy Hồ Quân người nào cũng khách khí nhiệt tình, nói trắng ra là, vị thiếu gia này chính là tôn Phật phải hầu hạ cẩn thận, người ta không muốn phờ phạc nhưng coi như là người nhà của bệnh nhân, lãnh đạo trong viện cũng phải đi theo.

Vội vàng đi tới hỏi thăm tình hình, nhìn vẻ mặt yên tâm của Hồ Quân mới rời đi. Xuất thân là lính, thể lực của Tây Tử khỏe hơn người bình thường rất nhiều, bị thương nặng như vậy, mấy hôm đầu có hơi sốt giờ đã bình thường rồi. Một nhóm người khí phách đi ra ngoài, Tây Tử liếc nhìn Hồ Quân:

“Công việc của anh cũng rất bận, sao không đi làm đi? Ở đây chỉ cần thuê người tới chăm sóc là được.....”

Tây Tử chưa dứt lời Hồ Quân đã trừng mắt: “Em là vợ anh, để người khác chăm sóc, em vui nhưng anh không thích đâu. Em bị như vậy anh đâu còn tâm trí đi làm. Giờ thì thế nào? Vợ, em ghét bỏ anh sao?”

Tây Tử liếc anh một cái: “Anh ở đây, từ bác sĩ thực tập đến y tá cũng sẽ không được tự nhiên, gây thêm phiền toái cho người ta.”

“Thôi đi! Anh ở đây là vinh dự cho bọn họ rồi. Vợ, em đừng để ý đến những thứ linh tinh này nữa, để anh ở đây chăm sóc, nhân cơ hội cũng để anh nghỉ ngơi một chút.”

Tây Tử là có ý tốt, sao với người đàn ông này, cái gì nói từ miệng anh cũng thay đổi cả. Mặc dù bạn phá hỏng nó nhưng lại thấy được tình cảm nồng nàn.

Lúc mấy người Diệp Tri đến đây, Hồ Quân đang cắt móng tay cho Tây Tử, đáng vẻ giống một nhà nghệ thuật điêu khắc vĩ đại. Ngồi ở trên giường, phía dưới đặt một bát nhỏ, cắt bỏ rất khéo léo, dùng cái指甲 cẩn thận cạo sát trên móng, giữa ra một cái vòng tròn hình cung, suy nghĩ một hồi thật lâu, làm đến khi hài lòng mới cắt xong một ngón.....

Diệp Tri ở ngay dưới tầng lầu nhà Hồ Quân, anh là người rõ ràng nhất đối với từng thay đổi nhỏ của Hồ Quân, vì vậy lúc nhìn thấy cảnh này cũng không cảm thấy lạ. Nhưng Tả Hoành với Phong Cẩm Thành không giống vậy, hơn nữa Phong Cẩm Thành, trước đây không lâu đã nghe Hồ Quân nói đòi này tuyệt đối không được một lòng một dạ. Lúc này mới mấy ngày, nhìn người ta chăm sóc vợ, nói thật, trông khá buồn nôn. Mặt vợ cậu ta khá không kiên nhẫn, nói chuyện không ngừng, đáng vẻ thức giấc, vậy mà cậu ta còn từ tốn chậm trễ hoa văn ở đằng kia.

Tả Hoành chau mày, trong lòng thầm nghĩ Hồ Quân nói những thứ mạnh mẽ kia với anh, lúc này phải trả lại. Người ta không mồm miệng độc ác sao, lúc này anh đều giống ba tên kia.

Đầu tiên Tả Hoành đẩy cửa đi vào, nhìn Tây Tử cười cười, đặt hoa trong tay ở trên bệ cửa sổ bên kia, cười như không cười nhìn Hồ Quân nhạo báng:

“Quân, nhìn rất ti mỉ nha, có thể mở cửa hàng nhỏ sơn móng tay rồi đó, sau này chỉ cho mình, về nhà mình cũng sẽ phục vụ Quyên Từ giống như thế.”

Đã như vậy rồi, mặt Hồ Quân vẫn bình tĩnh như cũ, cười ha ha giả ngu: “Mình đã nói là không cần các cậu đến, sao giờ lại tới đây?”

Diệp Trì cười: “Em dâu nhập viện, chúng mình không tới thăm sẽ không yên tâm. Chúng ta là bạn bè thân thiết không cần giả bộ, muốn cái gì cứ nói thẳng.”

Hồ Quân vừa nhìn thấy vợ anh hà hoi, đánh giá được cô đã mệt, liền hạ thấp giường bệnh xuống, chỉnh thân cho Tây Tử, sờ mặt của cô, nhỏ giọng nói: “Trước tiên em hãy ngủ một giấc, anh theo bọn họ đi ra ngoài nói chuyện, chờ em ngủ dậy, anh sẽ đọc báo cho em nghe.”

Tây Tử mơ mơ màng màng ừ một tiếng thật nhỏ liền nhắm mắt lại. Hồ Quân kéo chăn đắp lên, đi ra ngoài với mấy anh em, bốn người không đi xa, chỉ đứng ở ngoài cửa.

Tả Hoành khế liếc vào trong phòng một cái, nhỏ giọng nói: “Việc của quân nhân đều rất vất vả, công việc này của vợ cậu quá nguy hiểm, không được cũng phải thu xếp cho được, nếu không thì xin vào làm ở cục hộ tịch đi, nhẹ hơn nhiều.”

Hồ Quân thở dài: “Tôi cũng muốn vậy! Mấy cậu cũng không phải không biết vợ mình, xuất thân là cảnh sát, tư tưởng tiến bộ nhiệt tình, khi tham gia quân đội cũng đã từng u mê như vậy. Cũng may bây giờ đã hòa bình hơn chục năm, nếu là thời kỳ chiến tranh, cô ấy có thể xông lên làm nô lệ-cốt. Thôi, chuyện này mình sẽ từ từ suy tính!”

Diệp Trì phì cười, ánh mắt lóe lên, vỗ vai của anh: “Bình thường cậu rất mưu trí sao bây giờ lại ngốc như vậy. Khi đó Tiêu từ nhà mình, nhớ không, lúc ấy như con thiêu thân chạy thẳng vào trong núi hèo lãnh, cuối cùng cũng phải theo mình trở về sông qua ngày đây thôi. Tuy nói khổ nhục kế này là gặp may, nhưng quan trọng vẫn là con cờ tốt nhất của mình, đó mới là phép màu chiến thắng.”

Tả Hoành cũng gật đầu: “Lời này của Diệp Trì rất có lý, coi như mình đã hiểu. Phụ nữ có thể hung dữ với đàn ông nhưng với con của mình thì cho dù có tức giận cũng lập tức biến mất, có nổi giận hùng hực cũng có thể kìm chế lại được.”

Phong Cẩm Thành thở dài: “Tìm lý do hợp ý vợ không dễ dàng gì, làm vợ phải làm tròn bổn phận với gia đình nhà chồng. Không phải mẹ cậu cũng đang trông mong có cháu sao, cậu hãy nhanh lên kiếm một đứa con đi...”

Sau khi ba người đi về, Hồ Quân càng nghĩ càng thấy sinh một đứa con đây là kẻ hay. Nếu có một đứa con với Tây Tử, cô sẽ vì đứa bé sẽ suy nghĩ cho bản thân mình, trong lòng Hồ Quân chợt có chút mất mát. Không thể không thừa nhận, trong lòng vợ anh, trước kia anh như kẻ thù đối lập, hiện nay xem như có một chút vị trí, nhưng vị trí kia giống như bị lui về phía sau.

Rạng sáng ngày hôm sau Kỳ Kỳ lại tới. Kỳ Kỳ sợ hết hồn, lúc đi dự cũng có dặn cô bảo cô gặp chị họ, nếu có chuyện gì thì phải thông báo ngay lập tức. Vai trò tiểu đặc vụ này của cô đương nhiên sẽ có lời, tiền tiêu vật nhận không ít, chủ yếu chị họ cô là người kín miệng, mở miệng chỉ kể chuyện tốt không nói chuyện xấu. Bây giờ chị bị trúng đạn nhập viện cũng không nói cho cô biết một tiếng, nếu không phải do cô gọi điện thoại cho chị giờ còn chưa biết!

Kỳ Kỳ ngồi ở bên trên giường oán trách: “Chị họ, chuyện lớn như vậy, sao chị không nói cho em biết?”

Tây Tử liếc mắt nhìn cô: “Nói cho em biết có ích gì? Không phải em là đang học thêm môn tiếng Anh sao? Muốn ra nước ngoài phải học giỏi tiếng Anh đã, chuyện của chị đây cũng không phải vấn đề lớn gì?”

“Còn không phải là chuyện lớn hả! Cũng bị thương rồi.”

“Em không hiểu đâu, làm lính mà chưa từng bị thương sẽ rất tiếc nuối.”

Kỳ Kỳ ục ục miệng: “Cái gì tiếc nuối? Nói cho em biết đi, em cũng vậy muốn tới đây chăm sóc tốt!”

Hồ Quân cười: “Em chăm sóc tốt bản thân là được rồi, chị em ở đây đã có anh?”

Kỳ Kỳ cười ha ha, giơ lên ngón tay cái: “Anh rể, anh đúng là người chồng mẫu mực. Nói thật, theo em lúc anh với chị em mới vừa kết hôn, em còn tưởng rằng anh là công tử đào hoa nữa đó?”

Thiếu chút nữa làm Tây Tử phụt nước, buồn cười nhìn qua Hồ Quân một cái. Đừng thấy cô bé Kỳ Kỳ ngốc nghếch, mắt rất xuất sắc, nói chuyện sắc sảo. Hồ Từ đi vào.

Vừa liếc mắt nhìn thấy Kỳ Kỳ, mắt không tự chủ được sáng lên. Hôm nay cô bé này mặc đồ tươi sáng, phối đồ xanh trắng, phía trên áo T shirt màu xanh da trời, phía dưới váy rất ngắn, khó khăn lắm mới che hết cái mông tròn đầy.

Phía dưới là một đôi giày đế bằng, mang vớ đến đầu gối, tóc dài bóng mượt ở phía sau, nơ kẹp tóc có một con bướm nhỏ, hợp với nước da trắng nõn, mắt sáng to, mặc đồng phục của trường, trước mắt làm người mặc tôn lên vẻ xinh đẹp. Hồ Từ chợt cảm thấy trái tim như đá mã não, rơi phịch xuống...

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả* ! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 41

Kỳ Kỳ vừa mới bước ra khỏi đại sảnh bệnh viện, liền nhìn thấy một chiếc xe thể thao cách đó không xa, Hồ Tử đang đứng trước cái xe đó, dáng vẻ vô cùng anh tuấn nhìn về phía cô cười cười.

Kỳ Kỳ không nhìn được bĩu môi một cái, lần đầu tiên cô nhìn thấy người con trai này đã biết anh không phải người lương thiện gì rồi. Còn nữa anh ở cùng một chỗ với anh rể thì có thể là một người con trai tốt sao. Nhưng mà hình như anh rể cũng đã hoàn lương rồi thì phải, cô từng nghe nói trước kia anh rể có tiếng là play boy. Cô tự nhận bản thân không có năng lực như chị họ, bởi vậy cô đối với Hồ Tử là kính trọng nhưng không thể gần gũi.

Kỳ Kỳ coi như không nhìn thấy Hồ Tử, trực tiếp đi qua anh, đi về phía bãi gửi xe lấy xe đạp của mình, sai bước ra khỏi bệnh viện, từ đầu tới cuối cư xử với Hồ Tử như người không quen biết.

Bỗng nhiên Hồ Tử cảm thấy mình thật ngốc, cô bé này căn bản không thèm liếc anh lấy một cái vậy mà anh còn đứng đây chờ cô mãi, muốn được đưa cô về. Nếu với tính cách trước kia của anh thì anh đã đi về phía cô từ lâu. Cô ở đó làm bộ làm tịch cái gì, con mẹ nó anh đây rất có giá đấy, không phải chỉ là một con nhóc thôi sao. Cốc hai chân thì khó tìm chứ đàn bà bốn chân thì đầy rẫy ra, có đúng không Kỳ Kỳ? Không biết tại sao, trong lòng có một cảm giác gì đó không nói lên lời.

Lên xe, khởi động, chậm chậm đi theo sau cô, Kỳ Kỳ mượn chiếc xe nhỏ này của một học trưởng trong đoàn thể xã hội, lợi dụng việc anh ấy muốn theo đuổi cô, nên cô nói muốn mượn chiếc xe này, rất tiện thay cho việc đi bộ.

Từ bài học kinh nghiệm lần trước, quả nhiên Kỳ Kỳ đã được mở rộng tầm mắt. Lợi ích không đáng tin thì không thể chiếm, nếu có loại lợi ích nào có thể chiếm thì liền chiếm. Hôm nay thứ bảy không có lớp, vốn dĩ cô đã hẹn với các bạn học trong đoàn thể ra ngoài sưu tầm dân ca thuận tiện dạo chơi vùng ngoại ô luôn, nhưng vừa nghe nói chị họ phải nhập viện, cô vội vàng muốn đến giúp đỡ một tay.

Nhưng anh rể là ai kia chứ, việc gì cũng muốn làm giúp chị họ, mà chuyện cô tranh giành với anh rể có vẻ cũng không thích hợp cho lắm. Thành ra cô không có việc gì làm nên đành đi về.

Không gian của bệnh viện quân y này ngập màu xanh lá, trưởng lão Nhất Lâm Âm từng nói, gió lạnh phát phơ, đạp xe sẽ vô cùng thoải mái. Không phải cô không phát hiện ra Hồ Tử đang lái xe đi theo cô, Ferrari mui trần chói mắt, cô đạp rất chậm vậy mà hần còn đi chậm hơn cô.

Cô đi chậm, hần lái chậm, cô đi nhanh, hần cũng tăng tốc độ, thật sự muốn dây dưa không dứt với cô sao. Kỳ Kỳ đi một lúc thấy trên vỉa hè có một hàng ghế đá lập tức dừng lại, dựng xe đạp sang một bên rồi ngồi xuống ghế đá, hai tay khoanh lại nhìn chằm chằm Hồ Tử, trong lòng thầm nói, tôi xem anh làm như thế nào?

Nào biết cô dừng lại lại đúng ý muốn của Hồ Tử. Hần nghĩ, giữa nam và nữ ngoài chuyện yêu đương vẫn là lên giường, cũng phải bắt đầu từ miệng, muốn yêu đương trước tiên cần phải nói lời ngon tiếng ngọt, trên giường lại càng phải nói. Chưa nói đến hôn môi, hôn liếm, hôn ẩm ướt, hôn lưỡi, không phải đều cần dùng đến miệng sao, nếu không việc lớn khó thành.

Bởi vậy chỉ cần cô dừng lại cho một cơ hội, những chuyện về sau liền vô cùng dễ dàng. Hồ Tử cũng dựng xe ở ven đường, xuống xe đi tới chỗ cô, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Kỳ Kỳ, mở miệng lời kéo làm quen.

“Em nghĩ mà xem! Anh tôi cưới chị em, luận vai vế, thì chúng ta không phải cũng có chút quen biết hay sao? Em đối xử với tôi như người xa lạ như vậy, rất tổn thương tình cảm.”

Kỳ Kỳ bật cười: “Thôi đi! Anh rể tôi họ Hồ, anh họ Vương, chứ làm thân lung tung, anh đi theo tôi có chuyện gì? Không nhân chán đến nỗi theo dõi tôi chứ, muốn tìm người yêu ở chỗ này sao!”

Nói xong cô liếc hần một vòng từ trên xuống dưới: “Chú à, có vẻ như chú muốn tán tỉnh mấy bà cô lớn tuổi trên đường thì phải?”

“Chú sao?” Hồ Tử bị tiếng chú của Kỳ Kỳ làm cho suýt nghẹn chết, hần nhiều nhất cũng chỉ có 30 tuổi, sao lại bị gọi là chú. Nói như vậy thì anh Quân chẳng phải là bác rồi hay sao, cô bé này trông có vẻ ngây thơ nhưng mồm miệng lại không tha cho người nào.

Đây là lần đầu tiên Hồ Tử bị gọi là chú, trong lòng vô cùng buồn bực, nhưng lại không thể so đó với cô bé này, tròn mắt xoay xoay, giọng điệu như một ông anh: “Sắp lên năm hai rồi! Sau khi học xong có muốn làm thêm kiếm chút tiền không?”

Những lời này của Hồ Tử, vốn chỉ là một câu nói nhảm thảm dò mà thôi, lại thấy ánh mắt cô bé này sáng lên: “Việc gì?” Hồ Tử nở nụ cười, cô bé này rất thích tiền, tại sao hần có thể quên chuyện này được chứ. Lúc trước khi anh Quân kết hôn, tất cả hồng bao đều rơi vào tay cô bé này rồi, thích tiền thì dễ giải quyết rồi.

“Tôi có một phòng chụp ảnh, năm nay không chụp ảnh chân dung thì là in ảnh quảng cáo, có hứng thú không? Chụp xong một bộ, tôi cho em số này.....”

Nói xong liền giơ lên 5 ngón tay. “500?” Kỳ Kỳ theo bản năng hỏi lại, khóe miệng Hồ Từ vĩnh viễn lên: “5000, như thế nào? Ba ngày là có thể xong việc.”

Kỳ Kỳ hít vào một hơi, bỗng nhiên, cặp mắt trong suốt hiện lên vẻ đề phòng: “Không phải là cái loại ảnh nghệ thuật lộ ngực lộ chân đó chứ!” Hồ Từ vui vẻ: “Yên tâm đi! Chỗ đó của tôi là ảnh viện chứ không phải nơi bán 'thịt'. Hơn nữa em là em vợ của anh Quân, sao tôi có thể ăn em!”

Cũng đúng, anh rể của cô quả thực không phải là người bình thường, cái tên Vương Đại Hồ này ở trước mặt anh rể đều khom lưng cúi đầu, chắc cũng không có chuyện gì.....

Hồ Từ âm thầm liếc hai mắt về phía cô, biết cô đã yên tâm. Kỳ thật Hồ Từ cũng không biết hán mắt công lấy lòng cô để làm gì? Trong lòng chỉ muốn thân thiết hơn với cô bé này, cảm giác này kỳ lạ không nói lên lời, chính hắn cũng không thể không chế được.

“Em đã đồng ý rồi, nếu bây giờ rảnh thì em có thể cùng tôi đi làm quen với công việc trước!”

Kỳ Kỳ liếc mắt nhìn xe đạp của mình, Hồ Từ nhanh nhẹn đi qua, nhấc chiếc xe đạp để vào trong cốp xe, sau đó mở cửa xe nói: “Mời lên xe, tiểu thư.” cứ như vậy Kỳ Kỳ bị Hồ Từ lừa đi.

Hồ Từ cùng Kỳ Kỳ một trước một sau rời khỏi phòng bệnh, Tây Từ liền cảm thấy có gì đó không bình thường. Ánh mắt Hồ Từ nhìn Kỳ Kỳ giống như chó săn nhìn thấy con mồi béo bở vậy, so với ánh mắt mà Hồ Quân nhìn cô thì khúc điệu khác nhau mà hiệu quả như nhau.

Mỗi lần Hồ Quân nhìn cô như vậy buổi tối cô sẽ bị anh ăn vào bụng, ăn đến khi xương cốt không còn một mảnh. Như vậy Hồ Từ và Kỳ Kỳ.... Tây từ thật lo lắng. Không phải cô lo lắng vô cớ mà con bé Kỳ Kỳ kia bình thường vô cùng tinh ranh, nhưng có một tật xấu rất lớn đó chính là tham tiền. Hồ Từ cái gì không có chứ tiền thì hắn có đầy, muốn lừa gạt một thiếu nữ mười tám tuổi ngu ngốc là chuyện dễ như trở bàn tay vậy.

Tây Từ càng nghĩ càng lo lắng, Hồ Quân cáitáo đã được gọt vỏ thành từng miếng cẩn thận, đưa đến bên miệng vợ, liền thấy hai hàng lông mày của vợ đang nhú lại, giờ tay xoa xoa mí mắt của cô:

“Đang lo lắng chuyện gì vậy, có chuyện gì đều có thể nói với chồng mà phải không?”

Tây Từ liếc anh một cái: “Cái tên Vương Đại Hồ kia có phải đã nhìn trúng Kỳ Kỳ rồi không? Em thấy từ lúc hắn bước chân vào cửa thì ánh mắt không hề rời khỏi Kỳ Kỳ.”

Phi... Hồ Quân vui vẻ: “Vợ, em yên tâm đi! Kỳ Kỳ như tiên giáng trần, Hồ Từ cũng không dám vượt lòng cộp đầu. Huống hồ Kỳ Kỳ là em vợ anh, nếu cậu ta dám gây chuyện, anh sẽ trực tiếp xử lý cậu ta. Quả thật Kỳ Kỳ rất xinh đẹp nhưng cũng không phải là hình mẫu mà Hồ Từ thích. Hồ Từ là người đàn ông trưởng thành, cậu ta thích loại phụ nữ ngực to mông lớn, còn Kỳ Kỳ còn quá no trẻ, giống như một cây non vậy, cậu ta sẽ không xuống tay đâu.”

Nói xong liền phát hiện vợ đang bình tĩnh nhìn anh, ánh mắt lấp lánh, trên mặt có chút cười như không cười: “A...! Hình như anh còn trưởng thành hơn cả Hồ Từ, đều đã chín chắn rồi, nói như vậy, hẳn là anh cũng rất thích loại ngực to mông lớn.”

Hồ Quân ngạc nhiên. Vợ anh không phải là kiểu phụ nữ điêu ngoa thích gây chuyện vô cớ, bởi vậy ở trước mặt cô, Hồ Quân đã không còn chút cảnh giác, bất tri bất giác tự đào hố chôn mình. Nhưng mà giọng điệu chua ngoa này của vợ khiến lòng anh cảm thấy thoải mái vô cùng.

Vợ anh là người vô cùng lạnh lùng, trước đây đối mặt với anh đều mắt diếc tai ngơ coi như không thấy, thậm chí, ánh mắt nhìn anh chẳng khác gì nhìn một con gián. Bây giờ vợ anh cũng biết ghen, thực ra không thể nói là chuyện xấu được, nhưng mà chuyện này cũng phải giải thích cho rõ ràng, nếu để cho lòng vợ anh ngập trong đồng khúc mắc vậy thì khó giải quyết rồi.

Hồ Quân cười ha ha, chắc chắn không thể ăn ngay nói thật, phải tránh nặng tìm nhẹ: “Vợ, anh còn chưa nói hết! Quân tử không nhớ tình cũ, từ lúc kết hôn với vợ thì cả tinh thần và thể xác của anh đều thuộc về vợ, anh xin thề trước Đảng.”

“Thôi đi! Anh đừng phá hỏng hình tượng vĩ đại của Đảng, dù sao anh cũng phải cảnh cáo tên Hồ Từ kia đừng có ý đồ với Kỳ Kỳ. Nếu thực sự xảy ra chuyện gì, em làm sao ăn nói với cậu đây.”

Hồ Quân cảm thấy vợ anh suy nghĩ quá nhiều, Kỳ Kỳ cũng không phải món ăn của Hồ Từ, bởi vậy khi trở về anh cũng không quan tâm đến chuyện này. Một sơ sót nhỏ vì hai người kia làm liên lụy đến anh, vợ anh ước chừng bắt anh phải ngủ một tháng trong phòng khách, nhốt anh ở bên ngoài. Anh cào cào tường lên tiếng cầu xin vợ, đến mức muốn quỳ xuống nhưng vợ anh nhất quyết cũng không mở cửa. Hơn nửa đêm anh bức bối kéo Hồ Từ ra ngoài, lời được hán ra ngoài anh cũng khoan khoái hơn nhiều.

Trên đời này nhiều gái đẹp như vậy tại sao cậu lại còn đánh chủ ý lên em vợ tôi, khi đó Hồ Từ hùng hổ cãi lại một câu: “Không phải anh cũng luôn nhớ đến chị của Kỳ Kỳ sao, vậy em nhớ Kỳ Kỳ thì có gì sai?” Đương nhiên chuyện này về sau hãy nói. Còn trước mặt anh hoàn toàn không biết, nếu biết, ngay lập tức anh sẽ bóp nát ý định vừa mới chớm nở của Hồ Từ.

Tây Từ ở lại bệnh viện một tháng, Hồ Quân cứ như vậy chăm sóc cô một tháng, xin phép đơn vị, xuất viện xong liền trực tiếp chuyển đến nhà lớn. Hồ Quân bị gọi đi làm, theo ý Hồ Quân thì anh vẫn muốn ở cùng vợ, chẳng qua là Tây Từ vừa giục vừa xin thì anh mới trả phép đi làm.

Tây Từ tỉnh dưỡng ở nhà, thật ra cũng không có chuyện gì nhưng vừa động một chút thì con đau lại truyền đến ở chân, bên trong còn chưa có lành hẳn. Hai vợ chồng ở lại nhà lớn một tháng, Hồ Quân liền cương quyết ôm vợ trở về nhà riêng, mẹ anh muốn ngăn cũng ngăn không nổi.

Nhìn con trai dẫn vợ đi, bà Hồ không khỏi thở dài oán giận: “Ông nói chúng ta nuôi con nuôi cái để làm cái gì? Kết quả thì sao, đều là tự mình sống qua ngày đi.”

Hồ Tổng Tham bỏ tờ báo xuống, vẻ mặt hơi hơi lộ ra ý cười: “Không phải bà không biết con trai bà nghĩ gì! Con bé Tây Từ này nhanh nhẹn ngoan ngoãn, trong đầu con trai bà chắc đang suy nghĩ làm chuyện xấu rồi, sống cùng chúng ta sẽ rất bất tiện. Hiện tại bọn nó dọn đi, chắc chắn không quá hai tháng chúng ta liền có cháu nội để ôm rồi.”

Bà Hồ hi hi một tiếng nở nụ cười, ừ, con trai là do bà sinh ra thế nhưng lại không có tiền đồ mà suốt ngày bám vợ như vậy, con sâu tham ăn đã sớm không còn ở lại nữa rồi...

P/S: Cứ đủ 30 thanks là đăng thêm 1c chương kể nhé...come on

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả* ! được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Thật làm cho bà Hồ hoài nghi, hiện giờ hai mắt và mũi của con trai đã muốn phụt máu rồi. Trước kia khi vừa mới kết hôn, thấy được nhưng không sờ được, cực khổ làm sao, mà bây giờ thấy được sờ được nhưng không thể làm gì lại càng khổ hơn.

Hơn nữa bây giờ chuyện gì của vợ nó nó cũng ôm hết lên trên người, rửa chân, tắm rửa, mát xa, bảo dưỡng, giống với Lý Liên Anh hầu hạ Từ Hy thái hậu, chưa nói đến chuyện chu đáo cẩn thận, vợ xinh đẹp động lòng người bày ra trước mặt nhưng cái gì cũng không thể làm, tư vị kia muốn bao nhiêu bực tức có bấy nhiêu bực tức.

Trong lòng dục hòa tăng vọt, giống như khi luyện công thất bại kinh mạch bị đảo lộn trong mấy bộ tiểu thuyết võ hiệp vậy, mỗi lần phục vụ vợ đều phải tự mình thỏa mãn chính mình, nhưng như vậy làm sao đủ để giải khát được! Mắt thấy vợ khỏe lại từng ngày từng ngày một, vết thương ở chân mặc dù không quá linh hoạt nhưng cơ bản đã ổn định lại rồi, anh đâu nhìn nổi nữa.

Tối hôm qua quần Tây Từ đến nửa đêm, cảm giác khó chịu không thôi. Ba mẹ ở ngay trên lầu, phòng đối diện còn có một đi giúp việc ở, lại phải chú ý đông chủ ý tây nên anh vẫn chưa được thỏa mãn. Hơn nữa da mặt của vợ anh rất mỏng, rất hay xấu hổ.

Bởi vậy, đến hết ngày thứ bảy, Hồ Quân liền thu dọn hành lý ôm vợ bỏ chạy, nghĩ cái tổ kia của mình vô cùng tự do tự tại, muốn làm như thế nào thì làm.

Xe dừng lại ở ga ra tầng ngầm, Tây Từ xuống xe chờ anh. Hồ Quân quơ lấy túi hành lý bước đến khom lưng bế Tây Từ lên, cúi đầu chụt một cái nói: “Vợ, chúng ta về nhà rồi.”

Tây từ bị anh làm cho hoảng sợ, một tay nhanh chóng ôm lấy cổ anh, một tay nắm anh hai cái: “Anh bị bệnh à! Hò hét cái gì, nơi này có máy theo dõi, mọi người sẽ nhìn thấy đó, bỏ em xuống em có thể tự đi.”

Hồ Quân ha ha nở nụ cười: “Anh không bị bệnh, anh đang rất hào hứng, chúng ta về nhà rồi, em là vợ anh, anh vui thế nào hôn thế nào ôm ấp thế nào người khác quản được sao? Cho bọn họ hâm mộ chết luôn.”

Nói xong nhanh chóng bước đi, vào giữa thang máy, vừa vào giữa thang máy, Hồ Quân chờ không được bắt đầu cúi đầu cọ cọ lên cổ Tây Từ. Râu Hồ Quân thực cứng, một ngày không cạo sẽ ram ráp, cọ cọ trên cổ Tây Từ khiến cô cảm thấy vừa ngứa vừa đau.

Tây Từ đưa tay đẩy đẩy anh: “Anh yên tĩnh một lát không được à! Trong đầu ngoài chuyện đó ra thì anh còn quan tâm đến chuyện khác sao?”

“Chuyện này thì làm sao? Anh sẽ làm thật tốt. Vợ, tối hôm qua em đã đáp ứng anh khi nào về nhà sẽ cho anh hưởng thụ khoái cảm thật tốt, đúng không?”

Mặt Tây Từ đỏ lên, liếc anh một cái, mím môi không nói chuyện. Hồ Quân hiểu, đây là không đồng ý, dây thần kinh kích động từ trong lòng cong lên tận đỉnh đầu, không thể nói rõ là anh có bao nhiêu vội vã, vừa vào cửa liền vút mấy túi hành lý trong tay xuống, không đợi Tây Từ tỉnh táo Hồ Quân đã đưa tay lột hết quần áo của cô vợ nhỏ.

Trời rất nóng nên vợ anh mặc không nhiều lắm. Kỳ thật từ khi Tây Từ bị thương phải vào bệnh viện điều trị một thời gian, Hồ Quân đều có việc làm. Anh cải tạo cô vợ nhỏ là từ trong ra ngoài, không mặc ra ngoài cho người khác xem, một mình anh nhìn thấy là đủ. Thực ra đáng người của vợ anh vô cùng cân xứng xinh đẹp, eo ra eo mà mỏng ra mỏng, mặc lên người đồng phục cảnh sát cũng rất đẹp mắt, ngắm cô mặc như vậy cả ngày cũng không thấy chán.

Hồ Quân đưa ra chủ ý, thì thừa dịp vợ anh hoạt động không tiện, đồng phục cảnh sát, quần áo ngoài và áo ngực cũng chưa cởi món nào. Hơn nữa cô vợ nhỏ của anh thích nhất là khi đi ngủ vẫn mặc quần áo với áo ngực, anh lập tức gói ném đi, cho nên bây giờ quần áo trên người cô cũng thay đổi vô cùng đa dạng.

Lúc đầu Tây Tử còn chưa quen nhưng vì Hồ Quân đồ ngon đồ ngọt, từ trong ra ngoài đều đã chuẩn bị hợp lý, nếu như cô còn không mặc thì giống như phụ lòng tốt của Hồ Quân vậy. Đường thương ở nhà lớn hơn hai mươi ngày, số lần Tây tử mặc váy còn nhiều hơn số lần hai mươi mấy năm qua cộng lại.

Mỗi ngày đổi một cái, lúc đầu cô còn cảm thấy khá xấu hổ, sao lại thế này, giống như đi biểu diễn thời trang vậy. Nhưng mẹ chồng nhìn thấy lại cười tít mắt nói: “Ủm bộ quần áo này thật là đẹp, con gái là phải mặc như vậy này, xinh đẹp hơn bao nhiêu. Tây Tử này, nhân lúc khi còn trẻ thì cố gắng ăn mặc, đừng làm tội chính mình, đừng đợi đến tuổi như mẹ muốn mặc đẹp cũng không mặc nổi nữa rồi.”

Ba chồng nhìn thấy cô cũng gật gật đầu. Ba mẹ chồng không có ý kiến, cô dứt khoát để Hồ Quân giặt vò. Bây giờ cô đang mặc một cái váy dài liền thân màu xanh lá cây, bên hông cài một chiếc thắt lưng bản to, phía trên lộ ra đôi vai trần gợi cảm, quả thật rất đẹp. Từ trước đến giờ Hồ Quân vẫn luôn có mắt nhắm mắt nên khi mua quần áo cho phụ nữ cũng không tòi...

Vừa nghĩ tới chuyện này Tây Tử bỗng nhiên cảm thấy chua xót trong lòng, đưa tay muốn đẩy cái tên Hồ Quân đang làm loạn trên người cô ra, nhưng Hồ Quân rất nhanh nhẹn, lúc cô đang phân tâm, đã kéo khóa váy của Tây tử xuống đến thắt lưng. Mọi ý thức đều bị ngăn lại, eo buong lỏng, xoạt một tiếng chiếc váy liền rơi xuống sàn nhà...

Cởi nút áo ngực ra, hai khối tròn xoe của vợ anh ngạo nghễ vênh cao, nảy ra, trắng bóng, hồng non non mềm, trắng hồng xen lẫn, xinh đẹp câu hồn...

Hồ Quân liếm liếm khoe môi, cúi đầu liền ngậm chặt hồng non xinh đẹp, liếm láp, vòng quanh... Tây Tử cảm nhận được một loại cảm giác quen thuộc cùng khó chịu đang lan tỏa khắp cơ thể từ bầu ngực, trong nháy mắt từng góc ngách trong thân thể cô dần nóng lên, cả người mềm nhũn, chống đỡ không nổi liền bị dục hòa thiêu đốt, khắp cơ thể nóng lên như đang đứng bên đồng lửa.....

Môi lưỡi Hồ Quân lưu loát khiến cho cô khát vọng càng nhiều, tựa như chiếc chìa khóa trăm lần đều linh, mở toang cả cánh cửa tâm hồn lẫn thể xác vì anh.....

Cơ thể cô thành thật hơn, cô cũng muốn muốn anh, loại nhớ nhung này dường như đã trở thành thói quen, mặc dù là thói quen, nhưng vẫn khó nhịn như cũ... Tây Tử hơi mở mắt ra, ánh sáng mờ mờ lung lũng chứa chút động tình ướt át, rơi vào trong mắt Hồ Quân quả thực như muốn mạng của anh.

Cô bé này căn bản không biết lúc này cô quyến rũ đến mức nào, khuôn mặt đỏ rục còn vương vài giọt nước mắt, cơ thể mềm mại như bông vải, khu u cóc rậm rạp đã sớm ướt nhẹp dính dính. Vợ anh đích thực là một báu vật...

Hơn nữa bình thường tính tình của cô luôn rất cứng nhắc, vậy mà lúc này lại mãnh liệt đối ngược khiến cho Hồ Quân cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Cơ thể này chỉ thuộc về một mình Hồ Quân anh, khi ở trên người cô anh thấy bản năng độc chiếm của phái nam trời dấy vô cùng mạnh mẽ.....

Cô là của anh, chỉ là của một mình anh mà thôi, cơ thể này, bờ môi này, cái cổ này, bầu ngực cao ngất này, tròn vênh lên, da thịt trắng mịn non mềm này... Tay anh, môi anh giống như tham lam mon trón từng chút một, ngay cả nơi địa phương bí ẩn đó cũng không buông tha.....

Tây Tử trầm thấp rên rỉ, như ẩn như hiện, lúc nhẹ lúc chậm, cô cảm thấy mình đang hòa giữa hoa cỏ và cây cối tạo nên một khúc nhạc tuyệt mỹ, đi theo tiết tấu lúc trầm lúc bổng của anh. Lúc trầm, đập vào mắt là hình ảnh cô cây buồn bã, lúc bổng, lại thấy ánh nắng chan hòa chiếu rọi khắp nơi, loại cảm giác này khiến cô không tự chủ được run rẩy..

Giống như con đê không ngăn nổi dòng nước, lác lác từng hồi từng hồi một, đến giới hạn cực đại, nước ngập cả vùng rừng rậm...

Hồ Quân ngừng đầu lên, ngửa đầu nhìn Tây Tử: “Vợ, thoải mái hay không... Ừm...” Vươn lưỡi liếm liếm môi, kéo ra tơ bạch sáng lấp lánh, mang theo cổ dâm mị khó tả, kỳ quái ở chỗ, đáng vẻ anh như vậy lại khiến cô cảm động không nói lên lời.

Hiện giờ nghĩ đến, người đàn ông này giống như đang phục vụ cô vậy. Anh yêu cô, yêu từ tận đáy lòng. Tây Tử bỗng nhiên cảm thấy được người đàn ông này thực ra rất yêu thương cô, nếu không thì tại sao từ một người đàn ông cao ngạo bá đạo như vậy lại biến thành như bây giờ, vẫn rất bá đạo như cũ nhưng giữa sự bá đạo ấy là sự yêu thương với cung chiêu cô, để cho tim cô đập thành thịch.

Giờ khắc này, cao trào qua đi, bỗng nhiên Tây Tử cảm thấy được chính mình động lòng với Hồ Quân. Có lẽ giờ khắc cô giao mình cho anh cô đã động lòng, chỉ là cô không biết mà thôi.....

Tây tử đột nhiên đưa tay bưng lấy mặt anh, lại gần, đem môi của mình dán lên môi anh, trước nhẹ nhàng đụng một cái, sau đó hàm răng cắn môi Hồ Quân, hơi xâm nhập, cấu kết, vướng mắc, liếm láp, sàu triển miên....

Hồ Quân ngạc nhiên, nhanh chóng hóa bị động thành chủ động, ngậm chặt đồ ăn ngon đưa lên tận miệng, cắn... Vòng quanh đỉnh điểm, có tiết tấu nuốt nhả, một tay nâng cái mông tròn đầy cong vút của cô lên, một tay nhẹ nhàng đỡ chân bị thương của cô, nâng người để cô ngồi lên eo mình, quân hàm hợp nhau, sau khi tiến vào, cũng không chuyển động, liền như vậy ôm Tây Tử, trực tiếp đi thẳng vào.

Đi vài bước, Tây Tử liền không chịu nổi, cả người từ trên xuống dưới đều bị chấn động, dục hỏa kích thích trong cơ thể đã tắt một lần ầm một tiếng dấy lên một lần nữa. Mà lần này càng dữ dội hơn, sự nóng bỏng ấy khiến cho lục phủ ngũ tạng của cô không thoải mái...

Cô khổ sở giãy dụa, Hồ Quân kêu lên mấy tiếng đau đớn theo sự giãy dụa của cô, trầm thấp nói: “Tiểu Yêu Tinh hả? Ừm, xem hôm nay anh thu phục em thế nào.....”

Vừa nói vừa hơi nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng hơi thở lại vô cùng nặng nề, lộ ra sự khản trương của Hồ Quân. Tây Tử cảm thấy làm chuyện này cũng rất có cảm giác thành tựu, đã nói Hồ Quân, mỗi lần đều nói ra những lời lẽ vô cùng hung ác, nhưng thực sự xảy ra, thì cũng không chiếm tiện nghi gì cả.

Kỳ thật đây cũng là chuyện mà Hồ Quân buồn bực, nói như thế nào thì anh cũng coi như là từng trải qua nhiều trận! Anh cũng đã từng làm chuyện này với những người phụ nữ trước kia, không phải mê man bất tỉnh thì cũng là rên rỉ sung sướng. Nhưng còn vợ anh, rõ ràng là người tạo trứng nhưng lại là kỳ phùng địch thủ của anh.

Ngay từ đầu anh đứng trên thiên thời, hẳn học thu dọn chăn mền vợ đã dùng qua, cô bé kia gắng gượng lưng với anh, cứng đối cứng. Tuy nói như vậy cũng rất kích thích nhưng Hồ Quân cảm thấy trong lòng người đàn ông có phần không thoải mái.

Nói xong với Diệp Trì, ở trên giường phải dọn dẹp phục vụ vợ mới là người đàn ông chân chính. Mấu chốt ở chỗ là Hồ Quân trong đầu ma xui quỷ khiến thế nào lại nói những lời này ra với Diệp Trì, cũng không ngờ được, người phụ nữ mềm yếu như Thời Tiêu cũng giống như Tây Tử nhà anh, thật sự là lão hồ giống hệt con.

Đại não Hồ Quân nóng lên, tựa như phục tùng lão hồ, không cho lão hồ cắn chết, có thể nói là Tây Tử hạ thủ lưu tình rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả* ! được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Lúc này Hồ Quân bị dục vọng mãnh liệt chiếm hết tâm trí không kịp chờ, chẳng cần để ý tới hình tượng. Hành động này lọt vào trong mắt Tây Tử, bây giờ cô chợt cảm thấy thật buồn cười. Nhớ tới trước kia người này còn chảy máu mũi kia, chỉ khi ở cùng người đàn ông này, cô mới trở nên hư hỏng. Nhưng cô thích Hồ Quân như vậy, trực tiếp, muốn làm gì thì làm, mặc dù chuyện cũng không giống như vậy, hơn nữa, việc này lại rất thoải mái.....

Hai người ngã xuống giường, Hồ Quân vội vàng đến nỗi không kịp sử dụng biện pháp phòng tránh, Tây Tử liên lật người một phát, đã trở thành tình thế nữ trên nam dưới, Hồ Quân ngạc nhiên, chưa kịp phản ứng, vợ của anh đã hành động.....

Tây Tử thích ở phía trên nhưng Hồ Quân cũng thích như vậy, về chuyện này tư tưởng đáng may râu rất bảo thủ, không thể bị vợ đè ở phía dưới. Bình thường vui vẻ thì thay đổi tư thế để làm tăng cảm giác mới lạ, được một vài lần rồi phải dựa vào anh, nhưng mà vợ của anh lại nhiệt tình uốn éo như vậy, anh thích, cô ấy cũng không cảm thấy khó chịu.

Vì sự nhiệt tình này, hai người như tấn công lẫn nhau, nhưng anh lại không ngờ bản lĩnh của mình lại không bằng vợ. Chỉ là hôm nay Tây Tử không tập hợp được điều kiện thuận lợi, chân còn chưa khỏi nên không thể nhiệt tình hơn được nữa, muốn đặt Hồ Quân ở phía dưới không có hai cái chân thì không được.

Hồ Quân tìm được cơ hội lật người đè cô ở phía dưới, Hồ Quân cực kỳ giận dữ, hung hăng cắn lên chiếc cổ quýt rũ của cô. Tây Tử ưm một tiếng, tiếng kêu này kèm theo dục vọng trong người còn chưa thể dập tắt, lại tăng thêm một loại kích thích mới lạ.....

Tây Tử còn chưa kịp trải nghiệm mùi vị Hồ Quân đã rút người ra chỉ mới làm được một nửa. Đừng nói Hồ Quân, Tây Tử cũng là lên không được mà xuống cũng không xong, trên mặt cô lộ vẻ khó chịu, điều này ngược lại lại khiến cho Hồ Quân hài lòng. Phục vụ vợ đẹp có cảm giác rất thành công. Chỉ là hôm nay anh nhân cơ hội chân của vợ chưa khỏi, muốn trừng trị cô cho thật đã, lấy lại danh dự của ông xã, nếu không, lần sau vợ anh lại đè anh xuống dưới giường nhiều lần nữa thì đúng là mất mặt quá.

Nghĩ đến chuyện này, ánh mắt Hồ Quân lóe lên, ánh mắt thâm hiểm này của anh lại lọt vào trong mắt của Tây Tử. Tây Tử run rẩy trong lòng, cô cảm giác được ánh mắt kia của Hồ Quân hơi quý dị khiếp người, chủ yếu là đối với ranh giới cuối cùng của người này, cô thật không tìm được ranh giới. Lúc đầu không phải Tây Tử muốn áp anh dưới người mình, mà tại vì để anh bất được một chút cơ hội liền giãy vò cô, hơn nữa người này thích ở trên giường giãy vò, rất nhiều kiểu hành hạ khác nhau....

Tây Tử đang mãi mê suy nghĩ thì thân thể của cô đã bị Hồ Quân kéo tới dưới giường đặt bên trên mặt tấm thảm, bày ra tư thế nằm sấp, cái chân bị thương đã bị anh trực tiếp chống lên, công kích tiến quân từ phía sau... , vừa động một cái... Tây Tử chống đỡ bên giường, phía sau bị anh giữ chân không hề có quyền chủ động, cảm giác lằng nhằng còn chưa xuất hiện đã bị cảm giác sung sướng dập tắt.....

Tây Tử chợt tỉnh ngộ, có lẽ trước kia đều là Hồ Quân cố ý nhường cho cô, anh vẫn tiếp tục dày vò, mình thật không phải đối thủ của anh mà... Chiếc eo của vợ anh thật mảnh, nằm ở góc độ này vô cùng hiệu quả. Eo thon lồi xuống, hai tay chống lên bên trên giường, hơi vênh mặt lên, râm rì mấy tiếng, vung vẩy cái eo thon, thật là sướng chết anh...

Hai quả đào trước mặt mềm mại, tay anh bóp thành nhiều nhiều hình nhiều vệt, vệt tròn chà xát, tùy ý mà làm, cảm giác thật thỏa mãn...Cứ như vậy cả đời cùng vợ ở trên giường lăn lộn, anh cũng không nhàm chán, nhưng có một điểm duy nhất khiến anh tiếc nuối, đó là tóc cô ngắn.

Hồ Quân cũng giống những người đàn ông khác, thích những cô gái tóc dài phất phới trong gió, hơn nữa thời điểm đang làm chuyện ấy, tóc dài đến mông, ở nơi nào đó quét qua quét lại một cái.....

Ách...Nửa người bị Hồ Quân ép trên mép giường, một chân đặt trên giường, chân gầy kia bị anh hung hăng nâng lên. Tây Tử phát hiện, mình hoàn toàn bị cái chân bị thương này làm liên lụy, mà tên khốn Hồ Quân này, chính là nhằm đúng thời cơ, liều mạng mà giãy vò cô.....

Nhưng như vậy làm người cô thẳng tắp, ngược lại có một loại cảm giác kích thích trực tiếp, kích thích toàn thân Tây Tử từ trên xuống dưới đều nhạy cảm, không ngừng run rẩy, từng đợt từng đợt, giống như thủy triều....Trống không được lấp đầy, cái loại cảm giác sáng khoái đoạt này làm cho tâm tư thoải mái, cũng có thể khiến người ta bị nghiện....Tây Tử động tình như vậy ở trước mắt Hồ Quân, cô tựa như một đóa hoa ở phía dưới anh mà nở rộ ra, cứ chỉ lẳng lơ, Hồ Quân anh đời này nhìn đều không thấy chán...

“Vợ à, em yêu anh không?”

Xong chuyện, bây giờ Tây Tử đã buồn ngủ, bị Hồ Quân chơi đùa, cả người không muốn động dù chỉ là một cọng tóc gáy. Nhưng vừa nghe Hồ Quân nói câu này Tây Tử liền mở mắt tròn to, cho là mình nghe lầm, nghiêng đầu nghi ngờ nhìn Hồ Quân: “Anh nói cái gì?”

Ánh mắt Hồ Quân âm trầm, lắc đầu nói: “Có nói gì sao?” Đưa tay ôm vợ vào trong lồng ngực mình, vỗ vỗ: “Ngủ đi!”

Qua rồi, Hồ Quân thật muốn vả vào cái miệng lẩm lõi của mình, thật kinh sợ! Dù gì thì anh cũng là một trong các quan lớn, vậy mà không dám hỏi dù chỉ một câu. Trước kia mỗi lần nhắc đến chữ yêu Hồ Quân lại xi mũi coi thường. Nếu nói yêu, thì người phụ nữ xinh đẹp nào anh đều yêu hết, ở trên giường có thể nói một ngàn câu một vạn câu: anh yêu em. Nhưng vào những lúc đó ba chữ này đều không ý nghĩa gì, khi phụ nữ bị khoái cảm sai khiến, họ đều thích nghe những lời này.

Nhưng đến khi bản thân mình thành thật nghiêm túc trước mặt vợ của mình thì cái miệng chẳng nói ra được lời nào, không những không được tự nhiên lại còn hơi lo sợ bất an. Chuyện này là chuyện cả đời nhưng Hồ Quân cứ có cảm giác trái tim của vợ anh còn chưa rung động, lại còn có những chuyện trước kia.

Hồ Quân không muốn nợ cũ đã qua lại lời ra nợ cũ khác, có thể đoạn quá khứ chói lọi kia sẽ bị vợ anh nhắc đến cả đời. Coi như anh trong sạch nhưng không phải chỉ trên thân thể, mà trong lòng cũng phải như vậy.

Khi bạn để ý đến một cô gái, không phải lúc nghe theo cơ thể mà là muốn trong lòng cô ấy cũng có bạn, không thì coi như bạn xong đời. Đây là lời Tả Hoành đã nói với anh, Tả Hoành nói lúc bắt đầu cậu ta cùng với Quyên Nhi, chính là hai bên tình nguyện thỏa mãn đòi hỏi bản thân. Nhưng sau này cậu ta bắt đầu mong đợi trong lòng cô ấy có mình, trong lòng bắt đầu rối rắm thấp thỏm không yên, đôi bên pháp thử thăm dò, sau đó liền hiểu rõ, khi đó cậu ta đã yêu cô ấy mất rồi. Về sau cậu ta không bao giờ đụng tới phụ nữ bên ngoài, chỉ một lòng yêu cô gái đó, trong lòng đều là hình dáng cô ấy. Lời nói qua loa nhưng trong lòng lại lo lắng vì cô ấy, phía dưới cũng vô cùng nghe lời, không phải lo nghĩ đến cái đó nên không thể ngẩng đầu lên.

Hôm nay Hồ Quân sâu sắc thấm thía được, thì ra trước kia đối với việc Tây Tử với tên nhóc họ Phạm kia khiến anh hơi khó chịu. Hôm nay lại phát hiện thì ra anh rất dễ ý, không nói đến thân thể, mà chính là chỗ trong lòng cô ấy. Tên nhóc họ Phạm kia để ý đến vợ anh, đánh cậu ta cũng không thể xóa đi được, nếu muốn xóa đi cũng không phải một sớm một chiều có thể thành công.

Trong lòng cô ấy có tên nhóc đó, Hồ Quân biết, có bao nhiêu, có phải cũng bằng anh hay không? Hồ Quân đoán không ra rồi lại không không chế được dễ ý. Anh yêu cô, việc này không thể nghi ngờ, anh chỉ hận không thể móc tim trong lồng ngực của mình ra đặt ở trước mặt cô để cho cô xem, phía trên đều khắc đầy tên cô Tây Tử. Nhưng cô ấy có hiểu hay không?

Hồ Quân rối loạn, cái miệng nhỏ nhắn của cô giống như vỏ trai dán chặt, đừng nói là lời ngon tiếng ngọt, bình thường đều là anh hỏi một câu, cô đáp lại một câu, chưa bao giờ chủ động hỏi một chút gì về anh. Anh cũng không phải là muốn nghe lời ngon tiếng ngọt mà anh chỉ cảm thấy lo được lo mất mà thôi.

Không có người trò chuyện để giải tỏa, anh liền tìm Phong Cẩm Thành để giải tỏa bức tức trong lòng. Chân của cô vợ nhà anh vừa khứa lên một chút đã hấp tấp đi làm, công việc cũng không thay đổi, vẫn còn ở đội 17, là do ông cụ nhà anh quyết định.

Ông cụ nói: “Con người Tây Tử có tinh thần trọng nghĩa, thích hợp làm cảnh sát. Hơn nữa đây là công việc nó thích, là người nhà, chúng ta không hi vọng nó gặp nguy hiểm, có thể giúp đỡ người dân. Người cảnh sát như Tây Tử mới không làm thất vọng quốc huy trên mũ, cho nên ba ủng hộ một phiếu.”

Thái hậu nhà anh dĩ nhiên sẽ đồng ý với anh, hai đầu hai, cuối cùng không giải quyết được gì. Nhưng mà ông nội sau lưng nói với anh: “Tây Tử là nữ cảnh sát, là phụ nữ, nếu làm mẹ sẽ không như thế...»

Lời nói bóng nói gió kia sao Hồ Quân có thể không hiểu, anh cũng đang dốc sức thực hiện kế hoạch tạo người, nhưng mà cái bụng của vợ anh lại không có động tĩnh gì. Đêm hôm đó anh cũng cần cù cày cấy lao động rất nhiệt tình lại không có đứa bé, tâm trạng của Hồ Quân lại trở nên không ổn định.

Cẩm Thành uống ly rượu, nghiêng đầu nhìn anh: “Thế nào? Theo lý thuyết, hiện tại cậu sung sướng rồi chứ! Vợ đã nằm ở trong tay, còn thiếu một đứa bé mà thôi. Ngược lại mình cảm thấy rất lạ là sao hôm nay cậu có thời gian rảnh rỗi như vậy? Không ở nhà tâm sự với vợ cậu à?”

“Vợ mình?” Hồ Quân rên lên: “Vợ mình bán cho cục công an rồi. Cục cảnh sát đề cao những người có tư chất, hoạt động chuyên nghiệp, vợ mình ở đội 17 là đang được thử nghiệm, học tập, học đấu tay đôi. Vợ mình còn đang học, không có chuyện gì cứ đâm đầu vào đi tập huấn, không những thế mỗi lần đi là đi liền một tháng.....”

Cái giọng ai oán này khiến Phong Cẩm Thành nhũn mày cười: “Vợ là của cậu rồi, có cái gì mà gấp? Ở đây hai ngày liền chịu không nổi rồi. Không phải trước kia cậu theo chủ nghĩa độc thân sao, vợ của cậu không có ở đây, đúng lúc có thể để cho bản thân tỉnh táo thanh tịnh.....”

Giọng nói của cậu ta có vẻ bất cần, Hồ Quân rót rượu, nói: “Vợ của cậu còn chưa có tin tức gì à? Không phải chuyện của ông cụ cũng ổn rồi sao?”

Phong Cẩm Thành bưng ly rượu lên uống, Hồ Quân vội vờn tay cản lại: “Anh hai à uống rượu cũng phải có chừng mực, cậu mà uống say, mình không phục vụ đâu đó.”

Phong Cẩm Thành xuy một tiếng vui vẻ: “Minh không uống say, cậu có thể gặp được vợ của cậu sao?”

Hồ Quân cười hắc hắc, gãi gãi đầu: “Thật đúng là, chỉ là cậu đừng uống nhiều như vậy, nếu cậu có uống đến dạ dày chảy máu thì vợ cũng không về được. Nếu không, mình nhờ sở cảnh sát bên này cho người tìm thử xem sao?”

Cẩm Thành khoát khoát tay, trong mắt toát lên vẻ lạnh lẽo: “Không tìm, nếu là cô ấy cố ý, thì đời này cô ấy cũng không cho mình tìm được người đâu....”

Hồ Quân cũng giật mình, Cẩm Thành thật tàn nhẫn, đúng là không phải người bình thường. Nhưng mà trong lòng cũng cảm thấy dễ chịu, ít nhất thì vợ anh không bỏ chạy, đang ngần ngại trong thời kỳ êm đẹp, về phần có yêu hay không, sớm muộn gì anh cũng khiến cô ấy yêu anh.

Nhưng Hồ Quân lại quên, Tây Tử là người rất ngốc nghếch, không chịu nổi có người nhớ nhưng mình, không để ý gây chút chuyện, cũng đủ cho Hồ Quân lật ngược vại dấm.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả* ! được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Gặp lại Phạm Lý, trong lòng Tây Tử dường như rất bình thản, có một loại cảm giác là vật đổi sao dời, mọi chuyện đã thay đổi. Hồ Quân đối xử với cô rất tốt, nhưng cũng không phải là một sớm một chiều mà chấp nhận, đó là một loại nước chảy đá mòn, giống như đầu mùa xuân mưa phùn đi qua, vạn vật nhẹ nhàng không tiếng động.

Lòng Tây Tử đã lặng, trải qua nhiều chuyện hình như cô đã khám phá ra nhiều việc trong cuộc đời, tình yêu không có hơn, không thể nói là siêu thoát ở trần gian, nhưng lại có một loại cảm giác mệt mỏi. Loại mệt mỏi này khi gặp phải Hồ Quân bá đạo, dường như giúp cô quay lại thời học sinh trước kia. Hồ Quân nửa ép buộc nửa kéo cô vào trong thế giới của anh. Lúc mới bắt đầu cô không thể thích ứng, càng về sau lại dần dần tiếp nhận, việc này không phải là một sớm một chiều là có thể xong được.

Hồ Quân có rất nhiều tật xấu, quá khứ càng vô cùng bừa bãi. Trước kia Tây Tử không muốn gặp gỡ loại người này nhất, con cưng nhà giàu, quần áo lụa là, nhưng dần dần, Tây Tử phát hiện, những tật xấu ở Hồ Quân thế nhưng có thể biến thành ưu điểm. Quần áo lụa là nhưng cũng rất nghiêm túc, anh rất vô lại nhưng lại rất tốt với cô, tốt đến nỗi cô không tự chủ được để ý anh.

Tây Tử có lúc nghĩ, có lẽ lúc bắt đầu, kết quả của cô chính là Hồ Quân. Giống như người xưa đã nói, đây là duyên phận, ai cùng ai là vợ chồng đều có duyên phận cả. Những người khác trong cuộc đời chỉ là khách qua đường, khách qua đường vội vã, nhưng kết quả chỉ có một. Phụ nữ chỉ mong có một cuộc sống yên bình, mà Hồ Quân lại cho Tây Tử một khoảng yên lặng đẹp đẽ trong tim.

Tây Tử cũng không cách nào đoán trước được chuyện sau này, ít nhất hiện tại cô cảm thấy hạnh phúc, thành thoi lại ngọt ngào, nhưng mà trong lòng lại có một chút khổ sở không nói ra được.

Huấn luyện viên đặc biệt của cô chính là Phạm Lý, các dạng kỹ năng quân sự tương đối xuất sắc. Trước kia là do anh không có bối cảnh gia đình nổi bật vì vậy cũng chỉ có thể như vậy không có tiếng tăm gì. Hiện nay lại có người hỗ trợ, tiền đồ của anh ta hết sức thuận lợi.

Hai người vừa gặp nhau Phạm Lý rất là kích động, Tây Tử lại cảm thấy phiền toái, cái tên Hồ Quân ở nhà này trong lòng treo ngược bảy tám hũ dấm, bình thường ở trên đường, có người đàn ông liếc mắt nhìn cô anh đều có thể dừng lại xử lý, đừng nói là Phạm Lý.

Hồ Quân bình thường không nói nhưng Tây Tử biết, mình cùng Phạm Lý trước mặt này có một đoạn quá khứ, trong lòng Hồ Quân có vướng mắc khá lớn, cái vướng mắc này Tây Tử cũng không biết làm thế nào để tháo dỡ. Cô cảm thấy mọi chuyện đã qua, chuyện cũ đã không còn ý nghĩa nhưng cái tên Hồ Quân này một khi đã ghen tức lên là cô không muốn đi trêu chọc. Vì vậy khi gặp lại Phạm Lý ngoài bình tĩnh Tây Tử còn cảm thấy thật phiền toái.

Bình thường lúc huấn luyện, cô cố gắng tránh khỏi tiếp xúc với anh ta, cô muốn tránh phiền toái, nhưng anh ta lại không nghĩ như vậy. Buổi tối Tây Tử chấm dứt huấn luyện đặc biệt, cô cùng đồng đội làm một buổi tiệc chia tay vui vẻ, mới ăn được một nửa, điện thoại của Tây Tử liên vang lên.

Một tháng nay, đây là lần đầu tiên Tây Tử mở điện thoại di động, mới vừa mở không tới năm phút đồng hồ, liếc nhìn cuộc gọi tới, Tây Tử nhấp nháy mắt, cầm điện thoại di động quẹo ra chỗ vắng người, đứng ở ngoài phòng ăn mới nhận điện thoại.

“Tại sao lâu như thế mới nghe điện thoại?” Trong loa truyền đến tiếng Hồ Quân. Tây Tử đột nhiên cảm thấy mình hơi nhớ anh: “Ở đây đang mở tiệc chia tay.....” Đã là tháng mười, gió mùa thu thổi qua những phiến lá cây Bạch Dương to lớn, rì rào vang dội, loại âm thanh này, Tây Tử đã từng hết sức quen thuộc, lúc này lại cảm thấy thật âm ỉ.

Tiếng rào rào vang ở bên trong, giọng nói của Hồ Quân hơi trầm thấp, từ tai nghe bên kia truyền đến, giống như còn nhiều thêm một phần hấp dẫn: “Sáng mai anh đi đón em thôi! Vợ à, anh nhớ em lắm.....”

Hồ Quân nói ra câu này, khiến Tây Từ phát hiện bản thân cũng nhớ anh. Cảm giác nhớ nhung này chôn ở trong lòng cô giống như những đốm lửa nhỏ trong đêm trong nháy mắt lửa cháy lan ra đồng cỏ.....

“Vợ à, em nhớ anh không?”

Hồ Quân nói xong câu này, rõ ràng có hơi chần chờ, thật là hèn mọn đáng thương, Tây Từ đang có ý định lừa dối liền mềm lòng.

Tây Từ cảm thấy Hồ Quân là một người đàn ông cứng rắn, ở trước mặt cô như vậy, trong lòng cô cảm thấy không từ chối được, có lẽ, đây chính là thủ đoạn lợi hại nhất của Hồ Quân, lại chân thật bắt được trái tim mềm mại của Tây Từ.

“Ừ.....” Tây Từ im lặng hồi lâu mới ừ một tiếng, rất nhẹ rất nhẹ, không lắng nghe lời nói, có thể không nghe ra được. Hồ Quân cũng sững sờ một chút, anh nói những lời này cũng đã thành thói quen, không phải buồn nôn, cũng không phải là giống như kiểu trước đây, vì đồ ngọt phụ nữ, mà là phát ra từ trong lòng anh, một cách tự nhiên nói ra đối với Tây Từ.

Anh nói nhớ cô, đó chính là đã nghĩ móc tim móc gan mình rồi. Trên thực tế, một tháng này, anh làm gì cũng chán chết, không có chút hứng thú nào, trừ nghĩ về vợ ra chính là chờ đợi, chỉ là một tháng mà thôi, anh lại gần giống hôn vọng phu rồi. Mà trước khi đi vợ lại ra lệnh với anh không cho lợi dụng chức vụ, đặc biệt gọi điện thoại cho cô gây trở ngại việc cô huấn luyện.

Hồ Quân cảm thấy một tháng này còn dài hơn so với một năm, mỗi ngày bắt đầu dùng ngón tay đếm ngày, thật khó chịu mới đợi đến cuối cùng này, vậy mà cô vẫn còn kiên trì ở lại.

Anh là theo thói quen hỏi thăm Tây Từ một chút, cũng không nghĩ cô ấy sẽ có phản ứng gì. Lúc Tây Từ ừ làm cho Hồ Quân thật sự rất kinh ngạc, về sau cảm thấy đầu óc ngừng hoạt động, mừng như điên vọt thẳng ra ngoài la toán lên, làm sao lại đẹp như vậy chứ.....

Sau này suy nghĩ cũng có cảm giác mình thật là không có tiền đồ, vợ mới ừ một tiếng, làm cho anh sung sướng quá độ, nếu như cô ấy mềm dẻo ghé vào lỗ tai anh nói một câu: “Em yêu anh, Quân!” chắc lúc đó anh bay lên trời mất thôi.

Anh không bay đi được, bởi vì vợ anh đã đáp trả một câu: “Sáng mai anh không cần phải đón em, nơi này đồng nghiệp đều biết anh...anh tới, mọi người không được tự nhiên, tự em trở về, em cũng không phải là đứa bé, không cần đưa đón.”

Hồ Anh Quân mày: “Vợ à nếu không anh từ chức, kinh doanh với Diệp Trì, còn không, anh ở nhà phụ trách đưa đón em được không, hiện tại đưa đón vợ, tương lai đưa đón con.”

Tây Từ ngạc nhiên hồi lâu mới bật cười nói: “Nói bậy bạ gì đó, anh mặc bộ quân phục vô cùng đẹp...”

“Thật?” Hồ Quân hỏi ngược một câu: “Có phải rất đẹp trai hay không? Đây thật sự là lời khen của vợ anh sao? Em khen anh, vậy về sau anh ngày ngày quân phục đứng bên cạnh em, vợ, em nói xem đây có được coi là đồ đồng phục hấp dẫn nhất không?”

Tây Từ mặt đỏ mặt, nghe giọng nói của Hồ Quân, cũng biết trong đầu anh suy nghĩ chuyện gì rồi, không khỏi ngáy người một lúc.

“Tây Từ, anh có lời muốn nói với em.....”

Tây Từ vội vàng che điện thoại lại, nhưng tiếng Phạm Lý không nhỏ, hơn nữa bên ngoài trại lính quá yên tĩnh, anh ta nói những lời này trong đêm tối rõ ràng quá khác thường, giọng nói của anh rất êm tai, du dương réo rắt, vô cùng êm ái. Mặc dù Tây Từ phản xạ có điều kiện che kín điện thoại, nhưng bên kia Hồ Quân vẫn nghe được.

Trên mặt vui mừng nhất thời tiêu mất hơn phân nửa, trầm mặc mấy giây mờ mịt: “Anh vẫn không muốn hỏi, mọi người đang đi ăn tiệc chia tay hay sao?”

“Ách.....” Tây Từ mơ hồ một tiếng: “Sáng mai về nhà lại nói, cúp điện thoại!”

Két, tút tút tút....điện thoại bên kia truyền đến âm thanh, sắc mặt Hồ Quân chợt tối. Nếu như Tây Từ đang nói chuyện với tên kia thật, dĩ nhiên, anh cũng không tránh được sẽ ăn dấm chua. Nhưng hiện tại không giống, hiện tại anh đã cảm thấy anh đang thăm tức giận, ý thức được này không thể nói nhiều chính là đang kìm nén.

Cô ấy thế nào đều được, anh đã có thể không chấp hồng hạnh xuất tường, nhưng cái tên họ Phạm, làm sao lại giống âm hồn không tiêu. Hồ Quân hơi lo sợ, sợ tính tình của cô ấy, nếu là trong lòng cô còn bán khoản tên họ Phạm này, nói chính xác xác định là không vừa mắt của anh rồi, thật dễ dàng mới làm dịu được cuộc sống gia đình tạm ổn, Hồ Quân cũng không muốn làm tan nát đồ vỡ.

Hồ Quân có hơi tức giận suy nghĩ một hồi, cầm điện thoại di động lên nhấn số, bên kia vừa nghe, anh đã nói: “Chú Chu. Con là Quân đây, con có chuyện muốn hỏi chú...”

Quảng xuống điện thoại, Hồ Quân không cảm thấy một chút gì gọi là áy náy, trước đó anh đã cảnh cáo tên họ Phạm kia rồi, cậu ta lại đi tới tìm. Cũng thật xin lỗi, vợ là của anh, người đàn ông khác cút ngay cho xa một chút.

Cuộc sống hôn nhân dài như vậy, đối với Hồ Quân là một mũi kim rất lớn trong lòng. Tây Từ hiểu rõ vô cùng thấu đáo rằng chủ nghĩa của đảng mày râu cũng rất khó đối phó, bên ngoài phải cho anh một chút mặt mũi, dù sao đóng cửa lại trong nhà bọn họ cô là người to nhất. Tây Từ cũng không phải là cái loại tranh giành chiếm tiện nghi, nhưng lúc Hồ Quân về nhà một lần vui vẻ là lại tính phục vụ cô.

Bây giờ suy nghĩ lại ban đầu ba cô nói thật đúng, đàn ông lớn tuổi thật sự không giống nhau. Có thể Hồ Quân lớn hơn cô nhiều tuổi nhưng cô vẫn không vui thừa nhận anh là một người đàn ông sĩ diện.

Nghĩ tới những thứ này, Tây Tử hơi nhếch khóe môi lên vênh lên, từ môi cong tạo nên nụ cười, nhàn nhạt, lại rơi vào trong mắt của Phạm Lý cảm thấy chói mắt một cách khác thường.

Mới bao lâu, bọn họ tách ra đến bây giờ, tính toán cho đúng, mới không tới một năm, cô ấy lại có nụ cười hạnh phúc như vậy, làm sao nhanh như vậy liền xuất hiện. Trong lòng Phạm Lý khá bất bình, cuộc sống của anh trôi qua rất khó khăn, cuộc hôn nhân trên danh nghĩa với Mộ Thanh đã trôi qua bao nhiêu tháng, anh cảm thấy thể xác và tinh thần mệt mỏi.

Anh cảm thấy, mình tới hôm nay, dường như là hai bàn tay trắng. Không có Tây Tử, em gái cũng đi, anh mới 28 tuổi, cuộc sống lại giống như đã vào thu lá rụng xào xạc. Anh và Tây Tử có nhiều năm tình cảm như vậy, anh không buông ra, không đặt xuống, anh phải trở về bên cạnh cô, trước mắt anh rất có lòng tin.

Anh vẫn cho rằng, anh cùng Tây Tử có chương ngại lớn nhất là Mộ Thanh, nhưng không ngờ Hồ Quân lại lợi hại hơn nữa, thậm chí những lãnh đạo cấp cao anh ta cũng không còn để ở trong mắt, anh không tin có mấy tháng ngắn ngủi, một công tử đào hoa như Hồ Quân lại có thể yêu Tây Tử. Tây Tử tốt, là cần thời gian năm tháng phát hiện, mà lòng của cô cũng là như thế.

Phạm Lý không tin Tây Tử sẽ yêu thương Hồ Quân, hai người bọn họ hoàn toàn trái ngược nhau, căn bản đi không cùng một con đường, cho nên, anh nghĩ có lẽ mình còn có cơ hội.

Nhưng trong một tháng huấn luyện, Phạm Lý có hơi do dự, dường như ngày ngày họ đều gặp mặt, nhưng trừ huấn luyện ra, cô thậm chí ngay cả một cái nhìn âm áp cũng không cho anh, cô nhìn ánh mắt của anh, cùng mọi người giống như đực, xa lạ làm cho trái tim anh băng giá, nhưng anh không muốn cứ thế từ bỏ, anh không tin bảy năm kém hơn mấy tháng này.

“Tây Tử, anh với Mộ Thanh sắp ly hôn rồi.....”

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lầy Tôi Dám Gả* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

“Em biết ngay từ đầu chuyện của anh và Mộ Thanh đã là giả mà, anh không hề yêu cô ấy.....” Trong bóng đêm, ánh đèn chiếu vào mắt Phạm Lý, trông có chút mù mù khó hiểu.

Đối với Mộ Thanh, Phạm Lý oán hận không hiểu nổi, ngay từ khi cô ta dùng tùy ép anh chia tay Tây Tử bọn họ đã thành một đôi oán giận.

Tây Tử hơi nhíu mày: “Phạm Lý, chúng ta đã chia tay, anh quên rồi ư? Anh và Mộ Thanh ly hôn cũng không liên quan đến em, chuyện của hai người hãy tự mình giải quyết, oán giận hay người yêu đều là do tự anh lựa chọn trước.”

“Lựa chọn trước?” Phạm Lý chưa chút cười khờ: “Tây Tử, cuối cùng em vẫn trách anh, với trường hợp này, nếu em là anh thì thế nào?”

Tây Tử gật gù đầu: “Đổi lại là em cũng sẽ chia tay, dù sao liên quan đến sinh mệnh người thân, vì vậy từ đầu đến cuối em đã không nói gì cả. Trách anh, trước đây có lẽ có, hiện tại em chỉ hy vọng anh có thể hạnh phúc, thật đấy.”

“Hạnh phúc?” Phạm Lý đột nhiên tiến lên từng bước, giọng tay nắm lấy bả vai Tây Tử: “Khoảnh khắc mất đi em, anh còn tư cách gì mà hạnh phúc. Tây Tử anh yêu em, quá khứ hay hiện tại, mãi mãi vẫn không đổi. Còn em?”

Giọng nói của Phạm Lý nóng nảy, đau đớn hòa lẫn tức giận, thậm chí còn cả ghen tị: “Anh không tin chỉ mấy tháng em đã yêu người khác, huống hồ, người đàn ông kia còn chẳng đáng để em yêu, tên đó trước đây.....”

Phạm Lý chưa nói xong đã bị Tây Tử trực tiếp cắt ngang, giọng cô khá lạnh lùng: “Anh ấy là chồng em, trước đây thế nào em không cần biết, bên cạnh đó, yêu hay không yêu cũng là chuyện của em và anh ấy, không đến phiên anh can dự.”

Giọng Tây Tử không chỉ lạnh lùng mà còn khá sắc bén, Phạm Lý quen biết cô nhiều năm như vậy, chưa bao giờ biết được, Tây Tử cũng có một mặt bên nhọn như thế, đứng nơi này tựa như một chiến sĩ vươn khiên chắn, bảo vệ người đàn ông đứng sau mình.

Lòng ghen tị xông đến tựa như thủy triều dòi núi lấp biển, nháy mắt bao phủ lý trí Phạm Lý, Phạm Lý nâng tay không chế gậy Tây Tử, cúi đầu hôn xuống.....

Tây Tử vốn không nghĩ đến anh sẽ can đảm như thế, kịp thời phản ứng, kịch liệt giãy dụa, sức lực của nam nữ cách biệt rất lớn, hơn nữa Tây Tử cũng không hung hãn như tên Hồ Quân nào đó, lại bị Phạm Lý ra tay trước, cái hôn này bị Phạm Lý hôn mãi đến....

Phạm Lý như điên dại, hôn lên môi Tây Từ vẫn không thỏa mãn, lưỡi còn cạy mở môi cô, xâm nhập vào....Tây Từ nóng nảy, há mồm hung hăng cắn, Phạm Lý đau đớn buông cô ra.

Thoát khỏi kiềm chế, Tây Từ lui về phía sau vài bước, lui một khoảng cách mà cô cảm thấy an toàn, mới dừng lại, trừng mắt với Phạm Lý. Tây Từ chợt cảm thấy người đàn ông này thật xa lạ, người quân tử ôn nhuận như ngọc trong trí nhớ đã hoàn toàn biến mất rồi, người này mang theo oán giận ghen tị, vừa xa lạ vừa xấu xí.

“Xin lỗi Tây Từ.....” Giọng nói của Phạm Lý truyền đến, lan rộng trong bóng đêm có phần ảo não, Tây Từ sờ sờ môi, miệng có mùi rỉ sắt.

Tây Từ không hề muốn cùng Phạm Lý âm ỉ đến như vậy, dù sao, anh ta cũng từng là một giấc mộng đẹp nhất của cô, Tây Từ không muốn biến nó thành ác mộng. Cô xoay người, vừa nhắc chân, từ phía sau tiếng nói của Phạm Lý lại vang lên: “Anh yêu em, Tây Từ.”

Tây Từ thẳng lưng đi được hai bước rồi dừng lại, nhưng không quay đầu lại, chỉ nói một câu: “Bảo trọng, đàn anh...” » Sắc mặt Phạm Lý trắng bệch, dường như không có chút máu, thậm chí một câu hẹn gặp lại cô cũng không muốn cho anh. Quay về căn tin lớn, Tây Từ chào lãnh đạo của cuộc đặc huấn huấn một tiếng, hành lễ vừa xong, rời khỏi binh doanh, suốt đêm quay về.

Trong lòng Hồ Quân khó chịu, trong điện thoại rõ ràng là tên nhóc họ Phạm kia, anh nghe ngóng thử mới biết được, huấn luyện viên cho cuộc đặc huấn của vợ anh lần này chính là tên nhóc họ Phạm, đúng là oan gia ngõ hẹp, một tháng này đúng là gần quan được lộc...

Hồ Quân càng nghĩ trong lòng càng giống như bị mèo cào, sao có thể ngồi yên thêm, ở trong phòng mà cứ như bị nhốt trong lồng, đi qua đi lại không biết bao nhiêu lần. Gọi điện thoại thì cô vợ nhà mình trực tiếp tắt máy, dự định gọi đến đơn vị lại sợ vợ về sẽ chiến tranh lạnh, lúc này, anh không sợ gì khác, chỉ sợ cô nhóc kia không quan tâm đến anh.

Hồ Quân cúi đầu nhìn đồng hồ, gần chín giờ rồi, vừa rồi nghe phía bên kia Tây Từ có tiếng tiếng gió thổi lá cây xào xạc, không cần nói, chắc chắn là ra ngoài nghe điện thoại của anh đây mà! Tội lửa tắt đèn, nếu tên nhóc họ Phạm có làm bừa gì.....

Hồ Quân nghiêng răng kèn kẹt, hận không thể băm xương cốt Phạm Lý để giải hận. Hồ Quân miên man suy nghĩ, chịu đựng đến mười giờ, rốt cuộc chịu không nổi nữa, cầm lấy chìa khóa xe, mang theo áo khoác, đôi giày, người còn chưa ra cửa, chợt nghe cửa lớn cách một tiếng, cửa từ ngoài mở ra.

Hồ Quân choáng váng một giây liền vui vẻ, có thể đi vào cách cửa này, trừ anh ra, chỉ có cô vợ nhà mình. Quả nhiên, cửa vừa mở, Tây Từ xách theo một cái túi lớn, mặc một bộ rằn ri màu cát đi thẳng vào.

Hồ Quân quăng áo khoác trong tay ra, đi thẳng qua, bế cô vợ lên, không thèm quan tâm gì cả, đá cửa, ép lên cánh cửa, hôn xuống.....

Nhớ nhưng nồng đậm trong lòng, còn có bất an và ghen tuông vừa rồi đều trút hết vào nụ hôn gấp lại sau trận tiểu biệt này, vốn không thể nào dịu dàng triền miên được, Hồ Quân hận không thể nuốt vợ mình vào, liếm láp, đẩy sâu vào yết hầu, mỗi một tác, mỗi một góc, đều là anh.....

Kịch liệt tựa như đã thú cắn nuốt con mồi, trước đây Hồ Quân thật sự chưa từng như thế, anh sẽ bá đạo, nhưng bây giờ anh sẽ quan tâm đến cảm thụ của Tây Từ, quan trọng là không nở! Khó khăn lắm mới cưới được người vợ mà mình yêu tận đáy lòng như vậy, Hồ Quân thật không nở, nhưng một lát sau anh đành buông ra.

Ghen tị trong lòng gặm nhấm khiến cả người khó chịu, anh liền mang theo sự hung hãn này, miệng cắn, tay bắt đầu xé rách quần áo cô vợ.....

Một tháng, suốt một tháng, anh chưa được đến gần người vợ mình, vừa nhìn thấy, làm gì còn sẵn sàng dịu dàng nữa, tựa như sói mắt xanh, tru một tiếng rồi nhào lại, hai ba cái đã lột sạch Tây Từ, nhắc chân lên đặt trên cửa, đi thẳng vào vấn đề chính....Ách....U'.....

Hai người dường như cùng hừ một tiếng, theo âm thanh này, tiết tấu cũng trở nên điên cuồng hẳn, đẩy lên hạ xuống liên tiếp, tiếng rên lần này của Tây Từ còn chưa dứt, cú tiếp theo đã đẩy lên: “Có nhớ anh không? Nhớ anh không hử? Nói đi.... Vợ.....”

Hồ Quân trong miệng không ngừng tra hỏi, tiết tấu cũng theo đấy mà lúc thì ngắt quãng lúc thì dồn dập, hung hãn tựa như động tác của anh, rơi vào tai Tây Từ lại như thuốc kích thích, khiến toàn cơ thể cô từ trong ra ngoài đều nóng hừng hực, mơ hồ không phải là mình.

Đầu óc mơ màng, dưới chân suy yếu, Tây Từ dường như đứng không nổi, một chân đứng thẳng bỗng chốc mềm nhũn, người trượt từ cửa xuống, được Hồ Quân nhắc lên, nhanh chóng xoay người, cả cơ thể Tây Từ bị Hồ Quân quay ngược lại.....

Động tác vẫn như cũ không dừng lại chút nào, nhanh vào, mau ra, tốc độ này và cảm giác bắn đầy nóng rực khiến Tây Từ thậm chí hơi sợ hãi, không phải mình sẽ bị tên phía sau này đâm thủng đấy chứ.... Tay theo ý thức chống đỡ từ giày phía trước, cúi lưng, nhắc chân, ách.....

Nhắc đến Hồ Quân thực sự nên vui mừng, cô vợ nhà anh vốn là một người không hiểu phong tình, nhìn thử xem bây giờ đã bị anh dạy dỗ thành thế nào. Động tác theo bản năng còn bài bản hẳn hơn so với những người được huấn luyện bao năm. Thời điểm nào cần phối hợp động tác nào thì thoải mái, cô vợ anh nắm rõ hơn bất kỳ ai, học theo quá thực rất mau, có xu hướng là trò giỏi hơn thầy.....

Hai người lăn qua lăn lại hơn nửa ngày, ngọn lửa trong mắt Hồ Quân vẫn không hề giảm, thậm chí càng ngày càng nghiêm trọng. Đèn điều khiển bằng tiếng động trên cửa lúc sáng lúc tối, ngược lại tạo cho hai người cảm giác kích thích nói không nên lời. Đèn tắt rồi mờ mịt trong bóng tối, cảm xúc đặc biệt rõ rệt, đừng nói đến miệng của cả hai, ngay cả tiếng của hai người cũng trở nên hết sức chân thực, đèn sáng mang theo hiệu ứng thị giác tươi sáng.

Hơn nữa cô vợ nhà Hồ Quân thật đẹp, ngọn đèn rọi lên người, chiếu ra một vầng sáng mờ nhạt trên làn da trắng mịn của vợ mình, eo nhỏ, mông vênh,

chân dài, gáy thiên nga....Còn lớp mỡ hôi tinh mịn phủ toàn thân....Da thịt trắng trẻo ửng hồng, khiến lòng người hồn phiêu phách lạc.....

Còn nữa, âm thanh khó nén từ cái miệng nhỏ nhắn kia, đây chính là vợ của Hồ Quân anh, có cho anh toàn bộ mỹ nữ cao cấp trên thế giới này, anh cũng không đổi... Bỗng nhiên Tây Từ nghiêng đầu nhìn thẳng vào anh, trong đôi mắt ẩn nước đưa tình, ướt át, nhìn đến Hồ Quân hoảng cả hồn.....

Xong chuyện, hai người nằm trên giường, Hồ Quân hỏi: “Vợ, em vừa rồi nhìn anh làm gì?”

Tây Từ mặt đỏ lên, quay người đưa lưng về phía anh, giả ngu: “Lúc nào, em mê lắm.....”

“Lúc đó đó.....” Hồ Quân cũng không buông tha cô, nghiêng người đè lên người cô, miệng sát bên tai vợ cúi đầu thủ thỉ: “Vừa rồi ở cửa, khi chúng mình đang làm việc tốt, vốn định trừng phạt em một trận ra trò, em vừa nhìn như vậy, ông xã em bắn cả ra.....”

Nói xong, miệng cắn cắn miệng nhỏ của vợ, anh cắn đến vừa hồng vừa sung lại liếm hai cái, Tây Từ đẩy anh ra: “Tránh ra, anh tuổi chó đó hả! Liếm cái gì?”

Hồ Quân phì cười: “Anh tuổi chó đấy, anh là chó đực, em là chó cái, hai ta là một đôi, em xem tư thế vừa rồi, ô ô.....”

Hồ Quân còn chưa dứt lời, đã bị Tây Từ bịt miệng, nghiêng người, cười trên người anh: “Anh nói bậy nữa em sẽ đến phòng khác ngủ đấy?”

Hồ Quân lại cười ha ha, mở tay nhỏ bé của vợ ra: “Em không đẹp sao, vừa rồi em rên to ô ô.....”

“Anh còn nói.....”

Tây Từ ngay cả cổ cũng đỏ, cố gắng bịt kín miệng anh, quên mất trên người không có mảnh vải nào, Hồ Quân cũng cố ý không nhắc cô, cảnh đẹp thế này nên xem nhiều một chút, nếu vợ có thể cười trên người mình cả đời như vậy, anh cam tâm tình nguyện.....

Bàn tay to chụp lên cặp ngực tròn của cô, chà đạp một hồi, không tốn chút sức, thuyền lại vào bếnGiương tay nắm lấy eo nhỏ của Tây Từ, hơi hơi nâng lên, “bep” một tiếng....Âm thanh phát ra khi rơi xuống lọt vào tai Tây Từ, cô cảm thấy có hơi dâm dăng, nhưng cảm giác này....thực sự rất thoải mái....

Sau đấy, Tây Từ chợt phát hiện, rõ ràng mình ở mặt trên, vì sao vẫn cảm thấy bản thân lại bị Hồ Quân ăn sạch. .

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Kết thúc huấn luyện đặc biệt Tây Từ có một kỳ nghỉ, hơn nửa tuần nghỉ này đôi vợ chồng son đều ở lì trong nhà. Hồ Quân chưa từng nghĩ bản thân sẽ thành một trạch nam, trước kia trừ ngủ qua đêm anh không ở lâu trong nhà được, hầu hết buổi tối đi ngủ cũng có người ngủ cùng.

Nhà ở trước đây vốn không lớn, do Hồ Quân ngại không gian quá lớn, chỉ một mình anh thì làm chủ cả phòng lớn làm gì. Con người anh rất rõ ràng, bên ngoài ăn chơi đàn đúm, tán gái tìm bạn tình nhưng chưa từng mang về nhà, trong nhà chỉ có mùi của anh, thỉnh thoảng cũng có vài nhân viên chuyên phát, không còn một ai khác.

Anh rất để ý chuyện này, không muốn trong nhà có mùi người lạ, đặc biệt là mùi phụ nữ, duy độc chỉ có mùi đàn ông thôi. Thế nhưng Tây Từ không giống, ngay lần đầu gặp cô Hồ Quân không ngại, có thì cũng là Tây Từ ngại anh, ánh mắt nhìn anh tựa như anh đang mắc bệnh đường sinh dục. Sau chuyện đấy, Hồ Quân đã buồn bực thật lâu.

Chân chính tự xét lại nửa đời trước của mình, sao lại bừa bãi như thế. Anh nói với vợ: Trước kia nếu biết anh nhất định sẽ giữ thân xử nam, thật sự không dối trá, nếu có thể uống thuốc hồi hận hoặc xuyên qua hay trọng sinh giống tiểu thuyết ngày nay, Hồ Quân nhất định sẽ theo đuổi vợ vào lòng ngay khi cô vừa lên đại học, cũng chuẩn bị một kế hoạch đường thành thật tốt.

Đủ loại suy nghĩ xoay chuyển trong đầu, đột nhiên nhớ tới tên họ Phạm, tối hôm đấy, sự trở về bất ngờ của vợ khiến anh vừa vui vừa ngạc nhiên đến mức hồ đồ, nghĩ đi nghĩ lại đã quên hồi chuyện đó .

Lúc này nghĩ tới, Hồ Quân cảm thấy vô dấm chua trong lòng lại trào hơn phần nửa, dạ dày đều khó chịu, buồn báo trong tay đứng lên.

Tầng lầu này mang lại cho họ một không gian độc lập xa xỉ với đầy đủ chức năng, phòng làm việc gồm hai gian, một lớn một nhỏ. Tây Từ vốn muốn gian nhỏ hơn, dù sao cô cũng không có việc gì, lên mạng chỉ chơi game, không thì tán gẫu QQ hay dạo quanh diễn đàn. Công việc của Hồ Quân bận hơn cô, người ta tốt xấu gì cũng là lãnh đạo, cần được tôn trọng.

Mà khi lần đầu bước vào, Hồ Quân đã đem laptop của cô đến thẳng gian phòng lớn hơn, nếu anh đã phát huy tinh thần nhường lè của Không Dung, Tây Từ cũng không cần thiết chối từ ý tốt của anh, dứt khoát yên tâm thoải mái chiếm phần lớn phòng làm việc.

Sau khi hai người từ giả thành thật, ở nhà chủ yếu là cô ở đầu Hồ Quân theo tới đây, đến cả đi toilet, chỉ phút chốc không thấy anh cũng phải đến dòm hai mắt vào, đích thực là keo dính siêu cấp.

Dần dần gian phòng làm việc của cô đều là đồ của Hồ Quân, máy tính của anh, sách của anh, bộ trà cụ của anh, ly rượu của anh, vân vân.... Tựa như con kiến chuyển nhà dịch chuyển từng chút một, nơi này trở thành không gian chung của hai người, ngược lại gian nhỏ phòng làm việc không được ai ngó ngang.

Phòng làm việc có một cánh cửa sổ, phủ rèm màu trắng, lấy ánh sáng vô cùng tốt, bên hông là lối đi vào gian phòng lớn, ở góc sáng sủa đặt một chiếc sofa khá phong cách, mềm mại và thoải mái. Trước đây, Tây Tử thích nhất nằm tỏ trên đây xem chút công việc vặt vãnh hoặc đọc tiểu thuyết, sau này, cô ngồi chỗ nào Hồ Quân liền bám dính đến, hết sờ lại hôn, cuối cùng lăn lộn cùng một chỗ.

Chưa nói đến việc cảm giác khác với những nơi khác, đang khi tình cảm mãnh liệt chợt nghiêng đầu còn có thể ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Hơn nữa, khi đêm xuống đèn lên, rừng cầu vồng phía xa tụ thành một biển đèn, ngoài cửa sổ đủ loại sắc màu sắc sỡ trong đêm, trong cửa sổ tình cảm mãnh liệt bắn ra bốn phía, thời khắc lên đỉnh, đôi khi Tây Tử chợt ảo giác, bản thân cũng rơi vào thế giới sắc sỡ bên ngoài cửa sổ kia, dập dờn và lộng lẫy.....

Tình là gì? Có lẽ Tây Tử sẽ không hiểu, nhưng Hồ Quân cho cô dự, mang đến cho cô cảm giác đập tan ràng buộc, phá kén thành bướm. Tây Tử hơi ngần ngại, vì vậy không hề chú ý đến động tác của Hồ Quân.

Hồ Quân đi đến phía sau cô vẫn không hề phát giác, mãi đến khi Hồ Quân xoay người ôm cổ cô từ sau lưng, cô mới hoàn hồn: “Nghĩ gì đến ngần cả người như vậy?”

Giọng nói Hồ Quân rất nhẹ, môi thở ra hơi nóng, phun trên cổ cô có chút ngứa, Tây Tử tránh ra, nghiêng đầu lướt qua mắt anh: “Đừng làm vậy.....” Nói xong, gơ tay lau cổ, Hồ Quân lại chơi xấu thổi khí, cọ cảm qua lại trên cổ cô.

Keo dính Hồ khiến Tây Tử né mấy lần vẫn không thoát, dứt khoát quay đầu trực tiếp đẩy anh ra. Hồ Quân mới cười ra tiếng, duỗi tay ôm vợ anh vợ từ chiếc ghế lớn lên, đặt mông ngồi xuống, để Tây Tử xuống, nhanh nhẹn tách chân vợ, khiến Tây Tử khóa ngồi trên đùi anh, bàn tay to xoa xoa lên khuôn mặt trắng nõn của Tây Tử.

“Anh có việc phải thăm vấn em, em cũng biết chính sách của quốc gia mình đi, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm phạt?”

Tây Tử nhũn mảy kéo tay anh: xuống “Sao anh lại đến cục quản giáo nhi, anh nên làm bên hình sự, cho anh mỗi ngày đều thăm vấn nghi phạm, thăm đủ, tình người thì quay về thăm em.”

Hồ Quân nhếch miệng cười cười: “Vợ, đánh trống lảng không xài được trên người đàn ông của em đâu, trong điện thoại tối đó là tên nhóc họ Phạm đúng không?”

Đôi mắt Tây Tử lóe lóe, dường như có tia chớp dạ, chỉ một cái chớp mắt Hồ Quân cũng dễ dàng bắt giữ, sắc mặt Hồ Quân đen ngay lập tức, ánh mắt cũng sắc bén hẳn: “Tên đó tìm em làm gì? Nó phụ trách huấn luyện tội em chứ gì! Vì sao mấy ngày nay em không nói với anh.....”

Hồ Quân hỏi hết câu này đến câu khác, cứ như đang thẩm tra kẻ xấu, làm Tây Tử hơi phản cảm nhũn mảy: “Ý anh là gì? Là nghi ngờ em và Phạm Lý có gì? Hay anh cảm thấy, em là đứa con gái không dứt được nợ cũ?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn sa sầm hẳn, trông rất nghiêm túc, nhìn mặt kiên cường này của cô, nơi nào đây của Hồ Quân chợt mềm nhũn, hệt không có tiền đồ. Nói đến cùng đám chua trong lòng khiến anh tổn thương bên trong, dù biết cô vợ nhà mình thật sự không phải loại con gái hay sớm nắng chiều mưa, nhưng anh đặc biệt chán ghét tên nhóc họ Phạm kia.

“Vợ, nếu không có chuyện gì, em nói cho anh biết đi! Nó tìm em làm gì? Cũng khiến chồng em an tâm. Người đàn ông của em có rất nhiều tật xấu, lòng dạ nhỏ nhen, thích ăn đám chua, nhưng đây chẳng phải thể hiện anh đề ý vợ mình sao? Cần an ủi không thể đã kích!”

Tây Tử phì cười, đổi lại sắc mặt, em đây sẽ không đã kích anh, lại lặp lại một lần: “Mặc kệ trước đây em và Phạm Lý có thể nào, đã là chuyện quá khứ, từ giây phút em gả cho anh, em và anh ta không còn chút quan hệ nào.”

“Đêm đó nó tìm em làm gì?” Hồ Quân trong lòng vẫn rối rắm chuyện này, hơn nữa câu nói truyền qua loa đêm đó, anh nghe rất rõ ràng, đây là loại tình cảm nồng đậm không tầm thường. Thậm chí Hồ Quân còn hoài nghi, tên nhóc họ Phạm kia biết rõ lần huấn luyện đặc biệt này Tây Tử sẽ đi mới nhờ cậy để được làm huấn luyện viên.

Tây Tử bình tĩnh nhìn Hồ Quân, trong lòng cũng đang phân vân, chuyện đêm đó có nên kể anh biết hay không. Thật ra mấy ngày nay Tây Tử ngắm lại cũng thông cảm cho Phạm Lý.

Phạm Lý là một người đàn ông rất vĩ đại nhưng vận may quả thực hơi kém. Đừng nói so với Hồ Quân, so với người bình thường cũng không bằng rồi. Hoàn cảnh khiến anh trở nên tự ti, xung đột với sự kiêu ngạo sẵn có trong anh, vô cùng mâu thuẫn.

Thật ra với căn bệnh lúc trước của em gái anh vẫn còn một biện pháp, cũng cách mà Tây Tử sau khi biết mới nghĩ ra, chính là tìm kiếm tùy ghép, tất cả chi phí cô và Phạm Lý sẽ cùng chia. Dù sao tương lai cũng là người một nhà, năng lực bọn họ có hạn nhưng phía trên cô còn có một ông bố giàu có thương cô như tính mạng, chỉ cần cô mở miệng, ông bố giàu có này ngay cả táng gia bại sản cũng không chút tiếc rẻ.

Nhưng chủ ý này cô còn chưa kịp nói ra Phạm Lý đã quyết định chia tay, trên phương diện nào đấy, dường như anh rất bá đạo lại cực kỳ độc đoán, loại

kiêu ngạo tự cho là đúng này chính là nguyên nhân khiến họ chia tay. Hiện tại ngẫm lại, Tây Từ cảm thấy có lẽ mình và Phạm Lý vốn không hợp nhau. Với tính cách của Phạm Lý, dù trước đây có để mình giúp nói không chừng sẽ tồn tại vướng mắc cả đời, một cặp vợ chồng có vướng mắc trong lòng sao có thể sống yên ổn.

Lại nói tiếp Phạm Lý có hơi nhỏ nhen, khác với sự hẹp hòi của Hồ Quân, lòng dạ hẹp hòi của Hồ Quân dường như đều dùng để ăn dấm chua, tựa như chính anh nói, đây là biểu hiện để ý cô, Tây Từ ngoài miệng ghét bỏ nhưng tận sâu trong lòng cảm thấy vui sướng khó hiểu.

Cô không muốn nhắc đến Phạm Lý, nếu có thể, chuyện đêm đó cô cũng muốn lựa chọn quên đi, nghĩ đến đây, Tây Từ vòng cánh tay lên cổ Hồ Quân: “Đừng nhắc đến người ngoài nữa được không, rất không có ý nghĩa, hửm? Được chứ?”

Những lời này Tây Từ nói đến cực kỳ mềm mại dịu dàng, giọng điệu làm nũng, nếu trên người những phụ nữ khác thì rất bình thường, nhưng trên người Tây Từ lại trở thành hiếm thấy, đây là cô đang vờ thua để dỗ anh đi! Hồ Quân hiểu như thế, hơn nữa câu “người ngoài” kia của vợ thấm sâu vào tim anh.

Ngẫm lại cũng thấy mình chuyện bé xé to, có thể có chuyện gì cơ chứ? Đừng nói đây là quân doanh, dù là nơi hoang dã không người, tên họ họ Phạm kia cũng chẳng làm ăn được gì, làm người yêu của cô vợ nhà anh bảy tám năm, cô vợ anh vẫn xanh non chẳng khác dây leo, lúc này làm cũng trễ quá rồi.

Bởi vậy Tây Từ vừa đổ một chút, Hồ Quân lập tức vứt mọi chuyện sang một bên, tâm bệnh vừa khỏi, Hồ Quân đã nhớ thương chuyện khác, khuê nữ họ Hồ của nhà anh vẫn chưa có tin tức nữa, đây là vấn đề to lớn trước mắt.....

Tay từ eo vợ anh chậm rãi dời lên trên, đến bụng, nhẹ nhàng xoa bóp, lần này xoa liền xoa ra lửaỞ nhà vợ anh đều mặc loại váy rộng, rộng rãi thoải mái, kiểu dáng lại mới mẻ, ở giữa đeo dây nịt, hiển lộ vòng eo nhỏ nhắn của vợ anh, váy phía dưới rộng thùng thình, phủ trên đùi anh, che kín nửa người dưới của hai người, bên trong.....

Bàn tay to của Hồ Quân nhanh nhẹn chui vào phía dưới, mò đến phần giữa, giật một chút liền trượt vào....Khi Tây Từ phục hồi tinh thần đã bị anh nắm lấy eo bắt đầu lên xuống....Mặt Tây Từ đỏ lên, hơi hơi nghiêng đầu, bên kia cửa sổ thủy tinh ả chiếu hình ảnh hai người.

Quần áo trên người cả hai đều đầy đủ, chỉ có biên độ lên xuống không ngừng kích thích, hơn nữa thứ âm thanh kia không ngừng lọt vào tai, mặt Tây Từ càng hồng, người càng nhũn tựa như không xương, nằm trên vai Hồ Quân, cách một lớp vải, cắn lên bả vai Hồ Quân, tiếng rên rỉ trong miệng thỉnh thoảng lại ngân vang, trầm bổng, hết sức động tình.....

Hồ Quân lúc này vẫn nhớ rõ Phạm Lý, cảm thấy vợ anh đã nói như vậy rồi, chắc chắn sẽ không có gì. Nhưng sau này nếu có chuyện như vậy xảy ra lần nữa, lửa giận của Hồ Quân thực sự đủ để phá hủy trời đất. Anh không ngờ vợ mình cũng học được cách lừa dối mìnhDùng tấm lòng yêu cô của anh, lừa anh thiếu chút nữa đội mũ xanh trên đầu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Khi Phạm Lý về nhà, Mộ Thanh đang ngồi trên sofa phòng khách chờ anh. Phòng ở do bộ đội cung cấp, trước kia Phạm Lý muốn kết hôn cùng Tây Từ, xin nhiều lần cũng không xin được, còn chưa đăng ký cùng Mộ Thanh đã được phân cho hai căn lớn ngay tại tòa nhà dành cho người nhà nằm ngay cạnh quân doanh.

Phòng ở do một tay Mộ Thanh trang trí, từ phòng khách đến phòng ngủ, từ phòng ngủ ra phòng bếp, dù chỉ một góc nhỏ cũng toát lên hương vị của Mộ Thanh, tao nhã và sang trọng. Thâm mỹ của Mộ Thanh rất tốt, Tây Từ lại rất ít để ý những thứ này, trước đây hai người cũng không nghĩ quá nhiều, chỉ nghĩ có thể có một căn hộ để họ ở cạnh nhau là tốt rồi.

Nhưng khi đó Phạm Lý vẫn không biết, tuy thế giới to lớn nhưng cũng không chứa được anh và Tây Từ. Ngày ấy chia tay đều là vì bất đắc dĩ, nhưng lúc ấy Phạm Lý cảm thấy Tây Từ không phải loại con gái thích đứng núi này trông núi nọ, cùng với bảy tám năm tình cảm của hai người không phải nói buông là buông ngay, Mộ Thanh nhất định muốn anh, chẳng qua là do loại tâm lý không chiếm được của đại tiểu thư, Phạm Lý tin rằng không bao lâu, chính cô ta cũng sẽ hết hứng thú.

Cứ như thế, hai người gắng gượng trói buộc vào nhau, có cái gì để hi vọng chứ. Từ giây phút chia tay với Tây Từ, cả thế giới của Phạm Lý bắt đầu trở nên mù mịt, tựa như ráng chiều thừa thối, bóng đêm dần xen kẽ cả bầu trời. Trong tuyệt vọng lại có một tia hi vọng, trông cậy vào tia hi vọng này anh vẫn có thể thấy bầu trời đầy sao. Đáng tiếc hi vọng này đã biến thành xa vời, hy vọng xa vời biến thành tuyệt vọng, chẳng qua chỉ trong chớp mắt mà thôi.

Lần đầu tiên Phạm Lý cảm thấy tuyệt vọng, khoảnh khắc gặp Tây Từ và Hồ Quân đến cực độ nhận giấy chứng nhận, thậm chí vào lễ kết hôn của bọn họ, anh vẫn chưa từng tuyệt vọng, bởi vì khi đấy anh thấy được Tây Từ không hề yêu Hồ Quân.

Tây Từ chưa bao giờ biết che giấu, thẳng thắn trong sáng tựa như thủy tinh trong suốt, chỉ liếc mắt một cái đã có thể thấy rõ, cũng vì vậy tuy anh lúc đấy khổ sở cũng không hề cảm thấy tuyệt vọng. Thế nhưng qua ngày hôm qua, Phạm Lý bắt đầu tuyệt vọng, Tây Từ sắc bén, Tây Từ che chở Hồ Quân theo bản năng đều thể hiện rõ cô để ý người đàn ông kia, có lẽ vẫn chưa đến mức yêu, nhưng đã thích rồi.

Mộ Thanh cứ nhìn chăm chăm vào anh như vậy, anh vào cửa ngay cả liếc nhìn cô cũng không có, phải nói là ngay cả một ánh nhìn cũng keo kiệt bố thí, tựa như cô chính là một món đồ trang trí trong nhà có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Bị anh phớt lờ, bị anh lạnh nhạt, cô đường đường là Mộ Thanh lại lưu lạc đến hoàn cảnh này, có đôi khi nhớ lại đều cảm thấy bản thân mình thật đáng thương. Nhưng cho dù có đáng thương cô vẫn không muốn buông tay, chấp niệm đối với người này sâu biết bao nhiêu, sâu đến nỗi dù làm một vật trang trí có cũng được mà không có cũng không sao, cô vẫn có thể tiếp tục lại gần anh.

Cô có tinh thần nước chảy đá mòn, cô còn có thời gian cả đời, cô không tin, người này có thể đối xử vĩnh viễn với cô như vậy: “Ăn cơm chưa? Em làm gà luộc cắt miếng mà anh thích ăn đấy, ăn chút đi?”

Phạm Lý chuẩn bị bước vào phòng khách thì bị Mộ Thanh ngăn lại, giọng nói của Mộ Thanh hơi dè dặt lấy lòng. Đừng nói bản thân Mộ Thanh, chính Phạm Lý cũng thấy cô không đáng như vậy, đến bây giờ anh vẫn không hiểu được vì sao cô kiên quyết bắt lấy anh như vậy, bởi vì yêu ư? Cô yêu anh sao? Phạm Lý nhớ lại, bản thân chưa từng tiếp xúc gì với cô, tình yêu này bắt đầu từ đâu?

Trong trí nhớ Mộ Thanh luôn là một cô gái kiêu ngạo, người như vậy đáng lẽ nên khinh thường nhất việc cúi đầu làm nhỏ. Thế nên cô ta như thế này càng khiến Phạm Lý cảm thấy khó hiểu, có lẽ bản thân nên nói chuyện thẳng thắn với cô ta một lần.....

Nghĩ đến đây Phạm Lý quay đầu lại, ánh mắt đảo qua cô, cất bước hướng về nhà bếp. Mộ Thanh sững sốt, tiếp đẩy đuôi lông mày cũng vui lây, đi qua lấy gà luộc trong hộp giữ nhiệt ra bỏ vào một cái đĩa mới rất đẹp bung đến trước mặt Phạm Lý. Phạm Lý gấp một khối thịt gà chấm nước tương, đưa đến miệng.....

“Thế nào?” Giọng nói của Mộ Thanh rất gấp gáp, Phạm Lý để đũa xuống gật gật đầu: “Sao biết tôi thích ăn món này?”

“Kỳ Kỳ nói.....”

“Kỳ Kỳ?” Phạm Lý gật gật đầu: “Em ấy không nói cho cô biết, vì sao tôi lại thích ăn món này ư?”

Mộ Thanh lắc đầu.

“Bởi vì đây là món mà Tây Từ có thể làm tốt nhất, thật ra, chỉ một món gà luộc đơn giản thế này, cô ấy cũng sẽ làm không tốt, luôn nấu quá chín, lúc lấy ra gà đều nát cả, thế nhưng, khi đẩy chúng tôi đều ăn hết, hương vị có tình yêu trộn lẫn nên trở thành món ăn hoàn mỹ nhất trên thế giới này. Tôi cảm thấy, cả đời này tôi vẫn không buông bỏ Tây Từ, cũng sẽ không yêu cô, Mộ Thanh chúng ta ly hôn đi!”

Nét mặt Mộ Thanh phút chốc trắng bệch, canh gà vừa múc ra trong tay liền rơi xuống bàn cơm, canh tràn ra bàn, cô cũng không quan tâm, từ từ đứng lên, tay chống ven bàn, cúi người nhìn Phạm Lý, khoảng cách của hai người rất gần, gần đến nỗi có thể nghe thấy hô hấp của nhau. Cô muốn nhìn rõ người đàn ông này, rốt cuộc có tim hay không, người này trước giờ vẫn hồ hững ư?

Ánh mắt Phạm Lý thờ ơ, không hề dao động, sự dao động của anh đều dành hết cho Tây Từ. Ở trước mặt Tây Từ anh luôn ngập đầy nhiệt huyết, ở trước mặt cô lại tựa như một khối băng đông lạnh ngàn vạn năm, cứng rắn, lạnh lùng không thể chạm tới, không thể thay đổi. Kỳ Kỳ đã chết, điều kiện để cô không chế anh cũng không còn, anh đã khấn cấp muốn cách xa cô, chờ không nổi muốn vứt bỏ cô đến vậy.

Mộ Thanh cắn cắn môi: “Phạm Lý, ngoại trừ Kỳ Kỳ anh vẫn còn sự nghiệp, anh còn muốn tham gia quân ngũ, anh vẫn còn lý tưởng, vì một Tây Từ anh không cần gì nữa sao. Nhưng anh không cần, Tây Từ sẽ quay đầu lại ư? Anh là gốc thật hay đang giả ngu, nhà họ Hồ là gia đình thế nào? Hồ Quân là người ra sao? Tây Từ sống thế nào? Tin rằng anh rõ hơn em, anh đến nay vẫn nhớ thương cô ta như vậy, thật buồn cười.”

Nét mặt Phạm Lý nhanh chóng sa sầm: “Những điều này không cần cô quan tâm, đây là chuyện của tôi và Tây Từ”

“Chuyện của anh và Tây Từ?” Mộ Thanh đột nhiên cười to hai tiếng, có phần nộ cùng không chịu nổi: “Phạm Lý, nói cho anh biết, em sẽ không ly hôn cùng anh, cho dù Tây Từ quay đầu, ngôi vị người vợ của anh cả đời này cũng không phải cô ta, là em chiếm được. Phạm Lý anh đừng ép em, ép em nóng nảy, đối với anh cũng không tốt đâu.” Xoay người rời khỏi nhà bếp, cửa lớn rầm một tiếng đóng lại.

Mộ Thanh rời khỏi nhà, lái xe đi thẳng về nhà họ Mộ, vào cửa, hai người lớn Mộ Phong vừa nhìn thấy sắc mặt của cô thì biết ngay lại cãi nhau. Mộ Phong rất thích Phạm Lý, người trẻ tuổi có nhiệt tình, có năng lực nhưng tính tình lại có hơi kỳ quái. Bản thân mình chỉ có một cô con gái là Mộ Thanh, từ nhỏ đều thật sự là nuôi lớn bằng cung chiêu, tính tình hơi kiêu căng. Nhưng cô con gái kiêu kì này, từ lần đầu gặp mặt Phạm Lý tựa như đụng phải khắc tinh, kiềm chế tính cách, nghiêm túc làm một người vợ hiền mẹ tốt, vậy mà Phạm Lý vẫn không hề cảm kích.

Cuộc hôn này đều do Mộ Thanh dùng điều kiện ép buộc, xảy ra rồi Mộ Phong mới được biết. Cũng không thấy đáng trách, yêu mà bất chấp mọi thủ đoạn đáng được tha thứ, hơn nữa với dáng vẻ con gái cung của ông và phần tâm lòng như thế, đặt trước mặt bất kỳ người đàn ông nào, chẳng phải kết quả đều như nhau sao? Phạm Lý lại luôn không được tự nhiên, chuyện của đôi vợ chồng son, người lớn hai người cũng không nên xen vào, chỉ có thể đứng cạnh lo lắng.

Mẹ Mộ Thanh lôi kéo tay cô ngồi cạnh nhỏ giọng hỏi: “Sao lại về nhà lúc này? Cãi nhau sao?”

Mộ Thanh nhếch miệng, vẫn không kìm được: “Phạm Lý muốn ly hôn.”

Mộ Phong nhíu nhíu mày, buông báo chí trong tay: “Ly hôn gì hả? Hai đứa mới kết hôn có mấy ngày? Tại sao?”

“Còn tại sao chứ? Chắc chắn là vì con nhóc quê mùa trước kia!”

Mộ Phong trừng mắt liếc nhìn người bạn già một cái: “Bà nói bậy gì đấy? Cái gì mà con nhóc quê mùa chứ?”

“Gi chứ? Tôi có nói sai đâu, bây giờ bám víu vào nhà họ Hồ chức vị cao cũng thoát không khỏi đáng về quê mùa đã ăn vào xương tủy.”

Mộ Phong không thèm chấp nhứt với đàn bà, vỗ đầu con gái: “Chuyện của bọn trẻ các con ba cũng không hiểu, nhưng là một người đàn ông, tránh không khỏi việc nhớ về chuyện cũ, hơn nữa thứ không chiếm được luôn là tốt nhất. Hay là con thử xem xét việc rời khỏi Phạm Lý một thời gian đi, sau đấy lại nói đến chuyện ly hôn hay không, hai người cần bình tĩnh hơn đã. Con đó! Quân cũng quá chặt, người này con càng bám dính thì càng không ưa con, chờ con rời khỏi rồi, có lẽ nó sẽ nhận ra sự quan trọng của con.”

“Nhớ về chuyện cũ gì chứ? Đừng lấy những hư hỏng tuổi trẻ của ông dạy dỗ con gái tôi, Phạm Lý muốn ăn cháo đá bát, không có cửa đâu, số điện thoại của nó là bao nhiêu, để tôi tự tìm.....”

Nói xong, nghiêng người lấy điện thoại trong túi Mộ Thanh, không biết bấm chỗ nào, di động sáng lên, nhảy ra một bức ảnh, mẹ Mộ Thanh vừa thấy liền nổi nóng: “Ông Mộ, ông xem đi, đây là gì hả? Là con nhóc nhà quê kia! Tôi lừa tắt đèn, hai người nó đang làm gì? Con nhóc quê mùa kia đang là cảnh sát hử! Sáng mai tôi tìm đến đơn vị của nó.....”

Mộ Thanh vội đoạt lại: “Mẹ, người đừng đi thêm phiền, con mệt mỏi rồi, đi ngủ.”

Đứng lên, xoay người vào phòng mình, đóng cửa, mẹ Mộ Thanh vẫn lải nhải: “Tính tình gì thế này? Ở nhà thì phô ra, dính đến tên nhóc họ Phạm thì không xài được chút nào cả.....”

Mộ Phong đứng lên: “Chúng ta nên bớt lo đi, chuyện này trước đây đều do Thanh Thanh không tốt, ép buộc người ta chia tay rồi kết hôn cùng nó. Cuộc hôn nhân này có hạnh phúc hay không cũng không phải do nó có thể khống chế nữa, đây là duyên phận, là tạo hóa.....”

“Tạo hóa gì chứ? Chẳng phải đều do con nhóc quê mùa kia xen vào, Phạm Lý mới có thể mềm mại nhớ nhung mãi như thế. Ông không thấy bức ảnh chụp kia sao, hai đứa nó đang hôn nhau đấy. Không được, cần phải có người lo, không phải Phạm Lý muốn ly hôn với Mộ Thanh ư, cho nó nếm chút khổ.”

Mộ Phong trừng bà: “Bà muốn làm gì? Đừng nói tôi không cảnh cáo bà, không thể chạm vào nhà họ Hồ được, ba con họ Hồ đều nổi tiếng che chở con cái. Hơn nữa Hồ Quân lại là một tên làm loạn không tiếc gì, chọc cậu ta nóng nảy, cái gì cậu ta cũng dám làm.....”

“Rồi, rồi, biết rồi, nói dông dài thế làm gì?”

Chờ Mộ Phong vào phòng, mẹ Mộ Thanh ngồi trên sofa suy nghĩ trong chốc lát, ngày hôm sau thức dậy sớm, lên lấy điện thoại Mộ Thanh đi ra ngoài, ra đến bên ngoài tìm nơi in ấn, rửa hình, cầm ảnh chụp, đi thẳng đến cửa cục quản lý giao thông thành phố chờ Hồ Quân.

Bà suy xét, nếu chuyện này vạch trần ra bên ngoài làm ầm ĩ cho mọi người biết, có thể thực sự đắc tội đến nhà họ Hồ. Ngay cả khi nhà họ Hồ không cần cô con dâu này nữa thế diện của họ cũng đã mất, tiền đồ của ông lão nhà mình vẫn phải giữ chứ, nhưng bảo bà nuôi trôi cục tức này, bà làm không được.

Càng nghĩ càng thấy nói thẳng cho Hồ Quân là thích hợp nhất, dù sao con nhóc quê mùa kia là vợ cậu ta, chuyện cảm sùng này bất kể là thật hay giả, cho dù có giảm đi một nửa cũng không tin một công tử bá đạo như Hồ Quân có thể chịu được.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Mẹ Mộ Thanh nghĩ rất hay nhưng ngồi suốt ở cửa lớn mấy ngày cũng không bắt gặp Hồ Quân. Hồ Quân người ta vẫn đang hầu hạ cô vợ mình, nghỉ ngơi xong, xoay đầu lại đến thứ hai mẹ Mộ Thanh mới nhìn thấy Hồ Quân.

Hồ Quân nhận ra mẹ Mộ Thanh, hỏi thăm gia cảnh dù sao Mộ Phong cũng là một trong những lãnh đạo của bọn họ, ngày lễ ngày tết cũng có đến thăm nhà, tuy đã qua nhiều năm, vẫn có chút ấn tượng. Hơn nữa mặt mũi Mộ Thanh rất giống mẹ, có lẽ khi bà còn trẻ cũng là mỹ nữ rung động một phương, bằng không cũng không thể gả cho Mộ Phong.

Nhà họ Mộ cũng có chút gia thế, gia thế ấy trên người bọn họ thì không tính là gì nhưng trong mắt người bình thường cũng xem như khó lường. Lúc này Hồ Quân vô cùng không thích gặp người nhà họ Mộ, chủ yếu vì nhà này có quan hệ với tên Phạm Lý mà anh ghét cay ghét đắng, trong lòng anh như giận chó đánh mèo, ngay cả người nhà họ Mộ cũng bị ghét lây.

Hơn nữa, Hồ Quân đối với những bà cô như mẹ Mộ Thanh luôn có một định nghĩa, bọn họ luôn thấy mình cao cao tại thượng, luôn khinh thường bất kỳ ai, giận người, trách đời. Trước mặt anh thì không đến mức như vậy, nhưng về mặt nhiều chuyện và tâm tư thế lực kia khiến Hồ Quân cảm thấy khá phản cảm.

Nhưng vẫn phải có lễ phép cơ bản nhất, mẹ Mộ Thanh nhìn Hồ Quân bước xuống xe, không nhận được thăm oán trách con gái mình, dòng dõi của con mình như vậy, lớn lên lại xinh đẹp, gả cho ai chẳng phải cũng môn đương hộ đối, sao lại nhìn trổng tên nhóc nghèo nàn Phạm Lý kia. Nhìn thử công tử của Tổng tham mưu Hồ đi, nhìn người ta tuổi trẻ tài cao, mới chừng mấy tuổi đã lên đến chức cục trưởng rồi, tương lai tươi sáng, nói không chừng còn trên cả ông Hồ, người tốt chức cao như thế lại nhường cho một con nhóc trèo lên.

“Tiểu Hồ, còn nhận ra chị dâu không?” Mẹ Mộ Thanh tươi cười chào hỏi, tính bối phận thực sự hơi loạn, nhưng trong bộ đội đã từng nói, lớn nhỏ đều phải gọi chị dâu, giờ cũng sửa không được nữa.

Hồ Quân khách khí cười cười: “Chị dâu vẫn trẻ đẹp như trước, sao lại không nhớ rõ chứ, chị tìm em có việc gì vậy?”

Mẹ Mộ Thanh nhìn nhìn xung quanh, nét mặt hơi khó xử: “Ừ, có việc riêng...” Ánh mắt Hồ Quân lóe lóe, cúi đầu nhìn đồng hồ: “Nếu không, chị đi với em đến quán trà đối diện ngôi một lát, chỗ đây yên tĩnh, có ghế lô, có thể trò chuyện.....”

Vài bước từ cửa cục đến quán trà Hồ Quân đều suy nghĩ, phụ nữ có chồng tìm anh có chuyện gì? Mặc kệ chuyện gì, nhìn dáng vẻ của bà ta thì biết ngay nhất định không phải chuyện tốt. Hồ Quân không sợ, lớn như vậy chưa có chuyện gì có thể làm khó anh nhưng có Tây Tử vợ anh rồi anh chỉ hơi lo mà thôi.

Hai người ngồi vào ghế, gọi trà Hoàng Kim Quế, mẹ Mộ Thanh còn uống hai hộp trà mới nói: “Tiểu Hồ à! Chị dâu cũng không phải người hay bói móc, nhưng chuyện cưới vợ này, gia đình chúng ta như vậy cần chú ý chọn người môn đăng hộ đối mới thích hợp, không hiểu tận gốc rễ, kiểm không tốt cưới vào nhà rồi sẽ trở thành một mầm họa.”

Lời kia vừa thốt ra, nụ cười khách sáo trên Hồ Quân cũng biến mất, cau mày nhìn mẹ Mộ Thanh: “Chị đang nói vợ em là một mầm họa?” Giọng điệu rất nghiêm túc. Mẹ Mộ Thanh vốn không nghĩ anh không nề mặt như thế, nét mặt già nua cũng có chút không nhận được: “Chị dâu nói như thế, chỉ vì vợ của cậu cùng con rể nhà chị.....”

Mẹ Mộ Thanh còn chưa dứt lời, Hồ Quân gõ gõ trên bàn trà vô tình cắt ngang bà: “Vợ em như thế nào em là người rõ ràng nhất, không nhọc người ngoài nhiều lời, dạng gì em cũng thích, đều là vợ em cả.”

Mẹ Mộ Thanh bị mấy câu của Hồ Quân làm nghẹn họng, không lên được mà xuống cũng không được, đành lấy ảnh chụp trong túi, ném “bốp” lên bàn: “Cứ xem như chị đây chó lại bắt chuột xen vào việc người khác đi. Cậu trông coi cô vợ này của cậu cho chặt, đừng để nơi nơi thông đồng cùng người khác. Lần này nể mặt mũi của Tổng tham Hồ, chị còn chừa chút đường sống, bằng không chuyện thế này chị đã trực tiếp vạch trần trước Ủy ban kỷ luật quân đội và Cục giám sát thành phố, rồi coi đến lúc đó kết cục sẽ thế nào.”

Bà cô già này thực sự cố chấp kiên quyết không bỏ qua, Hồ Quân liếc một cái, vừa nhìn, ngồi lửa trong lòng lại cháy lên. Ảnh chụp rất tối, rõ ràng là chụp lên không mở flash, nhưng cũng nhìn thấy được đây là phía trước quán doanh, đèn đường ở phía sau hai người, không quá rõ cũng có thể nhìn ra.

Tên nhóc họ Phạm nắm chặt bả vai Tây Tử, mỗi hai người dính sát vào nhau...Hồ Quân không dám nhìn kỹ, vội dời ánh mắt, đè ép cơn giận vẫn tăng trong lòng, anh phân rõ trong ngoài, vợ anh làm chuyện gì nên tội, anh trở về đóng cửa giáo dục lại, không tới phiên người ngoài, hơn nữa còn là bà cô già này.

Lúc này khiến Hồ Quân nhớ đến một chuyện trước kia, khi bọn họ tham gia quân ngũ, có một lần Mộ Phong bị vướng vào vấn đề tác phong, quan hệ mờ ám với một cô nhóc của đoàn văn công. Thực tế chuyện này vốn không hiểm, nói trắng ra là chuyện người tình ta người, ai lại cho là thật. Không biết sao lại bị bà cô già này biết, trực tiếp tố cáo đến Ủy ban kỷ luật quân đội. Nếu không phải nhà họ Mộ có nền móng khá vững, chuyện như thế này tương lai Mộ Phong sẽ hoàn toàn bị hủy, thế nên mới nói bà cô già này mà đã tàn nhẫn thì người thân không nhận.

Mấy thủ đoạn này của bà ta áp dụng lên người bình thường thì đã thành công, nhưng lên người anh thì thật sự chưa đủ. Nghĩ đến đây Hồ Quân nở nụ cười: “Chị dâu à, chị làm chuyện này đúng là ngựa quen đường cũ. Thế nhưng Chủ nhiệm của Ủy ban kỷ luật đã thay đổi, chị không biết chủ nhiệm hiện giờ là lính cảnh vệ trước đây của ông già nhà em đâu nhì. Hay là để em giúp chị trình lên, đỡ phiền chị phải tự mình đi một chuyến. Công việc của vợ em thật quá nguy hiểm, em còn đang lo định bất cứ cô ấy từ chức, chị đến lúc này, em còn ước cục cảnh sát trực tiếp đuổi vợ em luôn, về nhà làm một phu nhân toàn chức, để em nuôi.”

Mẹ Mộ Thanh há hốc mồm, trước kia tiếp xúc cùng Hồ Quân, chẳng qua chỉ là bên ngoài, rất khách khí, sao bà ta có thể biết Hồ Quân như thế nào. Người này không bao giờ chịu thua thiệt, trong lời nói hay việc thật muốn anh chịu thiệt thật không dễ.

Nét mặt già nua của mẹ Mộ Thanh thật sự nhìn không được nữa, có chút khó coi, cơn giận trong mắt Hồ Quân lại phát ra, nhẹ nhàng liếc bà một cái: “Con người em có tật xấu, chuyện gì cũng phải công bằng công chính. Nếu công việc của vợ em bị bắt cũng phải kéo thêm vài cái đệm lưng theo mới công bằng, chị thấy đúng không? Đương sự của việc này có tới ba, con gái chị, con rể và vợ em, một người em cũng không tha, chị đi cục thành phố tố cáo vợ em, em đến Ủy ban kỷ luật quân đội vạch trần con rể chị. Còn chưa quên con gái chị làm ở đâu nhì, là quân báo đúng không? Vừa may Tổng biên ở đây em cũng quen, một lát em đi gọi một cú điện thoại, nhất định ai cũng chạy không thoát.”

“Cậu” Lúc này mẹ Mộ Thanh mới biết bản thân đã chọc phải người thế nào, đây quả thực là một kẻ không phân rõ phải trái. Ý định ban đầu của bà là giáo huấn Tây Tử, một con nhóc quê mùa như vậy lại trèo cao họ Hồ khiến người ta nhìn mà tức giận, nghĩ rằng nếu tố cáo chuyện này ra, Hồ Quân nhất định ly hôn với nó, nhưng bà không ngờ, Hồ Quân lại che chở, mặc kệ thế nào cũng bao che, ngược lại còn cố chấp không buông tha.

Mẹ Mộ Thanh không phải sợ kết cục Phạm Lý thế nào, nhưng bà không muốn làm ảnh hưởng đến công việc của Mộ Thanh làm phiền đến quan hệ mới vào được đây. Con gái vào quân báo rất tốt, thoải mái, phúc lợi cao, xảy ra chuyện này, ăn trộm gà không được còn mất năm gạo, mất nhiều hơn được.

Suy nghĩ trong đầu mẹ Mộ Thanh nhanh chóng xoay chuyển, trên mặt buông lỏng nở nụ cười: “Tiểu Hồ à! Chẳng phải chị dâu nói đùa với cậu thôi sao,

chuyện này chị nhìn không nổi mới báo cậu một tiếng, không định âm ỉ lớn chuyện. Tục chữ có nói, giáp mặt dạy con, sau lưng dạy vợ, chuyện vợ chồng hai người thế nào chị sẽ không quan tâm, dần xếp ổn thỏa là tốt nhất, làm không tốt sẽ hiểu làm ngay”

“Hiểu làm?” Hồ Quân nhú mày: “Hiểu làm cái gì? Anh chụp ở đây, chứng cứ rành rành, chuyện này, nếu chị dâu đã đề suất, em phải xử lý, không thể qua loa. Ngày xưa con vua phạm pháp còn đồng tội với thứ dân, huống chi mấy người này cũng không khác gì con vua, không phải quân nhân thì là cảnh sát, em không thể dung túng cho nếp sống rối loạn này. Chị ngồi đây, em phải quay về đơn vị, chị cứ yên tâm, chuyện này em nhất định phải xử lý một cách công bằng công chính.”

Nói xong, đứng dậy nghênh ngang rời đi, mẹ Mộ Thanh ngơ ngác cả buổi mới vội vàng đứng lên, ra cửa vội vàng gọi cho Mộ Thanh, kể từ đầu tới đuôi một lần, trong lòng thấp thỏm.

Mộ Thanh thật sự không ngờ mẹ cô có thể gây sức ép như thế, bức ảnh đó là do cô chụp, tối hôm đó cô nhận được tin, Phạm Lý làm huấn luyện viên đội huấn luyện đặc biệt, trong đây có Tây Tử, vội vã chạy đến, tâm tư của Phạm Lý, chưa gặp mặt Tây Tử đã mỗi ngày nhớ thương, hôm đó lại ở cạnh nhau, khó thể nói sẽ ra sao, tuy cô đi cũng không biết có lợi gì, nhưng cô muốn tận mắt thấy.

Chuyện này vừa khéo, cô đúng lúc bắt gặp Phạm Lý cường hôn Tây Tử, bị Tây Tử đẩy ra, lúc ấy chẳng biết tình cảm thế nào, chụp ảnh lại. Phạm Lý về nhà, cô thậm chí không dám lấy ra chất vấn anh, đã uất ức như thế, anh còn đòi ly hôn cùng cô.

Mộ Thanh không muốn trở mặt cùng Phạm Lý, bởi vì cô vẫn muốn sống cả đời bên anh, cô yêu anh, yêu đến hèn mọn, không thể tự kềm chế, nhưng cô đã quên mẹ mình là người ra sao. Mẹ cô muốn xa giận thay cô, cô biết, nhưng con giận này vốn do Phạm Lý, cô tự nguyện chịu đựng, nói đến cùng không liên quan đến Tây Tử, điều này Mộ Thanh vẫn phân rõ đúng sai.

Nói sau, họ Hồ không phải gia đình bình thường, bạn tìm đến cửa lên án vợ người ta, có thể tốt mới là lạ. Thế nhưng, Mộ Thanh cảm thấy Hồ Quân chỉ đùa vui, anh ta chỉ hù dọa mẹ cô, sẽ không thật sự làm ra chuyện gì quá đáng, anh ta không để ý đến cô và Phạm Lý, nhưng anh ta để ý đến Tây Tử, vì để ý, chuyện này mới khiến anh có thể khoan tay bỏ gối như thế, nhẹ không được, nặng cũng không xong, dù sao với tính cách của Tây Tử, Hồ Quân rõ ràng hơn bọn họ nhiều.

Mộ Thanh chỉ lo cho Phạm Lý, Hồ Quân là một người có thù tất báo, ngoài mặt thì không có gì, nhưng âm thầm ngáng chân, cả đời Phạm Lý có thể bị hủy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Hồ Quân đòi nào còn tiếp tục đi làm, ra khỏi quán trà, con tức đề nén cả buổi trời kia đã muốn nghẹn đến cực hạn, chưa đi đến cửa cục đã rẽ ngay vào bãi đỗ xe, lên xe, khởi động, chạy thẳng đến đội mười bảy.

Sau khi nghỉ phép, hôm nay là ngày đầu tiên Tây Tử đi làm lại, vừa đi làm đã đi theo Trương Hải đến khu trực thuộc chợ nằm vùng, khi Hồ Quân đến đã trống không, gọi điện thoại thì di động tắt máy. Hồ Quân vốn không muốn làm phiền người khác, lúc này lại không phiền không được, đi thẳng đến văn phòng của đại đội trưởng Lưu Hán Bản.

Cái mặt đen thui kia, trong lòng Lưu Hán Bản gõ bộp bộp vài cái, vị Hồ Cục này chính là Phật lớn cao quý đó, bình thường mời không đến nhưng anh ta đến lại không biết tiếp ứng thế nào. Hơn nữa cái mặt anh ta như thế này, vừa nhìn biết ngay không tốt, nhưng Lưu Hán Bản vẫn phải bắt cháp, trung khuôn mặt tươi cười lên.

“Hồ Cục, ngài đây...?”

“Vợ tôi đâu? Tôi tìm cô ấy có việc gấp.” Hồ Quân cũng không nói nhảm, vừa đến liền đi thẳng vào chủ đề, giọng điệu này mở đầu này, Lưu Hán Bản cảm thấy mùi nghiêng răng nghiêng lợi.

Nói thật, anh rất bội phục Tây Tử, một con ngựa mãnh liệt như Hồ Quân làm thế nào mà bị một nhóc con như Tây Tử huấn luyện cho dễ bảo, không chế vững vàng. Bình thường thì thân thiết như mật, cũng không thêm tránh né thiên hạ, lúc này đây đang diễn cái gì? Xem ra mâu thuẫn không nhỏ.

Nhưng Lưu Hán Bản thật sự không thể tham gia, tóm lại đây là chuyện của hai vợ chồng son. Giải quyết mâu thuẫn trong gia đình là trách nhiệm của người làm lãnh đạo như anh, dù sao gia đình cũng là hậu thuẫn của sự nghiệp. Mượn cớ như vậy, Lưu Hán Bản trực tiếp gọi cho Trương Hải bảo Tây Tử trở về, vẫn chưa nói Hồ Quân đang ở cạnh anh.

Tây Tử đứng trước cửa văn phòng đội trưởng, còn không biết chuyện gì xảy ra, đẩy cửa ra liếc mắt thấy Hồ Quân, mày nhỏ nhú lại, không chút khách khí: “Anh không đi làm, chạy đến đây làm loạn cái gì?”

Giọng điệu này, thái độ này khiến Lưu Hán Bản bội phục đến cúi rạp đầu, vẫn là Tây Tử trâu bò! Thật sự không coi Hồ Cục ra gì.

Hồ Quân vừa thấy vợ mình, trong đầu lập tức hiện lên bức ảnh chụp hai người kia, miệng kè miệng thật nhiệt tình....Làm sao có thể tốt tính như thường, bước lên túm tay Tây Từ kéo ra ngoài, vừa đi vừa cao giọng nói: “Đội trưởng Luru, hôm nay trong nhà có việc gấp, Tây Từ xin nghỉ.”

Không đợi Tây Từ tỏ thái độ, trực tiếp kéo cô ra khỏi văn phòng đội trưởng, Tây Từ giận nha! Nhưng không thể thực sự cùng anh ở đây động tay động chân, rất khó coi, vẫn đang ở đơn vị đấy, còn là cơ quan cảnh sát, đành nén giận theo anh, ra cửa lớn đội mười bảy.

Vừa lên xe, vèo một tiếng, xe Hồ Quân liền phóng thẳng, tốc độ cứ như chơi đua xe, Tây Từ vội vàng nắm lấy tay vịn trên xe: “Anh điên rồi, chạy chậm một chút không được hả!”

“Chạy chậm một chút? Ông đây trực tiếp tông tường luôn.” Ngọn lửa trong lòng Hồ Quân, không chỗ phát tiết, đến mức cả người anh nóng không nên lời.

Tây Từ nhìn là phương hướng về nhà, không hỏi nữa, nói thế nào cũng không dám hỏi. Lúc này Hồ Quân thực sự khiến người ta sợ hãi, giống như thay đổi một người khác hẳn bình thường, cả người tàn bạo như một thùng thuốc nổ, chút thôi là bùng nổ.

Tây Từ hơi khó hiểu, nhìn thấy đường về nhà cũng không hỏi anh nữa, dù sao đến nhà rồi sẽ biết. Tây Từ cảm thấy chính mình không thẹn với lương tâm, cô đã quên sạch chuyện tối hôm nào, chủ yếu cũng không nghĩ đến, đêm đó Mộ Thanh ở đấy, còn chụp ảnh, ảnh chụp còn bị mẹ Mộ Thanh không bốt phiến, trực tiếp vạch trần trước mặt Hồ Quân.

Lúc ấy Hồ Quân ở trước mặt mẹ Mộ Thanh thì bảo bọc vợ mình chặt chẽ, nhưng quay đầu anh lại nuốt không trôi chuyện này. Hơn nữa anh vẫn còn nhớ rõ, anh hỏi Tây Từ chuyện đêm đó mấy lần, đáng vẻ cô né tránh, thậm chí không tiếc làm nũng để vờ trôi qua. Hiện tại nhớ lại, chắc chắn lúc đấy cô nhóc này chột dạ, nếu không, đêm đó sao có thể nhiệt tình hầu hạ anh đến mức sung sướng như vậy, mặc anh lấn qua lấn lại.

Hồ Quân càng nghĩ càng giận, Tây Từ là người thế nào? Đó là một cô nhóc thành thật thẳng thắn, nay vì tên Phạm Lý, vậy mà có thể dùng thủ đoạn để lừa anh. Cái này nói lên cái gì? Nói lên trong lòng cô vẫn còn tên nhóc kia, nói lên cô không thật sự cắt đứt quan hệ với tên nhóc đấy, không chừng còn đang nhớ nhung lắm.....

Suy nghĩ trong đầu như một cây kim vừa nhỏ vừa dài, đâm thẳng vào tim anh, máu tươi chảy ròng, đau đớn khó nhin, anh toàn tâm toàn ý yêu quý cô nhóc kia, hầu hạ, nghe theo, cung chiều, cứ như cưới một vị tổ tông. Thứ khác anh có thể nhin, chuyện này thì không được, trong lòng vợ phải có anh, tên nhóc Phạm Lý biến mẹ nó sang một bên.

Con tức giận và ngọn lửa trong lòng Hồ Quân không ngừng chuyển động, càng chuyển càng thấy bản thân thực mẹ nó nghẹn khuất, cô nhóc kia thì tốt quá rồi, được lắm, cô dám hôn tình nhân cũ sau lưng anh, còn làm gìtiếp đây, anh không dám nghĩ nữa.....

Xe lái vào chỗ dừng, Hồ Quân đẩy cửa xuống xe, Tây Từ ngồi bên trong không nhúc nhích, cúi đầu nhìn đồng hồ: “Anh rút cuộc có chuyện gì? Em phải đi làm nữa? Không thể chờ em tan tầm nói sau sao?”

Mặt Hồ Quân âm trầm, trả lời một cách bá đạo: “Không thể, chuyện gì cũng chờ được nhưng chuyện này anh chờ không được. Xuống xe, nếu em còn làm trái anh, anh ở đây nói luôn, người đến người đi thế này, anh không sao, em cũng đừng sợ mất mặt.”

Tây Từ trừng mắt nhìn anh, hồi lâu sau vẫn xuống xe, lướt qua Hồ Quân đi vào thang máy. Hồ Quân rất hiểu cô, Tây Từ là một cô gái truyền thống, hai vợ chồng cãi nhau sao có thể để người ngoài nhìn thấy.

Nói gì thì nói chuyện này cũng thật khó hiểu. Sáng sớm lúc Hồ Quân đưa cô đi làm vẫn tốt, trên mặt mừng rỡ như đoá hướng dương, còn hẹn buổi tối ra ngoài ăn lẩu, chỉ trong chốc lát sao lại thành như vậy.

Hồ Quân chống vào vách thang máy, thân mình kè gần cô, không nói gì, mặt sa sầm, môi mím thành một đường thẳng tắp, không hề tươi cười, thậm chí trong mắt còn ẩn chứa vẻ hung ác, đằng sau sự hung ác, có lẽ còn mang theo nghi ngờ và bi thương, rất phức tạp. Tây Từ ngẩng đầu, giật mình ngay người nhìn anh, đoán không ra người này trũng gió gì.....

Mở cửa, Hồ Quân đi vào trước, Tây Từ theo phía sau. Hồ Quân đổi giày cời áo khoác, xoay người theo thói quen ngồi xổm cúi người đổi giày cho vợ, đôi xong đã, bản thân cũng tức chính mình, bây giờ là lúc nào mà anh còn hầu hạ cô như vậy. Tức giận, đem giày của Tây Từ độc ác ném vào tủ giày, xoay mặt đi vào, ngây thơ như một thằng nhóc đang giận dỗi.

Tây Từ không khỏi bật cười, chút cáu giận trong lòng cũng giảm hơn phân nửa, đi vào, thấy Hồ Quân ngồi trên sofa phòng khách, mắt mở trừng trừng nhìn cô. Tây Từ ngồi đối diện anh, nghĩ đến lúc nên nói rồi đứng không!

Suy nghĩ vừa chuyển trong đầu cô, Hồ Quân đã mở miệng trước: “Anh hỏi em lại một lần, đêm mà em trở về sau khi huấn luyện đặc biệt tên nhóc họ Phạm tìm em làm gì?”

Tây Từ ngây ra một lúc mới nhớ tới chuyện đã bị cô cố ý bỏ qua này, lúc này được Hồ Quân nhắc, Tây Từ thật sự không nghĩ ra anh biết cái gì, dù anh đã biết, Tây Từ cũng thấy không có gì? Nói trắng ra, chẳng qua chỉ là Phạm Lý có chút khác thường, mà từ đêm đó, Tây Từ mới chính thức cảm giác được tầm quan trọng của Hồ Quân.

Sau này ngẫm lại, cho dù Phạm Lý bôi nhọ Hồ Quân một chút, cô cũng nghe không nổi, một khắc đấy một suy nghĩ hiện ra trong đầu cô, Hồ Quân là chồng cô, Phạm Lý không có tư cách nói này nói nọ về anh. Phân rõ khoảng cách trong ngoài rồi Tây Từ cũng hoảng hốt hiểu rõ lòng mình, còn có chút mơ hồ, tóm lại có hơi rối rắm.

Chuyện nhỏ không đáng rồi rầm vì người ngoài, hơn nữa lựa chọn xem nhẹ Phạm Lý, Hồ Quân lúc này lại nhắc tới chuyện này, Tây Tử theo bản năng né tránh, mặt nhăn nhu mày. “Em không nói, không nhắc đến việc này nữa được không? Tại sao phải nói?”

Mặt Hồ Quân lại chìm chìm, nếu Tây Tử lúc này dứt khoát cùng anh kể rõ chuyện đêm đó, anh không chừng chỉ giận một chút rồi thôi, nhưng cô cứ trốn tránh tránh như vậy, khiến Hồ Quân càng cảm thấy cô và tên nhóc họ Phạm có gì đó?

Nghĩ đến đây, Hồ Quân đứng lên, từng bước lại gần, vươn tay nâng cằm Tây Tử: “Hai người đã làm gì? Tối lửa tắt đèn, cô nam quả nữ, nhất thời gọi lên tình cũ, làm chút chuyện hoan ái của nam nữ cũng.....”

Hồ Quân chưa nói xong, Tây Tử giơ tay tát một cái, đánh vào mặt khiến Hồ Quân nghe rõ vô cùng, đánh xong, Tây Tử cũng hơi ngỡ ngàng, tay vẫn chưa thu lại, giờ tại chỗ.

Hồ Quân lại quệt mặt cười hai tiếng, hai tiếng này đầy tâm tối và âm trầm khiến Tây Tử cảm thấy ớn lạnh. “Sao nào? Bị anh nói trúng, then quá hóa giận, lúc trước nó đá em, bây giờ em còn sấp lại nó, em không hiểu rõ đúng không? Em càng cố sấp lại, đàn ông càng thấy em dễ tiện, làm miễn phí ai lại không làm, nó làm em rồi? Cảm giác thế nào, kỹ thuật của nó hay anh được hơn, là nó có thể thỏa mãn em hay là anh.....”

Hồ Quân nói không suy nghĩ, ngọn lửa đố kị thiêu cháy trong lòng, có gì khó nghe đều nói tất, anh nói một tràng dài bản thủ bại vô căn cứ, mới phát hiện Tây Tử không cãi lại câu nào, cứ thế không chớp mắt mà nhìn anh, kích động vươn tay đánh anh đã biến mất, trên mặt chỉ còn một sự thờ ơ mỗi mặt.

Trong lòng Hồ Quân nhói lên, có chút luống cuống, nhưng bảo anh chịu thua bây giờ, anh cũng không hài lòng, lời nói khó nghe đều nói cả rồi, không thể rút lại, trong lòng Hồ Quân thực sự hối hận, hối hận rồi, cũng không nói thêm gì, cứ như vậy nhìn cô.

Lặng im một lát, Tây Tử mới mở lời, giọng nói lạnh nhạt hờ hững:

“Anh nói xong rồi, em cũng nên nói chứ! Anh không tin em, từ đầu đến cuối, anh đã không tin em. Em cảm thấy chuyện này cũng không cần thiết phải nói theo hướng ác ý, không có ý nghĩa. Đêm đó cảm xúc của Phạm Lý không khống chế được nên hôn em, em đẩy anh ta ra và cũng nói rõ ràng, gạt anh là vì sợ những hiểu lầm không cần thiết và phiền toái. Không ngờ trong lòng anh em là loại đàn bà bản thủ và không có phẩm cách đến vậy. Tây Tử em đây có lẽ thứ gì cũng không có, nhưng vẫn không chấp nhận nỗi anh coi khinh như thế, bây giờ ngẫm lại, hôn nhân của chúng ta ngay từ đầu đã là một trò đùa, lúc đó đã vậy bây giờ cũng thế, không bằng chúng ta chia tay trong vui vẻ đi!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Gân xanh trên trán Hồ Quân trán đều nổi cả lên, vốn là ghen quá mất khôn, sẽ nhanh hết, nào có nghĩ đến cô nhóc này lại muốn dứt khoát cùng anh chia tay trong vui vẻ gọn gàng đến thế. Nếu muốn chia tay vui vẻ, ai lại đợi đến lúc này, ba mươi năm từ xưa đến nay, chưa lúc nào ghen khuất như hôm nay.

Lấy tính tình Hồ Quân trước đây bảo phải chịu đựng, mặc kệ ni, sớm muộn nó của mà đi rồi, thiếu mi thì ông đây vẫn phong lưu phóng khoáng như thường. Thế nhưng lúc này, trước mặt cô nhóc bướng bỉnh này, tính tình gì của anh cũng không bộc phát được, con tức lại nổi lên, cảm thấy nói gì bây giờ đều dư thừa, tiến lên dè Tây Tử xuống, trực tiếp chặn lại cái miệng nhỏ nhắn làm người khác tức tối kia.

Tây Tử gạt mình gạt người một chút đã bị Hồ Quân ép buộc nắm dưới, lưỡi anh xâm nhập thẳng vào, lấp đầy không gian trong miệng cô, ô ô....Hàm dưới của cô bị anh nắm chặt, nụ hôn của anh tựa như đang trừng phạt, mang theo một ngọn lửa giận ngút trời, tàn sát bừa bãi trong cổ họng, sâu tận yết hầu, nhấn, đảo quanh, liếm láp.....

Tây Tử phản kháng chỉ trong chớp mắt, Hồ Quân thậm chí còn hiểu rõ cơ thể của cô hơn cô. Khi đôi môi chậm rãi rời khỏi, nút buộc áo lót bộ đồ cảnh sát trên người Tây Tử đã bị Hồ Quân cởi phăng, nụ hôn của anh thật mạnh mẽ, dọc theo động mạch cổ trượt dần xuống, bên gáy, xương quai xanh, mềm mại nhẹ nhàng ngâm quả anh đào hồng nhạt....

Khi Hồ Quân kéo quần cô xuống, Tây Tử tỉnh táo lại, sao mình còn có thể tiếp tục cùng anh như thế, cô cắn cắn môi, đẩy anh ra.

Hồ Quân không phòng bị, bị cô đẩy nghiêng ngã, té bịch xuống đất, Tây Tử nhanh chóng kéo áo mình lại, che đi cảnh đẹp khiêu gợi nhộn nhạo trước ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ, môi cũng hơi sưng, vẻ lạnh nhạt trên mặt vừa rồi cũng không giữ nổi nữa, có chút mâu thuẫn giữa sự điềm đạm và tức giận vừa rồi, đáng về ấy khiến Hồ Quân bật cười.

“Vợ, anh không cãi nữa được không, anh sai rồi, anh nhận sai không được sao? Vừa rồi anh nói không suy nghĩ, nói xằng nói bậy, nhưng em cũng cho anh ăn tát rồi. Chưa hết giận thì em lại tát thêm mấy cái, sao cũng được hết, nhưng không được nói với anh gì mà chia tay trong vui vẻ nữa, đời này cũng không được nhắc lại.”

Tây Tử một tay kéo áo, một tay nắm quần, hình tượng bây giờ nói thế nào cũng buồn cười, huống chi tên khốn Hồ Quân này, cô biết rõ, như lúc vừa rồi cô có lẽ vẫn chống lại được anh, nếu quyết tâm chơi xấu, mặt dày với cô, Tây Tử thật sự không còn cách nào, lúc trước chẳng phải bị anh bỏ lên như thế

ư.

Tây Tử lúc này mới ngẫm lại, lời mình vừa nói thực sự có hơi quá, hiện tại Hồ Quân nhận sai, lòng cô không biết sao đã mềm nhũn, về cứng cỏi trước đây cũng không còn.

Hồ Quân chơi xấu nhận sai thế này khiến cô không biết làm gì để ứng phó. Hồ Quân đưa mắt quan sát nhiều lần, vừa thấy đáng vẻ này của Tây Tử, còn không rõ ư, nhảy vồ lên, lại bỏ nhào vào Tây Tử, hai người rơi xuống ghế sofa.....

Tây Tử siết chặt áo lót, bị Hồ Quân kéo hai ba lượt, ném hết ra, dây nịt, quần, quần lót....từng món đều bị anh ném ra xa. Tây Tử mềm nhũn trở thành con bạch dương trần trụi, đầy chân, tách đùi, tiến vào, đâm đến, liên tục những động tác tình nhanh chuẩn.....

Hồ Quân đâm có chút hung bạo, lửa ghen lúc ban đầu còn chưa bùng nổ đã bị một câu “chia tay trong vui vẻ” của vợ anh làm ngẹn lại, ngoài miệng chịu thua, không thua không được. Tính tình vợ mình Hồ Quân quá hiểu, bạn muốn nổi giận với cô ấy thật, cô ấy có thể làm bạn tức chết. Nếu anh dối cô, cô thật sự có thể chia tay ngay, anh sợ á! Cô không sống cùng anh nữa, anh không cho phép, không có vợ, một ngày anh cũng không thể sống.

Vì vậy, miệng thua nhưng lòng không phục, vừa hận vừa yêu, động tác lập tức hung bạo như sói, kìm nén, kéo dài, sức lớn khiến Tây Tử nằm trên sofa tựa như con thuyền trước sóng lớn, chìm nổi, lên xuống, cảm giác này không biết là do nóng hay không chịu nổi.....

Lý trí của Tây Tử sớm đã bị anh đánh bay, chẳng biết đang bay bổng phương nào, chỉ còn lại thân thể bất giác nghe theo, cùng con sư tử đang gấp gáp dâng trào....Cong người, rơi xuống, dư vị trong đầu còn chưa kịp cộng hưởng, hai chân lại bị anh giơ cao lên.....

Tây Tử hoảng hốt, mờ to mắt, đáy mắt còn dư âm của cơn kích tình, cơn sóng từng vòng vẫn chưa tan hết, lại phát hiện Hồ Quân đã đứng lên. Dày vò cả ngày Tây Tử mới phát hiện cả người mình không một mảnh vải, Hồ Quân lại ăn mặc hết sức chỉnh tề, thể nhưng áo sơ mi anh đã cởi vài nút, lộ ra cơ ngực màu lúa mì, tay áo cũng xắn tới khuỷu tay, dây nịt thậm chí còn chưa cởi, nhưng hai người vẫn kết hợp chặt chẽ.....

Mồ hôi từ trán anh nhiều giọt trên người Tây Tử, Tây Tử nhìn không được rung mình....đường nét của Hồ Quân mang nét tuấn mỹ thô lỗ, lúc bấy giờ lại gợi cảm khiến người ghen tị, thật man, thật đàn ông.

Có lẽ phụ nữ đều thích được chinh phục, mặc kệ bình thường hay ở trên giường, hóoc-môn giống được tình khiết thế này, chỉ cần là nữ thì không thể không mê muội. Hơn nữa Hồ Quân là một người đàn ông cực phẩm như thế, tuy lúc này anh không giống thường ngày, ánh mắt kia có chút hung bạo, có chút âm trầm, Tây Tử vẫn thấy được sự say đắm không thôi trong mắt anh.

Người này ngoài miệng nhận sai thật nhanh, trong lòng chắc chắn đang ngẹn khuất. Tây Tử vừa hiểu rõ đã bị Hồ Quân bẻ cong đùi lên cao, anh đứng cả người cô vẫn nằm ngửa trên sofa, thân thể dường như bị anh kéo thành góc vuông.....

Hồ Quân một chân đạp lên sofa, từ trên xuống, tiến thẳng vào....Loại tư thế lao xuống như thế cơ hồ sâu tận gốc, Tây Tử rên lên một tiếng, không đợi cô hừ tiếng thứ hai đã bị tiết tấu chột nhanh hẳn của anh bịt chặt không kêu nổi tiếng nào....Cảm giác căng đầy làm Tây Tử thậm chí cảm thấy hơi đau, nhưng đau đến quá đi, là sự sung sướng đến cực hạn, khó nói lên lời....

Giới hạn không còn xa nữa, nhưng dùng mắt mà xem xét, người đàn ông trên người sẽ buông cô ra ngắn ngủi vài giây, tiếp đây lại biến hóa một tư thế khác, từ sofa đến mặt đất, từ mặt đất đến trên tường....bên cửa sổ....Người này vẫn không làm đến cùng.....

Khi Tây Tử bị anh ấn trên tường, nâng eo, kéo chân, một chân khác đang chống đỡ trên mặt đất đã không tiền đồ mà nhũn cả ra, run rẩy, không phải Hồ Quân nắm eo cô ở phía sau, cô đã ngồi phịch xuống đấyA....U....Em không được nữa rồi....Thật sự....Một quá.....

Câu không được của Tây Tử vừa khe khẽ ra khỏi miệng đã bị Hồ Quân đâm vào tan nát, động tác của anh không ngừng, đầu dán vào cổ cô, hung hãn cắn vào vành tai cô một cái, Tây Tử hừ một tiếng, chiếc lưới ẩm ướt của anh đã chui vào lỗ tai cô....Động tác lúc này của anh như vậy, trong miệng lại than thở: “Không được ư....Em chẳng phải rất được ư? Còn nói với anh chia tay trong vui vẻ nữa không hử? Còn nói nữa không.....”

Lời này của anh rõ ràng có vài phần giận dỗi, đang kích tình lại than thở như thế thì có hơi buồn cười, nhưng Tây Tử sau đấy mới hiểu ra, anh ép buộc cô là vì chuyện vừa rồi, người đàn ông này thật sự cực kỳ hẹp hòi.

Tây Tử cắn chặt môi, nghiêng đầu muốn nhìn anh, lại bị anh nuốt mất ngôn từ, cảm giác kề cận giây phút bùng nổ cũng tích tụ đến cực hạn rồi, Tây Tử thực sự sợ anh lại buông mình ra, vừa cảm thấy anh muốn lùi lại, vòng eo mềm mại của cô vội đi theo, Hồ Quân buông tha cho miệng cô, cúi đầu cười xấu xa, ngay cửa động anh đột nhiên không động nữa...

Tây Tử mở đôi mắt phù sương, khẩn cầu nhìn anh, thân thể cũng nhẹ nhàng cọ cọ về phía sau. Hồ Quân lại kiểm chặt eo cô, đáng vẻ nhất định phải hỏi rõ ràng: “Em vẫn chưa trả lời anh, còn đòi ly dị hay chia tay với anh nữa không?”

Một bàn tay to trượt từ bên hông vòng eo mềm mại của cô xuống, cốc phù dung đào nay đã trở nên bừa bãi, giữa đồng bừa bãi đầy anh tình chuẩn tìm được hạt trần châu, cũng không ngắt lấy, chỉ lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve, ngón tay của anh thô, tốc độ và cảm xúc như đang mài mòn, cơ hồ khiến Tây Tử phát điên.....

Sinh lý đến cực hạn, lý trí Tây Tử sớm bay khỏi cơ thể, miệng nhỏ nhả hơi mờ ra, hô hấp, nói đứt quãng: “Không ly....Không chia....Không ly....Không chia.....” Cứ như vô thức lại như ní non, mềm mại động tình.....

Cô nhóc kia thật sự đã ngoan lên, sự ngoan ngoãn của cô khiến bạn chỉ muốn yêu thương cô, vài câu “không ly không chia” này của vợ mới khiến Hồ Quân vừa lòng, một lần nữa di chuyển nhịp nhàng, điên cuồng không chút đình trệ. Tây Tử có thể rõ ràng cảm nhận được một năng lượng đang tích tụ

dần dần, rốt cục đạt tới cực hạn, “bùm” một tiếng bùng nổ, cô cảm thấy sợi dây đàn căng thẳng trong đầu đã buông lỏng, trước mắt sao phủ đầy sau đó nhanh chóng rơi vào bóng đêm.....

Cô hôn mê, bị Hồ Quân ép buộc đến hôn mê, khi nghĩ lại, trời vẫn sáng, mở mắt chính là bức rèm màu trắng của phòng ngủ, ánh nắng nhàn nhạt xuyên qua lớp màn, trong vắt mà ấm áp.

Vừa nháy mắt mấy cái, Hồ Quân lão đại đã bu lại: “Vợ em hôn mê đó” giọng điệu rất vui vẻ, tựa như đây là một sự kiện nghiêm trọng lắm, vừa có chút trẻ con cả ngây thơ.

Tây Từ giờ cánh tay lên, che khuất mặt, cũng che đi khuôn mặt đang đỏ bừng, trong lòng lại không khỏi thở dài, rõ ràng là cãi nhau, làm sao lại âm ỷ đến trên giường vậy nè.

Hồ Quân nghiêng người đặt Tây Từ dưới thân, lấy tay cô ra, cầm một tấm ảnh trong tay: “Vợ, trong lúc em đang ngủ, anh đã cẩn thận nghiên cứu xem tên nhóc họ Phạm đây có phải cường hôn em hay không. Em nhìn góc độ cánh tay của nó nè, còn nữa, vợ chắc chắn không vui, em xem vẻ mặt của em nè, tuy tối quá, nhìn em không rõ.....”

Tây Từ giật lấy ảnh chụp: “Sao có thể có tấm ảnh này? Ai chụp? Anh là vì bức ảnh này mới.....”

Hồ Quân giật ảnh chụp lại, xé hai ba cái, hầm hừ: “Thì có người không muốn hai vợ chồng chúng ta sống tốt, thích bôi mớ chuyện này lên”, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tây Từ trong lòng nhảy dựng: “Quân, em và Phạm Lý thực sự đã là quá khứ rồi, chuyện này chỉ là hiểu lầm thôi, mặc kệ là ai, chúng ta đều cho qua được không?”

Ngược lại Hồ Quân lại mỉm cười, cúi đầu cắn Tây Từ một cái: “Vợ gọi anh một tiếng Quân, đây là lần đầu đấy, thật dễ nghe.”

Tây Từ mặt đỏ lên, đẩy anh ra: “Bệnh à! Tránh ra.” ngồi xuống nghiêng đầu, phát hiện Hồ Quân nằm ngửa, tay đặt sau đầu, vẫn đang vui sướng tận nơi nào, tức thì đẩy anh một cái: “Em đói bụng.”

Hồ Quân nhếch môi, nghiêng người nhảy xuống, vươn tay ôm Tây Từ ra ngoài: “Rồi! Vợ anh đói bụng rồi, chúng ta đi ăn thôi.....”

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 51

Vật lộn thêm mấy lần, cuối cùng chuyện trong gia đình Hồ Quân cũng được giải quyết xong, nhưng nhân tố bên ngoài hòng phá hỏng sự yên bình lẫn đoàn kết gia đình không thể bỏ qua. Hơn nữa tên nhóc Phạm Lý căn bản không để ý tới cảnh cáo lần trước của anh, ý tưởng xấu xa không nói, còn dám tấn công cái miệng nhỏ của vợ anh. Tây Từ là vợ anh, dù anh có sợ hãi thì đó cũng là chuyện trong nhà của hai người bọn họ. Người ngoài, nếu anh còn không trị được đúng là một người chồng mù quáng.

Tây Từ đi ra khỏi cửa chính đội mui bảy đã nhìn thấy Mộ Thanh ở bên kia cách đó không xa. Cô ấy mặc một chiếc áo khoác mỏng màu xanh lam, bên dưới là chiếc quần ống rộng eo thấp màu trắng, giày cao gót màu bạc. Dù cô ấy mặc đơn giản như vậy nhưng trên người cũng toát lên vẻ đẹp chói mắt.

Từ đại học lần đầu tiên nhìn thấy đàn chị này Tây Từ đã kinh ngạc vì vẻ đẹp này. Nói thẳng ra thì Mộ Thanh đẹp tựa như ánh mặt trời tàn sát khắp nơi. Tình yêu của cô ấy độc tài, yêu là vậy, phí hết tâm tư chờ cơ hội chiếm lấy. Kiểu tình yêu bất chấp tất cả này là kiểu tình yêu Tây Từ vừa hâm mộ vừa bội phục.

Nếu là cô đó là chuyện không thể. Cô quá bị động, từ Phạm Lý đến Hồ Quân cô đều là cô gái khó tính bị động. Nhưng cô có thể dùng lý trí phân tích rõ ràng với Phạm Lý, phân biệt rõ ràng, cũng không đùa bỡn Hồ Quân.

Hai người bọn họ cùng ở trên con đường vương mắc, càng dây dưa càng sâu, càng khuấy càng loạn, đến bây giờ cũng không phân rõ ai là ai, muốn nói thẳng cũng khó. Thật ra thì Tây Từ cũng biết mình chính là kỳ quặc, không muốn nói thật với Hồ Quân rằng cô cũng không bỏ được người đàn ông vạ lại đó.

Kiểu này khiến cô nói một đằng làm một nẻo, nói rồi lại thu hồi. Cái này không được. Người đàn ông kia còn ép cô thề về sau không được nhắc đến chia tay mới bỏ qua. Người đàn ông nào đó đúng là kiếp số của cô !

Tây Từ vốn không tin nhân quả từ kiếp này đến kiếp khác nhưng hôm nay thật sự cảm thấy đúng như vậy. Có lẽ kiếp trước cô thiếu anh, hoặc là anh thiếu cô. Tóm lại mặc kệ là người nào thiếu người nào đời này hai người cũng phải sống chung một chỗ, kéo dài mãi không chia rời. Đường như cô càng ngày càng cảm thấy tình cảm phai nhạt đối với Phạm Lý.

Có lẽ trong khoảng thời gian ngắn cô không thể quên hoàn toàn đoạn tình cảm khác cốt ghi tâm trong quá khứ, có thể có người đàn ông tên Hồ Quân

bên người cô biết mình sớm muộn gì cũng quên không còn dấu vết. Bởi vì người đàn ông kia dường như đều quán lấy cô mỗi một ngày, mỗi một khắc mỗi một giờ mỗi một giây. Thậm chí bây giờ anh ra khỏi nhà vừa đi mới mấy ngày cô đã thấy nhớ anh rồi. Nếu như nói trước kia cô còn hơi để ý đến Mộ Thanh thì bây giờ cô đã rất thân nhiên. Tây Tử nở nụ cười nhạt bên khóe miệng đi về phía Mộ Thanh.

Mộ Thanh hơi nheo mắt, cảm giác đối với Tây Tử khá phức tạp. Lúc ấy ở đại học Tây Tử và cô hoàn toàn là hai loại người. Cô cao cao tại thượng, nổi tiếng khắp nơi trong khi đó Tây Tử lại không có tiếng tăm gì, là một nữ sinh lặng lẽ bình thường giống như hàng ngàn hàng vạn sinh viên khác. Mộ Thanh chưa bao giờ chú ý đến Tây Tử.

Cô nhìn về cô ấy cũng là bởi vì Phạm Lý. Cô ngưỡng mộ anh, dường như là công khai toàn trường. Người cao ngạo như cô thậm chí đã thổ lộ, viết thư tình nhưng Phạm Lý chưa một lần đáp trả. Trái tim anh như biển rộng, cô quăng vào đó bao nhiêu cục đá yêu mến cũng không hề gợn sóng. Nhưng khi đó Mộ Thanh thật sự không lo lắng, càng như vậy cô càng yêu anh. Đây mới là người đàn ông cô yêu, có nội hàm, có tư tưởng, có nguyên tắc, có đáng về.

Cô ra về trong toi tã nhưng bên cạnh Phạm Lý cũng không hề có nữ sinh nào khác. Khi đó Mộ Thanh cảm thấy sớm muộn gì Phạm Lý cũng sẽ tiếp nhận cô, cô hết sức tự tin. Nhưng khi ánh mắt Phạm Lý không tự chủ được bắt đầu đuổi theo Tây Tử thì Mộ Thanh mới cảm nhận được nguy hiểm. Một tảng đá không có cảm xúc như Phạm Lý cũng có ánh mắt như vậy. Không thể nói có bao nhiêu nóng bỏng, đó là sự yêu thích từng đợt từng đợt, còn là ánh mắt thư thái rạng rỡ thấu ra ngoài, vô cùng rõ ràng không kim hãm được.

Mộ Thanh cũng theo ánh mắt anh mới chú ý tới Tây Tử, thoát nhìn rất bình thường, nhưng một nữ sinh bình thường như vậy có thể tóm chặt lấy Phạm Lý. Đến tận bây giờ cho dù nam đã cưới vợ nữ đã lấy chồng, Phạm Lý vẫn cố chấp như cũ, thậm chí còn vì sự cố chấp này, dù có từ bỏ cuộc đời quân đội anh cũng không tiếc.

Nhưng Tây Tử thì sao? Hạnh phúc của cô ấy giống như lúc này, nở nụ cười bên môi mặc dù rõ ràng rất hơi hột. Phạm Lý khổ sở, Phạm Lý cố chấp, phạm lý không từ bỏ giờ khắc này đều là điều kiên trì nhằm chán nhất. Mộ Thanh không thể không cười khổ. Đây có lẽ chính là định mệnh, Tây Tử quá may mắn, mất một Phạm Lý còn có một Hồ Quân chờ cô ấy. Mà cô với Phạm Lý...

Mộ Thanh khẽ thở dài, Tây Tử đã đứng trước mặt cô: “Chị Mộ, chị tìm em sao?” Mộ Thanh gật gù đầu, tìm cô ấy cũng không dễ dàng. Có lẽ cô ấy không biết bản thân cô ấy được người đàn ông Hồ Quân bảo vệ trong ngực rất chu đáo. Cô muốn tìm cô ấy cũng phải nhân lúc người đàn ông kia đi công tác. Còn phải nói là có vài phần bất đắc dĩ.

“Nếu như không quấy rầy em chúng ta tìm một nơi an tĩnh vừa ăn cơm vừa nói chuyện.” Tây Tử cúi đầu nhìn đồng hồ, năm giờ rưỡi: “Em gọi điện thoại trước.” Tây Tử lấy điện thoại di động gọi về đại viện nói buổi tối ra ngoài ăn cơm với bạn nên không về được., sau khi nói xong hết mới ngồi lên xe Mộ Thanh.

Mộ Thanh tìm một nơi khá đặc biệt, vừa yên tĩnh vừa hoang dã, là một nhà ăn kiểu nông thôn. Hai người đặt một căn phòng, gọi vài món ăn đơn giản, ngồi xếp bằng trên sàn nhà, nghiêng đầu có thể nhìn thấy ruộng rau ngoài cửa sổ với cây lê thấp bên trong đang lung lẳng những quả lê tròn trịa.

“Thức ăn nhà nông ở đây rất đạt tiêu chuẩn, nguyên liệu đều do người nhà trồng, không có hại, rất tốt cho sức khỏe, tới đây là do không muốn gặp phải người quen đến quấy rầy. Chị muốn nói lời xin lỗi với em, cũng cầu xin em giúp đỡ.” Giọng Mộ Thanh khá khản thiết, thậm chí còn có cảm giác hơi hèn mọn khiến Tây Tử không quen.

“Buổi tối sau huấn luyện đặc biệt, chị cũng ở đó...” Tây Tử ngạc nhiên không tự chủ nhớ tới tấm ảnh kia, “Bức ảnh kia là chị chụp, lúc ấy cảm xúc thế nào bây giờ cũng không nhớ rõ, bị mẹ chị vô ý thấy tự tiện cầm đi giao cho Hồ Cục. Chị xin lỗi vì hành động đó của mẹ chị, chị cũng không để ý đến sự nghiệp của mình nhưng nếu so với tiền đồ của Phạm Lý, chị không hề do dự có thể bỏ qua.”

Tây Tử ngạc nhiên nhìn Mộ Thanh, Mộ Thanh mỉm cười chua chát: “Không cần nhìn chị như thế. Chị yêu Phạm Lý, yêu lâu như vậy. Mặc dù anh ấy muốn ly hôn với chị nhưng chị vẫn yêu anh ấy. Vì anh ấy chỉ sẵn sàng mất đi tất cả tôn nghiêm, kiêu ngạo, sự nghiệp. Em cũng hiểu tính của Phạm Lý, lúc anh ấy cô đơn anh ấy vĩnh viễn không cầu người khác, hơn nữa việc này cũng là do chồng em gây ra.”

“Hồ Quân?” Tây Tử lẩm bẩm nói: “Anh ấy làm gì?” Mộ Thanh cười khổ: “Anh ta không hề làm gì, chỉ là điều động công việc của chị một chút, Phạm Lý sắp chuyển nghề.”

“Chuyển nghề?” Tây Tử nhíu nhíu mày. Phạm Lý rất cứng nhắc trong chuyện làm lính, có lẽ có chút liên hệ với người cha đã mất của mình, tình cảm quân đội chôn dấu tận đáy lòng, tình cảm quân đội này thậm chí còn ảnh hưởng đến Tây Tử. Có thể thấy được anh yêu nghề lính, cũng thế làm một quân nhân chuyên nghiệp có thành tích. Bây giờ anh đang thuận buồm xuôi gió, đột nhiên chuyển nghề đối với Phạm Lý mà nói quả thực là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Chiều này của Hồ Quân trực tiếp bóp chết Phạm Lý. Đây chính là trả thù, quan báo thù riêng. Hành động này của Hồ Quân khiến Tây Tử tức giận. Ngoài mặt thì anh đồng ý với cô sẽ không truy cứu, vậy mà lại âm thầm phá hỏng chuyện của người khác. Không nói đến việc trêu chọc công việc người nhà Mộ Thanh sắp xếp còn ép buộc Phạm Lý chuyển nghề. Người đàn ông này đúng là bụng dạ hẹp hòi.

Mộ Thanh đưa Tây Tử về nhà, đến cửa chung cư Tây Tử xuống xe, đi hai bước lên xoay người lại nói: “Chị Mộ, chị thật sự yêu đàn anh hơn em trước đây, chị là vợ của anh ấy là may mắn, em thật lòng chúc hai người hạnh phúc.” “Hạnh phúc?” Mộ Thanh nhìn Tây Tử biến mất trong tầm mắt, sợ run một hồi khá lâu mới khởi động xe rồi đi.

Tây Tử còn chưa vào cửa đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại trong phòng, từng chuông từng chuông, đôi giày ngồi trên ghế salon rồi mới nhấc máy: “Vợ, em đang làm gì vậy? Sao điện thoại di động không gọi được?” Tây Tử cầm điện thoại ra ngoài nhìn, “Hết pin.” “Em còn chưa nói là em làm gì? Mẹ nói em đi ăn với bạn. Bạn nào vậy? Nam hay nữ?”

Hồ Quân vừa hỏi vừa mệt mỏi, Tây Tử nhếch miệng nói, “Nữ.” “Nữ? Sao anh không nhớ rõ em có bạn là nữ, là Kỳ Kỳ sao?” Có vẻ như đang hỏi kỹ càng việc này.

Tây Tử lười phản ứng lại anh, gọng gàng dứt khoát hỏi: “Bao giờ về?” Giọng điệu Tây Tử khá nặng nề nhưng truyền qua tai nghe đến đầu dây bên kia, lọt vào trong tai Hồ Quân không biết sao lại trở nên dịu dàng: “Vợ, em nhớ anh ! Sáng mai về rồi, buổi tối là có thể về đến nhà...”

Tây Tử gật đầu nói: “Ừ, em chờ anh.” Bụp, Tây Tử dứt khoát cúp điện thoại. Hồ Quân sững sốt một hồi muốn ngay lập tức gọi lại nhưng nửa đường lại thôi nhấn mấy chữ gửi về. Dù sao sáng mai cũng về đến nhà, xa cách một chút tình cảm sẽ mãnh liệt hơn, đến lúc đó sẽ chinh đón cô bé này. Một ngày không có vợ, thật sự anh không chịu nổi nữa.

Tây Tử vừa mới sạc pin, tiếng báo tin nhắn đã vang lên, là tin nhắn Hồ Quân gửi tới: “Vợ, anh nhớ em nhiều lắm” Trong đêm thu như vậy, chỉ mấy chữ ngắn ngủn cũng khiến lòng Tây Tử hạ nhiệt. Mặc dù đang giận anh nhưng thật ra cô cũng nhớ anh, xa nhau, nỗi nhos này đã trở nên quen thuộc rồi.

Cô đột nhiên nghĩ tới Mộ Thanh, so với Mộ Thanh thì cô may mắn hơn nhiều. Vừa nghĩ tới Mộ Thanh thì điện thoại di động đã vang lên, cô cho rằng đó là Hồ Quân, vừa cầm lên nhìn mới phát hiện đó là số Phạm Lý.

Tây Tử suy nghĩ một lát vẫn nhận điện thoại: “Đàn anh...” Tiếng gọi đàn anh giống như trăm bạc trong tay Vương Mẫu nương nương nhẹ nhàng vang lên như kéo lê ngọn sóng lớn mãnh liệt giữa Ngân hà. Thời gian như lùi về tám năm trước, trở lại như ban đầu, không, còn không bằng ban đầu, ít nhất ban đầu anh còn có hi vọng lẫn cơ hội. Bây giờ... giữa bọn họ chỉ còn sót lại kết cục lạnh lẽo.

“Tây Tử, anh đang ở dưới nhà em, em ra ngoài một chút có được hay không? Anh có lời muốn nói với em, một lần cuối cùng, anh bảo đảm...”

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Tây Tử đặt điện thoại di động xuống, suy nghĩ thật lâu vẫn quyết định gặp Phạm Lý. Cô cảm thấy mình cần phải giải quyết dứt khoát mọi chuyện với Phạm Lý. Thật ra thì từ giờ phút anh nói lời chia tay hai người liền đứt, chỉ là không ngờ Phạm Lý vẫn không nghĩ ra.

Về chuyện tình yêu Phạm Lý là người thật bại, có lúc cảm thấy có thể buông tha, nhưng bỏ qua rồi đặt xuống không được. Mà cô gặp được Hồ Quân, người đàn ông ngang ngược như vậy cô cũng không thể đặt xuống. Căn bản mà nói cô vô tình hơn Phạm Lý, có lẽ thật sự giống như lúc Phạm Lý nói khi chia tay, cô không yêu anh. Ít nhất không yêu đến mức buông tha tất cả tôn nghiêm và nguyên tắc bản thân.

Tây Tử đi ra cửa đã nhìn thấy Phạm Lý đứng dưới đèn đường, người vẫn cao lớn như cũ, ngũ quan ẩn trong ánh đèn, nhìn không rõ là vẻ đẹp nào nhưng cũng rất dễ phân biệt.

Hôm nay anh không mặc quân trang, áo sơ mi trắng quần tây đen mặc trên người anh có cảm giác của hơi thở sạch sẽ. Nghĩ kỹ lại, hình như cũng thật nhiều năm rồi anh không mặc như vậy. Lúc ở đại học hai người bắt đầu qua lại anh thường xuyên mặc như vậy, đơn giản mà khắc sâu, trắng hoặc đen, càng thể hiện vẻ gầy gò của anh. Chỉ là khi đó ánh mắt chói sáng nhiều hơn tối nay. Hôm nay giống như ánh sáng đã tàn bớt đi, chỉ còn lại âm u tĩnh lặng.

Cuối thu gió thổi phát phơ qua đám cây ngô đồng bên cạnh, rầm rầm vang động, hơi lạnh buốt, Tây Tử kéo sát áo khoác vào người bước tới.

Cho đến khi Tây Tử đứng trước mặt Phạm Lý, Phạm Lý vẫn chưa phục hồi lại tinh thần. Hình như tối nay anh mới ý thức được Tây Tử thay đổi, có lẽ anh đã nhận ra từ lâu, chỉ cố chấp lựa chọn bỏ qua. Cô thay đổi, trở nên xinh đẹp hơn, áo khoác màu trắng bao lấy cả người thon gầy của cô, đường cắt đơn giản lại hết sức thích hợp. Cô bước đi, vật hình tròn trên thắt lưng cũng bay lên theo gió, có thể cảm nhận được vẻ phiêu dạt mềm mại.

Tóc cô dài hơn rất nhiều, tóc ngắn ngang tai đã sắp chạm đến đầu vai, đánh xéo rất đẹp, cong lên tự nhiên rồi rũ xuống, thể hiện thêm mấy phần thực nữ. Tóc mai ngang trán, khuôn mặt thanh tú mềm mại, ánh mắt vẫn trong sáng như cũ, khóe mắt đuôi mày giống như phát ra tia sáng mờ nhạt.

Cô sống rất hạnh phúc, mặc dù loại hạnh phúc này hơi chói mắt. Tối nay rốt cuộc Phạm Lý không thể không thừa nhận người đàn ông kia thật sự yêu cô, bọn họ yêu nhau tám năm nhưng anh đều chưa từng được trải qua loại tư vị hạnh phúc này. Người đàn ông kia sáng tạo nên một Tây Tử hoàn toàn mới, Tây Tử đã không còn thuộc về anh nữa rồi.

Phạm Lý mở cửa xe: “Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện.” Tây Tử khẽ cau mày, ánh mắt xẹt qua áo sơ mi trắng đơn giản của anh rồi mới gật đầu lên xe. Đã là buổi đêm mười một giờ, gió thu xào xạc, mặc dù đoạn đường phồn hoa nhưng trên đường cũng không náo nhiệt lắm. Tây Tử ngồi trên xe không tự chủ được nghĩ tới Hồ Quân.

Trước kia cô có thói quen tự mình ngăn người, cô rất hưởng thụ cảm giác yên bình đó. Nhưng chỉ cần có Hồ Quân ở đây, cảm giác yên bình đó thật sự là hy vọng xa vời. Anh luôn đi theo cô giống như chỗ nào cũng có mặt. Đi làm thì cách không bao lâu anh sẽ gửi một tin nhắn vào điện thoại di động quấy

rầy cô, nhìn thấy cô sẽ dính lấy, ôm cô, ôm cô, hôn cô... sau đó...

Mặt Tây Tử ửng đỏ, phương diện kia đối với đôi vợ chồng khác thế nào cô không rõ ràng lắm càng không có ý hỏi thăm nhưng cô cảm giác hai người bọn họ làm hơi nhiều, giống như chỉ cần một không gian chỉ có hai người, không lâu sau sẽ dính lấy nhau. Cảm giác hợp nhất đó thực sự rất vui vẻ...

Cảm thấy xe ngừng lại, Tây Tử hồi phục lại tinh thần, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa xe, ánh đèn trong đêm chiếu rọi lên sông: “Đây là đâu vậy?” Phạm Lý bình tĩnh nhìn cô thật lâu, thở dài: “Tây Tử em thật sự quên sao?”

Tây Tử đẩy cửa xe ra, đi xuống xe mới nhớ ra đây là nơi cô và Phạm Lý thường tới hẹn hò, đưa theo mấy lon bia ngồi trên bậc thang bằng đá bên bờ sông, uống rượu nói chuyện. Khi đó cảm giác thời gian trôi đi quá nhanh, có quá nhiều lời muốn nói, về chuyện tương lai, về chuyện sau này... Bây giờ nghĩ lại thấy thật ngây thơ, kế hoạch thật nhiều nhưng cũng thay đổi không lường trước được. Giống như cuộc sống đã định sẵn từ trước, cô và Phạm Lý hữu duyên vô phận.

Phạm Lý đưa lon bia tới, Tây Tử yên lặng nhận lấy uống một ngụm, bia trôi vào cổ họng còn kèm theo vị đắng chát. “Tây Tử, từ giây phút nhìn thấy em anh đã yêu em. Cảm giác tim đập thình thịch đó là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng. Mặc dù bây giờ anh cũng cho là vậy, đời này không thể yêu một người phụ nữ khác như đã từng yêu em như vậy...”

Tây Tử khẽ nghiêng đầu, gò má anh càng thêm rõ nét nhưng cũng càng thêm cô đơn, thậm chí còn có cả tuyệt vọng, thổ lộ chuyện như vậy nhưng giọng nói thần nhiên.

Tây Tử hơi nhú mày, Phạm Lý chợt giơ tay lên muốn vuốt chân mày cô, Tây Tử tránh ra theo bản năng, tay Phạm Lý dừng lại trong không trung rồi đặt xuống: “Chỉ là anh không muốn nhìn thấy dáng vẻ em cau mày thôi. Anh ta yêu em sao Tây Tử?”

Tây Tử kinh ngạc hồi lâu, Hồ Quân yêu cô sao? Vấn đề này cô chưa từng nghĩ tới. Yêu sao? Vô số đêm hai người lăn lộn triền miên, anh ní non rất nhiều lần, giống như vô thức. Lúc ấy cô cũng không để ý thế nào, hôm nay Phạm Lý hỏi tới Tây Tử mới phát hiện, nói không thêm để ý nhưng lại nhớ rõ ràng như thế.

Hồ Quân đối xử với cô rất tốt, tốt đến mức Tây Tử cảm thấy người đàn ông kia hơi hèn mọn. Nhưng yêu? Cô thật sự không biết. Tây Tử nhẹ nhàng lắc đầu, về mặt u mê.

Nhìn thấy nét mặt này của Tây Tử, đột nhiên Phạm Lý cảm giác vui sướng lạ thường, giống như kìm nén từ lâu đột nhiên nổi dậy. Người đàn ông ngang ngược đó giữ Tây Tử trong tay không rời, yêu cô, Tây Tử lại mơ mơ màng màng không biết.

Đĩ nhiên Phạm Lý sẽ không nhiều chuyện vạch trần, dù sao từ bất kỳ góc độ nào mà nói thì Hồ Quân đều là kẻ địch của anh.

Lúc lái xe vào chung cư đã là hai giờ sáng. Trong đêm nay Phạm Lý thao thao bất tuyệt, nói về chuyện quá khứ cũng không có bất kỳ hành động nào vượt ra khỏi khuôn phép, thậm chí chủ yếu là lắng bả. Tây Tử cảm thấy mình giống như người nghe ngồi nghe người khác kể chuyện xưa. Trong chuyện xưa có vui buồn lẫn lộn, quen thuộc như vậy rồi lại xa lạ như thế, xa lạ như kiểu không hề có chút liên hệ đến cô, xa xôi vừa giống như đã xảy ra từ rất xưa rồi. Để lỡ là kết cục của đa số các cuộc tình, cô và Phạm Lý cũng không ngoại lệ.

Tây Tử xuống xe bước hai bước, dùng chân chốc lát rồi quay lại, hơi ngẩng đầu nhìn Phạm Lý nói: “Bỏ lỡ một lần cũng không cần mắc lỗi lần thứ hai. Mộ Thanh rất yêu anh, yêu anh còn hơn cả em yêu anh lúc trước. Cho nên hãy quý trọng những thứ mình đang có trong tay, không cần bỏ lỡ rồi lại hối tiếc.” Phạm Lý hơi giật mình, Tây Tử quay người sai bước rồi đi, cho đến khi bóng dáng cô khuất vào trong bóng tối Phạm Lý mới khôi phục lại tinh thần/

Buổi tối ngày hôm sau hơn tám giờ Hồ Quân mới về tới nhà, lấy chìa khóa ra mở cửa rồi lại thu tay về giơ tay ấn chuông sau đó dính tai lên cửa nghe động tĩnh. Bước chân vợ anh càng lúc càng gần...

Tây Tử vừa mở cửa ra lập tức bị Hồ Quân bước dài tới dùng lực lớn đẩy ngã vào vách tường bên cạnh cửa. Căn bản là cô chưa nhìn qua mặt Hồ Quân đã bị anh bắt mỗi lười dây dưa cầm nắm, liếm láp, hung hăng không hề dịu dàng. Anh như con thú hoang đã đói bụng tám trăm năm rồi cuộc cũng có miếng thịt dâng lên tận miệng, NGAO...OOO trực tiếp nuốt xuống...

Tây Tử bị anh hôn đến mức cả người như nhũn ra, dường như hít thở không nổi nhưng vẫn còn sót lại lý trí. Trong lúc Hồ Quân chôn mặt vào trong ngực cô, cô níu lấy cổ áo phía sau anh nói: “Ừm... Cửa... cửa... đóng cửa...”

Hồ Quân nhanh chóng dùng chân đóng cửa lại, ôm vợ dúi thối, đặt Tây Tử lên giường, ánh đèn trước cửa chiếu xuống người Tây Tử thật sự hơi nhếch nhác, cổ áo sơ mi dường như bị Hồ Quân xé mở một nửa giống như tấm vải rách rách rách lên người Tây Tử, lộ nửa ngực ra bên ngoài. Dây đai áo lót cũng rớt ra, cúp lệch nâng bộ ngực ngao ngễ, lộ ra ngoài không khí lạnh lạnh, dựng thẳng, tròn bóng, trong suốt như thủy tinh, giống như nụ hoa mang theo giọt sương sáng sớm, mê người...

Quần cũng đã tụt xuống ở dưới chân, một chân bị nâng lên, bàn tay Hồ Quân không vào chính giữa mặt cóc, xoa nắn... Tây Tử cắn môi thở hổn hển, cô thở dốc, hai trái đào trước ngực cũng phập phồng theo, nõn nà, trắng ngọc, tất cả lọt vào trong mắt Hồ Quân, nếu nhìn được trừ phi anh không phải đàn ông. Còn nói đây là vợ anh, xa nhau gặp lại cũng nên làm.

Cúi đầu gặm vợ anh mấy cái, ngón tay dài thăm dò vào, một ngón, hai ngón, ba ngón, lật khuấy, xoay tròn... Tiếng nước chảy róc rách lọt vào trong tay Tây Tử, mặt cô đỏ lên có thể sánh với máu: “Vợ, có muốn ăn không? Muốn cô nhóc ăn nói ngang ngạnh như em nói muốn anh sao lại khó như vậy? Có muốn hay không... Có muốn hay không? Nói hay không...”

Rốt cuộc ngón tay cũng tìm được nơi kìm nén, anh ấn vào, vợ anh rên khẽ nhưng miệng vẫn cắn chặt như vó trai, không nói chữ nào. Cô càng như vậy Hồ Quân càng muốn khiến cô há mồm, ngón tay ở trong lòng hành, mỗi tiến đến gần nốt ruồi nhỏ hồng sau tai cô. Đây là nơi Hồ Quân thích nhất cũng là điểm mẫn cảm nhất của vợ anh...

Lưỡi anh vẽ từng vòng tròn ở phía trên, ướt át lây dính càng thêm ướt át, có một loại cảm giác cực hạn...

Tây Tử có thể cảm thấy chống đỡ trên người người này cứng rắn như sắt, chống đỡ cô, cọ cô, dán bụng cô, nóng hổi... "Có muốn em hay không, um..." Không phải Tây Tử không muốn trả lời mà là không thể đáp lời, cảm giác khó nhịn đó tích lũy theo ngón tay anh, cô cảm thấy mình sắp nổ tung...

Lâm bầm hai tiếng chủ động chôn vào cổ anh, tìm môi anh, Hồ Quân cố tình lẩn tránh không cho cô hôn, tay bên dưới càng gia tăng tốc độ. Tiết tấu điên cuồng khiến dịch càng chảy ra ngoài, Tây Tử rên rỉ, càng cảm thấy căng thẳng, đến lúc không thể chịu thêm được nữa cái miệng nhỏ nhắn của cô mở ra, ngừng đầu lên, a một tiếng thật dài...

Cả người cong lên, run rẩy, còn chưa kịp nhũn xuống Hồ Quân đã dựa vào, trong thời khắc nhạy cảm như vậy dồn hết công sức công kích, tốc độ gấp gáp như hành quân tám trăm dặm...

Thủy triều run sợ còn chưa lui lại bị sóng lớn khác dồn đến, Tây Tử có thể nghe thấy tiếng kêu rên của mình, tỉ mỉ mà dâm dăng như thế. Cô muốn ngậm miệng lại, Hồ Quân như biết suy nghĩ của cô, đưa hai ngón tay vào miệng cô, nhẹ nhàng khuấy động... có mùi vị hơi tanh tanh...

Tây Tử chợt nhớ tới ngón tay này của anh... không kịp suy nghĩ nữa đã bị Hồ Quân thọc vào, dường như là khám vào tận sâu bên trong, nhắc chân, dùng đoàn... lộp bộp... Tây Tử cũng không màng đến suy nghĩ gì khác, bởi vì cảm giác sáng khoái đó giống như mãnh hổ không thể chống đỡ...

"Vợ, có muốn chồng em hay không? Có muốn không hả? Anh như vậy... có đẹp hay không? Thoải mái không..." Hồ Quân vừa nói vừa dốc hết toàn bộ sức lực của mình, càng tư mật càng chảy nhiều xuống: "Hả? Nói đi... Ừ... Có đẹp không..." "A... A..." cô họng Tây Tử cũng hoạt động, có thể nói là đau đến mức khó thở, không thể nói nổi một câu trả lời. Bởi vì tốc độ của người đàn ông này căn bản không cho phép cô nói chuyện.

"A..." Rốt cuộc Tây Tử cũng sáng khoái kêu to, cả người run rẩy kịch liệt, cả người mềm nhũn trượt vào trong ngực Hồ Quân. Sau giai đoạn vui vẻ cực hạn đó cả người như bị rút gân, mềm nhũn kê đầu lên vai Hồ Quân thở hổn hển. Lúc này Tây Tử có thể để Hồ Quân yêu đến chết...

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lây Tôi Dám Gả!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

"Vợ, em muốn anh sao? Hử?" Giọng khàn khàn của Hồ Quân mang chút lười biếng nhưng rất gọi cảm, anh nằm ngửa trên giường, chiếc đệm dường như bị anh làm lún xuống rất nhiều, Tây Tử nằm sấp trên người anh, nghiêng đầu, tựa vào bờ ngực kiên cố của anh, mới vừa rồi vận động kịch liệt, bây giờ vẫn chưa trở lại bình thường, trên mặt vẫn ửng đỏ như cũ.

Tây Tử cảm thấy, cả người cô không còn chút sức lực giống như không gân không xương vậy, nếu không phải bàn tay to lớn của Hồ Quân đỡ lấy eo cô, chắc cô đã sớm xụi lơ thành một nắm bùn. Trên thực tế, hiện tại cô vẫn chưa khá hơn là bao, vậy mà cái tên đàn ông này vẫn cứ lải nhải bên tai cô, nghe những lời này của anh, Tây Tử cảm thấy có chút buồn ngủ, căn bản không muốn hao tổn sức lực cùng anh tranh cãi cái vấn đề vô nghĩa này nữa.

Hồ Quân hỏi một tiếng, đợi một hồi, vợ anh cũng không đáp lại, ngay cả động cũng không động một cái, bàn tay của Hồ Quân men theo bờ eo trượt xuống, tại chỗ tròn tròn vênh lên của cô nhẹ nhàng véo một cái: "Hử? Có muốn hay không?" Ngực khí bắt đầu mang vài phần ngây thơ cố chấp.

Tây Tử không còn cách nào khác, hơi hơi ngẩng đầu lên liếc anh một cái, mơ hồ lầu bầu một câu: "Mới có mấy ngày, có cái gì đáng để muốn sao?" Hồ Quân ôm cô, đột nhiên nghiêng người liền đem cô đặt dưới thân: "Không muốn sao? Hử?" Nhường mày, môi mím lại, có chút tức giận kỳ quái: "Em là một cô bé không có lương tâm...."

Tay trượt xuống dưới một chút, từ từ tách hai chân của cô ra, mỗi tiến đến bên tai cô, bỗng nhiên trầm thấp cười một tiếng: "Khẩu thị tâm phi, vừa rồi nơi này của em có khác gì một dòng sông nhỏ đâu... Khẳng định là rất muốn chồng em có đúng không..."

Mặt Tây Tử đỏ lên, khẽ giật giật, vừa động, xương cốt bắt đầu ê ẩm tê dại, cảm giác dính dính nhơn nhớt khổ sở, rõ ràng đây là dấu hiệu tưng dục quá độ.

Hồ Quân làm sao không biết trong đầu vợ anh đang nghĩ cái gì, giống như con giun trong bụng vợ anh vậy, nghiêng người đứng xuống đất, lấy chân bao bọc lấy vợ của anh: "Muốn tắm phải không, anh giúp vợ tắm, đảm bảo không lấy phí..."

Tây Tử chẳng muốn động dậy, hơn nữa, sinh hoạt thân mật như vậy lúc đầu còn cảm thấy xấu hổ nhưng bây giờ thì thấy bình thường, giống như đã thành thói quen rồi.

Dòng nước ấm áp, bồn tắm mát xa cỡ lớn, phía trước là muôn vàn ngọn đèn nhỏ, giống như toàn bộ ấm áp đều tụ lại trên thân thể hai người vậy.

Hồ Quân là người đàn ông cực kỳ chú trọng tới chất lượng cuộc sống, mà còn rất có tình thú, anh ôm Tây Từ trượt vào dòng nước ấm áp, dòng nước chậm rãi lưu động xung quanh hai người, có thể giải trừ mệt mỏi tới chỗ sâu nhất của cả thể xác lẫn tinh thần, mùi thơm tươi mát của tinh dầu Lavender tỏa ra khắp phòng, chui vào trong mũi của Tây Từ khiến cho cô không khỏi có cảm giác buồn ngủ.....

Bàn tay to lớn của Hồ Quân chu du khắp thân thể Tây Từ vãn về nhào nặn, ngọn đèn ấm áp trên trần nhà rọi xuống, lưu động trên thân thể hai người, có một loại yên tĩnh đến mỹ cảm.

Hồ Quân cúi đầu nhìn Tây Từ trong lòng mình, cô cứ như vậy không mảnh vải che thân nằm trong lòng anh, còn nhớ rõ không lâu trước đây, cô vẫn rất bảo thủ, hiện tại lại yên tâm nằm ở trong lòng anh như vậy, thể xác và tinh thần đều thả lỏng, mềm mại không xương.....

Dáng người vợ anh thực ra khá tốt, trước kia còn có vài phần ngây ngô, hiện giờ lại vừa thành thực vừa ngọt ngào, nhìn hết sức ngon miệng, ngực là ngực, eo là eo, chân là chân, trước ngực kiên cố ngạo nghễ ưỡn lên nhưng cũng rất mềm mại rất đáng nhào nặn, ở trong lòng bàn tay anh biến dạng kỳ diệu....Tay eo trở xuống, vênh lên khỏi đầu đặn kiêu kiêu.

Khác với dáng vẻ cây củi của mấy cô gái bây giờ, vợ anh được nuôi nấng có phần đầy đặn. Anh thích cô béo một chút, ở trong tay, ở dưới thân thể anh, còn có hình dáng nhu thuận này nữa, bề ngoài là một cô bé kiên cường khó tính nhưng biểu hiện ở trên giường của cô lại khiến cho anh vui mừng khôn xiết.

Hồ Quân không thể không thừa nhận, về phương diện này ngay từ đầu anh đã nghĩ cách, đó là một loại hấp dẫn nguyên thủy nhất giữa nam và nữ, cô nhất định là cô, cũng không ai giành được....Anh lặng lẽ tách hai chân của vợ ra, nhìn không được chen vào giữa khe sâu trong u cổ....Ấm ướt, ấm áp....Nơi này có thể sinh ra con của anh.....

Tây Từ gần như sắp ngủ thiếp đi, nhưng cũng không phải người chết, hơn nữa vừa trải qua vận động kịch liệt, toàn thân vẫn đang trong trạng thái mất cảm cực độ, một chút trêu chọc này của Hồ Quân đầu thể nào chịu nổi, thờ dốc từ nhỏ đến lớn, bất quá chớp mắt một cái, hơi hơi mở mắt ra chẳng biết từ lúc nào cô đã nằm ngửa ở trong bồn tắm, chân lại bị Hồ Quân tách ra, đầu của anh chôn ở phía dưới cổ.....

Từ góc độ của Tây Từ, chỉ có thể nhìn thấy mái tóc ngắn đen nhánh mềm mại của anh, anh dường như đã nâng toàn bộ nửa người dưới của cô đến trước mặt anh rồi. Dường như cô đã rộng mở hết chính mình, môi của anh đang ở nơi bí mật ngọt ngào ngừng nhất của cô, giống như một kẻ tham ăn từ từ tinh tế nhấm nháp cô.

Anh đẩy nhẹ cánh hoa, môi lưỡi linh hoạt xâm nhập, liếm, có tiếng chếp chếp....Từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, mỗi một góc cũng không buông tha. Trước kia anh cũng từng như vậy nhưng không tinh tế triền miên giống hôm nay, cái loại đau đớn từ dưới truyền lên khiến Tây Từ căn bản không khống chế nổi chính mình nữa, lúc đầu có hơi vùng vẫy, rất nhanh liền chìm ngập trong kỹ thuật cao siêu của anh.....

Tây Từ hơi ngửa đầu, khom người, ngón chân vô thức co quắp lại, mười đầu ngón tay mở ra dùng sức túm lấy đầu anh, thờ hồn hên, rên rỉ, từ trên trời đến dưới đất, lại từ trên mặt đất bị hất ném lên bầu trời, dục tiền dục tử.....

Tắm đến nửa đêm, Hồ Quân mới ôm vợ bị anh ăn từ trong ra ngoài mấy lần, từ phòng tắm đi ra, Tây Từ đã hiểu cảm giác thân thể không còn thuộc về chính mình, nhưng mỗi một dây thần kinh trong cơ thể lại có chút co rút, đập....

Tây Từ hậu tri hậu giác phát hiện có lẽ Hồ Quân đã tính toán trước. Anh muốn chinh cô, chinh chết cô về phương diện này, hơn nữa, không phải mọi người đều nói một suy ba kiệt hay sao, như thế nào mà thằng nhãi Hồ Quân này lại dai dẳng đến vậy, mỗi lần không khiến cô lần qua lần lại vài lần thì không chịu buông tha, mà tư thế thì không ngừng biến hóa, sau một hồi cô hận không thể chết quách đi cho rồi, nhưng cuối cùng anh vẫn túm cô trở về.....

May mà ngày hôm sau là thứ bảy, trần trọc đến hơn nửa đêm, hai vợ chồng ôm nhau ngủ thoải mái. Đến trưa bị tiếng chuông điện thoại đánh thức mới dậy, Hồ Quân cầm điện thoại lên nghe, là mẹ anh.....

Hồ Quân quẳng xuống điện thoại, Tây Từ đã rửa mặt xong, ra ngoài chuẩn bị thay quần áo. Hồ Quân bỗng nhiên nhớ tới một việc, trở mình bò dậy khỏi giường, bên hông chỉ quần một cái khăn tắm liền đuổi theo cô tới phòng để quần áo, đôi tay nhỏ bé của vợ đang gờ về phía cánh phục, anh lưu loát ngăn lại: "Khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi hai ngày, vợ, em có thể đừng cuồng công việc như vậy có được không, đến xem quà anh tặng em đi, xem có thích không."

Lôi kéo vợ ra ngoài, hôm qua về nhà cặp da vẫn bị vứt ở trước cửa, anh mở ra. Từ bên trong lấy ra một chiếc hộp vô cùng tinh xảo đẹp mắt đưa cho Tây Từ: "Cái này những chỗ khác không có đâu, là người quen giới thiệu cho anh một nghệ nhân may sườn xám, nghe nói đã có truyền thống hơn trăm năm rồi, anh nhìn thấy rất đẹp, liền may cho em hai cái, cái này là do sự phó ngày đêm may cho kịp, cái còn lại mấy ngày nữa sẽ được chuyển đến đây."

Lúc anh nói chuyện, Tây Từ đã mở ra, là một bộ sườn xám rất đẹp, chất vải là tơ thật thượng hạng, cầm vào vô cùng mịn màng, ngân sắc được quần lại tạo thành những hoa văn vô cùng đặc sắc trên nền vải xanh biếc, thậm chí đến cổ áo và vạt áo cũng được cắt may vô cùng tỉ mỉ, vừa đúng tới gối, người không xem trọng quần áo như Tây Từ mà nhìn một cái liền thích rồi.

Cầm lấy xoay người tiến vào phòng để quần áo, Hồ Quân không khỏi lắc đầu bật cười, vợ anh có đôi khi rất cố chấp làm những chuyện bịt tai trộm chuông, trên dưới người cô có chỗ nào anh chưa nhìn qua sao....

Lúc Tây Từ đi ra từ phòng để quần áo, Hồ Quân thực sự kinh ngạc há hốc mồm. Đây là vợ anh sao? Mặc dù trước đó anh đã tưởng tượng qua vô số lần rồi nhưng bây giờ lại vượt qua sức tưởng tượng của anh. Hồ Từ cũng đã từng nói với anh Tây Từ thích hợp mặc đồ truyền thống nhất, cái loại truyền thống dân tộc gì đó cùng với tính cách của cô hoàn toàn trái ngược, nhưng nếu dung hợp cùng một chỗ, lại là một loại mâu thuẫn hài hòa, có thể tạo nên

vẻ đẹp rừng động lòng người.

Cổ Tây Từ thon dài mảnh khảnh, cổ áo tinh xảo đan xen với chiếc cổ trắng nõn của cô thành một đóa như ý kết, thân thể đẹp đẽ ẩn hiện sau lớp áo màu xanh, khuôn ngực ngạo nghễ, vòng eo mềm mại tinh tế, phía dưới là bờ mông tròn mẩy quyến rũ, bộ sườn xám này vừa tao nhã vừa gợi cảm.

Tóc dài được búi đơn giản ở phía sau ót, trên mặt không hề trang điểm lại càng lộ ra dung mạo thanh thuần của cô. Cả người cô toát lên sức hấp dẫn mê người. Hơn nữa lúc này Tây Từ hơi cảm thấy xấu hổ, hai mắt trong veo chớp chớp nhìn anh: "Đẹp không?" Có lẽ là nhìn thấy bộ dạng ngu si của Hồ Quân, nên giọng điệu hơi thấp thòm không yên.

Hồ Quân nhếch môi một bước tiến lên ôm lấy vợ anh, cúi đầu hôn một cái lên mặt vợ nói: "Đẹp, trên thế giới này chỉ có vợ anh là đẹp nhất." ôm Tây Từ xoay xoay hai vòng tiến về phòng để quần áo: "Vợ, quần áo này chỉ nên mặc ở nhà, đẹp thì đẹp thật nhưng hành động không tiện, em nhất định là không thích điều đó, đúng không?"

Nói đùa, vợ anh mặc như vậy ra ngoài không phải sẽ làm mất mặt mấy tên đàn ông thói bên ngoài sao. Tây Từ căn bản đã quên mất Hồ Quân vô cùng nhỏ nhen về điểm này, thực sự bị anh lừa dối, sờ sờ chất vải gật gật đầu: "Ừm, rất không tiện....."

Lúc hai người về nhà chính, bà Hồ vừa mở cửa, mắt liền sáng lên một cái, Tây Từ mặc trên người một chiếc áo lông cừu màu xanh dương và mặc một chiếc quần Jean tới đầu gối, trên tay cầm một chiếc áo gió màu trắng. Hồ Quân cũng đang mặc một chiếc quần màu tã đơn giản và chiếc áo lông cừu màu xanh dương, hai người đứng ở ngoài cửa, giống như phong cảnh mùa thu đẹp đẽ hữu tình, trông vô cùng dễ chịu.

Quan trọng nhất là giữa hai người có một loại thân mật không nói lên lời. Bà Hồ nhìn vậy vô cùng vui mừng! Nhớ lại ngày đó thật sự khá nguy hiểm, không phải chính mình cùng thông gia trực tiếp đem hai người kết thành đôi thì có lẽ lúc này Hồ Quân vẫn đang sống độc thân. Lúc hai người mới vừa kết hôn, bà Hồ rất sợ bệnh trăng hoa của Hồ Quân không thay đổi. Nhưng đến bây giờ thì yên tâm rồi, trong mắt con trai không chứa nổi được người khác nữa rồi, nhất nhất chỉ có vợ nó thôi.

Nghĩ vậy, trong lòng bà Hồ có chút chua: "Mẹ....." Tây Từ rất xấu hổ, dù sao cũng đã trễ nửa ngày rồi, lúc này đều đã quá mười hai giờ, về phần vì sao chậm trễ, thì nhìn bộ dáng thoải mái kia của Hồ Quân không nói cũng biết.

Ăn cơm xong, một nhà ngồi ở trong phòng khách nói chuyện, Tổng Tham Hồ liếc mắt nhìn Hồ Quân: "Hôm qua cậu Mộ có gọi điện thoại cho ta, nói con rể cậu ta muốn đổi nghề, đã xảy ra chuyện gì?" Hồ Quân liếc mắt nhìn vợ anh một cái, Tây Từ cũng nghiêng đầu nhìn anh, trong lòng Hồ Quân buồn bực một hồi.

Hai người từ cửa nhà chính đi ra đèn điện đã được bật lên rực rỡ, vợ anh sau khi nghe ba anh hỏi về chuyện kia, cả buổi tối cũng không mở miệng nói chuyện nữa. Cô càng như vậy trong lòng Hồ Quân càng buồn bực, mặt đen lại, cô bé này chắc được anh nuông chiều đến hỏng rồi....

Xe vừa tiến vào garage, tắt máy, Hồ Quân níu vợ lại: "Bởi vì tên tiểu tử họ Phạm kia, nên em giận đối với anh có đúng không?"

Tây Từ quay đầu nhìn anh: "Anh rõ ràng đã đồng ý với em sẽ không quản chuyện của Phạm Lý nữa, nhưng bây giờ anh lại dùng thủ đoạn bắt anh ấy đổi nghề là có ý gì? Em không tin anh không biết việc tham gia quân ngũ đối với anh ấy quan trọng như thế nào?"

"Rất quan trọng?" Hồ Quân ha ha cười hai tiếng: "Anh cũng không phải tình cũ của cậu ta, có quan trọng hay không, không biết, cũng không muốn biết, anh chỉ biết, hần đã động vào vợ anh thì cũng đừng mong được sống thoải mái."

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

"Anh không thể nói có lý một chút được sao." "Anh không thể nói lý?" Hồ Quân cúi người đưa tay nâng cằm cô lên: "Tên tiểu tử họ Phạm tìm em rồi hả?" Ánh mắt có chút mờ mịt, giọng điệu chua xót: "Em gặp cậu ta rồi có đúng không? Khi nào? Tối hôm qua em ăn cơm với cậu ta sao?" Hồ Quân gây sự.

Tây Từ cắn môi không nói lời nào, ý tứ chính là im lặng. Hồ Quân buông cô ra, mở cửa, xuống xe, cũng không thèm để ý đến cô, đi thẳng vào thang máy. Tây Từ không rõ tại sao Hồ Quân lại không biết nói đạo lý đến vậy, làm liên lụy tới Phạm Lý.

Lúc Tây Từ đi đến cửa thang máy, Hồ Quân thu lại cánh tay đang giữ cửa thang máy, thấy cô đến đây mới đi vào, mặt vẫn bình tĩnh như cũ. Tây Từ vào thang máy, giữa hai người có khoảng im lặng khá lâu, Tây Từ mới nói: "Hôm đó ăn cơm với Mộ Thanh, nhưng buổi tối, em có gặp Phạm Lý."

"Buổi tối?" Da đầu Hồ Quân đều có chút bùng nổ. Hai chữ buổi tối này là có ý gì, cô nam quả nữ, đêm hôm khuya khoắt, bọn họ muốn nói cái gì? Có phải muốn nói lại tình cũ không. Hồ Quân tiến về phía trước một bước, tay chống vào vách kim loại, đem Tây Từ vòng vào trong ngực, cúi đầu: "Buổi tối? Rất trễ? Mấy giờ? Ở đâu? Nói gì? Đã làm gì? Tây Từ em được lắm! Anh mới đi công tác vài ngày em đã hồng hạnh vượt tường rồi."

"Cái gì hồng hạnh vượt tường?" Tây Từ không hiểu ra sao cả, lần đầu phát hiện Hồ Quân thực cao, nhìn xuống cô như vậy có một lực uy hiếp không nói lên lời. Ánh mắt anh ẩn chứa nỗi nghi ngờ, người đàn ông này không hề tin tưởng cô, cảm giác bất an này Tây Từ không biết là từ đâu tới. Có thể nói là

quá để ý cô, có phần gượng ép, hoặc là, trong lòng anh vẫn luôn nghi ngờ phụ nữ.

Tây Từ bình tĩnh nhìn anh thật lâu, mãi đến khi thang máy ding một tiếng Tây Từ mới mở miệng: "Chẳng qua là dứt khoát một lần với anh ấy mà thôi, em nghĩ chuyện đó không cần thiết phải giải thích." Hồ Quân tóm tay cô ra khỏi thang máy, vào nhà ngồi lên ghế sofa, sắc mặt Hồ Quân vẫn nghiêm túc như cũ: "Anh cảm thấy cần thiết, em giải thích cho anh nghe."

Tây Từ cảm thấy hơi mất mặt, tối hôm đó cụ thể là nói cái gì thật sự là cô cũng không nhớ rõ được. Căn bản là từ đầu đến cuối trong lòng cô luôn nghĩ về Hồ Quân, cô phải giải thích cái gì đây? Chẳng lẽ để cho cô trực tiếp nói cho Hồ Quân biết cô cùng Phạm Lý, mười hai giờ đêm ngồi ở bờ sông uống rượu tâm sự, mà trong đầu cô toàn nghĩ về anh, không nói đến Hồ Quân, đến cô cũng không tin lời mình nói.

Nếu không nói cho anh biết, thì anh cứ cố chấp như vậy, đáng về muốn truy hỏi đến cùng, cô nên ứng phó thế nào đây. Sự chần chừ của cô rơi vào trong mắt Hồ Quân, sự do dự lại lần nữa thiêu đốt anh: "Như thế nào? Nói không nên lời? Không có gì ám muội thì sao nói không ra lời, rốt cuộc em đang giấu diếm anh chuyện gì?" Lời nói ác độc của Hồ Quân cất lên.

Tây Từ nhìn anh nhất quyết không buông tha, chợt tức giận: "Anh nghĩ đàn anh giống anh chắc, nhìn thấy phụ nữ mắt liền sáng lên. Bọn em quang minh chính đại, anh thích nghĩ thế nào thì cứ nghĩ như vậy đi! Em mệt rồi, muốn đi ngủ." Nói xong, xoay người vào phòng ngủ chính, nhốt Hồ Quân ở bên ngoài.

Tây Từ nhìn nhìn chiếc giường lớn kia, bỗng nhiên cảm thấy, dưới lại tình huống như này mà ngủ trên cùng một chiếc giường với người đàn ông kia có vẻ rất kì quái. Hơn nữa anh muốn làm gì cô chưa chắc đã có thể kiềm chế được, sợ rằng sẽ càng tệ hơn.

Nghĩ đến chuyện này, lại đi ra: "Hồ Quân, em cảm thấy, chúng ta cần phải bình tĩnh lại. Em không muốn cãi nhau với anh, việc này đã qua, đừng cố chấp mãi mãi không buông, anh như vậy cũng không giống đàn ông chút nào. Đêm nay em sẽ ngủ ở phòng khách."

Cửa phòng khách đóng lại, sắc mặt Hồ Quân lạnh âm trầm độ, bỗng nhiên lại cảm thấy có chút buồn cười, vẻ mặt vừa rồi của Tây Từ, vội vội vàng vàng bỏ xuống mấy câu rồi bỏ chạy thật nhanh, nói rất có khí phách nhưng hành động nhất như chuột kia của cô trông giống như nếu cô chạy chậm một chút sẽ bị anh tóm lại nuốt vào bụng vậy.

Quả thực vừa rồi anh muốn làm tới, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì vẫn để cho vợ đi nghỉ ngơi một chút là thích hợp nhất, tránh cho việc anh sẽ cưỡng chế mà ăn cô vào bụng, sợ rằng về sau không được ăn nữa. Chuyện này cứ để từ từ rồi giải quyết, anh cũng không muốn bị cướp mất đồ ăn giữa chừng nha. Ít nhất thì lúc này vợ cũng không nói muốn chia tay với anh trong vui vẻ, theo một góc độ nào đó mà nói, cô bé này cơ bản cũng hiểu được điểm cực hạn của anh ở đâu?

Lại nói, đừng tưởng vợ anh ngoan, có đôi khi cũng ranh mãnh không ai bằng, lại còn dám nói chuyện này với anh một lần nữa, xem ra anh không phạt cô thì không được. Nhưng chuyện về cái tên Phạm Lý này, giống như trong lòng anh bị đổ cả một chảo dầu vào vậy, vừa chán ghét, vừa buồn bực. Sao tên nhóc này cứ như âm hồn không tan, còn cả Mộ Thanh, ba mẹ cô ta, và cả nhà bọn họ cùng ra mặt đối phó với một mình anh!

Chăm chú nhìn cánh cửa phòng khách, Hồ Quân đứng lên đi qua, gõ hai lần: "Vợ, mở cửa, chúng ta nói chuyện có được không? Anh bảo đảm sẽ không nóng nảy nữa." Tây Từ không muốn để ý đến anh, hơn nữa lúc này cô thật sự không dám mở cửa, bản chất của tên đàn ông bên ngoài chẳng khác gì sói xám, nếu cô mở cửa, không cần nghĩ cũng biết hậu quả thế nào.

Hồ Quân gõ vài tiếng, nói vài câu thật lòng chứ không phải giả dối, xoay người vào nhà kho tìm chìa khóa dự phòng, chìa khóa xoay một vòng đã bị chặn lại. Hồ Quân không khỏi vui vẻ, trải qua chuyện lần trước, vợ anh đã thông minh hơn rồi.

Điện thoại di động vang lên, Hồ Quân nhìn nhìn là Cẩm Thành, nhấn phím nghe: "Quân à, cậu đừng có suốt ngày lẩn lộn ở trong chăn với vợ cậu nữa, ra đây đi, hai anh em chúng ta uống vài chén với nhau."

Hồ Quân nhíu nhíu mày, nói thật ra, thời gian này anh hơi lo lắng cho Cẩm Thành, chủ yếu đều là do vợ của cậu ta. Cẩm Thành bình tĩnh thông minh trước kia đâu mất rồi, hay vui giận thất thường, hơn nữa nếu dính chút rượu thì tính cách cậu ta lập tức quay ngoắt 180 độ, lại nhà lại nhai chuyện của vợ, sau đó lại nghiêng răng nghiêng lợi độc mồm nói, dù tìm được cô ấy thì thế nào? Gì gì đó? Hạn là không thể dùng thập đại khổ hình của Mãn Thanh để phạt cô, Hồ Quân ngồi một bên nghe còn cảm thấy khiếp sợ.

Nhưng hôm nay đúng dịp, anh và vợ đang có khúc mắc, anh còn chưa đủ tốt hay sao? Hỏi vài câu, vợ anh đã muốn chia giường với anh, buồn bực, Hồ Quân cũng muốn tìm người nào đó tâm sự, bởi vậy khi Cẩm Thành gọi điện, đúng lúc tạo đường lui cho anh.

Hồ Quân đi ra từ nhà kho, gõ gõ cửa khách phòng: "Anh ra ngoài uống rượu với Cẩm Thành, tối nay đừng chờ anh, có thể sáng mai mới về, vợ, em có nghe thấy không?" Hồ Quân hỏi hai tiếng, giọng rầu rĩ của Tây Từ mới từ bên trong truyền ra: "Uống rượu đừng lái xe."

Môi Hồ Quân nhếch lên nở nụ cười, mặc dù là cãi nhau nhưng vẫn là vợ anh. Hồ Quân không nở rồi đi, lại gõ gõ cửa: "Vợ em ra đây đi, để cho anh hôn một cái được không?" Tây Từ liếc mắt nhìn cánh cửa màu trắng một cái, tức giận: "Hồ Quân, hai chúng ta đang trong lúc chiến tranh lạnh, không suy nghĩ cẩn thận trước thì vẫn nên giữ khoảng cách với nhau là tốt nhất."

Hồ Quân cười nhỏ: "Được rồi, được rồi, tạm thời giữ khoảng cách, tối nay cho em thời gian suy nghĩ, sáng mai đừng quên thăng thần sẽ được khoan hồng....." Nghe được tiếng vang ở cửa chính, Tây Từ mới hồi phục lại tinh thần, sao lại là cô thăng thần được khoan hồng, nói nhiều như vậy, cuối cùng vẫn là cô sai.

Tuy rằng chảo dầu tên Phạm Lý vẫn đang sôi sục trong lòng anh, nhưng cuối cùng trong lòng Hồ Quân cũng thông suốt được chút ít. Không phải anh không biết cô là người thế nào, hiện tại Tây Từ và tên nhóc họ Phạm kia quả thực không có gì, nhưng anh vẫn không nên nổi ghen tuông trong lòng,

muốn biết mỗi giây mỗi phút tối hôm đó hai người đã làm những gì? Nói cái gì?

Cầm Thành đứng một cái vào chiếc ly tên tay anh: "Suy nghĩ chuyện gì vậy? Đến đây lâu lắm rồi mà cũng chỉ ngồi ngẩn ra." Hồ Quân hoàn hồn, nhếch miệng cười cười, cạn trước một hớp, để ly xuống, nhìn ngó xung quang, bên ngoài quầy bar là một sân nhảy rất lớn, từng đôi nam nữ trẻ tuổi vận vẹo lắc mông theo từng tiết tấu của âm nhạc.

Đèn đủ màu sắc trên trần nhà đang chiếu rọi xuống mọi nơi, vài cô gái, quần áo trên người cũng bị ánh đèn xuyên thấu, nhìn từ xa chẳng khác gì cả người đang trần truồng cả.

Trước kia lúc bọn anh còn đang học đại học tham gia quân ngũ vẫn thường xuyên chốn đến những nơi như thế này chơi, nơi này hội viên hạn chế, cũng coi như là một nơi tốt. Khi đó ham vui, so với bọn Hồ Từ thì bọn họ còn chơi đùa hăng hơn, bạn gái dẫn tới người sau càng xinh hơn người trước, đầy đặn, cuống dã, tuổi trẻ lông bông, mấy cô gái đó nhìn nhau không ai phục ai, hận không thể vượt lên đứng nhất.

Giống như mấy anh cùng nhau tranh tài vậy, về sau thật sự phát triển trở thành trận đấu với nhau, không thể so sánh cái khác, liền so sánh bạn gái. So sánh khuôn mặt, so sánh thân hình, so sánh tài nghệ, so sánh chuyện giường chiếu, so sánh kỹ thuật miệng... Cái gì cũng đã từng so sánh, đại đa số đều là Diệp Tri thắng, tên tiểu tử kia rất đào hoa, một tuần đôi ba người, đều là những em xinh xắn chân dài, từ hoa hậu giảng đường đến nữ binh, mấy người bọn anh đứng bên ngoài xem mà cũng hoa hết cả mắt.

Nghĩ đến chuyện này, Hồ Quân không khỏi nở nụ cười: "Sao cậu còn nhớ tới nơi này hả? Lâu rồi, mình cũng đã quên mất." Cầm Thành rót rượu vào ly, quét mắt nhìn sân nhảy bên kia: "Khi đó vợ tôi nói với tôi, lần đầu tiên nhìn thấy tôi, chính là ở nơi này." Hồ Quân ngạc nhiên: "Vợ cậu bắt đầu yêu thăm cậu là ở chỗ này sao?"

Cầm Thành lắc đầu: "Không biết, khi đó cô ấy nói mình cũng không để ý lắm. Mấy ngày nay không biết tại sao lại dần hiện ra từng chút một, giống như nó đã khắc sâu vào não của mình vậy, muốn quên cũng quên không được."

Trên sân khấu giữa sân nhảy bỗng nhiên xuất hiện một cô em, chân bắt đầu đóng đưa kịch liệt theo tiết tấu của âm nhạc. Cô em đó nhìn rất cao, có lẽ cũng đến 1m7, cao gầy lại đầy đặn, áo ba lỗ màu đen bó sát vào thân thể, gắt gao bao lấy vòng eo mảnh mai, nâng trọn hai khối ngực đầy đặn, lộ ra rãnh sâu hun hút.

Bên dưới chỉ mặc một chiếc quần đùi nhỏ, cặp chân dài thẳng tắp lộ ra, trắng nõn non mềm, khiến người xem choáng váng ngất ngây. Dưới chân đi một đôi giày cao gót màu hồng, tóc dài thẳng tắp, buông xuống đến bên hông, che khuất bờ lưng, theo âm nhạc vận vẹo, vuốt ve, tách chân, lắc mông, tràn ngập hấp dẫn....Đầu đóng đưa ở biên độ quá lớn, khoảng cách hơi xa, nhìn không rõ ngũ quan, nhìn dáng người như vậy, dáng múa cuồng dã như vậy, thiếu chút nữa sẽ là báu vật rồi.

Cầm Thành nhìn vài lần cười nói: "Ngược lại mình nhớ tới một chuyện, khi đó chúng ta đấu bốn trận, đều là Diệp Tri thắng. Mình nhớ cậu có thắng Diệp Tri một lần, cô gái đó tên là gì nhỉ? Hình như là Loan Loan! Tên rất kỳ quái, khi đó mấy anh em chúng ta cứ đoán rằng cậu và cô bé đó cuối cùng sẽ thành, ai ngờ, về sau vẫn không giải quyết được gì. Nhưng mà lúc ấy cô bé kia vẫn còn nhỏ nhí, mới mười sáu! Chắc là lúc đó tên tiểu tử như cậu cũng không nuốt trôi được đi...."

Cầm Thành nói nhiều như vậy, Hồ Quân cũng không hề phản ứng, ánh mắt liền thẳng tắp nhìn chăm chăm phía trước sân khấu. Cầm Thành nhìn theo ánh mắt của anh, cũng không thể không ngạc nhiên. Cô em trên sân khấu đang bước xuống, đẩy đám người ra, đi thẳng tới chỗ bọn họ, nhờ ánh sáng Cầm Thành cũng nhìn rõ mặt cô ta: "Loan Loan...."

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Thói quen thật ra rất đáng sợ, không có Hồ Quân, suốt một đêm Tây Từ không hề chợp mắt. Lúc ngủ Hồ Quân thích ôm cô, tay chân hai người kề cạnh nhau, cả người của cô bị anh ôm vào trong ngực, chiếm giữ hoàn toàn. Vừa mới bắt đầu, Tây Từ không thể thích ứng được, nhưng mà đến khi Hồ Quân đi công tác mấy ngày, thì cô lại không thể ngủ ngon, trong phòng ngủ chính còn vương lại mùi hương thoang thoảng của anh, tối nay lại một đêm nữa cô trần trọc không yên.

Bật đèn ở đầu giường lên, nhìn đồng hồ báo thức, kim chỉ giờ chỉ số bốn, Tây Từ ngồi dậy, cô cảm giác mình không hề buồn ngủ, mở cửa phòng đi ra ngoài rót ly nước uống một hớp, suy nghĩ một chút, lại trở vào phòng ngủ chính, kéo chiếc rèm cửa sổ dày cộm nặng nề sang một bên, nhìn bóng đêm bao trùm toàn thành phố.

Ở phía xa những ngọn đèn ngũ sắc vẫn bật sáng, không biết Hồ Quân có phải là một chiếc đèn trong đó, ngồi trên chiếc ghế bành bên cạnh cửa sổ, nhìn chăm chăm chiếc điện thoại trước mặt, cuối cùng vẫn cầm lên gọi. Điện thoại vang lên mấy tiếng thật lâu, bên kia nhận, Tây Từ vẫn còn đang suy nghĩ, nên nói gì với Hồ Quân, chính cô cũng không biết gọi vào số điện thoại này để làm gì.

Nhưng thời điểm đó trong điện thoại của cô lại vang lên một giọng nữ réo rắt, Tây Từ cảm giác đầu ông ông: "Alo! Xin hỏi muốn tìm ai?" Một câu hỏi đơn giản, lại khiến Tây Từ hồn mê "Muốn tìm ai?" Âm thanh trong điện thoại lại lặp lại một lần nữa, giống như có hơi mất bình tĩnh.

Tây Từ chậm chạp mở miệng: "Tôi tìm Hồ Quân."

"Anh ấy đang tắm, cô là ai? Có chuyện gì sao?"

Tây Từ cắn cắn môi: "Ừ, chắc tôi gọi nhầm người rồi, xin lỗi....." Kết, trong điện thoại di động truyền ra âm thanh đô đô, Loan Loan để điện thoại của Hồ Quân xuống, suy nghĩ một chút, nhấn nút tắt máy, ngẩng đầu lại phát hiện Phong Cẩm Thành đang đứng ở cạnh cửa nhìn cô.

Phong Cẩm Thành nhìn cô chăm chăm: "Ai gọi điện thoại vậy?" Ánh mắt của Loan Loan lóe lên: "Gọi nhầm rồi, anh Quân đâu? Như thế nào rồi? Tôi đi sang xem một chút....." Đứng dậy đi tới phòng tắm lại bị Phong Cẩm Thành đưa tay ngăn lại: "Loan Loan, mặc kệ trước kia cô cùng Quân có quá khứ oanh oanh liệt liệt như thế nào, tất cả đã đi qua rồi. Còn nữa nhiều năm như vậy không thấy bóng dáng của cô, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện, giống như cô đang toan tính chuyện gì? Tôi không tin cô không biết chuyện này, Quân đã kết hôn rồi."

"Kết hôn rồi thì thế nào?" Loan Loan đột nhiên cười, vẻ mặt tinh tế, nụ cười này càng ngày càng làm cho người ta rung động, Phong Cẩm Thành cũng không thoát khỏi. Từ mười năm trước, lúc cô mới mười sáu tuổi, trên người luôn mang theo bí ẩn tai họa, bao nhiêu năm đã qua, năm tháng không hề khiến cô trở nên già nua tiêu tụy mà càng lộ ra nét thù mị hấp dẫn. Phụ nữ ở vào khoảng độ tuổi thanh xuân rất là xinh đẹp, đối với đàn ông đó là đòn đánh nóc ao mạnh nhất.

Nếu như hai người này không có đoạn quá khứ phức tạp kia, Phong Cẩm Thành anh sẽ không lo lắng làm gì, dù sao phụ nữ lăng ló, thì chẳng qua cũng là phụ nữ mà thôi. Nhưng Loan Loan thì không như vậy, bọn anh cùng chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, mỗi người đều hiểu tính cách lẫn nhau? Phong Cẩm Thành không phải sợ chuyện này, chỉ sợ Hồ Quân nhất thời hồ đồ, dễ dàng phạm sai lầm, hậu quả kia không ai dọn dẹp thay.

Mấy người bọn anh tiếp xúc với cô bé Tây Từ kia không nhiều nhưng cũng biết sơ qua, cô bé kia có tính hay bắt bẻ người ta, nhưng lại rất thẳng thắn, trong đầu chỉ toàn nghĩ đến dùng vũ lực. Ban đầu cô ấy không nhìn trúng Quân, chê cậu ta có quá khứ không sạch sẽ. Khó khăn lắm mới vừa đàm vừa xoa lại ăn vạ mà không biết xấu hổ che đậy chuyện nóng hổi của người khác. Lúc này nếu quá khứ bị lộ tẩy thì mọi chuyện coi như xong.

Phải nói giữa nam và nữ, chia tay cũng là chuyện bình thường, nhưng cái chính là anh sợ Quân không qua được cửa ải của chính bản thân. Anh thấy rất rõ ràng rằng Tây Từ đã ở trong tim của Hồ Quân. Vì vậy lúc này Phong Cẩm Thành đã cảm thấy rất hối hận, sớm biết như vậy cũng không dẫn Hồ Quân tới quán bar uống rượu, để cậu ta gặp phải Loan Loan.

Nhưng Phong Cẩm Thành cảm thấy, lúc này sự xuất hiện của Loan Loan cũng quá đúng dịp, hơn nữa thái độ hôm nay của cô chứng tỏ muốn can thiệp đến cuộc sống gia đình tạm ổn của Hồ Quân. Chuyện này là do anh gây ra, anh phải chịu trách nhiệm tới cùng, ít nhất không thể để cho chuyện này tiến triển thuận lợi trước mắt anh như vậy được.

Nghĩ đến đây, Phong Cẩm Thành chau mày: "Kết hôn, thì có vợ rồi, có vợ rồi, phụ nữ khác cũng nên tránh xa một chút, đừng gần gũi với nhau, tránh gây ra hiểu nhầm."

Ánh mắt của Loan Loan chuyển một vòng trên người Cẩm Thành, phì cười: "Tôi thật sự hơi nghi ngờ, anh không phải là công tử nhà họ Phong danh tiếng lẫy lừng hay sao? Lời này từ trong miệng anh nói ra, thật mẹ nó quá châm chọc đi." Lời nói thô lỗ như thế, nhưng từ trong miệng cô nói ra lại có mùi vị hút hồn mãnh liệt.

Loan Loan đưa tay đặt trên bả vai Phong Cẩm Thành, ghé sát lỗ tai của anh nhỏ giọng nói: "Tôi lại rất vui lòng làm tiểu Tam, rất kích thích, lại nói tôi cũng không có quyền răn anh phải không Phong thiếu gia?" Sắc mặt của Phong Cẩm Thành đông cứng, giọng nói cũng không có khách khí vang lên: "Tôi cũng khuyên cô nên yên phận, Quân cũng không còn là Quân của mười năm về trước. Cô muốn nói lại tình xưa với cậu ta cũng không được gì đâu, đừng có tự rước thêm phiền toái vào mình, nếu có chuyện không hay gì xảy ra, cô chống đỡ không nổi đâu."

Loan Loan cười: "Phong thiếu là đang uy hiếp tôi hay sao?"

"Không phải uy hiếp, mà là sự thật." Nhìn vẻ mặt Phong Cẩm Thành u ám, Loan Loan thật sự có hơi sợ. Hồ Quân quần khăn tắm đi ra ngoài, nhìn thấy Loan Loan ngăn người, nói: "Sao em còn ở lại chỗ này vậy?"

Loan Loan hơi mỉm cười có chút uất ức: "Em sợ anh Quân không có ai chăm sóc, dù sao Phong thiếu cũng là nam không tiện." Hồ Quân cau mày, đề huyệt Thái Dương, hôm nay thật sự là uống hơi nhiều rồi.

Đụng phải Loan Loan, thật là một chuyện ngoài ý muốn. Chuyện năm đó, bọn người Cẩm Thành không biết rõ sự tình, thời điểm anh biết cô, lúc đó cô ấy còn là một học sinh cấp 3, tuy là học sinh cấp 3, nhưng lại trưởng thành sớm. Gia đình hơi phức tạp, hình như mẹ cô ấy ngoại tình với là người đàn ông bên ngoài, cô là con gái riêng, nên điều kiện đối đãi cũng không bình thường.

Hồ Quân đã gặp qua mẹ cô, nhưng từ đầu đến cuối chưa từng thấy qua ba của cô. Anh chỉ nghe cô nói sơ qua, hình như là người ngoại quốc, mẹ cô ấy rất xinh đẹp lại có chút lăng ló, cuộc sống riêng tư của bà ta khá loạn nên cũng không để ý trông nom đến Loan Loan nhiều, cứ mặc cho cô theo chân bọn họ đi khắp nơi. Khi đó Hồ Quân, phải nói là cũng không phải là một cậu con trai tốt, bị kẻ xấu hãm hại, cũng không biết sao, Loan Loan lại đi thông đồng cấu kết với bọn chúng, nhưng giữa hai người cũng không có chuyện gì xảy ra.

Nói thật, không phải lúc đó anh không nghĩ, khi đó, anh thật có cảm tình với cô ấy. Loan Loan không giống những cô gái khác, nếu như năm đó Loan Loan không đi, Cẩm Thành không nói câu nào, có thể anh đã cưới cô ấy rồi. Cũng bởi vì Loan Loan không giống những cô gái khác ở trong lòng anh, nhưng cô lại đột nhiên không chào mà đi, làm anh vừa đau lòng vừa hận.

Tuy nói quá khứ đã qua chẳng còn gì nhưng trong lòng anh vẫn luôn tồn tại vương vấn. Khi anh không còn nhớ cô thì cô đột nhiên xuất hiện ở trước mặt

anh. Dù sao Hồ Quân cũng là đàn ông, đều có thói hư tật xấu. Không thể không thừa nhận lúc vừa mới bắt đầu anh cảm thấy rất kích động cùng vui sướng, cô gọi lên hỏi ức trong anh có một thời tuổi trẻ ngồng cuồng ngạo mạn.

Tuổi trẻ có tình làm bậy phá phách, luôn có một cô gái đặc biệt. Đối với Hồ Quân mà nói, cô gái này chính là Loan Loan. Uống rượu với Loan Loan, nhớ lại cảm giác thuở xưa, rất có mùi vị. Vì vậy Hồ Quân uống rất nhiều, nhưng có uống nhiều hơn nữa anh cũng rất rõ ràng, Loan Loan là Loan Loan, cô ấy chỉ là ký ức của thời thanh xuân mà thôi, mặc dù khó quên, nhưng chưa tới mức khắc cốt铭心, khắc cốt ghi tâm nhất vẫn là vợ anh: Tây Tử.

Anh uống nhiều, rất nhiều nhưng cũng không quên vợ của anh đang ngủ ở nhà, theo bản năng rung mình một cái, bởi vì cái tên tiểu tử họ Phạm kia, nhưng anh biết trong lòng cô ấy có anh, uống đến nửa đêm bốn giờ rồi, anh không muốn trở về nhà với vợ nên cùng Cẩm Thành thuê phòng ở khách sạn đối diện, ngủ một đêm.

Tắm rửa xong ra ngoài lại nhìn thấy Loan Loan cũng ở đây, trong lòng hơi hồi hộp một chút, nhìn Cẩm Thành đứng một bên mới thở phào nhẹ nhõm, may có Cẩm Thành, nếu không chuyện này không thể giải thích được.

Ở quầy rượu gặp mặt người xa cách đã lâu, uống chút rượu, lại chạy tới khách sạn thuê phòng, cô nam quả nữ ở trong phòng, nếu vợ ở nhà mà biết, hậu quả kia, Hồ Quân nghĩ nghĩ, liền tỉnh rượu.

Phong Cẩm Thành vừa nhìn bộ dạng của Hồ Quân liền cảm thấy nhẹ nhõm, khoe môi nở nụ cười, cậu ta không động tới cô gái này là anh yên tâm? Chỉ cần Quân có chủ tâm tốt, thiêu thân cũng không lao đầu vào được.

Hồ Quân đặt mông ngồi trên giường: "Cẩm Thành không có xe, em thì càng không có xe rồi, nói thế nào, anh cùng em cô nam quả nữ, em lại đi chăm sóc cho anh lại càng không đáng tin cậy, đây chính là nguyên tắc sai lầm, anh không thể phạm phải, đã muộn rồi, em đi về trước đi!"

"Em không đi." Loan Loan đặt mông ngồi cạnh Hồ Quân, ôm cánh tay của anh cọ xát: "Hôm nay em ngủ ở chỗ này....." Mông của Hồ Quân giống như cái bàn ủi nóng, anh nhanh chóng rút cánh tay của mình ra, nhảy lên, tránh thật xa, nhìn cô chăm chăm, lời nói cứng rắn lại hàm chứa sự lạnh lùng:

"Loan Loan, chuyện của anh và em trước kia đã qua rồi. Lại nói, coi như quay về lúc ấy, anh cũng không yêu em. Nếu là hiện tại anh còn độc thân thì không nói, nhưng mà bây giờ anh đã có vợ rồi, hơn nữa đã thề độc, đời này cả người của anh đều thuộc về cô ấy, cô gái khác ở trong mắt anh, đều giống như tảng đá bên lề đường không có gì khác biệt. Em cũng giống vậy, em đi nhanh lên đi! Để cho vợ anh biết anh cùng phụ nữ khác ở chung một phòng thì cô ấy sẽ thiên của quý của anh đó."

Sắc mặt của Loan Loan trở nên khó coi, chỉ là không có cổ sống chết dây dưa, cầm túi của mình lên nhanh chóng đi ra ngoài. Cô vừa đi, Phong Cẩm Thành đã không thể kiềm chế nổi, chỉ vào Hồ Quân cười nghiêng ngá: "Lúc này mình còn lo lắng cho cậu, sợ tên tiểu tử nhà cậu thấy tình cũ liền muốn nói lại, thậm chí quên luôn cô vợ ở nhà, ai ngờ cái người này lại sợ vợ nha. Tại sao vậy?"

Mới đầu Hồ Quân nói ra những lời này, thậm chí đã quên việc Cẩm Thành cũng có ở đây, lúc đóng cửa mới nghe Cẩm Thành nói cười, mặt của anh đỏ sạm lên, cũng may da mặt của anh rất dày, nhìn người anh em của mình, cười ha ha:

"Không phải cậu chính là vết xe đổ phía trước cho mình nhìn hay sao, nhưng mình vẫn muốn phòng ngừa thật chu đáo. Vợ mình so với vợ cậu có khi còn lợi hại hơn. Cợ của cậu tính tình dịu dàng, hai người đã yêu nhau nhiều năm, chỉ cần nói chuyện với nhau là được. Còn vợ mình thì không giống vậy, mình đây dụ dỗ cưng chiều cô ấy hết mức mà cô ấy còn giận dỗi hai ba ngày với mình. Nếu mình phạm phải sai lầm này, vợ mình có thể đập cho mình một cú, sau đó cả đời không qua lại với nhau luôn ấy."

Phong Cẩm Thành dờ khóc dờ cười: "Dáng vẻ kinh hãi lúc này của cậu đừng để cho Tả Hoành nhìn thấy. Nếu cậu ta mà nhìn thấy được là có thể lấy chuyện đó làm tiêu đề cho câu chuyện của cậu đó." Nói đến chỗ này, đột nhiên anh có chút chột dạ quét mắt về phía điện thoại di động nằm trên giường: "Mới vừa rồi Loan Loan thay cậu nhận điện thoại, có phải là vợ của cậu hay không.....?"

Cẩm Thành chưa nói xong, Hồ Quân đã quát to một tiếng, vội vàng cầm điện thoại di động lên mở máy lên xem. Phong Cẩm Thành cứ như vậy đứng nhìn cậu ta, sắc mặt của Hồ Quân thay đổi thành màu đỏ, đáng sợ! Không hề có chút giả dối.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả* ! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Hồ Quân bị Cẩm Thành hù dọa làm anh tỉnh rượu hẳn, cả người như ngồi trên đồng cỏ, về đến nhà thì trong lòng càng luống cuống, vẫn chưa tới năm giờ sáng, vợ anh lại không có nhà, Hồ Quân đặt mông ngồi ở trên giường, lại bắt đầu suy nghĩ, chẳng lẽ Tây Tử chạy mất rồi, lại lác đầu.

Tây Tử không giống những người phụ nữ khác, điểm này anh cực kỳ khẳng định, có chuyện gì cũng sẽ không lẩn trốn, sẽ trực tiếp nói với anh, nghĩ đến đây, anh lại bấm số gọi điện thoại cho Tây Tử.

Tây Tử cũng không ngờ lúc này lại có nhiệm vụ đặc biệt phải trở lại, Đội trưởng Lưu sau khi hỏi ý kiến của cô, trực tiếp đưa cô vào tổ chống mại dâm, trừ việc thỉnh thoảng đi lục soát, thì không có gì đặc biệt. Trái ngược với nhiệm vụ của đội thì việc này nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Dĩ nhiên mọi người trong

đội này đều rất quan tâm chăm sóc cô, dù sao chỉ có cô là nữ.

Mặc dù Tây Tử không rành sự đời, nhưng cũng hiểu, thân phận của cô hôm nay là con dâu nhà họ Hồ, người đứng phía sau sẽ gây khó dễ cho cô. Mà cô có thể tiếp tục ở lại đội mười bảy này thì đó cũng là may mắn của cô rồi. Nếu muốn xung phong chiến đấu thì phải suy nghĩ cho người nhà một chút. Cô hiểu những chuyện này, vì vậy cô chấp nhận sự sắp xếp của cấp trên, bảo làm gì thì làm đó.

Cũng vì để cho Hồ Quân an tâm, lần trước cô bị thương, Hồ Quân lo lắng, làm cho cô rất cảm động. Vì vậy, ở ranh giới cuối cùng điều kiện tiên quyết để cho cô làm việc đó là, công việc phải được điều chỉnh thích hợp.

Lần này có nhiệm vụ khẩn cấp, đột nhiên cô bị kêu trở về đội nhưng cô lại cảm thấy kỳ quái, tổ chống mại dâm chủ yếu nhằm vào khu vực thuộc bên trong mấy chỗ ăn chơi lớn. Nếu không nói đội mười bảy không có chuyện để làm, thì mấy chỗ ăn chơi lớn ấy cùng mấy những khu vực buôn bán sỉ này không có vụ án gì nghiêm trọng, vụ án nhỏ thì lại rất nhiều, vô cùng vụn vặt.

Tối qua đội đi lục soát, Tây Tử cũng biết nhưng tổ trưởng không nói cho cô biết, cô cũng giả vờ không biết chuyện gì. Nhưng nửa đêm hơn bốn giờ kêu cô trở về đội khiến cô cũng mơ hồ hiểu ra là đã xảy ra chuyện gì đó.

Tây Tử quảng điện thoại xuống một bên, mặc bộ cảnh phục vào, xuống lầu trực tiếp trở về đội, vừa nhìn thấy hai chiếc xe cảnh sát dừng ở cửa chính, đèn lớn bật sáng, đội trưởng Lưu ngồi ở vị trí gần cửa sổ của một chiếc xe nói: "Tây Tử, lên xe."

Tây Tử đi tới, nhanh nhẹn nhảy lên xe cảnh sát, người lái xe phía trước chính là người thuộc tổ chống mại dâm Tiểu Lưu, phía sau đội trưởng Lưu là tổ trưởng Tôn Phong, còn có cô, khi Tôn Phong đem súng lục đưa cho cô, thì cô đã hiểu, vụ án này không nhỏ.

Lưu Hán Bản cũng rất mâu thuẫn, tổ chống mại dâm tối hôm qua đi rà soát ở khu vực giải trí Thiên Hải, phát hiện có một tổ chức mại dâm đang hoạt động vô cùng bí mật, hoạt động dưới tầng hầm khu giải trí, là một tổ chức rất lớn. Lúc bọn họ đến lục soát, khách hàng ở đó không biết sao đã chạy toán loạn khắp nơi, còn lại xung quanh trên mấy sofa lớn là những cô gái quần áo xộc xệch, tinh thần uể oải, nửa tỉnh nửa mê, mơ mơ màng màng.

Kiểm tra trong đồ uống phát hiện có hàm lượng chất Gamma(-có 3 gốc OH) rất cao, được gọi là nước Thần Tiên, là một loại chuyển thể kiểu mới của ma túy, đây là một vụ án buôn bán mại dâm rất lớn, có sự phối hợp trong ngoài.

Cảnh sát địa phương vội vàng báo cáo trong bộ đàm: "Có một chiếc xe Audi khả nghi, từ trong bãi đỗ xe xông ra ngoài, biển số G. HC668....."

Tổ trưởng Tôn Phong biết đây là một tình huống khó khăn, nếu như làm động tới bọn chúng thì sẽ làm cho vụ án ngày càng phức tạp, liền ra lệnh cấp dưới đuổi theo chiếc xe kia, chỉ đi theo không cần bắt dây động rừng, tìm hiểu nguồn gốc hang ổ của chúng, đến lúc đó diệt cỏ tận gốc, trong lúc đó vội vàng báo lên cho đội trưởng Lưu.

Nghi phạm rất giao hoạt, từ trong bãi đậu xe chạy ra, quẹo vào một con ngõ nhỏ, liền bỏ xe lại, đi vòng vo ở trong ngõ vài lần, mới kêu taxi, giữa đường lại đổi ba chuyến xe, mới vào vùng ngoại thành tới một cái chung cư cao tầng. Bên kia Lưu Hán Bản cũng bắt đầu hành động.

Tập trung tất cả mọi người, nhưng Lưu Hán Bản không thể không suy tính cho Tây Tử, ban đầu để cho cô đi tập huấn, cũng là coi trọng cô là người có khả năng, bản lĩnh, hành động nhạy bén. Không thể không nói, trời sinh Tây Tử ra là để làm một cảnh sát, đáng tiếc bối cảnh có hơi khó giải quyết, nếu có chuyện gì anh đều không kham nổi. Nhưng người lãnh đạo là anh, bình thường không có gì thì không nói, nhưng vào lúc này rất cần những người có năng lực, nếu không sử dụng thì quả thật rất mù quáng.

Lưu Hán Bản cắn răng suy nghĩ, vụ án này rất quan trọng, nếu đắc tội với cục phó Hồ, đến lúc đó anh sẽ tự mình đi chịu đòn nhận tội. Lại nói, mặc dù nhất định sẽ có nguy hiểm nhưng anh cũng không muốn để cho Tây Tử bị thương, trong lòng vẫn thấp thòm không yên. Vậy mà lúc nhìn thấy Tây Tử nhận lấy súng, nạp đạn rất dứt khoát nhiệt tình, Lưu Hán Bản đột nhiên cảm thấy mình rất sáng suốt, nói với Tây Tử tình huống sơ lược, sau đó liền chạy tới vùng ngoại thành.

Hồ Quân nào biết, trong lúc anh đang ngồi ở nhà đoán vợ mình có phải đã bỏ chạy hay không thì vợ anh đã cầm súng đi bắt nghi phạm rồi. Điện thoại di động không nghe, vợ anh đã tắt máy. Hồ Quân ra ngoài đi tìm một vòng lại phát hiện bộ đồ cảnh phục của cô ấy không có ở nhà. Sáng mai là chủ nhật, đáng lẽ phải được nghỉ ngơi, sao lại khuya khoắt thế này mặc cảnh phục đi ra ngoài.....

Trong lòng Hồ Quân liền có cảm giác lo lắng, cầm điện thoại di động lên, trực tiếp gọi đến đội mười bảy, cảnh sát trực ban quen vừa nghe là cục phó Hồ, giọng nói rất khách khí. Dù sao bây giờ ai lại không biết vị này là chồng của Tây Tử, khách khí thì khách khí, nhưng nhiệm vụ vẫn phải giữ bí mật không thể nói được, chỉ úp mở nói cho Hồ Quân biết là có nhiệm vụ khẩn cấp, còn cụ thể ra sao cũng không rõ ràng.

Hồ Quân đặt điện thoại xuống, hận đến cắn răng nghiền lợi, cô vợ nhà anh đúng là bảo thủ. Đừng thấy cô tính tình ngay thẳng nhưng lại hành động lén lút đi liều mạng, có nhiệm vụ sao? Không thể nói trước với anh một tiếng hay sao, nhất định phải để cho anh ở đây lo lắng cho cô mới được sao? Từ sự việc lần trước khiến Hồ Quân nghĩ đến việc Tây Tử đi làm nhiệm vụ thì thật sự sợ hãi, nhưng bây giờ ngoại trừ lo lắng ra, anh lại thật không thể ra sức giúp được.

Lần đầu tiên Hồ Quân cảm giác thật uất ức, không thể che chở cho vợ thì thôi, ngay cả cô ấy đi chỗ nào cũng không biết. Hồ Quân lo lắng đi tới đi lui, sau đó liền gọi một cú điện thoại: "Cục trưởng Thôi, tôi là Hồ Quân, tôi muốn làm một việc....."

Đêm hôm khuya khoắt bị Hồ Quân đánh thức, mơ màng, mới nghe rõ lời của cậu ta nói, không vui vẻ: "Hồ Quân! Tiểu tử nhà cậu nửa đêm dờ chừng! Khi đó để cho cậu tới đây làm việc, cậu cứng cổ không vui, giờ thì sao? Đã suy nghĩ rõ rồi sao?" Suy nghĩ một chút đột nhiên nói: "Bởi vì có đầu nhỏ kia đi! Được, Thứ hai tôi điều cậu qua đây....."

Hồ Quân quẳng điện thoại xuống gầm bàn một câu: "Câu nói kia của Cẩm Thành rất đúng mà, đời này của Hồ Quân anh, sẽ bị vợ trị gắt gao....." Không thể ở nhà chờ được, anh xuống lầu đón một chiếc taxi đi tới đội mười bảy, ngồi ở phong trực ban, chờ vợ của anh về.

Làm cho cảnh sát trực Tiểu Dân nom nóp lo sợ, một lát bùng trà, một lát rót nước. Cục phó! Hôm nay lại tới nơi trực cùng cậu cơ chứ.

Tây Tử đã ném Hồ Quân sang một bên từ lâu, hết sức chăm chú nghe đồng nghiệp cạnh báo cáo tình hình: "Lúc này chung cư Cương Kiến Thành được xây dựng chưa tới nửa năm, số người vào ở vẫn chưa tới 20%. Bởi vì cách nội thành hơi xa, nên đến một nửa là người vùng khác tới thuê. Cùng lân cận có một vài cửa hàng mua bán vật liệu thép, nơi này được thuê phần lớn là thương gia. Hiện tại bên trong có 78 hộ, cho thuê 30 hộ, đều có ghi danh, trong đó có 29 hộ là gian hàng vật liệu thép. Ban đầu có một hộ cũng đã làm vật liệu thép nhưng làm ăn không đạt nên họ đã cho thuê lại phòng này, cũng đã được ghi danh, là một người đàn ông tên là Sài Dũng, 36 tuổi, dáng người thô kệch, người Đông Bắc....."

Nói xong, lật xem danh sách, chỉ chỉ phía trên hình: "Làm giấy phép tạm trú, chính là người này." Lưu Hán Bản bảo quản lý khu giải trí lý tới đây: "Là anh ta sao?"

"Dạ dạ dạ, thẳng trước anh ta cũng mới đến chỗ chúng tôi, chúng tôi cũng không biết gọi là gì? Liên gọi là anh Dũng....."

Tiểu Phiến bên cạnh cau mày nói: "Nếu là hẩn, có thể có chút phiền toái. Hẩn là quân nhân giải ngũ." Lưu Hán Bản sững sốt một chút: "Người trong đội biết không?"

"Không rõ lắm!" viên cảnh sát lắc đầu.

Tôn Phong lại nhỏ giọng báo cáo: "Đội trưởng Lưu, tên nghi phạm kia sống ở lầu hai mười hai, anh xem lúc này ở bên trong nhà đèn vẫn còn sáng, nói không chừng hẩn đang ở phía sau rèm cửa sổ quan sát chúng ta đây."

Lưu Hán Bản gật đầu một cái: "Tây Tử cô theo tôi đi thang máy lên trước xem xét tình hình, những người khác canh giữ ở mỗi một lối ra."

Tây Tử đi theo Lưu Hán Bản vào thang máy, nhìn con số trên thang máy không ngừng tăng lên, Lưu Hán Bản nói một câu: "Một lát nữa, phải nghe mệnh lệnh của tôi không cho tự tiện hành động."

Nét mặt Lưu Hán Bản rất nghiêm túc, nói: "Theo như cách tên này chạy trốn, hẩn không phải là trinh sát, nhưng chắc chắn cũng đã từng tham gia hệ thống huấn luyện cho kỹ năng này. Hơn nữa, chúng ta cũng không biết trong tay hẩn có súng hay không."

Đại khái cảm giác giọng điệu của mình vô cùng nặng nề, Lưu Hán Bản đột nhiên cười một tiếng: "Này nhóc con, cô rất giống tôi lúc còn trẻ đó, sức khỏe tốt, lại rất can đảm, tương lai sẽ trở thành nữ cảnh sát tài năng nhất cũng nên, đến lúc đó tôi cũng được nở mày nở mặt....."

Thang máy mở ra, đèn phía ngoài sáng lên, Lưu Hán Bản cùng Tây Tử nhanh chóng nhanh đi ra ngoài, động tác của Đội trưởng Lưu rất lưu loát, tư thế cầm súng, góc độ tránh né, bước đi nhanh chóng. Tây Tử cũng đã từng quan sát bộ đội Trình Sát đặc chủng biểu diễn, bây giờ nhìn đội trưởng Lưu di chuyển giống nhau như đúc. Đèn tắt, cả người đội trưởng tựa như một con mèo ẩn nấp trong bóng đêm, im hơi lặng tiếng rồi lại nhanh nhẹn vô cùng.

Đến trước cửa phòng 2225, hai người ra hiệu cho nhau, sau đó đội trưởng Lưu tiến lên đập một phát tung cửa hô to: "Sài Dũng, anh đã bị bao vây, mau ra ngoài."

Nhưng bên trong lại không có động tĩnh, Tây Tử tìm được công tắc bật đèn sáng, căn phòng trống trải không có bóng người, hai người nhanh chóng lục soát kỹ trong nhà, cũng không có người. Sau đó Tây Tử lại nghe Lưu Hán Bản ở phòng bếp bên kêu to: "Tây Tử đừng tìm nữa, hẩn đã chạy thoát rồi."

Hành động lần này mặc dù không bắt được Sài Dũng, lại biết hẩn là người chế tạo nước Thần Tiên, cũng coi như có thu hoạch. Bên đội nghiên cứu chất độc nhanh chóng tiếp nhận xử lý, đội mười bảy không can thiệp.

Xe cảnh sát đi vào cổng đội mười bảy, Tây Tử còn chưa xuống xe đã nhìn thấy Hồ Quân chạy đến, gương mặt sáng ngời, trên mặt anh từ căng thẳng đã buông lỏng, làm nhiệt độ trong lòng Tây Tử hạ xuống. Mặc kệ giữa hai người có hiểu lầm chuyện gì, giờ khắc này đều không quan trọng nữa, quan trọng là anh tới, đứng ở nơi này chờ cô.

Tây Tử chợt phát hiện, bất cứ lúc nào, luôn có một người đàn ông cam tâm tình nguyện chờ cô, đối với phụ nữ mà nói đó chính là một niềm hạnh phúc, một loại hạnh phúc khắc vào trong xương tủy.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Thấy vợ mình hoàn toàn khỏe mạnh nhảy xuống từ xe cảnh sát, lúc này Hồ Quân mới thực sự thở phào nhẹ nhõm, cảm giác căng thẳng không biết vợ ở đâu, đời này Hồ Quân cũng không muốn trải qua nữa.

Trong mắt sao còn thấy được ai khác, trực tiếp không chú ý đến Lưu Hán Bản đang cúi chào đối diện, chạy đến chỗ vợ, ôm chặt Tây Tử vào lòng, hơi cúi đầu, nhẹ giọng nói nhỏ bên tai Tây Tử: "Người phụ nữ tồi qua, anh có thể giải thích, không được định tội ngay cho anh, anh có nhân chứng, anh ở cùng Cẩm Thành, suốt đêm đều...."

Cuối cùng vẫn giữ thể diện, chỉ thì thầm hai người có thể nghe thấy, giọng điệu lại vô cùng gấp gáp, Tây Tử chợt muốn cười, trong lòng vừa nghĩ, trên mặt không kìm được thể hiện ra, đẩy anh ra một chút, ngửa đầu nhìn Hồ Quân.

Đáy mắt có tia máu rõ ràng, dưới mắt có quầng đen, đôi mày rậm xinh đẹp hơi nhếch lên, khuôn mặt lại nhăn nhó, trên mặt vẫn mang theo lo lắng, ánh mắt có vài phần bất an, người đàn ông này thực sự sợ cô hiểu lầm đây mà?

Tây Tử không phải đứa ngốc, người đàn ông Hồ Quân này, nếu thật sự làm gì ở ngoài, tuyệt đối sẽ không lén lút, cũng không cần giải thích gì, người này cho tới bây giờ đều là một người đàn ông bá đạo đến độc đoán, lưu manh có nguyên tắc.

Tây Tử phát hiện cô ở cạnh Hồ Quân càng lâu sẽ càng phát hiện trên người anh nhiều ưu điểm. Hơn nữa, giống những gì bố già tài phiệt của cô dự đoán, quan tâm vợ mình.

Tây Tử sững sờ nhìn anh đến ngẩn người, nhìn đến nỗi Hồ Quân dựng cả lông. Tuy lòng bảo không phải nói dối nhưng cũng không đoán được phản ứng của vợ anh. Vợ anh không biểu lộ gì cả, chuyện gì dường như cũng lòng ngay dạ thẳng. Chính nguyên nhân này mới khiến Hồ Quân càng trở nên sốt ruột sợ hãi. Đêm khuya, một phụ nữ xa lạ cầm điện thoại của anh nghe điện thoại, chuyện này nói thế nào cũng thấy mờ ám, huống chi, anh và Loan Loan còn từng có quá khứ như vậy.

Dưới diện kiến trước tiên là quá khứ không rõ ràng, chuyện này thật sự khó giải thích rõ. Dù sao Cẩm Thành cũng là bạn anh, Tây Tử có thể không tin Cẩm Thành, nếu cô ấy không tin thì làm sao đây? Chẳng lẽ bảo phục vụ khách sạn đến làm chứng.....

Hồ Quân nghĩ lung tung cả lên, cũng quên mất anh là lãnh đạo cao cao tại thượng của cục thành phố, xung quanh anh và vợ còn nguyên đám cảnh sát của đội mười bảy đang đứng.

Lưu Hán Bản vừa cúi đầu chào hỏi, cục phó Hồ cũng không thèm nhìn, chạy thẳng đến chỗ vợ mình, lúc này lại nhiệt tình ôm vợ. Ai! Tuổi trẻ thật tốt, Lưu Hán Bản chợt thấy bản thân già đi mấy tuổi, nhưng dưới ánh nắng sớm đôi nam nữ này trông thật rất xứng đôi.

Lãnh đạo cũng là người, cục phó Hồ cao cao tại thượng ở trước mặt vợ mình tâm cũng mềm nhũn, nhũn thành một vùng nước. Lưu Hán Bản lặng lẽ vẫy vẫy tay, đám cảnh sát hiểu ý, nhanh chóng bước vào cục.

Hồ Quân vốn cũng không để ý đến những người khác, trong mắt trong lòng chỉ có mình vợ anh, tay sờ sờ mặt Tây Tử: "Anh nói thật, vợ, anh thề....."

Lời thề của người này bình thường như ăn cái trắng, Tây Tử không khỏi trợn mắt liếc nhìn, kéo tay anh ra, xoay người đi ra ngoài hai bước, dừng lại quay đầu: "Còn đứng ngu người đấy làm gì? Về nhà rồi khai báo rõ, nhà chúng ta cùng loại với chính sách quốc gia, thẳng thắn thì khoan hồng, kháng cự thì nghiêm phạt."

Hồ Quân hơi giật mình, nhếch môi vui vẻ, vội vàng đuổi theo, ôm eo vợ, vừa đi ra vừa nói: "Không cần về nhà, bây giờ anh nói cho em luôn, mười năm trước anh quen Loan Loan....." Lãi nhãi giải thích suốt một đường, chi tiết từng chuyện, thật là thẳng thắn.

Về nhà, vào cửa, Hồ Quân đổi giày cho vợ, ngồi xổm xuống, ngẩng đầu tổng kết: "Tóm lại, anh và Loan Loan đều là quá khứ rồi. Anh cảm thấy bản thân không thích cô ấy, khi đó đối xử tốt với cô ấy, có lẽ là do ý thức bảo vệ của đàn ông ảnh hưởng, dù sao lúc đấy cô ấy còn khá nhỏ, lại đáng thương."

"Cô ấy đẹp không, tên nghe rất hay." Tây Tử hơi hơi bĩu môi, chính mình cũng thấy hai câu vừa nói đều chua lè.

Hồ Quân lại vui vẻ, đứng lên cúi người ôm Tây Tử lên, đi vào đặt lên sofa, vươn tay cầm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tây Tử, vẻ mặt còn vô cùng nghiêm túc: "Vợ ghen, đúng không?" Trong giọng nói rõ ràng hơi sung sướng, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi cô một cái, lại ngẩng lên nhìn cô, trên mặt cô hôn xuống cái nữa, trên chóp mũi kéo léo, hai má, khóe môi... đều hôn qua một cái.

Nụ hôn của anh thật dài thật mềm, tựa như chuồn chuồn lướt nước, dừng trên mặt khiến Tây Tử hơi ngửa, lại thoải mái cực kỳ, theo khóe môi dần dần đi xuống, gặm cắn dây dưa ở gáy cô, cõn nút thắt ngay cổ áo ra, một nút, hai nút,... Đến nút thứ ba, Hồ Quân không cõn tiếp, mà ở trước vùng ngực trắng mịn của cô trồng dâu tây, một quả, hai quả...

Bàn tay to chậm rãi rút đồ lót Tây Tử từ vạt áo, dò xét tiến vào....Tây Tử cũng cảm thấy trước ngực lỏng lẻo, đầu vai thả lỏng. Hồ Quân đã vút đồ lót vừa lấy ra xuống mặt đất, tay vẫn ở bên trong xoa bóp dần nén, khác với sự nhẹ nhàng trước kia, cảm giác thật thoải mái...

Môi lại trượt dần từ gáy lên, cắn tai cô, khí nóng hà vào bên tai khiến Tây Tử không tự chủ được mà run rẩy... Giọng Hồ Quân lại rõ ràng lọt vào tai Tây Tử xồng thảng đến đầu óc: "Nếu đây là ghen, anh có thể hiểu rằng vợ cũng thích anh, hoặc là yêu anh đúng không? Hử....."

Giọng anh hơi trầm, nhưng mang theo vài phần do dự và mong đợi. Yêu? Cô yêu Hồ Quân sao? Giây phút này Tây Tử chợt phát hiện dường như mình đã thích anh, thậm chí yêu anh, từng chút từng chút khám phá, hợp lại thành thích, yêu thích này dần tích tụ, có lẽ là yêu.

Cô sẽ vì anh mà ghen, vì anh mà lo lắng, ở trước mặt anh cô sẽ hoàn toàn mở rộng mình, từ trái tim đến cơ thể. Những lúc vui vẻ nhất, buồn bã nhất hay nguy hiểm nhất, người đầu tiên cô nghĩ đến chính là anh, không phải cô cố ý nghĩ đến mà trong vô thức sẽ nghĩ đến.

Trong nháy mắt, Tây Tử tựa như hiểu ra hoàn toàn, vươn tay nâng mặt anh lên, nhìn anh, cô thế mà lại yêu anh, nhanh như vậy, nhanh đến mức chính cô cũng không dám tin...

Ánh mắt Tây Tử sương mù chuyển dần sang màu trong sáng, đôi mắt sáng trong đen trắng rõ ràng, trong mắt phản chiếu hình ảnh của Hồ Quân, rõ rệt. Hồ Quân cảm thấy giờ khắc này hai người gần nhau hơn so với bất kỳ lúc nào, dường như chính mình đã ổn định ở trong lòng cô...

Một lúc thật lâu sau Tây Tử mới nghiêm túc gật đầu: "Ừ, em nghĩ em yêu anh rồi, làm sao bây giờ?"

"Cái gì mà làm sao bây giờ?" Hồ Quân sững sốt hồi lâu mới phản ứng lại với câu nói của Tây Tử, cung phản xạ thật sự không ngăn nhưng sau phản ứng, còn có một con sóng lớn gọi là sóng hạnh phúc ập đến rồi lan rộng ra.

Chạy khắp từ đại não đến toàn bộ tay chân, cứ như cao thủ võ lâm bất thành linh đã thông hai mạch Nhâm Đốc, cả người dễ chịu. Sao lại thoải mái đến vậy, thứ cảm giác tê tê dâng từ xương cột sống lên khiến lần đầu tiên Hồ Quân không làm cũng cảm nhận được sự sung sướng không gì sánh bằng.

"Vợ, nói lại lần nữa?" Sau khi nói xong Tây Tử chợt hối hận, cô hiểu rành mạch tính cách Hồ Quân. Bình thường khi hai người làm Hồ Quân rất thích nhất nói nhảm, hơn nữa anh còn thích hỏi cô một vài câu hỏi lung tung như một loại tình thú, cũng là thú vui của anh.

Mỗi lần hỏi đều khiến cô mặt đỏ tai hồng trả lời ngượng ngùng, cô không trả lời, tên nhóc Hồ Quân này sẽ biến đổi đủ cách ép buộc. Khi anh đang trong giai đoạn kích tình mãnh liệt nhất đã từng hỏi cô vấn đề này rất nhiều lần, lúc ấy cô không trả lời. Tây Tử sẽ không nói dối, mặc dù đó là thời điểm nào, vẫn cắn chặt răng giữ vững như trước, bởi vì chuyện này mà cô cũng chịu trừng phạt không ít.

Lúc này cô đã nói ra, có thể nghĩ sau này Hồ Quân chắc chắn sẽ hỏi không ngừng, quả nhiên, vừa kịp phản ứng anh đã bắt đầu.

Về hối hận trên mặt Tây Tử khiến Hồ Quân thay đổi sắc mặt, hai mắt nhìn cô chăm chăm kèm theo cảnh cáo và uy hiếp: "Nói rồi không được thu hồi lại, càng không cho phép đổi ý, nếu dám đổi ý, xem anh phạt em thế nào....." Sau khi bá đạo uy hiếp, ngay sau đó cúi miệng xuống, bắt lấy môi cô như muốn chặn lấy miệng, có chút ngầy thơ nhưng cũng rất đáng yêu.

Tây Tử chợt phát hiện, lúc này Hồ Quân rất đáng yêu, mở miệng nhỏ nhắn cắn ngược lại anh, đầu lưỡi chủ động vói vào miệng anh, buông theo đầu lưỡi dây dưa chặt chẽ của anh, hòa lẫn vào nhau....

Đây thật sự là lần đầu vợ anh chủ động hôn anh như thế, trước kia đều do anh chủ động, lúc này vợ anh chủ động, mùi vị không cần nói mà quả nhiên rất ngon. Đáng tiếc thời gian quá ngắn, chỉ trong chốc lát miệng nhỏ của vợ đã rời khỏi, tâm nguyện của Hồ Quân vẫn chưa dứt đầu? Làm sao mà buông tha cho cô chứ.

Trực tiếp không chế gậy cô, đè xuống. Tây Tử còn chưa kịp hít thở đều đặn lại bị Hồ Quân bắt làm tù binh, đẩy mạnh trong miệng cô, khuấy động... Khi Hồ Quân cảm thấy hài lòng mà buông Tây Tử ra, Tây Tử suýt nữa thì hết hơi, nằm trên sofa thờ hồn hên như chú cá mắc cạn, cổ thờ, lại phát hiện đôi mắt của Hồ Quân ngày càng xanh, nước miếng sắp chảy cả ra.

Nút áo của Tây Tử sau khi trải qua màn lẫn lộn của hai người đã bị cởi hơn phân nửa, lại còn nửa che nửa đẩy ở trên người cô, che đi hai núm tròn trước ngực, vì động tình mà đứng thẳng, nhô lên qua lớp vải áo mỏng manh, run rẩy, tựa như quả anh đào chín muồi đầu canh, chờ được hái.

Đầu ngửa ra, thờ hồn hên, bộ ngực cũng nằm xuống, môi đỏ mọng hơi mở, môi vừa hồng vừa sưng, vừa ướt vừa trơn, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, ánh mắt phù sương... Dáng vẻ này của cô nhóc, quả thực có thể chết bất kỳ thằng đàn ông nào.

Hồ Quân sao còn chịu được, hai ba cái đã lột sạch quần Tây Tử, tiến lên từng bước, bế cô vợ còn đang thờ gấp lên. Tây Tử hoảng sợ, dùng hai chân quăn quật eo anh theo bản năng, tâm điểm cứ thế dán chặt vào nhau... Thứ cứng rắn nóng bỏng cương thẳng ở nơi mềm mại ướt át của cô....

Hồ Quân ôm cô vào phòng ngủ chính, chưa đợi nằm vào giường đã trực tiếp đặt lên cửa, lớp vải cuối cùng cũng bị ném sang một bên. Tây Tử hét lớn, bị Hồ Quân kéo vào tiết tấu điên cuồngMưa to sóng lớn mang theo tình triều mạnh mẽ, đánh úp vào não, hoàn toàn khiến Tây Tử nhanh chóng chìm nổi trong tình cảm mãnh liệt này.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

"Vợ, em là người phụ nữ đẹp nhất trên đời, anh nói thật đó....." Hồ Quân ôm vợ, dáng vẻ mỹ mãn com no rượu no, giọng nói vẫn còn dư vị sau cơn kích tình, hơi khàn khàn nhưng cũng vô cùng gọi cảm. Câu nói buồn nôn như vậy từ miệng anh ra lại khiến người ta cảm thấy thật sự rất hợp lẽ.

Bên cạnh đấy, đồ ngon đồ ngọt lúc này cũng không hề có ý nghĩa gì, bởi vì Tây Tử đang ngủ, phải nói là đang mê man. Một đêm không ngủ, hơn nữa cả thể lực và tinh thần đều tiêu hao nặng nề, vốn đã không chống đỡ nổi, ngay cả Hồ Quân giúp cô tắm rửa, cô cũng không biết, như một đứa trẻ ngoan ngoãn để mặc Hồ Quân chà ngang xát dọc. Đương nhiên, Hồ Quân thật sự thương vợ, không phân lớn nhỏ, hầu hạ thoải mái, nhân cơ hội ăn chút đậu hủ cũng là chuyện bình thường.

Cả người mát mẻ ôm vợ vào ngực, Hồ Quân hơi kích động ngủ không được bèn chống tay nghiêng người quan sát tỉ mỉ vợ mình.

Nắng sớm mờ nhạt, xuyên qua khe hở của rèm cửa, dùng trên mặt Tây Tử, có thể thấy được từng sợi lông tơ tinh tế rung động trong ánh sáng. Hai mắt đang nhắm, lông mi thật dài cong lên thành một bóng nhạt trên khuôn mặt, hốc mắt cô hơi thâm, mũi thẳng, môi hơi dày, chu lên theo thói quen.

Trong lúc Tây Tử đang ngủ, hơi thở mỏng manh như của một thiếu nữ, hoàn toàn trái ngược với lúc cô tỉnh táo. Hồ Quân chợt nhớ tới người cha vợ khí thế của cục cưng nhà anh, đối xử với Tây Tử thật sự cứ như bảo bối, hận không thể ngậm trong miệng, nét tao nhã trên người hẳn do chính tay cha vợ tạo ra.

Lúc này cô ngoan ngoãn nằm trong lòng ngực anh như một chú mèo con lười nhác khiến người yêu thương. Đây là vợ của Hồ Quân anh, người vợ mà anh muốn sống cả đời. Nghĩ đến đây, từ trong ra ngoài Hồ Quân đều thấy tốt đẹp, vừa mới tốt đẹp, thì điện thoại đặt trên tủ đầu giường lập tức rung lên.

Một hồi sau.

Hồ Quân lấy lại nhìn thử, không khỏi nhú mày, cẩn thận đặt Tây Tử lên giường, xuống giường, kéo chăn cẩn thận rồi mới bước ra ngoài nghe điện thoại.

"Anh Quân, em là Loan Loan....." Sau khi trải qua mọi cung bậc cảm xúc vui mừng phức tạp, với Hồ Quân mà nói Loan Loan chính là một nỗi phiền toái lớn. Phụ nữ có nhiều kiểu nhưng sẽ không có người phụ nữ nào lại vô duyên vô cớ tìm đàn ông, hơn nữa người đàn ông này còn từng có một đoạn quá khứ với mình. Rất nhiều phụ nữ thích mờ ám muốn làm một số chuyện trước mặt tình nhân cũ, đáng tiếc Hồ Quân anh không thích, hơn nữa vô cùng chán ghét.

Mười năm trước Loan Loan đã là một cô gái có toan tính, hướng chi mười năm sau? Cô ta muốn làm gì? Hồ Quân không rõ nhưng Hồ Quân không muốn dính dáng gì đến cô ta. Bởi vậy giọng điệu lạnh nhạt, xa cách rất nhiều so với hôm qua: "Tìm anh có việc gì?"

Bên kia điện thoại lặng im vài giây: "Anh Quân, lần này về nước, em không muốn quay về, em muốn gặp anh?"

Hồ Quân nhanh chóng nhú mày lại: "Loan Loan, lòng dạ vợ anh rất nhỏ, chúng ta cô nam quả nữ không thích hợp gặp mặt, em trăm ngàn lần đừng cho anh cơ hội phạm lỗi nào....."

Hồ Quân cúp điện thoại xoa xoa ấn đường, sao anh chợt cảm thấy, chuyện của Loan Loan vẫn chưa kết thúc nhỉ?

Thấp thoáng cảm thấy vô cùng lo sợ, Loan Loan đặt di động xuống quay đầu: "Liệu có thể không tìm Hồ Quân được không, anh ấy hiện giờ thật ra chỉ là phó cục của cục quản lý giao thông, không thể giúp việc của chúng ta."

Đằng sau cánh cửa có một người đàn ông đang đứng dựa vào, bên eo còn đang quấn một chiếc khăn tắm lớn, trên lồng ngực có một vết sẹo do dao chém kéo dài từ ngực trái đến ngực phải. Khuôn mặt bình thường, dáng người cường tráng hơi dọa người, miệng ngậm điều thuốc, rít một hơi rồi chậm rãi phun ra: "Sao thế? Tình cũ chưa dứt? Luyến tiếc, hử? Xem ra biểu hiện trên giường của tên nhóc đấy không tồi, có phải làm mày sướng đến bây giờ vẫn còn nhớ?"

Giọng điệu âm u, Loan Loan không tự chủ được run lên.

"Lại đây....."

Loan Loan nom nớp lo sợ bước qua, người đàn ông phun điều thuốc đang ngậm trong miệng ra, tay nắm lấy cổ áo cô, kéo gần hơn: "Cuộc sống tốt đẹp không còn xa. Nếu không phải là ông mày mang mày về, đời này mày cũng không về nổi, bây giờ vẫn phải nằm dưới đáy quần của tên da đen làm chó cái đấy?"

Xoẹt một tiếng, quần áo trên người Loan Loan bị người đàn ông xé toạc, ánh sáng sáng ngời chiếu vào cả người trần trụi của cô, mang theo mỹ cảm mê ly mộng ảo. Người nọ chắc chắn hai tiếng: "Nhìn như vậy trông rất xinh đẹp, không thể nhận ra là đã bị người ta chơi tàn, như gái trinh nhỉ?" Tay chui xuống phía dưới sờ soạng, nở nụ cười xấu xa: "Vừa gọi điện thoại cho tình cũ đã ướt rồi, đồ đàn bà lăng lợ, thiếu người làm, cần đâm ư....."

Loan Loan tựa như đã quen rồi, không hề để ý đến thân thể lỏa lồ của mình, trực tiếp cởi bỏ khăn tắm bên hông gối, ngồi xổm xuống, người nọ hừ một tiếng: "Há mồm....."

Loan Loan há miệng, người nọ đi thẳng vào, một tay túm tóc cô, đưa đẩy trước sau, một tay hung hăng nắm ngực cô. Trán Loan Loan chảy đầy mồ hôi, nhưng miệng bị chặn lại, chỉ có thể ô ô hai tiếng, hẳn do tê rần, răng nanh cắn trúng người nọ, gã túm tóc cô đẩy ra, vươn tay tát mạnh hai cái. Loan Loan bị gã đánh đến khóe miệng trào máu, đánh xong lại mở cái miệng sung vũ của cô, xông vào lần nữa.

"Mẹ nó mày dám cắn tao, ông đây để bảy tám đứa đàn em cùng nhau hiếp chết mày, cho mày sướng một trận....Ách....." Đâm một lần so với lần trước càng mạnh hơn, mãi đến khi Loan Loan sắc mặt khịu vài tiếng, người đàn ông mới buông cô ra, xoay người nâng mặt cô, hai má sung đỏ, khóe miệng lại tràn ra chất lỏng trắng sữa, đối lập rõ ràng, trắng vô cùng đậm đặc.

Người nọ cười ha ha: "Dáng vẻ này của mày thật khiến đàn ông chịu không nổi, nếu mày không muốn để tình cũ vướng vào phiền phức của chúng ta thì thôi, cục công an cũng không phải chỉ mỗi nó là hữu dụng. Lại nói tiếp tình cũ của mày cũng có chỗ dựa, bối cảnh trâu bò, không bằng dựa vào điểm hữu dụng đấy. Mày nghỉ hai ngày, hai ngày sau tao lại an bài mày, lúc này hầu hạ tao cho tốt vào, nếu hàng mà không vào được, tao mang mày về hầu hạ lão già da đen."

Loan Loan ôm chặt lấy cánh tay mình, cuộc sống như địa ngục đây, cô thà chết cũng không muốn trở về, Hồ Quân? Trong đầu bỗng nhiên nhớ lại mười năm trước, Hồ Quân đối với cô rất tốt, đêm anh cứu cô khỏi bọn thủ hạ lưu manh, cô cảm thấy anh thật đẹp, khi đó nếu cô không đi mà ở lại, không mù quáng tin tưởng mẹ, người hiện giờ được Hồ Quân che chở trong ngực có lẽ chính là mình.

Cô thậm chí nhớ rõ, cảm giác lần đầu tiên anh hôn cô mười năm trước, rục rịch như vậy....Hồ Quân hẳn là không biết, đêm qua cô vẫn trốn ở ngoài khách sạn, nhìn anh vội vàng rời khỏi, đi theo anh về nhà, theo anh từ nhà đến cục cảnh sát hình sự, nhìn anh tươi cười ôm nữ cảnh sát kia, cô cảm thấy khổ sở khó quên trong lòng.

Nữ cảnh sát kia cũng không xinh đẹp, nhưng sạch sẽ, sạch sẽ trong sáng dưới ánh mặt trời. Mà cô từ trong ra ngoài đều dơ bẩn không chịu nổi, ngay cả linh hồn cũng đã bán cho ma quỷ, cô có tư cách gì đứng cạnh Hồ Quân, nhưng cô vẫn ghen tị, ghen tị nữ cảnh sát kia đến chết.

Hai ngày này Hồ Quân rất phiền, ngày thứ ba anh chuyển đến cục cảnh sát. Cục trưởng Thôi gọi anh vào văn phòng cục trưởng, trước tiên nói về vụ án buôn ma túy ra nước ngoài đầu đầu nhất cục năm nay. Sau lại nói đến sự thiếu thốn nhân tài của cục cảnh sát thời điểm hiện tại, quẹo tám vòng mới vòng đến tổ truy bắt ma túy, rồi lại vòng đến đội mười bảy, cuối cùng tha thiết nói cùng Hồ Quân, muốn chuyển Tây Tử đến tổ trọng án truy bắt ma túy.

Hồ Quân vừa nghe, chậm chậm đứng lên: "Cục trưởng Thôi, tôi với ông cũng không có thâm cừ đại hận gì, ông chuyển vợ tôi đến tổ truy bắt ma túy, chẳng phải bảo cô ấy chịu chết ư?"

"Khụ khụ khụ....Nói bậy bạ gì đó?"

"Nói bậy?" Hồ Quân hai tay chống bàn: "Chẳng phải năm nào tổ truy bắt ma túy cũng có một hai liệt sĩ hi sinh vì nhiệm vụ sao, ngài cũng biết, chuyển đến đây là để trừ chứng vớ vẩn...."

Hồ Quân còn chưa dứt lời, cục trưởng Thôi trực tiếp cắt ngang anh: "Lão thủ trưởng đã gạt đầu rồi." Một câu của cục trưởng Thôi khiến lòng mảy Hồ Quân dựng đứng lên lên: "Mẹ nó đây là vợ tôi, không phải vợ của lão thủ trưởng, ông ta không có quyền quyết định."

Cục trưởng Thôi cuống lên, tên nhóc này định chống đối ông đến cùng mà. Bình tĩnh xem xét, hệ số nguy hiểm của tổ truy bắt ma túy hơi cao, nhưng vì như thế mới cần những cảnh sát có bản lĩnh thật sự, chú ý đến Tây Tử cũng là sự bất đắc dĩ của cục trưởng Thôi. Vụ án buôn ma túy ra nước ngoài này là vụ án lớn nhất năm nay của cục, phó bộ trưởng bên trên đều đã ra lệnh chốt rồi, trước năm dương lịch phải phá được vụ án này, bằng không, cục trưởng như ông cũng phải xuống chức nhường nhân tài khác.

Sai khiến người tài hay không đã không còn quan trọng, con tức này không thể chịu được nữa, phó bộ trưởng kia nói chẳng hề khách khí, nghĩa bóng càng khiến người ta bốc hỏa, chỉ sém tí là nói: "Cục của mấy người toàn lũ phế vật."

Bên trên hướng vào ông, ông chỉ có thể hướng xuống bên dưới, nếu bảo cấp dưới thật sự làm được chuyện này, chỉ có một, đó là đội mười bảy của đội trưởng Lưu Hán Bản, không dễ chỉ huy. Lưu Hán Bản cũng vậy, dây cương cũng không dễ điều khiển, xuất thân từ lính trinh sát đặc chủng, ngoài sức quan sát nhạy bén và bản lĩnh kinh người, suy nghĩ tinh tế, cho ông đầy đủ quyền hạn, vụ nào cũng không thành vấn đề.

Cục trưởng Thôi đã đi tìm Lưu Hán Bản, muốn ông đảm nhận chức tổ trưởng tổ trọng án truy bắt ma túy. Lúc đấy Lưu Hán Bản thực sự đã đồng ý, đồng ý là đồng ý, với điều kiện dẫn theo hai cấp dưới của mình chuyển lên, trong đó một người là Tây Tử. Chỉ trong tích tắc một vấn đề khó lại ném lên người cục trưởng Thôi, ý chính là nếu đổi phó được nhà họ Hồ, ông sẽ nhậm chức.

Nghĩ vậy, cục trưởng Thôi liền buồn bực, làm cục trưởng như ông, bị kẹp chính giữa cả hai phía còn hơn cả nàng dâu của xã hội cũ. Không những bị khinh bỉ từ trên đến dưới, còn phải giải quyết công tác cho Hồ Quân. Đứng thấy Hồ Quân càn quấy vậy thôi, nhưng công việc giao cho anh đều rất yên tâm. Tên nhóc này có năng lực, chỉ là bụng dạ quá gian xảo, thế nhưng sau khi cưới vợ lại thay đổi như những người khác, thành một người chồng chuẩn mực.

Bây giờ thì nổi tiếng khắp cục, quý vợ như thịt trong người, bởi vậy, việc này không cần nghĩ cũng biết bàn không xong. Cục trưởng Thôi hiểu điều đó nên đành hướng thẳng đến lão thủ trưởng, cha chồng của Tây Tử, tổng tham Hồ, thuyết phục hồi lâu lão thủ trưởng mới gạt đầu, dự định của cục trưởng Thôi là ép con trời làm chur hầu.

Thế nhưng không ngờ đòn sát thủ lúc bấy giờ lại không dùng được, tên nhóc Hồ Quân này mà càn quấy lên đến ông già nhà anh cũng không thềm quan tâm. Cục trưởng Thôi tận tình khuyên bảo, đạo lý tình người lớn nhỏ khoảng gần một tiếng, mảy Hồ Quân chỉ dựng thẳng, không hề gạt đầu.

Cuối cùng cục trưởng Thôi bạo phát, nói thẳng: "Tôi là cục trưởng hay cậu là cục trưởng? Tên nhóc cậu muốn quyết định, leo lên đầu tôi trước đã. Với lại, Tây Tử là vợ cậu, cũng là một cảnh sát, trước quốc gia, chuyện tình cảm của cậu quăng một bên cho tôi, chuyện này chỉ cần Tây Tử gạt đầu là xong cả."

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Cục trưởng Thôi vừa dứt lời Hồ Quân hiểu ngay, việc này chắc chắn thành công. Tính cách vợ anh thế nào? Không ai hiểu rõ hơn anh, không có chuyện còn muốn xông pha lên phía trước, hướng chỉ còn là nhiệm vụ mà lãnh đạo trực tiếp giao xuống. Hồ Quân càng hiểu rõ chuyện không tốt này là do Lưu Hán Bản giờ trò, hận đến ngứa răng, nhưng chẳng còn cách nào khác.

Về nhà tận tình khuyên bảo vợ: "Vợ, anh không muốn kết hôn với một nữ anh hùng, cho nên chúng ta cũng giống vậy đi, ở nhà giúp chồng dạy con, chẳng phải cũng có thể thể hiện giá trị của mình sao?"

Tây Tử cười như không cười nhìn anh: "A, giá trị của em là giúp chồng dạy con, anh cho đây là cổ đại ư? Em có cần tam tông tứ đức không?"

Hồ Quân cười ha ha: "Không cần, không cần, tam tông tứ đức của nhà ta đều là việc của anh, vợ anh cứ coi như làm Thái Hậu lão Phật gia, chờ tiểu nhân hầu hạ được rồi." Dáng vẻ nhỉnh nọt khiến Tây Tử nhìn không được phì cười.

Hồ Quân ôm vợ ngồi trên đầu gối mình, mặt cọ vào gáy Tây Tử, thở dài thật sâu: "Vợ, anh cũng không cần phải ngăn cản em, nhưng em hãy nghĩ cho anh đi, bây giờ em cũng không phải một mình, ngoại trừ cha vợ, còn có anh, ràng buộc cả một nhà đó. Tổ truy bắt ma túy nguy hiểm nhường nào em biết không, đặc biệt là tổ trọng án truy bắt ma túy, luôn phải tiếp xúc với những vụ án lớn, tội phạm đều là kẻ liều mạng, nếu em có chuyện gì? Em bảo ông xã em làm sao bây giờ?"

Hồ Quân nói có vài phần chịu thua, nỗi lo lắng sâu đậm kia từ trong miệng anh đi thẳng vào lòng Tây Tử, Tây Tử có thể cảm nhận rõ ràng.

Hồ Quân lúc này so với bình thường có sự hấp dẫn nói không thành lời, dịu dàng không chỉ là vũ khí của phụ nữ, khi đàn ông sử dụng càng thêm thuận lợi hơn.

Tây Tử đang ngồi trên đầu gối xoay người lại, đối mặt anh, nâng mặt anh lên, trên mặt anh mang sự lo lắng bất tận, mày nhíu lại như khắc thành hình chữ xuyên (川), con ngươi dưới ánh đèn long lanh như ngọc lưu ly, bên trong ẩn chứa chút sợ hãi.

Tây Tử không khỏi nhói lòng, còn nhớ rõ, lần đầu tiên gặp mặt của hai người, người đàn ông lưu manh thẳng thắn đáng giận, nói thật, lúc ấy nếu ai bảo cô sẽ cưới người thế này, đánh chết cô cũng không tin. Nhưng cuối cùng cô vẫn cưới anh, còn vì người này mà mỗi ngày trái tim đều rung động, nhẹ nhàng và chậm rãi, tích tụ từng chút, chồng chất ngày một nhiều, đến tối nay mới phát hiện rằng, hóa ra đã đủ đầy.

Tây Tử cảm thấy mình thật sự là một người phụ nữ lạnh lùng, đến bây giờ mới phát hiện mình đã yêu anh nhường nào, tình yêu có thể xếp thứ tự trước sau ư? Hẳn là không, bây giờ không chỉ Phạm Lý, Tây Tử cũng nghi ngờ, tình cảm của cô và Phạm Lý trước đây có tính là yêu không, cô trải qua hai đoạn cảm tình, hai người đàn ông, hoàn toàn trái ngược nhau.

Cô chợt muốn biết, nếu Hồ Quân là Phạm Lý lúc trước sẽ làm thế nào? Nghĩ đến đây, không tự chủ được hỏi: "Nếu anh là sư huynh, lúc trước sẽ làm thế nào?"

"Sư huynh?" Hồ Quân ngớ ra vài giây, mới hiểu được, sư huynh trong miệng vợ anh là Phạm Lý.

Về mặt liên trầm xuống, nét mặt chua lè như uống phải ba vò dấm chua, nhưng Hồ Quân không ngốc, lúc này vợ nói chuyện này, tỉ mỉ suy nghĩ, thực sự rất quan trọng. Câu trả lời của anh có thể liên quan đến nửa đời sau của hai người. Tây Tử lạnh nhạt, rất khó ừ ả, nhưng khi đã ả rồi sẽ lạnh xuống rất chậm.

Phạm Lý dùng tám năm, mặc dù đã buông bỏ, nhưng trong lòng Tây Tử vẫn sẽ khắc sâu vài dấu vết, kéo dài khó quên, trong lòng vợ mình có khắc thẳng khác, sao Hồ Quân có thể không khó chịu? Nhưng không còn cách nào, thời gian anh gặp vợ muộn hơn, mà lúc này vợ hỏi mình, tuy trong lòng anh chua lè, cũng hiểu được lúc này thật sự sẽ buông bỏ, sạch sẽ triệt để.

Bởi vậy chua xong, nét mặt Hồ Quân thật nghiêm túc, nhìn vợ mình cả buổi, hôn lên khóe môi vợ: "Anh không thể là cậu ta, giữa bọn anh không thể so sánh. Nếu bắt buộc phải đặt giả thuyết, anh có thể thành thật nói cho em biết, tất cả lý do đều là cái có, với điều kiện không buông tay em, điều kiện gì anh cũng chịu. Anh yêu em, chỉ cần yêu sẽ mãi mãi không buông tay, đây là điểm mấu chốt của anh. Thế nhưng, vợ à, em không biết mình hỏi câu hỏi này thật nhảm chán sao. Còn có, đây là lần cuối cùng, sau này không được nhắc lại, càng không được nghĩ về tên nhóc ấy nữa, biết chưa?"

Hai tay Tây Tử dùng sức nheo nheo mặt anh: "Vò dấm lớn!"

"Vò dấm lớn gì chứ? Tất cả anh đều nghe theo em mà buông tha cho thằng nhóc đấy, nó không cần chuyển nghề, tiếp tục làm lính của nó"

Tây Tử ngậy ra một lúc, nở nụ cười, cười vô cùng rực rỡ, chủ động hôn lên mặt Hồ Quân: "Tuy thích ghen tuông, nhưng cũng coi như khoan dung, đấy mới là đàn ông."

Hồ Quân cũng không vừa lòng: "Vợ, hôn mặt vài cái có phải rất không thành ý không, hử? Chỗ này, chỗ này cũng hôn tí đi."

Nói xong da mặt dày, chu môi, dáng vẻ như một đứa nhóc đòi hôn, Tây Tử nắm mở anh: "Tuổi lớn chừng này rồi còn ngây thơ như vậy."

"Tuổi lớn?" Đây thật sự là điểm nhức nhối của Hồ Quân, tự biết bản thân sắp lên hàng bốn rồi, nhưng vợ anh thì sao? Đùng nhìn đã hai mươi tám, nhưng trời sinh mặt trẻ, dáng vẻ này ra ngoài cứ như gái hai mươi, thực sự mang cảm giác nguy cơ.

Hồ Quân trừng mắt nhìn Tây Tử: "Em đang chê chồng em già?"

Tây Tử ngạc nhiên, còn chưa suy nghĩ cẩn thận, câu nói không đầu không đuôi của anh là từ đâu mà ra đã bị Hồ Quân đẩy ngã xuống, há mồm đã bắt

được môi cô, nhẹ nhàng cắn một cái, gặm đôi hôn cô... thật lâu sau mới buông cô ra, Tây Tử đã bị Hồ Quân hôn đến hồ đồ.

Hồ Quân đương nhiên sẽ không nói vợ mình biết, tên nhóc Phạm Lý đó không chuyên nghề nhưng đã bị điều thẳng đến quân khu Tây Tạng, bây giờ là hòa bình, nếu đang trong thời kỳ chiến tranh, Hồ Quân thật sự có thể gửi tên nhóc đấy đến tiền tuyến. Tính toán chi li là truyền thống của anh, khoan dung cũng phải xem đấy là ai, không cần dùng với tình địch, dám đụng đến vợ anh, đấy đã là anh thù hạ lưu tình, với tính cách của Hồ Quân trước kia, chuyên nghề đã là lời cho Phạm Lý, sau khi chuyển nghề còn phải trừng trị, trừng trị đến cả đời cũng không yên nổi.

Đương nhiên, ở trước mặt Tây Tử vẫn phải khoe khoang chút, hồng kiêu ít ngon ngọt. Chẳng qua nói đến đây Hồ Quân biết chính xác rằng Phạm Lý và Mộ Thanh sẽ không xuất hiện trước mặt vợ anh nữa. Hiện tại quan trọng nhất là gia tăng lao động, mạnh mẽ ép buộc vợ, thật đúng với câu nói kia của Diệp Tri, phải có một đứa nhóc ràng buộc, bằng không cả đời đừng mong yên ổn.

Trong lòng nghĩ vậy, tay đã tự phát tự giác chui qua thăm dò. Có đôi khi Tây Tử không hiểu được, vì sao mặc kệ cô và Hồ Quân đang thương lượng chuyện gì, cuối cùng đều sẽ lăn đến trên giường, tuy rằng rất thoải mái, nhưng không phải có chút.

Tây Tử chợt nhớ đến chuyện hai người vừa nói dở trước đấy, nghiêng người cười trên người Hồ Quân, trực tiếp hạ mệnh lệnh: "Chuyện em đi tố truy bắt ma túy, anh đừng làm rộn lên, càng không phép lên lút làm chuyện xấu."

Vợ anh hiện giờ trông khá buồn cười, hẳn cô đã quên bản thân còn đang trần trụi, hàm hừ cười trên người anh, tóc dài rất mau, sớm đã đến bả vai, một phen lẫn lộn vừa rồi khiến tóc xoã tung, vài sợi tóc che đi khuôn mặt nhỏ nhắn, khuôn mặt nhỏ còn vẫn vương chút dư vị tình cảm sau cơn mãnh liệt, đôi môi sưng đỏ, ánh mắt lại trừng lớn, uy hiếp nhìn anh.

Ngày thơ, gọi cảm cùng hòa lẫn trên người cô, vẻ đẹp đôi lập. Xương quai xanh xinh đẹp phía dưới chiếc cổ thon dài, bên dưới xương quai xanh là một cặp ngực mềm mại, rung động lên mỗi khi cô nói chuyện, dao động đến nỗi Hồ Quân vừa thôi nghĩ đến chuyện nọ xọ chuyện kia lại vào một phát nổi lên.

Hồ Quân biết, việc này đã xong xuôi, không thay đổi được nữa, anh phản đối cũng vô dụng. Ông già nhà anh đồng ý, cục trưởng Thôi đã quyết định, vợ anh thì thôi khỏi nghĩ, đã nóng lòng muốn đi rồi. Ý kiến của Hồ Quân anh là cái đỉnh gì, trên không qua được ông già, dưới cũng không ngăn được vợ, Hồ Quân chỉ có thể uất ức đồng ý.

Thế nhưng, mấy chuyện xấu này cứ như thế nhắc nhở Hồ Quân. Tay Hồ Quân chậm rãi sờ eo nhỏ của vợ, nắm lấy, nâng lên, khi buông xuống, Tây Tử yếu ớt rên rì... "Vợ, anh sẽ không làm chuyện xấu, để em làm, lúc này để em ở mặt trên, thế nào hử."

Theo Lưu Hán Bản đi nhậm chức, Tây Tử cũng chính thức vào tố trọng án truy bắt ma túy. Ngoài cô còn một nữ cảnh sát Chu Huyền, sinh viên hàng đầu tốt nghiệp ngành tin học của trường quân đội, chuyển lên cùng Tây Tử và Lưu Hán Bản còn có tổ trưởng tố truy quét đồi trụy Tôn Phong.

Nhanh chóng tiếp nhận mới biết được, vụ án này thực sự khó giải quyết. Sài Dững, xuất thân từ bộ đội đặc chủng, từng đi lính cho bộ đội đặc chủng, đã được huấn luyện ba năm ở đây, từng tham gia quân diễn toàn quốc ba lần. Sau đó lấy lý do bị thương đề xuất ngũ, xuất ngũ xong thì về quê, vẫn chưa có công việc chính thức nào. Mấy năm trước từng làm bảo vệ tư nhân, sau đấy không biết đi đâu, ngay cả anh trai ở quê cũng không biết hành tung của gã.

Mấy tháng gần đây hoạt động ở những nơi ăn chơi xa xỉ của thành phố B, nước Thần tiên không còn lạ nữa, gã lại có quan hệ với vụ án buôn bán ma túy ra nước ngoài lớn nhất, Sài Dững chính là điểm đột phá mới. Thế nhưng, cũng có thể nhìn ra đằng sau vụ án này là một tổ chức bí mật, Sài Dững chính là một tiểu lâu la đứng đầu những thành phần hỗn tạp ấy.

"Bên Sài Dững chúng ta phải tạm thời bỏ qua, chỉ bỏ qua mới có thể câu được con cá lớn được che giấu phía sau gã. Mặt khác, chúng ta phải phái ra một cảnh sát nằm vùng, tiếp xúc trực diện với gã. Tiêu Chu, Tây Tử, hai người bọn em giả thành nữ tiếp viên ở đây, đây là câu lạc bộ giải trí mới mở, phía ông chủ anh đã sắp xếp rồi, hai em qua đấy. Anh dự tính sẽ thả vài tin tức, Sài Dững còn phải xuất hiện, gã sẽ không bỏ qua câu lạc bộ giải trí này đâu."

Lưu Hán Bản là người như vậy, hễ làm việc là không nề mặt ai, chuyện gì cũng xuất phát từ góc độ vụ án, nằm vùng với cảnh sát mà nói cũng coi như bình thường, bởi vậy, Tây Tử không thể đổ trách nhiệm cho người khác.

Tây Tử bên này được sắp xếp nằm vùng, bên kia cục trưởng Thôi cũng ra chiêu, phái Hồ Quân xuống huyện họp tuần tra một chuyến, đi chuyến này thì nửa tháng cũng đừng mong trở về. Đây cũng là hành động bắt đắ dĩ, để cậu ta biết Tây Tử đi nằm vùng, còn không làm cậu ta tức đến lật bàn, tên nhóc đấy mà thực sự càn quấy lên, ai cũng không chống nổi, đây là chiêu mà Lưu Hán Bản đề nghị cho ông, sau khi việc này kết thúc, phải đem vợ trả lại hoàn hảo cho cậu ta.

P/S: Trưa mai có chương kể nhé mọi người ^^

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: chương 60

Câu lạc bộ Minh Châu là khu ăn chơi hạn chế thành viên mới mở của thành Đông. Suối nước nóng, karaoke, quán bar, nhà hàng, bàn bida, bơi lội.

cần gì có đó.

Ông chủ Tiêu Sơn còn khá trẻ tuổi, năm nay vừa hai mươi chín, là công tử của lão chỉ huy hồi Lưu Hán Bản tham gia quân ngũ, hiện nay cha anh ta đang làm tại cục chính trị, gia cảnh không nhỏ, bằng không cũng không dám mở một khu ăn chơi lớn như vậy ở đây.

Có quan hệ này, Tây Tử và Chu Huyền thuận lợi tiến vào câu lạc bộ. Nhân viên của câu lạc bộ chia làm hai loại, nam và nữ, nam là nhân viên chân chính, nữ thì phục vụ. Nơi ăn chơi mà thiếu thứ này bạn phải đóng cửa thôi, vì vậy dù là câu lạc bộ giải trí Minh Châu này rất xa hoa nhưng vẫn không tránh khỏi vài thứ.

Tây Tử và Chu Huyền chỉ đành diễn vai phục vụ, lớn thế này, nói Tây Tử chưa từng tới nơi này là nói dối. Hồi học đại học, đám sinh viên mừng sinh nhật ai cũng sẽ đến karaoke thuê phòng chơi đùa đến nửa đêm, nhưng không giống với những người này, kia đều là những sinh viên đơn giản ngây thơ, không phức tạp như bây giờ.

Đương nhiên không thể để bọn cô tiếp khách thật, nhưng vì nằm vùng bí mật, ngoại trừ Tiêu Sơn, toàn bộ người câu lạc bộ đều nghĩ hai người họ là thật.

Quản lý sảnh của các cô đã ngoài ba mươi, họ Ngọc, ai cũng gọi là chị Ngọc, trông rất xinh đẹp, mùi vị phong trần trên người khá nặng nhưng cách nói chuyện và làm việc đều rất khéo léo.

Chu Huyền vừa tốt nghiệp đại học, vẫn chưa đến một năm, Tây Tử đã tham gia quân ngũ đến mức choáng váng, hai người đều mang hương vị trong sáng không hợp với nơi này, đáng vẽ cũng khá tốt.

Nói đến bề ngoài, Tây Tử và Chu Huyền bình thường đi làm đều không quen trang điểm, cục cảnh sát là nơi nghiêm túc, không hợp trang điểm lòe loẹt. Nhưng đến đây hai người không được để mặc mặc, vào là lộ ngay. Cũng may chị của Chu Huyền mở thẩm mỹ viện, dù thường ngày Chu Huyền không trang điểm nhưng không làm khó được.

Quần áo không cần hao tâm tốn sức, câu lạc bộ có đồng phục riêng biệt, sườn xám Trung Quốc, mặc vào khiến Tây Tử khá khó chịu. Nói thật cô còn chẳng dám đi ra ngoài, bên hông khoét đến tận eo, đi một bước thôi có thể nhìn thấy cả đùi. Chu Huyền vừa mặc sườn xám vào, đi ra liền thấy Tây Tử đang nhìn gương nhử mồi.

Trong phòng thay quần áo lúc này không có ai khác, ánh mắt Chu Huyền sáng lên, vây quanh Tây Tử lượn một vòng: "Chị Tây Tử, vóc người chị đẹp, mặc sườn xám trông thật đẹp, cũng là những người tham gia quân ngũ như bọn chị thì tốt rồi, ngay cả dáng người cũng luyện ra."

Mặt Tây Tử ửng đỏ, ánh mắt dừng ở gương, sườn xám bó thân như những loại làm theo yêu cầu bình thường, mông vênh cao, ngực đầy đặn, quần trong những lớp hoa văn của lụa Tô Châu, mang theo hương ôn nhả của vùng sông nước và vị cổ xưa của Thượng Hải, trên mặt trang điểm đậm như đeo mặt nạ, nhưng Tây Tử cảm thấy một sự kinh điển không thừa nhận cũng không được, trông khác xa với cô, phỏng chừng gặp phải người quen, cũng không ai nhận ra cô.

Chị Ngọc đẩy cửa phòng thay quần áo, lướt nhìn hai người một cái: "Hai em may đấy, người ta yêu cầu tuổi nhỏ, hai em vừa hợp."

Tây Tử và Chu Huyền liếc nhau, khá lo lắng. Chị Ngọc có lẽ nhìn thấy băn khoăn của cả hai, cười cười: "Ông chủ đã bảo hai em là đồng hương của anh ấy, để chị quan tâm đến hai em, yên tâm đi! Đây là công việc tốt, nếu gặp may trong vài giờ có thể kiếm được mấy ngàn, đi thôi, anh Dũng đang chờ bên ngoài đấy."

Hai người vốn đang do dự, vừa nghe anh Dũng, không yên trong lòng lập tức biến mất, bất luận là đúng hay không, đi nhìn thử trước, không phải thì ứng phó cho qua, nếu đúng thì có tiền triển.

Hai người đi theo sau chị Ngọc, chị Ngọc nhìn hai người đánh giá một lượt, cuối cùng ngừng lại trên người Tây Tử, cô nhóc này trông rất đặc biệt. Nếu nói gái đẹp ngày nay cũng không quá nhiều, để được khách lựa chọn, còn cần dẻo miệng, ngoài xinh đẹp còn phải có cá tính, thật sự làm gì cũng không vừa lòng. Cô nhóc tên Tây Tử này vừa này còn trông rất bình thường, trang điểm lên thật đáng chú ý.

Ngoại trừ xinh đẹp, dáng người của cô nhóc này thật tốt, trước lời sau vênh, hơn nữa trên người còn có hương vị trong sáng và quyến rũ đối lập nhau, cô trông khác với những cô gái trẻ khác. Chu Huyền cũng vậy, khẽ cười trong sáng, người chơi ngay lúc này càng thích chơi với hàng trong sáng, thực quý quái.

Đi qua một hành lang uốn lượn xa hoa tựa như mê cung, đến trước một căn phòng, chị Ngọc đẩy cửa ra. Cửa vừa được mở, âm thanh ồn ào bên trong đã truyền ra. Đèn hơi tối nhưng vẫn mơ hồ thấy rõ được. Là một phòng rất to, mấy chiếu trên tường truyền đến âm nhạc, có ba người đàn ông đang ngồi trên sofa, hai người ngồi hai bên mỗi người đều ôm tiếp viên, cầm micro ca hát.

Người ngồi chính giữa, tay cầm ly rượu, bên người không có ai. Tây Tử vừa bước vào, có thể cảm giác rõ gã đang phóng ánh mắt qua đây, bình tĩnh và sắc bén, không hợp với nơi huyền ảo này, trên người gã có hơi thở quân nhân rõ rệt, rất khó che giấu.

Đã từng làm lính, sẽ luôn mang theo hương vị quân nhân, người này chính là Sài Dũng đã từng biến mất, chị Ngọc đi qua cười nói: "Anh Dũng, đây là hai tiếp viên mới đến của tụi em, ngài xem qua thử, nếu nhìn được thì để chúng lại uống cùng anh."

Sài Dũng uống sạch ly rượu, chỉ chỉ Tây Tử: "Cô ấy ở lại, người kia thì thôi, một người ở cạnh tôi được rồi, không cần nhiều người như vậy."

Chu Huyền nhanh chóng nhìn Tây Tử, chị Ngọc cũng không hề nghĩ sẽ thuận lợi như vậy, anh Dũng này đến đây liền tiếp ba ngày, cũng chưa tìm được tiếp viên nào, chỉ một mình uống rượu. Hôm nay do hai tên đàn em ngồi cạnh ồn ào bảo muốn tìm hàng tươi trẻ tiếp anh Dũng, mới mang hai người này

lại thử xem, không ngờ nhìn trúng thật.

Chị Ngọc liếc nhìn Tây Tử một cái: "Anh Dũng, hôm nay là ngày làm việc đầu tiên của Tiểu Tây tại em, có gì không chu đáo, mong ngài thông cảm "

Sài Dũng khoát tay.

"Này này, đây là lần đầu chị Ngọc khiêm nhường thế này, người nào chẳng biết tiếp viên dưới tay chị Ngọc, mỗi người đều xinh đẹp ngon lành, biết tình biết thế, yên tâm đi! Anh Dũng của tui tôi hiểu nhất là thương hoa tiếc ngọc. Đến, đến đây, mau lại đây cùng anh Dũng uống rượu giao bôi trước nào." Một người đàn ông gầy gò ngồi cạnh tiếp đón Tây Tử.

Tây Tử hơi nhú mồm, phát hiện Sài Dũng không hề chớp mắt nhìn chăm chăm, Tây Tử vẫn đi qua ngồi cạnh Sài Dũng, người ngồi bên đưa cho cô một ly rượu, chất lỏng dưới ánh đèn hiện ra vẻ trong suốt, nhìn không ra là loại rượu gì.

Sài Dũng cũng không thúc giục cô, chỉ như vậy nhìn cô, Tây Tử đành cắn răng, đứng lên: "Anh Dũng, em đến trước." Ngửa cổ, rót hết rượu vào miệng, cảm giác cay nồng từ yết hầu đi xuống, Tây Tử cảm thấy dạ dày đều nóng đến khó chịu, không phải rượu vang, là Nhị Oa Đầu.

Tây Tử bị vị nồng liên tiếp mà ho khan dữ dội, hai tên ngồi bên cười ha ha. Sài Dũng lại vươn tay nâng Tây Tử lên, đi thẳng vào toilet của phòng, để Tây Tử ngồi cạnh bồn cầu: "Móc cổ họng, ối ra." Giọng nói hơi trầm thấp.

Tây Tử ngậy người một lúc, quay đầu nhìn gã một cái mới nghe theo, nôn hết đồng rượu vừa uống vào dạ dày, cổ họng lại cay nồng. Tây Tử khó khăn nuốt nước miếng, một ly nước trắng đưa đến, Tây Tử súc miệng rồi uống hai hớp, mới nén xuống được vị rượu cay nồng.

Đứng lên, đã thấy Sài Dũng tựa vào cạnh bồn rửa tay không hề chớp mắt nhìn cô chăm chăm, tính cách của Tây Tử lập tức nổi dậy, không quên nhớ lại lời của Lưu Hán Bản, Sài Dũng xuất thân từ bộ đội đặc chủng, có sự quan sát sắc bén.

"Từng làm lính?" Sài Dũng tuy hỏi nhưng lại vô cùng khẳng định, trước đây Tây Tử biết được, chuyện mình tham gia quân ngũ không thể gạt được, hơn nữa trước mặt Sài Dũng, chuyện này chỉ là thừa thừa thêm thôi.

Tây Tử gật gật đầu: "Lính gì?"

"Vũ trang."

Ánh mắt Sài Dũng có chút sẫm màu: "Vũ trang sao lại đến đây?"

Tây Tử nhếch miệng: "Phục hồi quay về nhà đã không còn con đường nào khác, hơn nữa mẹ em bị bệnh, bệnh thận, em không kiếm được tiền chi đành chờ chết, kiếm bằng nghề khác đều chậm, đồng lương của em giới thiệu em công việc này, bảo rằng làm một năm có thể kiếm hơn mười vạn."

Nửa thật nửa giả, những điều này trước đây đã được luyện tập diễn qua vô số lần, hiện tại nói ra không có vấn đề gì. Lưu Hán Bản từng bảo, thật ra Sài Dũng không tính là một kẻ đại gian đại ác gì, biểu hiện khi ở đơn vị khá xuất sắc, chính là thời điểm nào đấy, trừ bỏ năng lực của bản thân còn cần cơ hội thích hợp và hoàn cảnh, mà Sài Dũng bước lên con đường này, có lẽ không phải do gã tự nguyện. Thế nên, thiết kế thân thế của Tây Tử cũng khá tài tình, làm nổi lên sự đồng tình của gã, sẽ dễ dàng đạt được sự thừa nhận hơn trong thời gian ngắn nhất.

Sài Dũng nhìn cô hơn nửa ngày, quay đầu bước ra ngoài, cũng không ép Tây Tử uống rượu nữa, tùy tiện khoát tay ra sau lưng Tây Tử, vòng tay bao lấy cô, bảo tên ngồi cạnh ra ngoài lấy nước hạnh nhân. Tên kia cười tủm tỉm đánh giá Tây Tử một lượt, cười đi ra, chỉ chốc lát sau, cầm hai bình giữ nhiệt bước vào, Sài Dũng giật nắp inox ra, rót vào ly đưa cho Tây Tử: "Uống thứ này, có thể dễ chịu hơn."

Nói thật, tiếp xúc với Sài Dũng gần như vậy, nếu không phải biết tường tận lai lịch của gã, Tây Tử tuyệt đối sẽ không nghĩ gã là một tên buôn lậu thuốc phiện. Tuổi gã xấp xỉ Hồ Quân, trên người đã có mùi vị tang thương dày đặc, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng mang theo khí chất quân nhân lạnh thấu xương.

Mấy tiếng sau đấy, gã không nói gì với Tây Tử, cũng không ca hát, ngồi yên câu được câu không uống rượu, cánh tay từ đầu tới cuối đều vòng quanh Tây Tử, nhưng không có chút hành động quá đáng nào. Hơn hai giờ đêm Sài Dũng mới đứng lên, mang theo hai tên kia đi mất, trước khi đi cũng không nói gì với Tây Tử, chỉ đưa cho cô một xấp tiền.

Tiếp viên ở đây đều được bao ở, ký túc xá nằm ở tầng chót của câu lạc bộ, điều kiện không tệ, hai người một phòng, Tây Tử và Chu Huyền dĩ nhiên được phân cùng một chỗ. Khi Tây Tử trở về, Chu Huyền đang ngồi chờ, vô cùng lo lắng.

Tây Tử quét mắt bốn phía, Chu Huyền hơi hơi gật đầu nói nhỏ: "Kiểm tra rồi, không thành vấn đề."

Tây Tử đem xấp tiền đặt vào ngăn tủ đầu giường, Chu Huyền cảm lên đếm: "Cừ thật những năm ngàn! Sài Dũng đưa? Bằng tiền lương chúng ta làm trong hai tháng, nếu không sao lại người nhiều muốn làm việc này chứ, kiếm nhiều thật, thế nào? Có phát hiện gì không?"

Tây Tử lắc đầu: "Từ đầu tới cuối, gã chưa nói với chị quá ba câu, rất cẩn thận, suy nghĩ kín đáo, phỏng chừng vẫn giữ thái độ hoài nghi với chị."

"Vậy làm sao bây giờ?" Chu Huyền hơi sốt ruột.

"Chuyện này không thể gấp gáp, Sài Dũng không phải người bình thường, không có căn cứ chính xác gã sẽ không tin tưởng một người xa lạ. Hơn nữa bây giờ đang là thời điểm cực kỳ nguy hiểm, ngày mai em dành bớt thời gian liên hệ với tổ trưởng, nói sơ qua tình huống. Bây giờ mau ngủ đi, gần ba giờ

rời."

Tắm rửa rồi nằm lên giường, Tây Từ thực sự ngủ không được. Không có Hồ Quân tựa như bên người thiếu thứ gì, lấy đi động trong ngăn kéo ra, vừa khởi động máy liền nhận được vô số cuộc gọi nhờ vả tin nhắn, tiếp đây di động rung lên, Tây Từ bắt máy.

"Vợ, tụi em công tác ở đâu? Sao anh cảm thấy bản thân bị cục trưởng Thôi dùng chiêu điệu hổ ly sơn lừa vậy, điều ta xuống dưới rèn luyện, sau lưng kêu vợ anh đi nơi khác làm, điện thoại gọi cả đêm cũng không bắt máy."

"Không có tín hiệu, em đành tắt máy." Tây Từ giải thích lời ít ý nhiều, Hồ Quân bất mãn nói: "Em đến chỗ khi gió nào đây, rừng hoang núi sâu hẻo lánh, còn chẳng có tín hiệu nữa."

"Đây là công việc của em, em đang chấp hành nhiệm vụ, có điều khoản phải giữ bí mật."

Hồ Quân hừ một tiếng: "Anh là lãnh đạo của em, em nói anh biết cũng không tính phạm quy."

Tây Từ cười khẽ một tiếng, không thèm để ý đến sự càn quấy của anh nữa: "Nửa tháng này, anh bớt gọi điện thoại cho em, chờ anh trở về, nhiệm vụ của em cũng đã xong, khuya rồi, em muốn ngủ."

Bên kia trầm mặc vài giây: "Vợ em mệt hả? Giọng nói của em nghe có chút mệt mỏi."

Tây Từ ngây người một lúc, cũng cảm thấy trong lòng ấm áp: "Không mệt, mấy ngày nay khí trời lạnh, chú ý giữ ấm, em thật sự muốn ngủ."

Cúp điện thoại, khoe miệng Tây Từ vươn lên, Chu Huyền tò mò hỏi: "Chị Tây Từ, cục phó Hồ của em thật sự là chồng chị ư?" Tây Từ gật gật đầu. Chu Huyền ngồi dậy, khuôn mặt hồng chuyen nhỏ nhắn phát sáng: "Hai người làm sao quen biết? Ngày đó em vừa vào cục thành phố đưa tin, gặp được cục phó Hồ trong thang máy, giống y nam chính trong phim thần tượng vậy, hoàn toàn là cao soái phú, làm sao biết, nói mau."

Tây Từ nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt của hai người, không khỏi cúi đầu bật cười: "Khi đó chị còn làm ở tổ giao thông, nửa đêm hai giờ kiểm tra độ cồn trên đường thì gặp được anh ấy."

"Oa! Lãng mạn quá đi, sau đây hai người liền thiên lời câu động địa hòa, nhất kiến chung tình đúng không?"

Tây Từ lắc đầu bật cười: "Chị không tin nhất kiến chung tình, ngay từ đầu đã rất ghét anh ấy, cảm thấy anh ấy đúng là một tên ăn chơi trác táng, nói nhiều lại lảng nhảng, không hề nghĩ đến sẽ cưới anh ấy, nhưng cưới anh ấy rồi mới phát hiện, anh ấy là người đàn ông rất tốt, dù có hơi bá đạo."

Chu Huyền đột nhiên nhớ tới một việc: "Chị Tây Từ, nếu cục phó Hồ biết chị đến đây làm tiếp viên thì sẽ làm gì?"

Tây Từ nghĩ nghĩ: "Hắn là sẽ đập phá nơi này, sau đó lật bàn cục trưởng Thôi!"

Ánh mắt Chu Huyền phát sáng: "Đàn ông tốt!", Tây Từ bật cười: "Ngủ đi." Nhấn tắt đèn đầu giường, Tây Từ vẫn ngủ không được. Ngoài cửa sổ tiếng gió vù vù, tựa như cái bẻ đang vận thổi, đêm đông thế này không biết Hồ Quân có ngủ không.

Lần đầu tiên Tây Từ cảm nhận được, sự nhớ nhung vì chia lìa này, hóa ra có thể sâu như vậy, nóng vội như thế, người không ở trước mắt, lại nhớ thương và lo lắng. Có lẽ nên suy nghĩ đến lập trường của Hồ Quân, xong nhiệm vụ lần này có lẽ sẽ nghe theo anh chuyển sang một công việc yên ổn hơn. Dù sao cô cũng là vợ của người ta, không thể tùy tính mãi thế. Hơn nữa cô cũng muốn sinh một đứa nhỏ, vì Hồ Quân, vì mình, để gia đình nhỏ của bọn họ càng sôi động hơn.

"Anh Dũng, con nhóc hôm nay anh em đều thấy hợp ý với anh, sao không mang ra ngoài?"

Sài Dũng dụi tắt thuốc trong miệng: "Chúng ta làm việc này, chẳng phải chuyện gì đứng đắn, kéo cô ấy vào không phải hại người ta sao?"

"Ây ây! Anh Dũng của chúng ta cũng đề tâm quá đi, hại người gì chứ? Hiện tại tiền mẹ nó đến thân là được, chờ chúng ta thành công mấy chuyến, đủ cho nửa đời sau là được rồi, đến lúc đó ra nước ngoài ngán người hưởng phúc, hẳn là con nhóc kia còn muốn thế nữa là?"

Sài Dũng nghĩ nghĩ: "Để sau đi! Anh suy nghĩ một chút, vài tiếng nữa, tụi bây đi coi hàng như trước, làm bí mật chút, anh thấy bên phía cảnh sát có hơi khác lạ, đừng để cảnh sát câu được chúng ta."

"Yên tâm đi, anh Dũng, bên phía câu lạc bộ giải trí Minh Châu, anh xem."

Sài Dũng khoát tay: "Bên kia anh sẽ đến, hai em đừng làm gì." Tới hôm sau Sài Dũng lại đến câu lạc bộ này, gọi thẳng Tây Từ, Tây Từ tiến vào phòng, gã bảo Tây Từ hát cho gã nghe những ca khúc về bộ đội. Tây Từ thật sự không biết hát gì khác, những bài này lúc tham gia quân ngũ mới luyện được, đều là những bài hát cũ về quân lữ, hát rất thuận lợi.

Khi đó dù có đúng hay không đúng điệu, chỉ cần hát to, chỗ nào âm to cũng sẽ được giọng khác che lấp, bởi vậy lúc này hát thực sự sai nhịp, lại to giọng.

Sài Dũng ngồi trên sofa nhìn Tây Từ đứng thẳng tắp phía trước, nói thật, có chút cảm giác như gặp được chiến hữu, hoặc là nói đây là sự đồng cảm, thế nhưng, lời nói của cô là thật hay giả vẫn phải đợi xác nhận. Vừa hát xong một bài, Sài Dũng kêu một tiếng: "Tây Từ." Tây Từ quay đầu, "Mẹ cô đang ở bệnh viện? Tôi có thể đến thăm chứ?"

Tây Tử biết lúc này chắc chắn không thể từ chối: "Mẹ em còn bảo em cảm ơn anh Dũng, sáng nay em đưa tiền đến bệnh viện, có thể thêm được vài ngày, may mà có anh Dũng, nếu không mẹ phải xuất viện rồi."

"Sáng mai chín giờ, anh ở giao lộ phía Nam chờ em."

Sài Dũng đến hơi sớm, 8 giờ rưỡi đã đến, anh tựa vào xe chờ Tây Tử, hôm nay khó được một ngày không gió, ánh mặt trời vào đông chiếu trên người ấm áp và thoải mái. Sài Dũng cúi đầu nhìn đồng hồ, tám giờ năm mươi, nghiêng đầu nhìn về bên kia đã thấy Tây Tử mặc một bộ áo lông đỏ đi đến, dáng người thẳng tắp, từng bước khá tiêu chuẩn như đang đi theo hàng, giữa nhiều phụ nữ trang điểm lòe loẹt khác, rất dễ nhận ra.

Khuôn mặt trắng nõn của cô không mang theo lớp hóa trang, lại càng sạch sẽ nhẹ nhàng và khoan khoái, làn da trong sáng long lanh, mặt mày tươi sáng. Ánh mặt trời ở trên người cô tạo thành một quang sáng nhạt, ẩn hiện có chút chói mắt, nhưng vô cùng xinh đẹp. Nét đẹp này khiến Sài Dũng ngỡ ngàng trong giây lát, cô đến gần đứng trước mặt gã, Sài Dũng mới phát hiện áo lông trên người cô có hơi cũ, trên đây còn có vài cọng chỉ dựng lên.

Chiếc áo này của Tây Tử do Chu Huyền hỗ trợ chuẩn bị, từ trong ra ngoài đều giống, Tây Tử cảm thấy, cô nhớ Chu Huyền kia khả năng làm đạo diễn trời cho, làm cảnh sát thì thật lãng phí tài năng.

Sài Dũng mặc một chiếc áo lông chồn màu đen, quần màu xám bạc, đứng một chỗ rất có cảm giác chất phác. Tây Tử càng tiếp xúc với gã càng cảm thấy gã không giống một tên tội phạm, nhưng tội phạm cũng không thể nào khác hẳn chữ trên đầu.

Sài Dũng mở cửa ghế phụ, Tây Tử ngồi vào, Sài Dũng lên xe, nhìn cô một cái, cúi người, Tây Tử nháy mắt mấy cái, chợt hoảng sợ, Sài Dũng đeo dây an toàn cho cô, nhìn cô, đột nhiên bật cười: "Sao thế? Sợ anh."

Tây Tử mỉm môi không nói, khuôn mặt nhỏ nhắn dưới ánh mặt trời đỏ bừng đầy khỏe mạnh: "Khuôn mặt đẹp như thế, sau này trước mặt anh đừng trang điểm nữa."

Tây Tử ngây người một lúc, mặt càng đỏ hơn, không phải thẹn thùng, mà là lo lắng, ngoại trừ lo lắng còn cảm thấy chút bứt rứt khó hiểu, mặc dù là nằm vùng, là diễn, nhưng vẫn cảm thấy có lỗi với Hồ Quân.

Xe chạy vào bãi đỗ xe của bệnh viện Nhân Dân, hai người xuống xe, Sài Dũng lấy từ cốp sau hai hộp tổ yến cao cấp, Tây Tử vội chối từ: "Không thể tiêu tiền của anh Dũng nữa, anh đã giúp em nhiều lắm rồi."

Sài Dũng cười cười, vươn tay muốn ôm eo cô, Tây Tử theo bản năng tránh đi, tay Sài Dũng khựng lại một chút liền bỏ xuống, theo sau Tây Tử, hai người lúc đẩy cách vài bước chân.

Tây Tử dựa theo lời của Lưu Hán Bản, đi thẳng đến khu nằm viện của khoa bệnh thận trên tầng 11, trong lòng hơi lo lắng, trước đây chưa từng luyện tập việc này, thực sự sợ bị Sài Dũng phát hiện điều gì, người này đa nghi, suy nghĩ lại tỉ mỉ. Tây Tử quẹo vào khu phòng bệnh, một y tá đang đứng thân thiện chào hỏi cô: "Đến rồi à, tình trạng hôm nay của mẹ em tốt lắm. Đợt kiểm tra phòng sáng nay, bác sĩ báo đã tìm được căn nguyên gây bệnh, bệnh của mẹ em có hy vọng chữa khỏi."

Tây Tử vội nói cảm ơn, dẫn Sài Dũng vào phòng bệnh trong cùng, phòng bệnh gồm sáu người, trong phòng này còn bỏ thêm một cái giường, một người phụ nữ trung niên tiểu tiện đang nằm, bên giường còn có một nam sinh chừng mười lăm mười sáu, vừa thấy Tây Tử bước vào, đã bỏ sách trong tay xuống, đi tới: "Chị, chị đến rồi."

Sài Dũng nhú nhú mày, nam sinh thân thiết kéo tay Tây Tử nói thật nhiều, sau đó quay đầu, nhìn Sài Dũng phía sau: "Chị, đây là anh rể của em sao?"

Tây Tử mặt đỏ lên: "Nói bậy bạ gì đấy, anh ấy là." Nhất thời thật không biết giới thiệu thế nào. "Anh là Sài Dũng, ông chủ của chị em, nhưng nếu chị em đồng ý, cũng có thể trở thành anh rể của em." Tây Tử ngạc nhiên.

Tây Tử thật sự không biết Lưu Hán Bản tìm đâu được những người này, cả đám diễn như thật, chính cô còn sém chút tưởng đây là thật.

Ra khỏi bệnh viện, Sài Dũng không đưa Tây Tử về, mà là quẹo quanh, tìm một quán ăn, bước vào gọi đồ ăn, ăn cơm, Sài Dũng lấy một điều thuốc ra, rút ra một điều đưa cô. Tây Tử vội xua tay: "Không, em không biết."

Sài Dũng bỏ thuốc vào miệng gât gât đầu: "Phụ nữ tốt, không nên hút thuốc uống rượu", im lặng nửa buổi mới mở miệng: "Nếu em đồng ý, bệnh của mẹ em anh có thể giúp em giải quyết, việc đến trường của em trai em và cuộc sống sau này anh cũng có thể gánh vác."

Tây Tử chưa từng nằm vùng, đương nhiên không có kinh nghiệm, lần đầu làm đã được câu hôn. Thật không ngờ, đừng nói cô, cả Lưu Hán Bản và cục trưởng Thôi sau khi biết chuyện đều cảm thấy khó có thể tin được.

Cục trưởng Thôi liếc Lưu Hán Bản: "Đừng bảo rằng, vị ái tướng này của cậu thật có tiếng, đúng là người gặp người thích! Lúc đầu tôi còn nói, chỉ một cô nhóc sao có thể trị được Hồ Quân, giờ nhìn thấy thật không đơn giản, cậu thấy ý Sài Dũng là gì? Mới quen hai ba ngày đã muốn cưới vợ? Tôi cũng không tin đây là yêu?"

Lưu Hán Bản trầm ngâm nửa ngày: "Đây có thể giải thích rằng, Tây Tử làm lính năm năm, trên người cô ấy có khí chất quân nhân khắc sâu tận xương cốt, không thể xóa nhòa, Sài Dũng cũng vậy, dĩ nhiên sẽ có thiện cảm với việc tham gia quân ngũ hơn. Hơn nữa về thân thể, Sài Dũng từng có một em gái mắc bệnh bạch cầu, không có tiền trị nên đã chết."

"Thế nên, cậu mới tìm người của học viện điện ảnh đến hỗ trợ diễn một màn thế này, mục đích để gã đồng cảm với Tây Tử" cục trưởng Thôi hiểu ra, bỗng nhiên cảm thấy Lưu Hán Bản này thực rất đáng sợ, nắm giữ lòng người vô cùng tinh tế, nhưng mà cũng rước lấy phiền phức rồi.

"Giờ thì quen rồi còn muốn kết hôn, làm sao đây?" cục trưởng Thôi vô cùng lo sợ, Hồ Quân không dễ chọc, đã vụng trộm để vợ cậu ta đi nằm vùng, lúc này lại sửa thẳng sang chuyện nam nữ, tên nhóc đó mà biết, còn không ăn ông ư.

Lưu Hán Bản nhún mày: "Kết hôn thì kết hôn!"

Cục trưởng Thôi há hốc mồm: "Cậu điên rồi, tên nhóc Hồ Quân có thể khiến cục rối tung lên đấy, việc này tôi cảm thấy khó thể kết thúc rồi."

Lưu Hán Bản nói: "Như vậy, Tây Tử phải đánh vào bên trong nhanh nhất, về phần kết hôn, trên người Sài Dững còn mang án nhĩ? Không thể nào thực sự đến cục dân chính đăng ký, tôi dự đoán đường lui của gã chính là làm thêm vài chuyến hàng, sau đấy dẫn theo Tây Tử chạy trốn. Trước khi gã thoát thân, những gì chúng ta cần là tổ chức chính thức đứng phía sau gã, chờ nắm được đầy đủ đường dây, liền một lưới bắt hết. Thế nhưng, tiếc cho Sài Dững, gã là một nhân tài."

P/S: Tôi còn 1c....

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Chuyện trở thành như vậy, đầu Cục trưởng Thôi có đau đi nữa cũng phải đứng vững trong sấm chớp. Lưu Hán Bản nói rất đúng, như vậy, Tây Tử đánh vào địch càng dễ dàng và nhanh chóng hơn. Thử như tình yêu, dù là người đàn ông có cẩn thận tinh tế gặp phải cũng trở nên hồ đồ, có thể phân tán sự cảnh giới của Sài Dững đã là tiến triển lớn nhất của vụ án trước mắt rồi.

Phía Hồ Quân tạm thời đừng nghĩ đến, chỉ là bước này cũng gia tăng tỉ lệ nguy hiểm hơn. Sài Dững xuất thân từ bộ đội đặc chủng, có lẽ trên người vẫn lưu lại phẩm chất mà quân nhân nên có, dù tham dự tổ chức buôn lậu ma túy nhưng không thể coi là dân liều mạng chân chính. Hơn nữa, gã còn có chút tình ý tế nhị giữa nam và nữ với Tây Tử, sẽ không sao, nhưng những người đứng sau gã thì khó nói.

Có thể tổ chức buôn bán ma túy ra nước ngoài với quy mô như thế sao có thể là người bình thường. Chỉ sợ đến lúc Tây Tử bị phát hiện, hậu quả là..... Nghĩ đến đây, gân xanh trên trán Cục trưởng Thôi nhức nhối.

Lưu Hán Bản không nghĩ nhiều như thế, Tây Tử là vợ Hồ cục, cũng là một cảnh sát bảo vệ nhân dân an toàn, giữ gìn trật tự hài hòa, chỉ cần mặc lên bộ cảnh phục này thì không thể đổ trách nhiệm lên người khác. Tuy có nguy hiểm nhưng nếu phá thành công vụ án ma túy vượt trội này sẽ cứu được biết bao nhiêu người, đây cũng là mục đích Lưu Hán Bản buộc phải điều Tây Tử đến tổ trọng án truy bắt ma túy.

Tây Tử có tài, có suy nghĩ nhạy bén và một trái tim cố chấp. Cô còn là phái nữ, tra án hay nằm vùng, nữ đồng chí đều có ưu thế nhất định dễ khiến người ta tiếp nhận, dễ đánh tan phòng bị của đối phương. Hơn nữa đối với Sài Dững, Lưu Hán Bản vừa hối tiếc vừa đồng tình sâu sắc, ông hi vọng Sài Dững có thể quay đầu lại kịp thời, mà có lẽ Tây Tử có năng lực này.

Tây Tử đồng ý lời cầu hôn của Sài Dững, Sài Dững nói rằng tháng sau sẽ ra nước ngoài tổ chức hôn lễ, trước đây sẽ sắp xếp tốt cho em trai và mẹ của Tây Tử. Tiếp xúc gần với Sài Dững, Tây Tử phát hiện gã là một người đàn ông khá biết quan tâm, một chút khí chất quân nhân trên người vẫn chưa hoàn toàn xóa hết. Chỉ bởi vì cái chết của em gái mới khiến gã trở nên cố chấp bất mãn với xã hội, đây có lẽ cũng là nguyên nhân cơ bản khiến gã đi theo con đường này.

Tây Tử nghiêng đầu, nhìn phong cảnh ngoài xe không ngừng lui về sau. Ở gần đây có một khu biệt thự ở ngoại ô thành phố, bốn bề xinh đẹp, cảnh sắc hài hòa, đằng xa là non xanh ẩn hiện, cạnh đấy là một khoảng hồ xanh biếc. Vây quanh chiếc hồ nhân tạo là từng căn biệt thự nhỏ, rất có phong cách của đình viện Giang Nam, từ xa trông qua là những bức tường trắng ngói than, tựa như bước vào Giang Nam yên ả mà mỹ lệ.

Chỉ tiếc bây giờ đang vào đông, trên hồ nhân tạo kết thành từng lớp băng dày, nhưng nghiêng ngả hai bên đường lại là những cây tùng bách xanh ngắt, dù không phải trăm hoa như gấm, lại mang theo ý xuân dào dạt. Công việc bảo an nơi đây khá nghiêm mật, ra vào đều cần sử dụng giấy thông hành, có lẽ người ở nơi này không phải giàu có cũng là người có chức có quyền.

Xe dừng trước một căn biệt thự, Sài Dững nghiêng đầu nhìn Tây Tử: "Đến rồi, là ở đây, một tháng này chúng ta ở lại đây."

Nghe được những lời này của Sài Dững, trong lòng Tây Tử chột hơi. Cô đồng ý lời cầu hôn của gã, không phải thật sự có ý định xây ra quan hệ gì đó với gã chứ? Làm thế nào để từ chối, đúng là một khó khăn không nhỏ, Tây Tử không hề có kinh nghiệm.

Suy nghĩ thay đổi thật nhanh, khó tránh khỏi có chút chần chừ. Sài Dững như biết được suy nghĩ của cô, cười nhẹ hai tiếng, đưa tay sờ đầu cô: "Đừng sợ, trước khi kết hôn, anh sẽ tôn trọng em."

Tây Từ thở phào nhẹ nhõm, đồng thời có chút kinh ngạc nhìn gã, Sài Dững là một người đàn ông tốt hiếm có, dịu dàng săn sóc, bảo thủ có nguyên tắc. Chỉ tiếc người như vậy lại buồn ma túy, Tây Từ thở dài một hơi thật dài...

Sau khi Sài Dững xuống xe gõ gõ cửa kính phía cô, Tây Từ mới phục hồi tinh thần. Đồ đạc của cô không nhiều lắm, quần áo cũ do Chu Huyền giúp cô chuẩn bị đều bị Sài Dững vứt ở ký túc xá câu lạc bộ, hành lý của cô đều trong tay Sài Dững, một chiếc túi quần đựng không lớn lắm, bên trong chứa chút dụng cụ cá nhân và đồ tắm rửa.

Sài Dững đi phía trước, Tây Từ theo phía sau, vừa đi vừa quan sát bố cục bốn phía, giữa từng căn biệt thự trùng trùng là những làn xe riêng biệt và vườn hoa ngăn cách khá xa, còn có một nửa là khoảng đất trống, phòng chừng hàng xóm có bị giết, nếu không báo cảnh sát, qua một hai tháng cũng không có ai phát hiện.

Đây có phải sào huyệt của bọn Sài Dững không? Quả nhiên là thô khốn có ba hang ư?

"Đi lên, xem thử có thích không" Sài Dững mở cửa kêu cô. Nhà có kết cấu hai tầng, không tính quá lớn, phía dưới là phòng khách để khách ở, trên là phòng ngủ, rõ ràng thuộc loại nhà mua trọn gói, phong cách sắp xếp thiết bị nghìn cái như một, tựa như bản mẫu cứng rắn lạnh lẽo không có hơi người.

Sài Dững chỉ chỉ phía trên: "Phòng của em ở lầu hai, thường ngày có thể đi quanh trên đây, có phòng khách nhỏ và ban công, hôm qua anh đã tìm người quét sạch một lần rồi. Trước tiên cứ ở tạm, chờ đến nước ngoài, chúng ta mua nhà của chính mình."

Tây Từ không cách nào nói rõ cảm giác lúc này của mình, nhìn kế hoạch của Sài Dững đối với tương lai tràn đầy hy vọng, Tây Từ cảm thấy bản thân như kẻ lừa đảo, mà Sài Dững thật sự rất khó làm cô ghét, nhưng đến khi trời tối, áy náy của Tây Từ hoàn toàn chuyển biến.

Nửa đêm cô bước xuống lầu, ngày thứ nhất cô đã lập tức nắm rõ từng góc ngách của lầu trên lầu dưới, nơi duy nhất chưa đi qua chính là tầng hầm, lối vào phòng dưới đất cũng thiết lập cầu thang, Tây Từ cầm theo một ly nước đã rót ở phòng bếp, rón rén bước dọc xuống cầu thang, càng đi xuống càng sáng.

Khi Tây Từ đứng trong tầng hầm tựa như một kho hàng, nhìn hàng loạt thùng dịch mật rắn và xuyên bối mẫu dựa vào tường, tim Tây Từ nhảy bình bịch như trống đập.

Dịch mật rắn và xuyên bối mẫu là chiêu lừa quen dùng của tập đoàn buôn lậu ma túy, bao bên ngoài vờ là dịch, bên trong lại đổi thành nước Thần tiên, Tây Từ còn chưa phục hồi tinh thần, Sài Dững đã từ trong đi ra.

Tây Từ cảm thấy động tác của mình rất nhẹ, động tác nhẹ như vậy vẫn kinh động Sài Dững. Sài Dững nhìn thấy cô, nhú nhú mày, giọng nói vẫn tỉnh là dịu dàng: "Trê rồi, sao còn chưa ngủ?"

Tây Từ vươn ly nước cầm trên tay: "Em xuống uống nước, nhìn thấy phía này có ánh đèn mới đi xuống xem thử, anh ở đây làm gì vậy?"

Tây Từ chậm rãi đi tới, cánh cửa phía sau Sài Dững có ba người đàn ông, một người đang đặt vào bình dịch mật rắn và xuyên bối mẫu thứ gì tựa như bột, một người thì đổ nước, người còn lại thì dán bình, động tác khá nhanh, giống như một dây chuyền sản xuất nhỏ.

Ba người đàn ông này Tây Từ biết, sáng nay họ có đến biệt thự, Sài Dững cũng không giới thiệu kỹ càng, chỉ nói qua một tiếng là bạn. Tây Từ phát hiện Sài Dững không muốn để cô biết những thứ này, có ý lừa gạt.

"Bọn anh đang làm gì vậy, những thứ này đều là thuốc sao?" Tây Từ giả vờ ngây thơ hỏi.

"Khuya lắm rồi, lên ngủ đi, những chuyện này em đừng quan tâm" Sài Dững xem nhẹ câu hỏi của cô, nắm chặt bả vai cô, nửa ép buộc đưa cô về phòng, đứng ở cửa phòng, Sài Dững bình tĩnh nhìn cô thật lâu: "Tây Từ, em yên tâm, anh sẽ đối xử tốt với em cả đời."

Cả người Tây Từ đều dựng tóc gáy, nếu nói trước đây vẫn nghi ngờ Sài Dững, trải qua chuyện vừa rồi, Tây Từ tin chắc Sài Dững chính là người đằng sau đường dây buôn ma túy, còn là người mấu chốt của tổ chức. Một người xuất ngũ từ bộ đội đặc chủng hẳn đã được tham gia nhiều lần truy bắt ma túy ra ngoài biên giới rồi! Đi trên con đường này, thật sự có chút không thể tưởng tượng nổi, hơn nữa không phải một vụ nhỏ, mà là cả kế hoạch lớn đã suy tính từ trước.

Sài Dững đóng cửa lại nhú nhú mày, gã không muốn Tây Từ biết những thứ này, trong lòng có chấp kỳ quái. Gã muốn để Tây Từ thấy gã là một người có thể đứng dưới ánh mặt trời. Thực chất bên trong người đã từng đi lính có một loại chính nghĩa và kiên trì, gã đã từng rất tin tưởng không chút nghi ngờ với những thứ đấy, nhưng sau này mới nhận ra, tín niệm hay kiên trì, những thứ này không sánh được bằng tiền.

Nhìn thấy Tây Từ, Sài Dững giống như thấy được một tia sáng, khi cuộc đời gã đã gần như chìm trong bóng tối, thì ra vẫn còn một đốm sáng chớp tắt. Đốm sáng yếu ớt trong suốt này, gã vội vàng muốn bắt lấy, đó là loại khát khao một ánh sáng đã từng đánh mất, có lẽ nắm được đốm sáng ấy, con đường phía trước gã đi vẫn có thể được chiếu sáng.

Tây Từ rất sốt ruột, từng ngày từng ngày trôi qua vẫn không hề có tiến triển nào. Tây Từ phát hiện trong kho hàng to lớn này, mỗi đêm đều có thể nhìn thấy hai tên ở câu lạc bộ đi ra đi vào mang theo những chiếc thùng, từng thùng đều là ma túy. Tây Từ đã thông báo qua hộp thư, gọi sơ cho Chu Huyền tình huống bên này, hộp thư khá an toàn chứ nhỉ!

Sau đêm đấy, Tây Từ luôn dè dặt khi ở cạnh Sài Dững. Hiện giờ người đứng đầu liên quan đến vụ án trước mắt này chính là Sài Dững, người đứng sau của tổ chức vẫn chưa lộ mặt. Mặc dù bọn họ sớm muộn cũng sẽ liên lạc nhưng đã hơn mười ngày vẫn không có chút động tĩnh nào.

Hồ Quân đi công tác sắp xong rồi! Mười ngày liền vẫn không bắt điện thoại của anh, không biết người đàn ông này có điện lên không. Chuyện này nếu để anh biết... Tây Từ thở dài, người kia chắc chắn sẽ nổi giận, sau đó trừng trị cô một trận...

Sắc mặt Tây Từ trở nên đỏ hồng, cô thật sự rất nhớ anh, ngày qua ngày càng tăng, càng ngày càng nhung nhớ.

"Nghĩ gì mà vui vẻ vậy?"

Nét mặt Tây Từ biến hóa, ngẩng đầu, đã thấy Sài Dững chẳng biết lúc nào đã ngồi trên ghế sa lon đối diện cô.

Phòng khách nhỏ trên lầu thật ra là một nơi bất nằng, cả một cửa sổ sắt đất, tầm nhìn rất tốt, giống như phòng sách ở nhà cô. Tây Từ thường thích ở đây đọc sách, lúc này Sài Dững ngồi ở ngược sáng đối diện cô, nhất thời không nhìn rõ biểu cảm, nhưng Tây Từ cũng sẽ không nhận lầm gã là Hồ Quân.

Hồ Quân cũng đi lính, nhưng khí chất quân nhân trên người anh hoàn toàn bị vẻ lưu manh che giấu. Hơn nữa trước mặt cô anh luôn hài hước và lười biếng. Trước kia Tây Từ cảm thấy rất đáng ghét, gần đây lại phát hiện rất hấp dẫn, thế nên mới nói, người yêu trong mắt hóa Tây Thi cũng có lý.

Những khuyết điểm trước kia trên người Hồ Quân bây giờ dường như cũng thành ưu điểm, từng điểm tích tụ, chính là nhung nhớ, nỗi nhung nhớ sâu đậm. Cô nhớ người kia, rất nhớ, rất nhớ.....

Sài Dững cảm thấy Tây Từ giống như một câu đố, tiềm thức cho gã biết cô bé này không đơn giản như mặt ngoài, nhưng gã phát hiện, chính mình không muốn nghiên cứu sâu vào.....

"Đình....." Chuông cửa vang lên, phá vỡ sự tĩnh lặng kì lạ giữa hai người, xuyên qua cửa sổ sắt đất, Tây Từ có thể thấy rõ có người đứng ngoài cửa lớn, một nam một nữ, trên người người đàn ông kia rõ ràng ẩn chứa sự tàn bạo, người phụ nữ thì rất đẹp, một nét đẹp vừa nhìn sẽ khiến người ta nhớ kỹ.

P/S: Chương cuối trong ngày....

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gã* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Sài Dững cúi đầu nhìn đồng hồ: "Em ở trên đây đi, anh đi xuống."

Ánh mắt Tây Từ lóe sáng: "Em xuống cùng anh." Đùa, khó khăn lắm mới thấy được ánh rạng đông, sao Tây Từ có thể vẫn rút ở trên lầu.

Tây Từ có trực giác, hai người nam nữ ngoài kia đoán chừng chính là đường dây phía trên mà bọn họ đã vắt hết óc truy tìm. Sài Dững nhìn chằm chằm cô một hồi, không gật đầu cũng không phản đối, Tây Từ âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hai người một trước một sau xuống lầu, Loan Loan vừa bước vào, chạm mặt Tây Từ, đồng thời đối mặt nhau, Loan Loan không khỏi ngẩn người. Người đàn ông bên cạnh cô ta lướt nhìn Tây Từ, cả người Tây Từ chợt có chút rét run. Sài Dững ôm chặt bả vai Tây Từ: "Anh Trần, đây là vợ em, Tây Từ, đây là anh Trần, chào hỏi chút đi?"

Tây Từ nhập gia tùy tục nhỏ giọng gọi anh Trần. Người tên anh Trần, ánh mắt lướt một vòng trên người Tây Từ, cười nói: "Tháng trước, cậu còn là tên độc thân, chỉ mới mấy ngày này đã có vợ rồi. Sao thế, cũng chạy theo trào lưu, chơi trò cưới chui hử."

Sài Dững cười: "Tuổi tôi không nhỏ nữa, đúng lúc gặp cô ấy, cảm thấy rất thích hợp. Dù thế nào cũng phải cưới vợ, có một gia đình, mới giống đang sống. Em đang định nói với anh Trần đây, làm xong vụ này sẽ ra nước ngoài, muốn nghỉ xả hơi một trận."

Ánh mắt anh Trần lóe lên: "Có vợ có khác, tối anh mời khách, đến câu lạc bộ Minh Châu đi, nghe bảo nơi đó có suối nước nóng không tồi, để cậu và anh em thả lỏng gân cốt."

Nói xong, hai người trực tiếp đi xuống tầng hầm. Tây Từ nghĩ chính mình làm thế nào để lấy cớ đi theo, thì chợt nghe người phụ nữ bên cạnh hỏi: "Cô tên Tây Từ?"

Tây Từ đã sớm phát hiện từ lúc bước vào cửa người phụ nữ này vẫn nhìn cô chằm chằm, nhìn đến nỗi khiến cô thấy có chút sợ hãi. Nhưng Tây Từ vô cùng xác định, mình không biết cô ta, cũng chưa từng gặp qua.

"Ừ, tôi tên Tây Từ, cứ gọi tôi là Tiểu Tây!"

"Tiểu Tây?" Loan Loan tươi cười có chút phức tạp, gật đầu một cái: "Tiểu Tây trước kia làm gì? Làm thế nào quen biết cùng anh Dững thế?"

Tây Từ đem bối cảnh thuộc nằm lòng của mình, kể cho cô ta một lần, Loan Loan cười: "Cứ như anh hùng cứu mỹ nhân! Thật lãng mạn, làm tôi nhớ đến

mối tình đầu của mình. Tôi vẫn nhớ rõ, hồi lên cấp ba, đi tự học vào buổi tối thì bị bốn tên lưu manh vây trong ngõ hẻm, anh ấy liền xuất hiện, là một mình anh ấy đánh cho bốn lưu manh đầy sợ chết khiếp. Khi anh ấy ôm tôi vào lòng, tôi chỉ muốn cả đời đi theo anh ấy. Lúc đó tôi mới mười sáu tuổi, bây giờ nhớ lại tựa như một giấc mộng....."

Tây Từ hơi ngạc nhiên, hai người dù sao chỉ mới gặp mặt lần đầu, hơn nữa cũng chẳng phải quan hệ bạn bè bình thường, cô ta nói mấy điều này thật sự không hợp.

Loan Loan thấy cô nhìn mình, chợt cười một tiếng, trong cười xen lẫn chút cay đắng, không biết có phải do Tây Từ hoa mắt không. Tây Từ vẫn chưa nghĩ ra nguyên nhân trong đây, ánh mắt Loan Loan đã lướt qua cô, rơi vào phía sau cô, vội đứng lên, tiến đến ôm tay anh Trần, có chút sợ sệt và lấy lòng nhỏ giọng hỏi thăm: "Nói xong rồi ư? Chúng ta về?"

Anh Trần cau mày nhìn cô ta, tựa như chán ghét hất tay cô ta ra, đi về phía cửa. Hai người từ khi vào đến ra khỏi tôn không tôn nửa tiếng. Tây Từ vốn không có bất kỳ thời gian để phản ứng, chỉ nhớ kỹ đặc trưng khuôn mặt của hai người.

Tây Từ vội có về phòng, mở máy tính ra, màn mê hơn một tiếng đồng hồ mới phác họa được, truyền qua email gửi ra ngoài, xoay xoay eo đứng lên. Quay người lại, lòng tơ trên người dựng cả lên, cánh cửa không biết mở ra lúc nào, Sài Dững đang đứng nghiêm ở cửa nhìn cô chằm chằm.

Tây Từ cảm thấy, chân mình không động được, cứ như chết cứng tại chỗ, không tự chủ đã bày ra một tư thế phòng bị. Ánh mắt Sài Dững lướt khắp người cô một lượt, rơi vào chiếc máy tính sau lưng cô: "Lại trộm đồ hả?" Mấy chữ này của Sài Dững tựa như giải huyết cho cô, cả người Tây Từ buông lỏng, mới nhớ tới từ trước đến giờ mình đều mở trang Nông trại vui vẻ.

Sài Dững đi tới nhìn một chút, sờ sờ đầu cô, lại cúi đầu nhìn kỹ cô: "Máy vi tính nên ít chơi thôi, có chất phóng xạ, sắc mặt của em không được tốt lắm. Đi thôi, hôm nay chúng ta ra ngoài ăn, qua hôm nay, sáng mai chúng ta sẽ đi."

"Đi?" Tây Từ sùng sốt: "Đi đâu?"

"Đi Vân Nam trước, từ nơi đây đi đến Miến Điện, lại đi vòng quanh Đông Nam Á, Anh Mỹ. Người Trung Quốc như chúng ta cũng không quen sống ở đây, Đông Nam Á vẫn được hơn. Đến lúc đấy, em cảm thấy nơi nào tốt, chúng ta sẽ ở đấy định cư."

Kế hoạch của Sài Dững rất chu đáo, lại khiến Tây Từ hơi luống cuống: "Còn mẹ và em trai của em..."

Cô còn chưa nói xong, Sài Dững đã đem chi phiếu nhét vào tay cô: "Trong này có năm trăm vạn, em đưa nó cho em trai, phí giải phẫu sau khi mẹ em tìm được thân và học phí của em trai em đều đủ cả. Nhưng mà, em phải theo anh, chờ vài năm nữa chúng ta sẽ quay về, em thay quần áo đi! Anh ở ngoài chờ em."

Sài Dững đi ra ngoài, Tây Từ đóng cửa lại liền bắt đầu gọi tin, sau khi tin nhắn gửi ra ngoài, trong lòng vẫn không yên như trước. Qua hôm nay, nói cách khác, tối nay là thời điểm bọn chúng xuất hàng số lượng lớn, nhiều thành phẩm trong tầng hầm, tối nay cũng sẽ dọn sạch, trước kia đem ra vài thùng chỉ là những vụn nhỏ, lần này mới là thật, cô nên làm gì?

Tây Từ cảm thấy trong đầu rối như quần dây thừng, không có đầu cũng không cách nào qua trót lọt. Ngoài cửa nhẹ nhàng gõ một cái, tiếng của Sài Dững truyền đến: "Tây Từ, xong chưa?"

Tây Từ vội vàng vâng một tiếng: "Xong ngay đây", nhanh chóng mặc quần áo, kéo cửa ra đi ra ngoài.....

Chiếc váy lông cừu màu xanh bảo thạch, giày trắng quá gối, phối với khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ của cô, mang theo nét đẹp đặc biệt, tóc tán trên đầu vai, phần đuôi tóc hơi cong, gương mặt hồng hào cùng đôi môi mọng nước, trong nét thanh thuần của cô lẫn chút phong tình quyến rũ động lòng người. Sài Dững kinh diễm hồi lâu mới mở miệng: "Rất đẹp....."

Tây Từ đỏ mặt, bị Sài Dững khen trắng trợn như thế, hơi mất tự nhiên. Tây Từ chợt nhớ đến đường như Hồ Quân không khen cô khoa trương như thế, bình thường như lúc này đã trực tiếp nhào tới. Tây Từ âm thầm thở dài, hi vọng mọi chuyện có thể kết thúc vào tối nay, cô thật sự nhớ anh.

Cũng trong lúc đó, trong tổ truy bắt ma túy của cục đang khẩn cấp sắp xếp điều tra, mặc dù có hình vẽ đặc trưng khuôn mặt của Tây Từ vẫn khó như mò kim đáy biển, cũng không có thời gian dư thừa để tìm kiếm cẩn thận. Lưu Hán Bản cúi đầu nhìn đồng hồ, đã chín giờ, nghiêng đầu hỏi Chu Huyền đang ngồi trước máy vi tính: "Sao rồi? Có đầu mối không?"

Chu Huyền gật đầu một cái: "Khoanh vùng cuối cùng có ba mục tiêu, biện pháp nhanh nhất là để chị Tây Từ xác nhận, nhưng bây giờ không biết cách liên lạc."

Ánh mắt Lưu Hán Bản rơi trên màn hình, Chu Huyền giải thích cho hắn: "Người thứ nhất tên Trần Hoa, là người Đài Châu tỉnh Chiết Giang, 10 năm trước đã xuất ngoại đi làm, trước mắt không có tin tức. Người thứ hai là Trần Sơn, là người Cáp Nhĩ Tân, cũng đã xuất ngoại 10 năm trước, hiện còn đang ở nước ngoài, hai người này đều không có tiền án. Người thứ ba là Trần Thắng, là người thành phố B, đã từng hút ma túy, từng buôn bán để kiếm tiền hút trong mấy năm, sau được thả ra từ nơi cai nghiện, trước năm 97 đã lên qua Hongkong, sau thì ở Mĩ, gần đây mới về thành phố B....."

"Đi tra tư liệu của hắn, lập tức." Lưu Hán Bản chỉ thẳng vào hình bán thân của Trần Thắng, nửa giờ sau, hình ảnh ở khách sạn Trần Thắng ngủ lại được truyền tới: "Cô gái này là ai?"

"Lưu Loan, cũng là người thành phố B, vì gia đình mà thôi học vào năm lớp mười hai rồi xuất ngoại, từng vào đồn công an vì tội đánh nhau, trừ lần đó ra, không có bất kỳ tiền án nào. A! Tổ trưởng Lưu, người này, người này chẳng phải là cục phó Hồ sao? Chồng chị Tây Từ?"

Lưu Hán Bản còn chưa lên tiếng, Cục trưởng Thôi ở phía sau đã gật đầu: "Đây là hồi Hồ Quân lên đại học! Vì cô nhóc này mà đánh đầu người ta như cái muỗi, đúng lúc tôi là đồn trưởng lúc ấy, chuyện này còn do tôi xử lý mà."

Lưu Hán Bản ngẩn người, Tiểu Vương đứng lên, chỉ vào hình Loan Loan: "Cô gái này đã từng đến cục của chúng ta, hơn mười ngày trước, em gặp cô ta ở ngoài cửa lớn. Cô ấy đứng ở chỗ quẹo ban công, mắt nhìn chăm chăm Hồ Cục và chị Tây Tử, bởi vì rất đẹp nên em mới ấn tượng sâu sắc."

Một câu nói của cậu ta, mặt Lưu Hán Bản và Cục trưởng Thôi đều thay đổi: "Tiểu Chu, lập tức liên lạc Tây Tử, để cô ấy rút về". Vì vụ án, nhưng cũng thật sự không thể liên lụy đến tính mạng Tây Tử, nằm vùng bị phát hiện, tính đến hiện giờ, chưa từng có người nào còn sống sót. Tây Tử là cảnh sát cũng là vợ của Hồ Quân, con dâu của nhà họ Hồ, nếu xảy ra ra họa còn chẳng phải chọc phải ông trời.

Nhưng đây vẫn là đường dây liên lạc một chiều, chỉ Tây Tử mới có thể liên lạc đến đây, dù nóng lòng vào lúc này cũng không liên lạc được. Phía bên đây đang gấp như ngồi trên lửa, thì điện thoại Cục trưởng Thôi chợt vang lên. Cục trưởng Thôi cúi đầu nhìn, không khỏi cau chặt lông mày, bất mảy, tiếng chat vắn âm trầm của Hồ Quân từ bên kia truyền tới: "Vợ tôi đâu? Vợ tôi đâu? Tôi hỏi ông đấy? Nói....."

Mặc dù không biết vì sao anh biết, nhưng Cục trưởng Thôi cũng ngầm hiểu được, nhất định là phía Hồ Quân nhận được thư rồi, chỉ đành kể cho anh tình huống thật sự: "Đề phá được vụ buôn ma túy ra nước ngoài của cục, đã sắp xếp Tây Tử đi nằm vùng rồi."

"Nằm vùng? Con mẹ nó ông trực tiếp bắn chết vợ tôi luôn đi!" Tiếng hét lớn của Hồ Quân xuyên qua ống nói, mấy người Lưu Hán Bản cũng nghe thấy rõ ràng.

Cục trưởng Thôi vội trấn an anh: "Quân, cậu yên tâm, tin tưởng tôi, Tây Tử không có việc gì....."

Nói còn chưa dứt, đã bị Hồ Quân cắt lại: "Tôi mẹ nó tin cái lông ông đấy, còn tin ông nữa tôi chờ nhật xác vợ mình cho rồi. Tôi con mẹ nó từ chức, vợ tôi cũng không làm nữa, hai người tội tôi rồi xa cái vị trí hám lợi của ông, đỡ phải ngày nào chết ra sao cũng không biết. Tôi đang trên đường cao tốc, hai giờ sau thì vào nội thành, tôi mặc kệ vụ án gì đi nữa, nếu vợ tôi rụng một sợi tóc, ai cũng đừng mong yên ổn....."

Tút tut tut..... Di động truyền đến tiếng máy bận, Cục trưởng Thôi để điện thoại xuống, cười khổ, nhú mày quay về phía Lưu Hán Bản: "Nghe chưa, trong vòng hai tiếng, phải phá xong vụ án này cho tôi, không phá được, hai ta cũng không chịu được. Phá được vụ án này, con giận này của họ Hồ tôi chịu, nếu không phá được, tự cậu xử lý....."

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lầy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Nói đến việc tại sao Hồ Quân lại biết được chuyện này, thật ra cũng là trùng hợp. Trần Thắng mời khách ở câu lạc bộ Minh Châu, mặc dù ông chủ Tiêu Sơn của Minh Châu không chơi chung với bọn Hồ Tử nhưng vẫn có liên lạc, thường xuyên tặng bốc lẫn nhau, nể mặt mũi ông già nhà mình, kết bè, quan hệ gì cũng không khó khăn lắm.

Hôm nay câu lạc bộ Minh Châu mời Oản Nhi nổi tiếng đến biểu diễn, là một nữ ca sĩ nổi tiếng trong làng ca nhạc. Tiêu Sơn chợt nhớ trước kia Hồ Tử hình như đã từng trải qua, vì vậy đặc biệt hiếu ý bạn, gọi điện thoại cho Hồ Tử. Hồ Tử dẫn theo vài anh em, sáu giờ tối đã đến câu lạc bộ.

Ăn no uống đủ, cả đám trực tiếp đến hộp đêm của câu lạc bộ, ngồi trong phòng lớn xem biểu diễn. Còn chưa nhìn thấy ngôi sao ca nhạc nổi tiếng Hồ Tử vừa liếc mắt đã nhìn thấy Tây Tử đang ngồi giữa ở một bàn sát bên trái. Đầu anh như bùng nổ, cảm giác trước mắt đầy sao bay vèo vèo, cứ nghĩ trong đây đèn tối phải chăng mình đã nhìn lầm, liền dụi mắt đến gần, nhìn kỹ, đúng là Tây Tử.

Nếu nói chỉ gặp một lần vào lúc kết hôn Hồ Tử thật sự sẽ không nhận ra nhưng mà sau này anh cũng dính dáng đến Tây Tử khá nhiều. Hiện nay cô nhóc kia nhà mình..... Nói về chuyện này, mình cũng phải gọi Tây Tử một tiếng chị. Hồ Tử vừa định bước đến chào hỏi đột nhiên phát hiện rất không ổn. Bàn Tây Tử gồm có bốn người, tính cả Tây Tử là hai nam hai nữ, ngồi xen kẽ lẫn nhau, xem ra là sắp xếp ngồi thành cặp.

Người đàn ông bên cạnh Tây Tử cũng không phải là anh Quân, mà là một người đầu húi cua, thất lưng thẳng tắp. Dưới ánh đèn lò mờ vẫn có thể nhìn ra đây là người đứng đầu, người đứng đầu là sao thế này cũng không bình thường!

Dĩ nhiên là Hồ Tử biết Hồ Quân đang đi công tác, ý nghĩ đầu tiên chính là Tây Tử thừa dịp Hồ Quân đi công tác mà ngoại tình. Nhưng chuyện này đừng bảo người khác, ngay cả anh cũng không tin. Dám cảm sùng anh Quân, toàn Trung Quốc này đoán chừng chẳng người phụ nữ nào dám làm như vậy. Dù Tây Tử có lớn lối đến mấy đi chăng nữa cũng không dám chạm đến điểm mấu chốt này của anh Quân.

Vì vậy dù trơ mắt nhìn thấy Tây Tử bên cạnh Sài Dững, ý nghĩ vừa lóe lên của Hồ Tử đã vụt tắt. Nếu như không phải ngoại tình thì là đang làm gì? Mặc dù hai người dường như không quá thân mật nhưng người kia thỉnh thoảng lại rót nước cho Tây Tử, thêm một miếng trái cây, dáng vẻ che chở cưng chiều đầy thương yêu này không kém so với anh Quân.

Hồ Tử đang buồn bực, Tiêu Sơn đã quàng vai anh trêu ghẹo: "Thế nào? Hôm nay đến đây có nhìn trúng ai không? Anh em sẽ sắp xếp cho cậu..." Nói

xong cũng nhìn theo ánh mắt anh, thấy anh nhìn chăm chăm bàn kia, vội kéo đến chỗ ngồi bên phải, ghé vào bên tai thầm nói:

"Cô gái ở bàn kia cậu đừng nghĩ đến, không gặt cậu, đây là người của cục đang nằm vùng phá án, cứ coi như là cậu không nhìn thấy gì đi."

Một câu của Tiêu Sơn thức tỉnh Hồ Tử, chẳng phải mấy ngày trước Kỳ Kỳ có nói gần đây chị cô chuyển công tác đến tổ truy bắt ma túy của cục sao? Là nằm vùng? Trần Hồ Tử toát cả mồ hôi, công việc này rất nguy hiểm, mấy vị lãnh đạo phía trên của cục thật sự có đủ gan để sắp xếp sao! Khó trách lại đẩy anh Quân ra ngoài, nếu anh Quân ở đây, ai dám để vợ anh ấy tiếp tục nằm vùng, còn không nổ đoàng. Thu xếp như vậy đúng là điệu hồ ly sơn, thật cao tay.

Nhưng nằm vùng cũng không thể thật sự để vợ như thế, quan hệ của Tây Tử và người đàn ông kia không phải bình thường, dường như Tiêu Sơn cũng cảm thấy thú vị, nhỏ giọng nói với Hồ Tử:

"Thấy cô gái kia không, dáng vẻ cũng không phải là khuynh quốc khuynh thành, nơi này của tôi nhiều tiếp viên như thế, vị kia liếc mắt một cái đã nhìn trúng, chưa đến hai ngày đã ở chung một chỗ, lấy làm vợ luôn. Có câu châm ngôn rất đúng, dù cậu có là anh hùng đi chăng nữa cũng khó qua được ải mỹ nhân. Tôi nay bộn cậu đến thật đúng lúc, ngoài thường thức giọng ca của cô ca sĩ nổi tiếng kia, không chừng còn có thể thưởng thức một màn điều tra hình sự nữa. Ban đầu thật sự người anh em của cậu cũng muốn đi lính lắm, mỗi tội bàn chân bết. Cậu nói xem ông cụ nhà tôi làm lính nhiều năm như vậy, mẹ già cũng thuộc đoàn văn công sao lại sinh ra tôi là một tên chân bết chứ....."

Tiêu Sơn nói không ngừng nghỉ, Hồ Tử đứng bên không nghe vào được câu nào, chỉ nhìn chăm chăm bàn kia. Trong lòng anh vô cùng hối hận, ước gì hôm nay anh không đến đây và tên kia cũng không nói năng gì. Nhưng hôm nay anh đã đến, rõ ràng nhìn thấy Tây Tử, còn biết chuyện nằm vùng, nếu không báo anh Quân, sau này.....

Hồ Tử nghĩ tới nghĩ lui, còn chưa suy nghĩ ra đã nhìn thấy đám người bàn bên kia đứng lên, không chỉ đứng lên, còn đi về phía bên này, da đầu Hồ Tử căng lên từng đợt. Anh chưa từng trải qua việc này bao giờ, hơn nữa các anh em ngồi đây, lúc anh Quân kết hôn có đến góp vui, tuy nói chưa chắc có thể nhớ rõ cô dâu, nhưng cũng không chắc. Nếu nhận ra.....

Không đợi anh nghĩ xong, bên kia Tây Tử đã nhìn thấy anh, Tây Tử cũng không ngờ sẽ gặp gỡ người quen. Vốn dĩ cô cũng không quen biết nhiều, ngoài bạn học còn có đồng đội chiến đấu, căn bản sẽ không có ai đến nơi này. Thế nên khi nhìn thấy Hồ Tử, trong lòng Tây Tử thật sự rất sợ. Nhưng sau khi sợ vẫn phải bình tĩnh đối mặt, tên đã lên cung, hiện tại chỉ có thể nhắm mắt mà diễn.

Có lẽ cảm giác được sự hốt hoảng của cô, Sài Dũng nắm cổ tay cô, nhỏ giọng trấn an: "Không sao đâu, là ông chủ nơi này, chỉ chào hỏi thôi....."

Tây Tử phức tạp nhìn gã, mím môi gật đầu. Trao đổi này giữa hai người lọt vào mắt của Loan Loan, Loan Loan lướt một vòng trên người Sài Dũng và Tây Tử, nở nụ cười trào phúng trên khóe môi, vận may của cô gái này thật không phải tốt bình thường.

Loan Loan nghĩ từ chiều đến tối, dĩ nhiên cô nhận ra cô gái này chính là vợ Hồ Quân, cũng là nữ cảnh hôm đó. Trong nháy mắt nhìn thấy người phụ nữ này ở chỗ Sài Dũng, Loan Loan biết Trần Thắng đã đến lúc chấm dứt rồi. Gia đình và những ngày sống như ác mộng, chút lương thiện trong đáy lòng Loan Loan đã sớm biến mất không còn một mảnh. Hơn nữa người phụ nữ này còn là tình địch của cô.

Hồ Quân là mối tình đầu của cô, là hy vọng duy nhất trong lòng cô, là chốn bồng lai khi khó khăn nhất cô thường nghĩ đến. Nếu kiên trì, không chừng sẽ có một ngày còn có thể trở về cạnh anh. Có lẽ không bao giờ có thể núp vào ngực anh nữa nhưng ít ra cũng có thể nhìn thấy nụ cười như ánh dương của anh, sáng ngời và rực rỡ.

Nhưng phụ nữ luôn tham lam, gặp mặt rồi, cô lại muốn có. Hơn nữa Hồ Quân bây giờ so với hơn mười năm trước càng chừng chặc hơn, hấp dẫn hơn, cũng có trách nhiệm hơn. Trải qua năm tháng lắng đọng, con người anh càng trở nên đôn hậu cẩn thận mê người.

Cô ghen tị với Tây Tử, cô phải có Hồ Quân của bây giờ, một Hồ Quân hoàn mỹ nhất. Ghen tị gặm nhấm dạ dày khiến cô đau đớn không chịu nổi, nhưng Loan Loan vẫn còn sót lại tia lý trí, nếu Trần Thắng không sụp đổ thì lần bỏ chạy này cô không có khả năng thoát thân. Đây có lẽ là cơ hội duy nhất cô có thể thoát khỏi hắn, bước ngoặt thoát khỏi quá khứ, mà điểm mấu chốt của bước ngoặt này chính là tình địch của cô - Tây Tử.

Loan Loan suy nghĩ thật lâu, nhớ lại tình cảnh mười năm trước của cô và Hồ Quân, trong lòng chợt nhóm lên hi vọng. Có lẽ hôn nhân của bọn họ không tốt đẹp yên ả như bề ngoài thể hiện, gia đình như Hồ Quân thông thường đều kết hôn vì lợi ích, sao có thể yêu chứ, có lẽ bản thân vẫn còn cơ hội. Huống chi, cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện phải có danh phận, chỉ cần Hồ Quân còn cần cô, cô sẽ ở cạnh anh, cam tâm tình nguyện làm người thứ ba.

Nghĩ đến chuyện này, Loan Loan cũng không vạch trần Tây Tử, ngược lại còn vô tình giúp cô che giấu quá khứ, chỉ là việc này cũng không ảnh hưởng đến sự đố kỵ của cô đối với Tây Tử, nhìn Sài Dũng cẩn thận che chở Tây Tử, Loan Loan cảm thấy không những châm chọc mà còn vô cùng ghen tị.

"Ông chủ Tiêu, mấy ngày nay quấy rầy nơi này không ít, tôi với Dũng đến mời anh một ly....." Trần Thắng nở nụ cười, chuyện trò cùng Tiêu Sơn.

Tiêu Sơn vội cười đáp: "Nào có, nào có, anh Trần và anh Dũng đến thăm nhiều hơn, em đây mới có cơm ăn sống tạm, nên là em mời hai người một ly, khai bình Louie XIII ra, để tôi kính hai vị anh trai này....."

Thấy qua được cửa này, Tây Tử còn chưa kịp thở phào thì Triệu Cảnh bên cạnh Hồ Tử chỉ vào Tây Tử nói một câu: "Sao tôi thấy cô gái này trông khá quen? Hình như gặp qua ở đâu rồi....."

Tây Tử vừa cảm thấy dao động máu trong người đã xông thẳng lên đỉnh đầu, ánh mắt Sài Dũng và Trần Thắng đều đặt trên người cô. Hồ Tử cười ha ha, vỗ bộp lên người Triệu Cảnh: "Con mẹ nó cậu hoa mắt rồi! Ai mà không biết cậu chứ, nhìn thấy đứa nào đẹp vừa mắt đều bảo nhìn quen mắt, qua kia nghỉ ngơi đi"

Anh vừa dứt lời mấy tên nhóc kia đều cười vui vẻ, Tây Tử mới có thể thở phào. Chờ Tây Tử trở về chỗ ngồi, Triệu Cảnh vẫn còn thì thầm: "Rõ ràng gặp ở đâu rồi..... Sao lại không nghĩ ra chứ....."

Hồ Tử nâng ly rượu nhét vào tay hắn: "Uống rượu uống rượu, mình tỉnh trên sân khấu thật không tồi, eo ra eo, mông ra mông....." Vừa nói đã thu hút sự chú ý của Triệu Cảnh. Đánh lạc hướng Triệu Cảnh xong Hồ Tử đứng dậy đi ra ngoài gọi điện thoại. Anh nghĩ dù thế nào cũng phải báo chuyện này cho anh Quân, người khác không biết chứ anh biết rất rõ rằng anh Quân rất quý vợ mình, còn quý hơn cả mạng sống của anh, dù thế nào cũng phải nói ra. Còn lừa anh Quân suốt đời ư, vụ án có lớn thế nào cũng không thể bồi thường vợ cho anh Quân được...

Hồ Tử gọi điện thoại đã tính là chọc phải tổ ong vò vẽ rồi, Hồ Quân cắn răng nghiêng lợi! Nghĩ lại liền thấy không ổn, lần này bố trí công tác đến huyện họp đến phiên cục phó làm từ bao giờ. Lại nói tiếp, đây cũng không phải là lĩnh vực anh phụ trách. Trước đây còn hoài nghi đây là điệu hồ ly sơn, Hồ Tử vừa gọi điện thoại quả thật chứng minh là vậy. Chẳng còn quan tâm cái beep đến công việc gì, trực tiếp vứt bỏ, vội lái xe chạy đường cao tốc. Chuyện này khiến cấp dưới là chủ nhiệm Trất cũng bối rối lấy, công tác hơn nửa đời còn chưa từng gặp qua phó lãnh đạo nào như vậy.

Đồng hồ đo tốc độ trên xe Hồ Quân suýt chút nữa đã nổ tung, trái tim còn đập nhanh hơn nhiều so với đồng hồ, không phải anh nghĩ tiêu cực mà là với kỹ năng của vợ anh sao có thể nằm vùng được. Đúng, về khả năng võ thuật thì rất tốt, nhưng thứ nằm vùng cần không chỉ là bản lĩnh, còn phải cần kinh nghiệm, mặc dù có kinh nghiệm, cũng 100% nguy hiểm, nói là nói liếm máu cũng không quá đáng. Những người từng làm chuyện này, nhẹ thì lột da, nặng thì chết, huống chi đây còn là vợ anh, cô vợ da thịt mềm mại được anh cẩn thận nuôi dưỡng trong lồng ngực.

Hồ Quân không dám tưởng tượng lỡ như vợ anh xảy ra chuyện, cuộc sống một người sau này của anh..... Vừa nghĩ đến cái này trước mắt liền tối đen, trong lòng càng tức giận hơn. Cô bé đáng ghét này, anh đã tận tình khuyên bảo cô nhiều như vậy, không ngờ cô không thèm nghe. Người ta bảo nằm vùng liền đi nằm vùng, cũng không nghĩ cho anh chút nào, còn ngu ngốc phối hợp người ta gạt anh.

Hồ Quân bắt đầu tự kiểm điểm, có phải trước đây đã cưng chiều vợ mình quá rồi không, đôi khi phải cứng rắn hơn, ít ra thì cũng phải cần có vài nguyên tắc, lúc này xem anh trừng trị cô thế nào. Cẩn rằng nghĩ như vậy nhưng anh cũng sợ sẽ không còn cơ hội trừng trị vợ nữa.....

Hai giờ đủ để sắp xếp xong tất cả, Hồ Quân đến câu lạc bộ đã bị ngăn bên ngoài, lực lượng cảnh sát được bố trí ẩn trong đêm mang theo sự căng thẳng nghiêm trang. Hồ Quân sốt ruột, Hồ Quân càn quấy không tiếc gì nhưng lúc này anh hiểu, cho dù anh có càn quấy cũng không thể thật sự vọt vào đưa vợ mình ra. Đặt đường dây lâu như vậy mới bắt được tên trùm buôn ma túy, so với liều mạng còn muốn liều mạng hơn, anh vào đấy, không chỉ không cứu được Tây Tử không chừng còn có thể khiến mọi chuyện tệ hơn.

Nhưng vừa nhìn thấy Lưu Hán Bản, anh thật sự không kìm nổi cơn tức giận trong lòng, tóm lấy cổ áo Lưu Hán Bản: "Nếu vợ tôi xảy ra chuyện gì, tôi...tôi....." Tôi nửa ngày vẫn chưa nói được điều gì độc ác, chủ yếu là vì đối mặt với dáng vẻ "không có việc gì" của Lưu Hán Bản, không có chút né tránh hay sợ hãi, còn vô cùng kiên định nhìn anh nói:

"Tây Tử ngoài là vợ anh, cô ấy còn là một cảnh sát, những hành động cô ấy làm không phụ lòng quốc huy đặt trên đầu, quân hàm cảnh sát gánh trên vai. Tôi cũng vậy, chỉ cần phá xong vụ án này, cậu muốn làm gì tôi cũng được."

Lưu manh, Hồ Quân đột nhiên phát hiện Lưu Hán Bản này chính là lưu manh trong truyền thuyết. Người này không sợ gì cả, thế nên không tỏ ra sợ hãi chút nào, Hồ Quân cũng không nhịn được mà kính nể. Cục trưởng Thôi ở phía sau lau mồ hôi trên trán, trong lòng thầm nghĩ thật may mắn, làm loạn hồi lâu, tảng đá cứng Lưu Hán Bản này còn có công dụng như vậy, thời khắc mấu chốt thật sự có thể ngăn cản chuyện này.

"Hiện tại tình huống bên trong ra sao?" Hồ Quân trực tiếp hỏi tình hình. Lưu Hán Bản nhỏ giọng nói: "Bè cánh đã sa lưới, bốn người bên trong, Trần Thắng và Sài Dũng là tội phạm chính của vụ buôn ma túy ra nước ngoài lần này, hàng cần giao dịch đều ở trong biệt thự bên kia, đã theo dõi kỹ, đoán chừng sẽ tiến hành vào nửa đêm, chúng ta ở đây ôm cây đợi thỏ, bắt trọn lưới."

Hồ Quân gật đầu một cái: "Anh nói bốn người? Ngoài vợ tôi ra còn có ai?"

Lưu Hán Bản khẽ chau chau mày trả lời: "Lưu Loan."

"Lưu Loan?"

Hồ Quân nhíu nhíu mày: "Lưu Loan nào?" Nghiêng đầu nhìn Cục trưởng Thôi, Cục trưởng Thôi gật đầu nói: "Lưu Loan là người tình của tên Trần Thắng, từng theo dõi cậu đến cục. Cô ta đã từng gặp Tây Tử....."

Cục trưởng Thôi còn chưa dứt lời Hồ Quân đã cảm thấy trái tim trong lồng ngực nổ bùm, nhắc chân muốn xông vào trong. Lưu Hán Bản tay mát lạnh lẹ đi lên cản anh, Hồ Quân như kẻ điên, đưa tay thành quyền: "Con mẹ nó vụ án, bên trong là vợ tôi, không phải vợ anh, con mẹ nó anh đừng có cản tôi. Anh ngăn cản tôi, cho anh ngăn này....." Hung hăng giơ chân đá vào bụng Lưu Hán Bản: "Con mẹ nó anh mau tránh ra cho tôi....."

Lưu Hán Bản không hề tránh, gắng gượng chịu cú đá này, trở tay hai cái hai cái liền đè Hồ Quân xuống: "Cậu đánh thắng tôi, tôi cho cậu qua, Sài Dũng trong đây xuất thân từ bộ đội đặc chủng, chỉ với kỹ năng của cậu có đi vào cũng kém hơn vợ cậu?"

Hai câu này của Lưu Hán Bản đã thức tỉnh Hồ Quân. Nhìn anh bình tĩnh lại Lưu Hán Bản mới thả anh ra, xoa xoa bụng, thầm nói trong lòng, tên nhóc này thật ác độc, lần này sém chút đập đứt ruột ông luôn. Nhưng mà cũng thật đáng giá, ít ra Hồ Quân sẽ không làm loạn nữa, tuy nhiên khuôn mặt đen tịt bầu trời tháng sáu trước khi đổ mưa.

Chờ đến mười hai giờ rưỡi mới nhìn thấy bốn người đi ra từ câu lạc bộ, bước chân vững chắc, xem ra cũng không uống nhiều. Sài Dũng dừng lại ở cửa này giây, nhìn bốn phía hai lần. Trần Thắng nháy mắt hỏi: "Có gì không ổn sao?"

Trái tim Tây Tử như nhảy vọt đến cổ họng, nghiêng đầu sốt ruột nhìn Sài Dững. Sài Dững chợt cười rồi lắc đầu: "Có gì không ổn chứ, chỉ cảm thấy sau tối nay, sợ rằng mấy đêm nữa mới có thể nhìn thấy màn đêm như vậy nữa....."

Tây Tử cũng nhìn bốn phía....."Tuyệt rồi kìa?"

Loan Loan nhỏ giọng hô lên: "Đã nhiều năm chưa thấy tuyết ở thành phố B....."

Tây Tử ngẩn người, ngẩng đầu nhìn, bầu trời đêm mờ mịt phía trên đèn nê ông có chút xanh đen nhàn nhạt, hạt tuyết nhỏ bé dần dần rơi xuống, xuyên qua quãng sáng màu cầu vồng bay xuống, rơi trên tay lập tức biến thành nước.

"Đây là trận tuyết rơi đầu tiên của thành phố B năm nay, điềm tốt!" Sài Dững cởi áo khoác ngoài khoác lên vai cô. Tây Tử nghiêng đầu nhìn gần, gần kề cúi đầu, hạt tuyết nhuộm ướt người gần, đáng vẻ ướt át càng thể hiện sự kiên cường cùng anh tuân thuộc về quân nhân. Tây Tử không khỏi ngẩn ngơ...

Từ xa nhìn lại, hai người một cúi đầu, một ngửa đầu, vừa khoác áo vừa nhìn nhau, không nói rõ có bao nhiêu mập mờ. Sắc mặt Hồ Quân càng trầm hơn, anh chợt nhận ra thân phận nằm vùng của vợ anh khá tế nhị. Cục trưởng Thôi rút cả mồ hôi, trong lòng nói tổ tông này đứng ở cửa diễn cái gì thế kia, nếu Sài Dững thật sự kích động, có động tác gì, dự là Hồ Quân thật sự phát điên. Ông có thể nghe thấy tiếng nghiêng răng ken két của Hồ Quân, phồng phùng qua chuyện này cô nhóc Tây Tử tự cầu nhiều phúc.

Cũng may Tây Tử chỉ là chớp mắt một cái liền cúi đầu, bước một bước sang bên cạnh. Trần Thắng cười nói: "Đi thôi! Hôm nay chuyển xong chuyển hàng này, ông đây cũng về Mĩ nghỉ." Bốn người chia làm hai xe lái xe ra khỏi bãi đậu xe của câu lạc bộ, chạy về phía biệt thự ở ngoại ô.

Một giờ rưỡi, hai chiếc xe tải chạy vào khu biệt thự rồi bắt đầu xếp hàng lên xe. Sau khi xếp xong Trần Thắng giao một chiếc valy và chi phiếu cho Sài Dững: "Đây là của cậu, trong valy là nhân dân tệ, chi phiếu là là Đô-la, chờ cậu nghỉ đủ rồi, quay về chúng ta lại làm tiếp."

Sài Dững nhận lấy valy chợt mở ra. Bên trong rơi xuống từng xấp tiền lớn 100 đồng, trong tay chẳng biết lúc nào lấy ra một khẩu súng chi thẳng vào mi tâm Trần Thắng: "Không có sau này, tối nay chính là thời khắc cuối cùng."

"Mày là cảnh sát?" Trần Thắng không thể tin được mở miệng.

"Không, tao không phải cảnh sát, nhưng chung quanh đây đều có, phải không Tây Tử....." Pằng một tiếng, súng trên tay Sài Dững run lên, Trần Thắng chợt cúi đầu xoay người, cường ép Tây Tử trước người, một cây súng lục chỉ vào đầu Tây Tử: "Thế thì cô ta là cảnh sát hay người tình bé nhỏ của mày?"

Súng trong tay Loan Loan bị Sài Dững đá bay, một tay bóp chặt cổ họng cô ta: "Trần Thắng mày buông Tây Tử ra."

"Ha ha ha!" Trần Thắng âm trầm cười hai tiếng: "Con ả trong tay mày sớm bị tao chơi hư rồi, đang lo không biết xử lý thế nào, mày giết thì vừa hợp. Còn nếu cô tình nhân nhỏ bé này chết rồi....."

Lời còn chưa nói xong đã a một tiếng, súng lục trong tay hắn bị Tây Tử đá hướng lên trời, xoay người co khuỷu tay khóa cổ..... Không chế Trần Thắng dưới tay.....

"Tây Tử cẩn thận hắn còn có súng....." Sài Dững đã nhắc chậm, sau khi hai tiếng súng vang lên, Tây Tử và Trần Thắng đồng thời té ngã xuống đất.

Hồ Quân ném súng trong tay, chạy vài bước đến trước mặt Tây Tử, Tây Tử lấy tay đè bấp đùi nhìn anh cười: "Anh đã về....."

Trần Thắng bị Hồ Quân bắn ngay giữa mi tâm, mất mạng tại chỗ, Sài Dững không có bất kỳ chống cự nào mà sa lưới, Lưu Loan tự thú, hỗ trợ điều tra, đùi Tây Tử trúng đạn, tiến vào tổng trị liệu dưỡng thương. Đến tận bây giờ, vụ buồn ma túy ra nước ngoài lớn nhất thành phố B của năm đã kết thúc hết sức thuận lợi, trên đùi Tây Tử lại có thêm một ký hiệu quang vinh.

Lần này Hồ Quân tham dự toàn bộ quá trình, từ lúc vợ bị thương được giải phẫu đến khi đưa về phòng bệnh, anh vẫn luôn trực ở vừa. Anh nắm thật chặt tay vợ, nắm đến nỗi Tây Tử muốn nhân cơ hội hôn mê cũng không được. Anh nắm rất đau, thậm chí còn đau hơn vết đạn bắn trên đùi, mà từ đầu đến cuối mãi đến ngày thứ hai, Hồ Quân cũng không nói với cô câu nào.

Người này đang giận dữ, không biết đang giận cô hay giận bản thân, đáng vẻ kỳ cục chẳng khác gì một tên nhóc. Tây Tử trộm nhìn qua Hồ Quân đang đen mặt ngồi bên giường gọt táo, cảm thấy hơi buồn cười, khẽ mở miệng nói: "Anh định không để ý đến em sao?"

Hồ Quân ngẩng đầu lườm cô, hừ một tiếng, xiên một miếng táo vừa gọt nhét vào miệng cô, Tây Tử nuốt vào, nhìn tay anh tò mò hỏi: "Kỹ thuật bắn súng của anh thật lợi hại, sao trước kia em không biết? Vẫn nghĩ anh là người không có học vấn hay nghề gì, thì ra chồng em lợi hại như vậy. Trước kia anh thuộc binh chủng gì?"

Hồ Quân lại hừ một tiếng, đứng lên đi toilet rửa tay. Tây Tử hết cách, dở cũng đã dở, lỗi cũng nhận rồi, nhưng người đàn ông này bây giờ cứ kiên quyết kháng cự không để ý cô. Nếu là trước kia Tây Tử có thể hợp ý ôm ấp yêu thương, đầu giường cãi, cuối giường hòa, đáng tiếc cái chân bị thương của cô không có sức, cũng không nhúc nhích được.

Hồ Quân và Tây Tử xích mích với nhau tròn hai ngày, vẫn kéo dài đến sáng ngày thứ ba khi ông già nhà anh tới anh cũng trưng cái mặt đen ra, đây là giận chó đánh mèo, Tổng tham Hồ không khỏi buồn cười. Tuy có hơi nguy hiểm nhưng rốt cuộc thì mọi chuyện đã qua, trải qua chuyện này, Tây Tử đồng ý chuyển khỏi tổ trọng án, cuộc sống sau này của đôi vợ chồng son này coi như hoàn toàn an tâm, cũng coi như trong cái rủi có cái may.

Bà Hồ sờ sờ mặt Tây Từ, đau lòng hỏi: "Còn đau không? Khuôn mặt nhỏ cũng gầy hẳn đi."

Tây Từ cười: "Mẹ, nào có nhanh vậy, trông rất dọa người, thật ra không nặng như lần trước đâu, chỉ trầy chút da, không sao đâu ạ."

Bà Hồ lờm cô một cái: "Trầy chút da? Con đừng gạt mẹ, chảy nhiều máu như vậy, trầy lớn như vậy! Chờ ba con tới, còn chẳng biết đau lòng thế nào đâu?"

"A? Ba con? Ba con tới ư?"

Bà Hồ cười, cúi đầu nhìn đồng hồ: "Kỳ Kỳ nói cho ông thông gia rồi, sáng đã lên máy bay, bây giờ cũng gần tới nơi..."

Đang nói, cửa phòng bệnh bùm một tiếng bị đẩy ra, tiếp đây là giọng của lão ba tài phiệt của cô: "Bé con, bé con báo bôi của ba! Sao lại nhập viện hả? Sao lại bị thương....."

Đầu Tây Từ chợt phình cả ra, từ trước đến giờ ba cô đều chuyện nhỏ xé to. Khi còn bé nếu cô bị trầy một chút da hay bị thương lật vật, ba cô liền trở nên căng thẳng, sau này cô luôn gạt ông, bây giờ theo hiểu biết thì.....

Lão ba tài phiệt rất nhanh nhẹn, vừa bước vào đã nhào tới trước mặt Tây Từ, trong mắt hoàn toàn không có ông bà thông gia và Hồ Quân, chỉ có mỗi con gái cưng nhà ông. Vợ chồng tổng tham Hồ hơi kinh ngạc nhìn ông thông gia đang ôm Tây Từ, sao lại khóc! Thật sự khóc, nước mắt ào ào rơi xuống, khóc đến nỗi kêu la thảm thiết, nếu không biết còn tưởng Tây Từ hết thuốc chữa rồi?

"Bé con, bé con, sao lại bị thương? Bị thế nào hả? Để ba nhìn thử nào, mau cho ba nhìn thử....." Buông Tây Từ ra, định mở chăn của Tây Từ ra, đã bị Hồ Quân ngăn lại: "Ba, có nhiều người ở đây, vết thương của Tây Từ không sao cả, thật sự không phải chuyện lớn?"

"Gì mà không phải chuyện lớn chứ? Cũng đã nhập viện rồi, chuyện nhỏ ai lại nằm viện chứ! Hơn nữa, ba nghe Kỳ Kỳ báo bị thương do đạn bắn, trúng đạn sao có thể là vết thương nhỏ được? Đây là con gái của ba, ba xem thử thì sao há....."

Hồ Quân không vui, không muốn đuôi của vợ bị người đàn ông khác nhìn, cha vợ cũng vậy, cha vợ và con rể cứ cứ giằng co không thôi.

Tây Từ kéo tay cha lại: "Ba, con không sao, thật đấy....."

Y tá trưởng vừa bước vào, nhìn thấy nhiều người như vậy thì hơi ngần ngại, sau đấy rút kim trên tay Tây Từ ra, tốt bụng nhắc nhở: "Bệnh nhân cần nghỉ ngơi, hơn nữa còn là phụ nữ có thai, trước thời kỳ thai nghén dễ mệt mỏi, cần chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn....."

Y tá ra khỏi cửa, người trong phòng bệnh mới chợt bình tĩnh, bà Hồ kéo Tây Từ, kích động không biết nên đặt tay ở nơi nào: "Tây Từ, mang bầu thật ư? Có thật không? Bao nhiêu lâu rồi? Đứa nhỏ này, chuyện lớn như vậy sao còn giấu diếm. Ông Hồ, chúng ta có cháu đích tôn rồi....." Trên mặt Tổng tham Hồ cũng nở ra nụ cười hiếm thấy, lão ba tài phiệt còn chưa lau sạch nước mắt đã nhếch môi cười toe toét.....

Sợ quấy rầy đến Tây Từ nghỉ ngơi, lão ba tài phiệt nhà cô bị vợ chồng tổng tham Hồ khuyên rời đi trước, trong phòng bệnh chỉ còn Tây Từ và Hồ Quân. Hồ Quân nhìn chăm chăm Tây Từ, hồi lâu mới cất giọng ồm ồm hỏi: "Em biết lúc nào?"

Tây Từ sờ sờ bụng: "Mấy ngày trước."

Hồ Quân giận cực: "Biết có thai, còn đi nằm vùng?"

Tây Từ lấy lòng lôi kéo tay anh lắc lắc: "Trước khi nằm vùng thì không biết, sau đấy biết được cũng đã muộn. Mấy ngày nay, em luôn nhớ đến lời anh nói, không phải chỉ có một mình em, em còn có anh, có con của chúng ta, vì mọi người, em cũng phải bảo đảm an toàn của mình, những thứ này em hiểu."

Tây Từ lôi kéo tay anh, Hồ Quân vẫn cự nự như cũ, nhưng vẫn đi lên trước một bước, đứng trước mặt Tây Từ. Tây Từ hơi ngẩng mặt lên nhìn anh, buông tay ra, nắm lấy cổ áo kéo anh đến gần hơn, nhẹ nhàng đặt môi mình lên môi anh:

"Em hiểu ra hơi muộn, nhưng cuối cùng vẫn hiểu rõ, Quân, em yêu anh....."

Hồ Quân ngần ngại, tiếp đây, cúi đầu, miệng ngậm chặt môi Tây Từ, hung hăng, hung hăng hôn cô, hôn đến khi Tây Từ sém hết hơi mới thả cô ra: "Đừng tưởng nói ngon ngọt anh sẽ tha thứ cho em, còn kém xa lắm....."

Tây Từ phì cười, quần quanh cổ anh kéo xuống: "Đúng là một người đàn ông lắm chuyện..."

Ánh mặt trời vào đồng âm áp từ ngoài cửa sổ chiếu vào, bao quanh cả hai, rọi lên người đôi vợ chồng nhỏ một vàng sáng màu vàng nhạt. Trong vàng sáng đây bọn họ khó mà chia lìa, hoạn nạn có nhau, hạnh phúc đây như là chuyện tất nhiên.....

P/S: Còn 4 ngoại truyện nữa sẽ dc pót luôn trong 2 ngày thứ 7 và chủ nhật ^^

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Ngoại truyện 1: Thăm tù

Ngoại truyện 1: Thăm tù

Beta: Socfsk

Vấn đề Sài Dững muốn gặp Tây Tử, Cục trưởng Thôi đang làm công tác tư tưởng cho đồng chí Hồ Quân. Đồng chí Hồ Quân mang theo ghen tức nồng đậm không phân biệt sai trái, gương mặt âm trầm, ngồi trên ghế sa lon đối diện của Cục trưởng Thôi giằng co cùng ông: "Không phải công việc nằm vùng đã kết thúc rồi ư? Trên đùi vợ tôi cũng giữ lại một vết đạn làm kỷ niệm, cũng chuyển công tác khỏi tổ trọng án, vụ án này còn liên quan gì với vợ tôi chứ?"

Suy nghĩ của Cục trưởng Thôi bắt đầu xoắn xít đến đau nhức, tên nhóc Hồ Quân này khó chơi nhất, trước kia sử dụng chiến thuật quanh co, không chừng có thể còn chút tác dụng. Trải qua chuyện lần trước bây giờ nói chuyện gì với tên nhóc này cũng khó khăn, phòng ông cứ như phòng phòng cướp vậy.

"Quân, cậu nên suy nghĩ một chút, lý do Tây Tử nằm vùng thành công hoàn toàn là do Sài Dững không vạch trần cô ấy. Với sự rèn luyện chuyên nghiệp của Sài Dững, độ nhạy bén của bộ đội đặc chủng, kỹ thuật diễn vụng về của Tây Tử sao có thể giấu diếm được gã. Tôi thấy có lẽ ngay từ khi mới bắt đầu gã đã biết Tây Tử chính là nằm vùng, nhưng gã không hề làm gì tổn thương cô ấy, hơn nữa còn tận lực bảo vệ an toàn cho cô ấy. Bây giờ gã muốn gặp mặt Tây Tử, nghĩ theo Chủ Nghĩa Nhân Đạo cũng nên châm chước một chút."

"Châm chước?" Hồ Quân cười ha ha: "Tây Tử là vợ tôi, gã có thể gặp được sao? Việc nằm vùng mấy người gạt tôi sắp xếp để vợ tôi làm, tôi còn chưa tính sổ, ngược lại ông lại muốn bán vợ tôi ra ngoài lần nữa. Nói cho cùng vợ tôi và gã có cái rắm quan hệ gì, chỉ hai ngày rưỡi làm vợ chồng giả, chẳng lẽ lại sinh ra tình cảm thật?"

Vừa dứt lời lại khiến vò dấm chua trong lòng Hồ Quân trào dâng, vị chua ngập trời xộc thẳng lên mũi. Đối với quan hệ mấy ngày nay của Tây Tử và Sài Dững, trong lòng Hồ Quân vẫn thật dễ ý. Đó là vợ của Hồ Quân anh, như thế nào khi không lại trở thành vợ người khác, đừng bảo vài ngày, một giây cũng không được, giả cũng không được.

Cô vợ nhà anh, anh trừng trị không được, trên đùi bị thương, trong bụng còn có cục cứng của bọn họ, đánh không được mắng không đành, càng không thể nghĩ đến chuyện trừng phạt. Lúc này là sau khi xa cách, đừng nói tân hôn, trực tiếp treo chim luôn, chỉ hôn hôn sờ sờ cũng phải chú ý lực, tránh đề đến bụng, vợ anh sắp trở thành người thủy tinh rồi.

Con giận của Hồ Quân bị lời thổ lộ của vợ làm tiêu giảm một nửa, nhưng còn một nửa lửa dục xen lẫn vẫn chưa giải được kia, hừng hực lại không thể phát tiết với vợ, có thể hòa nhã với Cục trưởng Thôi mới là lạ.

Hơn nữa tên khốn Sài Dững kia, sống tốt trong lao là được rồi, lúc này lại nghĩ ra ý nghĩ thối tha kia, muốn gặp vợ anh, đừng nói là cánh cửa, ngay cả khe hở cửa sổ cũng không được.

Cục trưởng Thôi khuyên can mãi, vừa dấm vừa xoa hơn một tiếng, Hồ Quân có chết cũng không đồng ý. Cuối cùng Cục trưởng Thôi tức giận, trán nổi đầy gân xanh, nhưng vẫn không còn cách nào, phất tay một cái bảo anh rút đi. Hồ Quân còn không vui lòng ư? Hừ một tiếng, đứng lên đi về phía cửa.

Mới vừa kéo cửa ra, lại quay đầu: "Lúc này đừng tốn sức làm điều hồ ly sơn gì nữa, vô dụng thôi." Nói xong, ngênh ngang rời đi. Cục trưởng Thôi tức đến thiếu chút nhảy dựng, nhưng một câu của Hồ Quân ngược lại nhắc nhở ông, điều hồ ly sơn này tuy cũ nhưng thật sự có tác dụng. Dù sao Sài Dững chỉ muốn gặp mặt, nửa tiếng là đủ rồi, mà trong vòng nửa tiếng hội nghị tiến hành theo lệ của cục trưởng vẫn chưa kết thúc đâu, ha ha!

Thế nên mới nói đạo cao một thước, ma cao một trượng, không sợ trộm cắp, chỉ sợ trộm nhớ kỹ. Đồng chí Hồ Quân cũng nên kiểm điểm, ai bảo anh cưới phải cô vợ người gặp người thích!

Thừa dịp trong cục mở hội nghị, Lưu Hán Bản tựa như làm trộm đi đến đội mười bảy, trộm mang Tây Tử đi đến ngục giam. Sài Dững phạm tội không nhẹ, tổ chức buôn lậu thuốc phiện số lượng lớn, gây tổn hại nghiêm trọng, nhưng thái độ nhận tội tốt, cuối cùng cũng coi là nửa tự thú. Vì vậy cân nhắc mức phạt là phạt tù thời hạn mười lăm năm, đây là kết quả do Lưu Hán Bản và Cục trưởng Thôi lên lút qua lại.

Đối với Sài Dững, phạm đã từng làm lính đều sẽ cảm thấy tiếc nuối. Một người lính được rèn luyện chuyên nghiệp ưu tú như thế vì sao lại chuyển nghề? Sau khi chuyển nghề nếu được sắp xếp công việc thích hợp nào đến nỗi buộc gã đi lên con đường không lối về này. Làm thế nào để giữ lại nhân tài, sử dụng người hữu dụng vào những chỗ cần thiết, thật là chuyện mà những vị lãnh đạo cấp trên nên suy nghĩ.

Khi Lưu Hán Bản vừa nhìn thấy Tây Tử, còn lập tức phát hiện cô thay đổi rất nhiều, hường chi là Sài Dững. Sài Dững ngồi ở phòng thẩm hỏi, cách một lớp rào chắn cứng rắn lạnh băng, nhìn thẳng vào bóng hình trắng tắp đang đi tới. Bị khuất sáng, khuôn mặt của cô nhất thời nhìn không rõ, chỉ là thân hình đứng thẳng lại xinh đẹp tuyệt trần kia, giống y như trong trí nhớ đã khắc vào đầu gã.

Tình cảm của Sài Dững đối với Tây Tử rất phức tạp. Sài Dững là một người đàn ông lý trí, vì vậy gã chưa bao giờ tin vào tình yêu sét đánh. Khi lần đầu nhìn thấy Tây Tử, sự cứng cỏi ẩn dưới lớp trang điểm đậm cũng không hề suy giảm chỉ vì cô là phụ nữ. Trên người cô có hơi thở thuộc về quân nhân dày dạn đã khiến Sài Dững cảm thấy cực kỳ thân thiết.

Đồng thời, cô còn hơi giống với người em gái đã chết của gã, một thiếu nữ đang độ tuổi như hoa đã ngã xuống, để lại chỉ có sự tiếc nuối. Làm anh trai ruột, gã đã không làm tròn bổn phận, không thể làm gì cho cô em gái gặp ai cũng tươi cười rực rỡ của mình, gã có cánh tay cường tráng và ý chí kiên cường được tôi luyện nhưng lại không thể không khuất phục trước tiền bạc tục tằn.

Tiền bạc tuy tục tằn nhưng nếu như gã có, có lẽ đã có thể cứu vãn em gái gã, để cho sinh mệnh như hoa của em ấy kéo dài và nở rộ rực rỡ. Tiếc nuối gặm nhấm lý trí gã, sau khi em gái chết, trong lòng gã nhận ra xã hội và cuộc sống này hết sức u ám, tựa như người tu luyện trốn vào ma đạo, cố chấp theo đuổi bóng tối, cố chấp đối địch với mọi người.

Cuộc sống tuyệt vọng, con đường phía trước ngập đầy bóng tối như đã chết, đưa tay không thấy được năm ngón. Nhưng trong cuộc đời tràn đầy bóng tối của gã, bỗng nhiên có một tia sáng, đó là Tây Từ.....

Cô ngồi xuống đối diện gã, tư thế ngồi thẳng. Cửa phía sau đóng lại, rốt cuộc gã cũng có thể nhìn rõ mặt cô, không khỏi giật mình sửng sốt, chỉ ba tháng ngắn ngủi, cả người cô phủ đầy ánh sáng hạnh phúc, dịu dàng xoay quanh người cô, không quá chói mắt, lại thoải mái vô cùng.

Cô rất đẹp, quả nhiên cảnh phục vẫn thích hợp với cô hơn, ngoài vẻ đẹp, càng thể hiện sự hiên ngang mạnh mẽ khác với người khác. Sài Dững nhếch miệng cười cười: "Em mặc cảnh phục trông thật đẹp!"

Ánh mắt Tây Từ hơi phức tạp, Sài Dững ngồi trong hàng rào sắt, mặc dù mặc áo tù nhân, đầu cạo trọc nhưng vẫn đem cảm giác rất đàn ông như cũ. Cảm giác này là phát ra từ sâu bên trong, Sài Dững có bản lĩnh, có năng lực, chỉ là hơi kém vận may.

Lúc này nói đến vận may hình như không đúng lúc, nhưng Tây Từ nhất thời cũng chẳng biết nên nói gì với gã, tính ra, cả hai vẫn là người xa lạ nhỉ! Tây Từ là một người khó thân cận, từ khi bắt đầu đến giờ hai người chỉ biết nhau hơn mười ngày, mà hơn mười ngày ngắn ngủn này cũng đều trôi qua rất căng thẳng. Tây Từ vốn không có thời gian cũng không có tâm trạng đi tìm hiểu Sài Dững.

Nhưng, mặc dù không hiểu, Tây Từ vẫn cảm thấy một tình cảm khó hiểu như đồng đội đối với Sài Dững, rất kỳ quái, nhưng nếu đã gặp mặt rồi, rất nhiều chuyện Tây Từ cũng muốn hiểu rõ.

Ánh mắt Tây Từ lướt qua mã số trên áo tù của gã, rơi vào trên mặt gã: "Anh phát hiện em là cảnh sát khi nào?"

Sài Dững chợt cười nhẹ, hỏi một đằng, trả lời một nẻo: "Tây Từ? Tên thật của em là Tây Từ ư?" Thấy Tây Từ gật đầu, Sài Dững mới thở phào nhẹ nhõm: "Cũng may cái tên hay này là thật, anh thích cái tên Tây Từ này, luôn khiến anh nhớ đến Tây Hồ xinh đẹp. Ngày cuối cùng của em gái anh, anh từng mang em ấy đến Hàng Châu, trèo thuyền du ngoạn ở Tây Hồ, mùa hè hoa sen thơm ngát, trên mặt hồ sóng nước trong veo, em ấy yếu ớt nhưng lại cười rất vui vẻ, là hồi ức quý giá và tốt đẹp nhất đời này của anh....."

Giọng nói Sài Dững rất nhỏ, hơi thì thầm, không để ý tới Tây Từ, tiếp tục nói: "Con bé rất đẹp, tóc dài hơn em một chút, cũng rất thông minh, từ tiểu học đến trung học cơ sở đến phổ thông, chưa bao giờ đứng hạng nhì, luôn đứng nhất. Khi đó mẹ anh luôn bảo, 'Hay là sao Văn Khúc trên trời đầu thai nhầm rồi! Sao lại rơi vào người nhóc con nhà chúng ta'. Lúc đấy anh chỉ nghĩ mình nhất định phải cố gắng, tạo điều kiện cho em gái mình đi học, lên đại học, thi thạc sĩ, tiến sĩ, xuất ngoại....."

Sài Dững dừng một chút: "Sau này con bé bị bệnh, càng ngày càng suy yếu, anh chỉ có thể đứng bên cạnh, nhìn con bé lẳng lặng chết đi....."

Tây Từ buồn bã, có thể tưởng tượng được một người đàn ông như Sài Dững, một người có nội tâm vô cùng mạnh mẽ và kiêu ngạo cũng chỉ có thể bất lực trước cô em gái mà mình yêu quý nhất. Loại đã kích này tựa như một loại hủy diệt, có thể hủy diệt tín ngưỡng cốt lõi của một người. Bởi đường tín ngưỡng không dễ, nhưng vứt bỏ nó, chẳng qua chỉ cần một cái chớp mắt mà thôi.

Tây Từ là người may mắn, may mắn gã cho người đàn ông không gặp phải hoàn cảnh như thế. Trong mắt cô, chồng cô dường như không gì không làm được, cũng sẽ không có thời khắc cô đơn như thế.

"Người đàn ông lúc đấy bắn chết Trần Thắng chỉ với một phát là chồng em đúng không?" Sài Dững đột nhiên hỏi một câu như vậy. Tây Từ ngẩn người một chút rồi gật đầu, ánh mắt Sài Dững hơi u ám, hồi lâu mới nói: "Nhìn ra được, anh ta rất yêu em....."

Tây Từ đứng lên: "Em cũng yêu anh ấy, còn có đứa bé của chúng em. Sài Dững, cảm ơn anh đã bảo vệ, không chỉ bảo vệ em, mà còn đứa nhỏ trong bụng em"

Sài Dững sùng sốt một chút, ánh mắt lướt trên bụng cô: "Em mang thai?"

Tây Từ gật đầu, đứng nghiêm, tay giờ lên, cúi chào một cái thật tiêu chuẩn: "Đây là sự kính nể của em trước một người quân nhân xuất sắc."

Tây Từ xoay người đi ra ngoài, ở trước mặt Sài Dững hiện giờ, nói không nên những lời hình thức như cố sửa đổi tốt, cảm giác làm vậy là một loại vũ nhục vô hình với gã.

Tay Tây Từ cầm nắm cửa, phía sau truyền đến giọng nói của Sài Dững: "Tây Từ, em diễn rất dở, khi ở bệnh viện, anh đã xác định thân phận của em rồi." Tây Từ quay đầu lại nhìn gã hồi lâu, cúi đầu nói: "Hẹn gặp lại."

Tây Từ đi ra cửa chính ngục giam, không khỏi hoảng sợ, ven đường đối diện, dưới ánh mặt trời, Hồ Quân đen mặt chờ ở đấy, nhìn thấy cô ra ngoài, hừ một tiếng: "Nhìn cái gì? Thấy thẳng khác rồi không nhận ra ông xã mình nữa?"

Tây Từ chợt nở nụ cười, người đàn ông biết quan tâm lại hết sức khó tính này! Vài bước vọt tới, bên tai lại truyền đến tiếng la hồi hộp của người nọ:

"Chạy chậm chút, vợ chậm một chút....Cẩn thận đứa bé....."

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Ngoại truyện 2: Vui sướng

Đồng chí Hồ Quân gần đây kìm nén không tiện hoạt động, còn chẳng bằng hồi mới kết hôn, khi đó là thấy được ăn không được, nhưng lòng mang nhớ thương, trong đầu có thể sử dụng đủ loại âm mưu quỷ kế, dốc sức ăn vợ vào miệng, cũng là một loại tình thú .

Nhưng một khi ăn mặn, mỗi ngày đều cho anh ăn thịt cá dài ngày, đột nhiên bảo anh ăn chay, thật không có tính người mà!

Hơn nữa sau khi cô vợ nhà anh có thai, cả người đều tản ra hơi thở quyền rũ hấp dẫn chết người, Tả Hoành nói đây là sự rực rỡ của tình mẹ. Hồ Quân liền nghĩ trong lòng, chẳng lẽ sâu trong nội tâm anh có bệnh cuồng mẹ*? Vì sao càng nhìn thấy vợ mình càng toát lên tình mẹ thiêng liêng càng muốn nhào đến gặm cả xương cốt vào bụng? (*mother-complex/ luyện mẫu tình kết)

Nhưng với Thái hậu nhà anh, sao lại không có nhỉ? Đương nhiên, bà Hồ không biết trong lòng con mình nghĩ gì, nếu không đã sớm tát ngay một phát vào mặt tên nhóc càn quấy này.

Nói tóm lại, Hồ Quân bị vợ mình mê hoặc đến mù quáng, hận không thể lập tức nhảy ngã. Không được, bác sĩ từng bảo trước khi mang thai đến tháng thứ 4 cấm tuyệt đối chuyện phòng the. Hồ Quân đếm đầu ngón tay tính ngày! Nhưng tính đi tính lại, đến nay cũng mới 3 tháng rưỡi, còn nửa tháng, anh sống sao đây.

Hơn nữa vợ anh hiện tại rất ngoan, anh ôm, cô sẽ để anh ôm, anh hôn, cô cũng để anh xuống miệng, không hề từ chối chút nào.

Hồ Quân ôm vợ mình, có chút ai oán ngồi trên xích đu trong phòng sách mà phôi nấng. Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu rọi trên người hai người, ấm áp và thoải mái, vợ anh là thoải mái thật, nhưng cả người anh thì nóng ran trán mồ hôi, cứ như bị sốt.

Anh nằm ngửa trên xích đu, vợ nằm trên người anh, nhắm mắt tựa như đang ngủ. Sau khi mang thai dường như vợ anh càng ngày càng phát triển theo chiều hướng heo con. Cổ mịn màng của cô đang ở cạnh khoe miệng anh, từng đợt hương thơm tiến vào mũi anh, từ mũi lan rộng đến tứ chi bách hại, không khác gì xuân được cực mạnh.

Cô vợ ngon lành của anh đang mặc một chiếc váy bằng nhung có tai thỏ do Kỳ Kỳ đưa, vài nhưng lông thật có hơi hướng lông thỏ. Hồ Quân đoán không ra cô bé Kỳ Kỳ kia là có tình hay vô ý, thật sự không hiểu ý nghĩa của thỏ đối với một người đàn ông sao?

Vợ anh da mịn thịt mềm, được bọc trong lớp lông thỏ khéo léo đáng yêu, khuôn mặt nhỏ bé hồng hào kia, dáng người càng đầy đặn càng ngọt ngào bởi vì mang thai kia, Hồ Quân cảm thấy, mình sắp nổ tung, kích động sinh lý dường như muốn áp đảo lý trí luôn rồi.

Bàn tay to chui vào từ cổ áo rộng thùng thình của vợ, lướt qua xương quai xanh tinh tế, nắm lấy hai khối thịt mềm đã không cách nào nắm vừa nữa....Ngón tay xoa nắn đỉnh, quả anh đào trong nháy mắt dựng đứng lên, cúi đầu chôn mặt giữa cổ và gáy thơm tho của vợ mình, dọc theo động mạch khẽ đập bên gáy, gặm nhấm, hôn hít.....

Cho dù Tây Tử là thần nữ chuyển thế, đối mặt với sự quấy rầy hết sức lộ liễu như vậy cũng phải tỉnh. Tỉnh rồi mới phát hiện, cô vốn ở phía trên, giờ đã bị Hồ Quân đặt trên xích đu, khóa kéo từ trên xuống đáy váy ở giữa bộ đồ hình thỏ đã bị kéo ra, tựa như lột da rơi xuống xích đu.

Sau khi mang thai Tây Tử không mặc áo ngực nữa, cảm giác không thoải mái. Lúc này đồ đã bị cởi ra, dường như trần trụi trước mắt Hồ Quân. Mặc dù hai người đã là vợ chồng, số lần thân mật cũng coi như không ít, nhưng cô vẫn thấy mất tự nhiên, hơn nữa còn là ban ngày ban mặt.....

Hồ Quân ngược lại vẫn còn lý trí, nằm sấp trên người cô, tay chống trên xích đu, lơ lửng chôn trước ngực cô, tay vuốt ve sau lưng cô, xúc cảm gọi tình....Đùi của cô bị anh kéo thành một độ cong thật lớn, đặt giữa đùi cô, một vật trướng cứng phun khí, cách lớp vải thật mỏng. Tây Tử có thể cảm giác được rõ, nó đang vội vã xao động.....

Hơn nữa, loại xao động tựa như sẽ lây lan, nhanh chóng lan đến trên người Tây Tử. Sau khi mang thai Tây Tử không nhận được chút trêu đùa nào, có lúc Hồ Quân chỉ hôn cô, cô đã muốn, sự ham muốn này so với bất kỳ lúc nào trước đây còn mãnh liệt hơn, huống chi anh bây giờ.....

Tây Tử cảm thấy một vài mồi lửa đang roi rớt trong lòng, như mượn gió Đông, trong nháy mắt cháy lan đồng cỏ. Tiếng thở dốc nho nhỏ dồn dập tràn đầy môi cô, cả người không kìm được động tình mà run rẩy, dục vọng dâng trào.....

Cơ thể của cô căng thẳng, ngón chân khẽ co thành một đường cong, cả người nháy mắt mềm nhũn, vươn tay lên, nắm lấy tóc Hồ Quân, thật chặt, có chút run rẩy.....

Tây Tử phản ứng kịch liệt như thế, ngược lại khiến Hồ Quân tỉnh táo hẳn. Khi ngừng đầu khỏi ngực Tây Tử, mắt vợ anh đã trở nên mơ màng, gương mặt đã đỏ lựng tựa như hai đám rắng hồng rực rỡ nhất. Tai thỏ bằng nhung đặt sau đầu cô, lộ ra hai tai nhọn đầy lông, đáng vẻ kia là đàn ông sẽ muốn lập

tức đè cô dưới thân, tiến vào, chinh phục.....

Tây Tử lúc này, mức độ khơi dậy hóc-môn giống được trong lòng đàn ông đạt cao nhất. Dĩ nhiên Hồ Quân cũng là đàn ông, nhưng đồng thời anh cũng là một người cha, tia tối tăm trong mắt Hồ Quân lóe lóe, dừng lại trên chiếc bụng bằng phẳng như trước, không nhìn ra gì của vợ mình, tron nhẵn trắng nõn, chính giữa là lỗ nhỏ trắng mịn.....

Môi của anh hôn lên đầy một cái, hít sâu hai cái, ngăn chặn dục vọng cơ hồ muốn vỡ tung, bên trong còn có bé con nhà anh. Hồ Quân cố chấp cho rằng đứa bé trong bụng Tây Tử là một cô bé, không hề để ý chút nào đến Thái hậu và ông già nhà anh nhất trí nhìn nhận là một thằng nhóc.

Hồ Quân thích con gái, thử nghĩ xem, có một cô nhóc giống Tây Tử nhỏ N lần, gọi anh là ba, tốt đẹp biết bao nhiêu. Anh ôm bé trong tã lót, bé dùng đôi mắt ướt át sáng ngời vô cùng dễ thương mà nhìn anh, không muốn rời xa anh. Lớn thêm chút nữa anh dắt tay bé đi đến nhà trẻ, cô nhóc vòng tay qua cổ, hôn chụt chụt lên mặt anh, âm thanh êm dịu nói với anh: Ba, tạm biệt. Ôi, tốt đẹp đến nhường nào.

Lại lớn lên thêm một chút, đi học, cột tóc đuôi sam, đứng trước cửa trường học phất tay với anh, vừa nhảy chân sáo vào trường học vừa nhìn anh, đẹp biết bao nhiêu. Lại lớn lên thêm chút nữa....lớn nữa không còn tốt đẹp nữa, anh phải đề phòng, đề phòng những tên nhóc hư hỏng bắt cóc con gái cùng nhà anh, nguyên hình của tên nhóc hư hỏng, trong đầu Hồ Quân thiết lập là Hồng Kỳ của nhà Diệp Tri.

Tên nhóc kia trong ngoài đều là hư hỏng, đi nhà trẻ, chỉ biết vén váy mấy bé gái. Nghĩ như vậy Hồ Quân cảm thấy cô nhóc nhà anh quả thực bị nguy cơ bủa vây tứ phía, chung quanh tất cả đều là những tên nhóc xấu bụng. Đây là vấn đề ngoài mặt, tóm lại, đồng chí Hồ Quân đơn phương cho rằng trong bụng vợ anh chính là con gái cùng của anh, sao vẫn còn chưa ra? Là cục cưng hận không được ngậm trong miệng, cho nên dù lừa dục công tâm cũng có thể phan lại, tựa như bị ám.

Khiến cho sau này, hai người già họ Hồ biết được chính xác em bé trong bụng Tây Tử chính là trai cũng không dám nói cho anh biết, đây là sau này, quay về, nói tiếp hiện tại.

Dưới sự uy hiếp của tình yêu vô tận với con gái, lừa dục tràn đầy trong người Hồ Quân biến mất hơn phân nửa, trong lòng là kiềm chế rồi, nhưng trên sinh lý....Ách....quả thực cương cứng đến đau nhói, đau nhói....Hơn nữa, anh đã nén xuống rồi, ánh mắt của cô vợ nhà anh, mơ màng mà tội nghiệp nhìn anh thì sao?

Trong lòng Hồ Quân, con gái chưa ra đời của anh là bảo bối, nhưng quý giá nhất vẫn là vợ anh, làm thế nào chịu được ánh mắt mềm mại khát vọng van xin như vậy. Lòng cũng nhũn ra, cúi đầu, ngậm chặt miệng nhỏ của vợ, vừa mới hôn lên, đầu lưỡi mềm mại trơn trượt của vợ đã luồn vào, lập tức chui vào miệng anh, lưu loát quần lấy lưỡi của anh, móc lấy liên tiếp, liên tiếp móc lấy.....

Kỹ thuật hôn của vợ anh phải nói thật sự do chính tay anh dạy nên, có thể trước đây luôn ngượng ngùng, mặc dù lúc kích tình thì vợ anh cũng không buông thả như hiện tại, không chỉ buông thả mà phản ứng của thân thể, mức độ mãn cảm đều khiến nhiệt huyết của Hồ Quân sôi trào, nhưng cũng phải hết sức cầm giữ, cảm giác này khổ sở không nói nên lời.

Không thể làm, còn phải phục vụ vợ tốt, đây thật sự là một kỹ thuật. Cũng may Hồ Quân đã quen việc dễ làm, hơn nữa kinh nghiệm do quá khứ thân chinh bách chiến luyện ra được, hôm nay phục vụ vợ, thật đúng là hưởng thụ đẳng cấp sáu sao.

Hồ Quân dời khỏi miệng vợ, vợ anh đã nhắm mắt lại, vẫn còn đang rên rỉ. Anh chậm rãi lần theo chiếc cổ hơi ngửa ra của cô, bên tai, xương quai xanh....Trước ngực lưu luyến hồi lâu lại tiếp tục trượt xuống....Lướt qua đường cong mềm mại bên eo, chính là chôn bông lai khe cốc với rừng rậm tươi tốt....Trong chôn bông lai, nơi môi lưỡi lướt qua, dịch xuân đã róc rách.....

Khi lý trí trở lại trên người Tây Tử, Tây Tử mở đôi mắt mê ly, trong ánh mắt còn tràn ngập tình ý cứ như vậy nhìn Hồ Quân đang ở dưới. Trên môi anh, trên chóp mũi, bên khóe môi cũng dính chút dấu vết ẩm ướt bóng bẩy, cổ và mặt đều đỏ lên, gân xanh trên trán nhúc nhích, trong mắt tràn đầy dục vọng lại hết sức đè nén...

Trong lòng Tây Tử chợt mềm nhũn, người đàn ông này, có thể vì cô làm đến trình độ này, cô tại sao không thể, cô cũng yêu anh cũng muốn anh.....

Tây Tử chậm rãi đứng lên, xoay người đẩy Hồ Quân xuống xích đu, từ từ quỳ gối lên mặt thảm mềm mại, đưa tay kéo ra dây nịt bên hông Hồ Quân....Dây nịt, cúc quần, khóa kéo.....

Hồ Quân cứ như vậy ngây ngốc nhìn vợ mình, mở chiếc miệng nhỏ nhắn, ngậm vào....Ách....Chiếc lưỡi ẩm áp ướt át trắng mịn, Hồ Quân thật sự cảm thấy, bây giờ chết cũng không còn gì tiếc nuối nữa.....

Vợ anh rất không thành thực, cầm nắm, vuốt ve, liếm láp, tiết tấu nắm không tốt, có lúc răng nanh sẽ làm đau anh, lại mang đến cho Hồ Quân một sự sung sướng chưa từng trải qua trong đời. Sự sung sướng không thể hình dung, từ dưới xương sống chậm rãi dâng lên, tê tê, giống như mang theo luồng điện yếu ớt, kéo thẳng lên, xông thẳng vào não.

Ách...A....Hồ Quân rên lên một tiếng, cúi đầu, khóe miệng của vợ tràn đầy chất lỏng trắng đục đậm mị, lại còn dùng ánh mắt trong suốt nhìn anh. Hồ Quân đột nhiên cảm thấy còn có chuyện gì so với chuyện được vợ mình yêu như vậy đẹp hơn chứ. Sống đến lúc này, thật sự không còn cầu gì khác, ngại trừ thoải mái.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả* ! được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Ngoại truyện 3: Lừa dối

Kỳ Kỳ ngồi trên nắp bồn cầu nhìn que thử thai trong tay từ từ hiện rõ hai vạch, trông hơi ngầy ngốc. Từ cửa phòng rửa tay đã cài chặt vang lên hai tiếng gõ, giọng nói của Hồ Từ truyền đến: "Kỳ Kỳ, sắp tám giờ rồi? Nếu không ra sẽ đến trễ đấy, sao thế? Không thoải mái sao?"

Xoay xoay nắm cửa, Hồ Từ phì cười: "Nhóc con, còn chỗ nào anh chưa thấy qua chứ, đã làm rồi, vẫn khóa cửa..." Rắc một tiếng Kỳ Kỳ từ bên trong kéo cửa ra, khuôn mặt mềm mại hơi trắng, cắn chặt môi, phồng má nhìn anh chăm chăm.

"Sao thế?" Hồ Từ giờ tay lên muốn sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, bị Kỳ Kỳ tức giận đẩy ra: "Biến chỗ khác, bớt dính lấy em."

"Dính" Hồ Từ không khỏi lắc đầu cười khổ, cái từ này sử dụng trên người anh thật sự mới mẻ, sống gần ba mươi năm rồi, dường như trước kia đây đều là lời thoại của mình.

Hồ Từ chợt nhớ tới một câu nói thường xuất hiện trong phim Hồng Kông, ra ngoài càn quấy, sớm muộn gì cũng phải trả giá, anh quả thật chính là bằng chứng cho ý của lời này. Trước kia, chỉ có anh mới được nổi giận, cô gái kiêu ngạo nào rơi vào tay anh cũng có thể dạy dỗ thành ngoan ngoãn vâng lời, đến lúc gặp phải món ăn Kỳ Kỳ này lại không thể không hết cách, sai bảo không được, nói sự thật, là không nói sai bảo.

Lại nói, bản thân Hồ Từ cũng không biết anh nghiêm túc cùng cô bé này từ lúc nào. Hồi vừa bắt đầu, nhìn trũng miệng lưỡi bén nhọn của cô bé này, muốn vui đùa chốc lát, dù sao cũng không phải người ngoài, em vợ anh Quân, anh chăm sóc một chút cũng được. Nào biết, trái tim phải lo, lo đến tận tâm, càng tận tâm lại càng muốn gần gũi, gần ngay bên cạnh rồi còn muốn hôn hít, hôn xong rồi lại muốn ăn, ăn được đến miệng còn muốn trộm giấu đi, không để cho người khác nhìn thấy.

Trong lòng của cánh đàn ông, đây điển hình là của từ hứng thú đến yêu thích, cuối cùng yêu thích đến nỗi không buông tay. Chỉ trong hai năm, Hồ Từ ở bên cạnh Kỳ Kỳ dần dần lột xác thành công.

Bình tĩnh mà xem xét, muốn gạt cô bé này không khó, ít nhất Hồ Từ cảm thấy Kỳ Kỳ dễ gạt hơn so với chị cô rất nhiều. Chị cô là một người cứng rắn không dễ chịu thua, giao cho anh Quân chậm rãi mài, mài đến bây giờ, đứa nhỏ cũng đã sinh, mới có thể mềm ra.

Kỳ Kỳ lạnh lợi hơn cô chị, nhiều ý xấu và xảo trá hơn, đáng về trưởng thành cũng rất mê người. Thế nhưng chỉ số cảm xúc thấp, không phải một cô nhóc thấu tình đạt ý. Hồ Từ thật sự không rõ bản thân mình, hóa ra mình thích hàng hiểm như vậy, những cô gái bên người anh trước đây cô nào chẳng phải ngực lớn hông to, phong tình khắp người.

Khi Hồ Từ quen biết Kỳ Kỳ, cô bé này mới mười tám, khác với những cô gái bên cạnh anh, ngây ngô trẻ trung, nhưng chẳng biết dây thần kinh nào của anh không bình thường, liền thích, so với tất cả phụ nữ quần quanh trước đây cũng thích hơn gấp trăm lần, giống như trúng tà vậy.

Vừa bắt đầu Hồ Từ không cảm thấy chính mình để ý gì đến Kỳ Kỳ, lại bảo câu nói kia thật đúng, không có cạnh tranh sẽ không có động lực. Bắt nguồn động lực để Hồ Từ hạ quyết tâm tóm gọn Kỳ Kỳ, đến từ một nam sinh trong trường của bọn họ.

Trước đêm nghỉ hè đại học năm hai của Kỳ Kỳ, Hồ Từ định đến trường học hỏi Kỳ Kỳ quay về với ông bà hay ở lại đây. Nếu về anh sẽ mua vé máy bay cho cô, nếu ở lại anh sẽ sắp xếp việc để cô làm.

Khi đó quan hệ của hai người vẫn dừng lại ở thời kỳ mập mờ không rõ. Có Hồ Quân ở đấy, Hồ Từ nhiều lần muốn vươn móng vuốt nhưng cuối cùng cũng rút trở về. Trong lòng hiểu rõ Kỳ Kỳ không giống những cô gái bên ngoài, có anh rề cô đứng đấy, nếu anh dám động, vậy cũng chỉ có một kết quả, nâng tám kiệu đón cô bé này về làm vợ.

Khi đó Hồ Từ không hề có khái niệm với việc cưới một cô vợ trẻ, cảm thấy dài dòng phiền phức, tạm thời không đáng suy tính. Vì vậy mặc dù nước miếng đã chảy dài ba thước vẫn như trước mà chịu đựng Kỳ Kỳ bên miệng gọi "chú" một cách khó hiểu.

Không biết Kỳ Kỳ có phải xem phim Hàn đến nhiễm độc không, ngay lúc đầu đã gọi anh là "chú", mỗi lần Hồ Từ nghe thấy, về nhà soi gương cả nửa ngày, xem kỹ rồi suy nghĩ bản thân có điểm nào giống một ông chú? Anh Quân lớn hơn anh, nhóc con mở miệng thì hai tiếng anh rề, tỷ phu, kêu thân thiết khỏi nói.

Hồ Từ thật sự đến hỏi cô, Kỳ Kỳ chu cái miệng nhỏ nhắn: "Anh rề tôi đẹp trai lắm, cứ như bước ra trong phim thần tượng, còn chú?" Rất khinh thường bĩu bĩu môi, lại gật đầu một cái: "Ừ, cũng giống từ trong phim thần tượng ra....." Cũng không chờ Hồ Từ có chút vui mừng, miệng nhỏ ác độc lại thêm vào một câu: "Những nhân vật anh trai tri kỷ trong phim thần tượng, nếu để chú diễn, hẳn có thể diễn ra nhân vật gốc....."

Hồ Từ không hiểu, anh trai tri kỷ bình thường đều không có đất diễn, đứng phía sau nữ chính, làm người hầu hy sinh ngu ngốc. Bị cô nhóc đã kích, chùng một tuần Hồ Từ không gặp mặt cô.

Vốn nghĩ từ giờ sẽ không để ý đến cô bé này nữa, rất không có lương tâm. Nhưng một tuần này anh thật sự chịu đựng đến mức khó chịu, bức bối rồi, nhìn thấy cái gì cũng không vừa mắt. Anh em còn khuyên anh hay là dục vọng chưa thỏa mãn, vội vàng tìm một cô gái giảm nhiệt đi.....

Hồ Từ tìm một cô thật, lửa cũng tiêu mất, đáng về của cô gái kia anh không nhớ rõ, thật sự thoải mái rồi, nguyên nhân thoải mái chính anh cũng không phải không biết thẹn mà nói ra, khi đề cô gái kia ở bên dưới, trong đầu không tự chủ được nghĩ đến đáng về nhỏ nhắn, tư thế, miệng nhỏ của Kỳ Kỳ,

vậy.....

Ý dân xuất hiện, đây là việc Hồ Từ lần đầu tiên làm, lại làm đến trọn tru, cứ như bị mắc vào ma chướng của Kỳ Kỳ. Càng không thể kiên nghị là anh tuyệt đối không muốn bước ra khỏi ma chướng này, anh nhớ thương cô bé kia nhưng cô bé kia ngay cả tin nhắn cũng không thèm gửi.

Trước kia cũng thế, anh không chủ động tìm cô, không đón cô, cô cũng không chủ động để ý đến anh, cô bé kia vô tâm vô phách, có thể tức chết người. Hồ Từ cảm thấy, nếu mình không tìm đến cô, phỏng chừng từ nay về sau hai người có thể cả đời cũng không qua lại với nhau.

Hồ Từ trong lòng buồn bã xen lẫn khó chịu, cau mày lái xe vào cửa chính trường học Kỳ Kỳ, chạy đến ký túc xá của cô, chiếc xe hơi sang trọng màu bạc rêu rao xuyên qua dưới ánh mặt trời, dừng bên cạnh ký túc xá của Kỳ Kỳ, đẩy cửa xe ra, Hồ Từ ngẩng đầu nhìn tòa nhà, lấy di động ra bấm số điện thoại của Kỳ Kỳ.....

Còn chưa bấm xong, đã híp mắt, bên kia không xa, Kỳ Kỳ và một nam sinh to lớn sánh vai đi tới, hai người cũng không kẻ vai sát cánh như các đôi tình nhân, Kỳ Kỳ chỉ nghiêng đầu nói chuyện cùng nam sinh nọ. Hồ Từ để ý, là nụ cười lúc này trên mặt cô, tựa như ánh dương rải rác dưới bóng râm, rực rỡ như thế, dạt dào thanh xuân anh đã sớm mất đi, tính ít nhất, là độ tuổi hai mươi trẻ trung.

Ánh mắt nam sinh trong sáng nhìn Kỳ Kỳ, sự ái mộ trong mắt lọt vào mắt Hồ Từ sao lại cảm thấy đau mắt như vậy. Lúc ấy Hồ Từ đã làm một chuyện hết sức ngây thơ, đi thẳng tới, ôm Kỳ Kỳ vào ngực, dùng một ánh mắt đầy lực uy hiếp nhìn nam sinh nọ hỏi: "Kỳ Kỳ, đây là ai?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỳ Kỳ hơi mất tự nhiên, Hồ Từ lý giải là xấu hổ, ngọn lửa tích trữ một tuần hoàn toàn bộc phát, buổi tối hôm đó liền ăn Kỳ Kỳ đến xương vụn cũng không còn.

Kỳ Kỳ tức giận, dù sao cô cũng còn trẻ tuổi, cộng thêm tiếp xúc thời gian dài như vậy Hồ Từ đối xử tốt với cô, cô cũng không phải không biết. Hơn nữa trên tình trường cô vẫn còn rất ngây thơ, chuyện ở trên giường càng không phải đối thủ của Hồ Từ, anh ráp tâm muốn làm cô, Kỳ Kỳ không hề có con đường phản kháng nào.

Quan hệ hai người từ mập mờ bước vào thời kỳ rõ ràng, Kỳ Kỳ đã năm ba đại học, Hồ Từ đối xử với cô rất tốt, hơn nữa sau khi hai người xác định quan hệ, một hai cô gái trước đây thỉnh thoảng còn thấy quanh anh, toàn bộ tựa như bốc hơi.

Kỳ Kỳ từng nói với Hồ Từ: "Em luôn thích nhất là công bằng, anh đã sửa quan hệ hai ta thành quan hệ nam nữ, vậy thì phải công bằng, anh tìm phụ nữ khác, cũng không được cần em....."

Ý là nói với Hồ Từ: 'Anh tìm gái, em sẽ tìm trai, anh tìm một, em cũng tìm một mới công bằng...' Lúc ấy suýt chút nữa Hồ Từ đã học máu, nhưng anh biết rõ, cô bé này còn nhỏ tuổi, tính tình lại bướng bỉnh, nói một là một. Thắng khác dùng ánh mắt ái mộ nhìn chăm chăm Kỳ Kỳ, anh đã không vui hưởng chỉ việc khác.

Hồ Từ chỉ đành nắm chặt thối lẳng nhăng trong bụng, giữ mình trong sạch coi chừng Kỳ Kỳ nhà anh, một mình sống qua ngày, một năm nay, anh bắt đầu suy nghĩ cưới vợ trẻ rồi.

Sau khi làm rõ quan hệ với, Hồ Từ vốn không thể buông tay, hơn nữa sắp đến năm Kỳ Kỳ tốt nghiệp, cảm giác an toàn của Hồ Từ càng ngày càng kém, ở trường học còn tốt, có người khác phái theo đuổi chẳng qua đều là nam sinh, dễ xử lý, vào đời lại không giống vậy, Kỳ Kỳ của anh đáng yêu như thế.....

Hồ Từ càng nghĩ càng thấy nguy cơ càng cao, tham khảo kinh nghiệm của anh Quân và vài vị tiền bối, nghĩ ra một chiêu, chính là kết hôn. Muốn kết hôn cũng không dễ, trong nhà Kỳ Kỳ còn có anh Quân, hơn nữa Kỳ Kỳ.....

Cô nhóc từng nói với anh bao nhiêu lần, còn muốn tiếp tục sự nghiệp to lớn gì đấy, vì vậy, muốn kết hôn phải xài ám chiêu, vì vậy hai vạch trên que thử thai của Kỳ Kỳ không phải tình cờ, mà là tất nhiên.

Mặc dù Kỳ Kỳ u mê nhưng mơ hồ cũng biết chút trò mờ ám này, mấy tháng gần đây, tên khốn kia không mang đeo bao, này còn không nói, chờ cơ hội, lại nhiệt tình ép buộc cô, ép buộc đến nỗi chân cô có lúc phát run, mắt mặt chết.

Về mặt Kỳ Kỳ đưa đám, đem que thử thai trong tay trực tiếp nhét vào tay Hồ Từ, quay người hầm hừ ngồi trên ghế sa lon. Hồ Từ không hề ngại bản, cầm lên nhìn, miệng không khỏi lên lút kéo đến tận mang tai, xem xong rồi, xác định, còn ho khan một cái, cổ làm như không biết đi tới cạnh Kỳ Kỳ hỏi cô: "Sao vậy, chỗ nào không thoải mái....."

Nói còn chưa dứt, chỉ thấy mặt nhỏ của Kỳ Kỳ kéo căng, nhìn thẳng vào anh. Hồ Từ cũng biết cô bé này đều biết rồi, cũng không định khó khăn che giấu, cười ha ha, ôm vào lòng: "Mang thai rất tốt, trực tiếp cưới anh chẳng phải được rồi ư."

"Cưới anh?" Kỳ Kỳ tức giận đẩy anh một cái, không có đẩy ra: "Em mới hai mươi, hơn nữa còn chưa cảm được bằng tốt nghiệp, không muốn kết hôn sớm như vậy."

Hồ Từ cúi đầu nâng mặt cô nhóc lên, cắn lên cái miệng đang vênh thật cao: "Một tay cầm bằng tốt nghiệp, một tay cầm giấy đăng kí kết hôn là trào lưu đây. Với lại, kết hôn cũng không khác gì hiện tại, đứa bé sanh ra xong, mẹ anh chỉ ước trông giúp chúng ta đây. Em cứ xây dựng sự nghiệp của em, không có trở ngại. Còn nữa em nghĩ đi, kết hôn rồi, của anh là của em, của em vẫn là của em, em có thể dùng chính tiền của mình đi đầu tư làm ăn, bớt tính lải với anh, tiện biết bao....."

Hồ Từ uốn lưỡi không đôi sắc, lồi lồi kéo kéo lừa dối Kỳ Kỳ, rốt cuộc gặt đầu. Hồ Từ mừng rỡ, há miệng hưng hăng hôn cô nhóc, vẫn chưa có hôn đủ,

cô nhóc giữa chừng đã đẩy anh ra, thờ hờn hèn nhắc nhở anh:

"Việc này, em đồng ý thì đồng ý, bên phía anh rể, để anh nói, em không dám....." Hồ Từ thực hiện được gian kế, còn chưa vui mừng hết, trong lòng đã lạnh phân nửa. Với tính cách của anh Quân, anh thật sự hơi sợ, hơn nữa thủ đoạn của anh không quá lưu loát, có thể lừa dối Kỳ Kỳ cũng không lừa được Hồ Quân. Cửa ải này khó khăn quá! !

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lầy Tôi Dám Gả !* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Ngoại truyện 4: Kết thúc

Hồ Quân có tiếng là bao che, hễ bị anh bỏ vào lãnh thổ của mình, người bên cạnh anh nếu bị người khác động đến, anh có thể cắn chết người đấy, là một người đàn ông tính toán chi li, không biết rộng lượng là gì.

Kỳ Kỳ là em gái của cô vợ bảo bối của anh, đương nhiên cũng là em gái anh, bản thân anh cũng có em gái ruột, nhưng Đinh Đinh từ nhỏ đã độc lập, sau lại ra nước ngoài, anh muốn làm một anh trai oai hùng cũng không có cơ hội, xem như là chút thiếu sót trong cuộc sống. Anh cưới được cô vợ bảo bối rồi còn được cô em gái như Kỳ Kỳ cũng coi như một loại hạnh phúc.

Cô nhóc thật giống vợ mình, con người đáng yêu, miệng còn đặc biệt ngọt, mở miệng gọi một tiếng anh rể, Hồ Quân thật sự che chở Kỳ Kỳ như em ruột mình. Ba đến năm hôm Kỳ Kỳ không trở lại, cũng phải gọi điện thoại đến nhà, hỏi thăm chuyện học hành, có ai ăn hiếp hay không, trước khi đi còn kín đáo cho một đồng lớn tiền tiêu vặt.

Tận tình dạy dỗ Kỳ Kỳ, lên đại học đừng quen bạn trai, đợi tốt nghiệp, anh rể tìm cho em người đáng tin cậy vân vân. Kỳ Kỳ lần nào cũng đặc biệt ngoan ngoãn nghe lời gật đầu, ra khỏi chung cư đã leo lên xe Hồ Từ, dĩ nhiên những chuyện này Hồ Quân cũng không biết.

Tây Từ đứng cạnh nhìn, cũng có thể hiểu được, ai bảo trong bụng mình hoài thai mười tháng, sinh ra chính là một thằng cu, cha mẹ chồng mừng rỡ không khép được miệng, nhưng mặt Hồ Quân có chút ngạc nhiên ngoài ý muốn, thất vọng, Tây Từ thiếu chút nữa cho rằng, anh yêu con gái hơn cả mình.

Hồ Quân có chút không vừa mắt đối với tên nhóc xấu xa được Thái hậu và ông già nhà anh cưng chiều đến tận trời. Từ khi sinh ra đã oa oa khóc lớn, âm thanh cao đến nỗi có thể làm tung nóc phòng, hươ tay múa chân, giương nanh múa vuốt, quả thật không thể nào so sánh với bé gái thom mềm động lòng người của anh.

Mơ ước hoàn toàn tan biến, anh thậm chí còn mua rất nhiều váy nhỏ đáng yêu xinh đẹp, bây giờ không dùng được nữa, đưa đồng này đến nhà Tà Hoành đi, đứa bé thứ hai nhà cậu là một cô công chúa, hên quá mức, ai....

Sao anh lại không có mệnh gặp con gái chứ, hơn nữa ghen tị với tên nhóc này vô cùng, thật khó khăn mới chờ được vợ anh hết ngày ở cữ, trông mong ôm vợ vào lòng, hôn hít sờ mó, hôn chưa đến mấy cái, sờ hai cái, tiếng khóc to tựa chuông báo của tên nhóc kia truyền đến.

Chưa thỏa mãn dục vọng, Hồ Quân có thể vui vẻ với con trai mới là lạ, sự cố chấp đối với con gái không chỗ phát tiết đành đặt cả trên người Kỳ Kỳ, còn thân thiết với Kỳ Kỳ hơn cả em ruột mình.

Trong mắt Hồ Quân, Kỳ Kỳ không khác gì hóa thân con gái mình, mà Hồ Từ thì sao? Đó chính là một tên sắc lang, có quen biết thì có quen biết, nhưng chú ý đến Kỳ Kỳ, không chỉ chú ý mà còn có con trước hôn nhân, sau này chuyện lộ ra, vợ anh không nói gì trực tiếp chạy đến phòng con trai ngủ, anh cào cửa cũng cào không được.

Hồ Quân tức điên lên, hơn nữa đêm chạy thẳng đến chỗ Hồ Từ, từ màn hình trước cửa, trong khoảnh khắc nhìn thấy Hồ Quân mặt đen thui, Kỳ Kỳ vô cùng không có nghĩa khí bỏ lại Hồ Từ, trốn ngay vào phòng ngủ, còn dặn dò Hồ Từ, ngàn vạn lần đừng nói cô ở đây.

Hồ Từ dờ khóc dờ cười, đứa nhỏ đã có rồi, ở cùng nhau hay không thì có gì mới? Chỉ là Kỳ Kỳ suy nghĩ nhiều rồi, Hồ Quân vào cửa, không hề trông nom thứ gì khác, trực tiếp xách Hồ Từ ra ngoài dạy dỗ.

Ở dưới lầu, Hồ Từ lại bị Hồ Quân “thoải mái” một trận, nằm trên cỏ còn nghĩ, cỏ này cắt tía thật nhọn, cũng không thể làm nệm êm cho mình, ngã lên vẫn thấy đau.

Không dám phản kháng! Chủ yếu cũng hiểu, phản kháng cũng đánh không lại, đành phải chịu đựng, chịu đòn rồi, đợi lát nữa trở về, cô nhóc không có lương tâm Kỳ Kỳ kia đau lòng, không chừng có thể vọt vọt chút phúc lợi.

Giữ chắc suy nghĩ này, Hồ Từ nhẫn nhục chịu đựng! Ngày đó lộ chuyện, anh phải chịu một trận đòn, việc này cũng sớm thành thói quen rồi. Nếu người bị đánh để tùy bạn đánh, người đánh cũng sẽ không thấy ý nghĩa gì nữa.

Hồ Quân trút hết nhiệt tình xong, nín lấy cổ áo Hồ Từ kéo dậy, ném tới bên kia ghế: "Hồ Từ, mẹ nó cậu là đàn ông hã, sử dụng thủ đoạn không biết xấu hổ lên người Kỳ Kỳ, thật không biết xấu hổ."

Hồ Tử sờ sờ mặt bị Quân đánh đến bầm tím, thật đau, ngửa mặt nhìn Hồ Quân một cái, đập lại: "Anh Quân, không biết xấu hổ mới có thể cười đến được cô dâu, em đây là học từ anh đấy."

Hồ Quân phì cười, tức giận nói: "Tên nhóc cậu sao không học cái tốt chứ."

Hồ Tử vừa thấy sắc mặt Hồ Quân hòa hoãn, vội héch mồi lên mặt đến gần: "Anh Quân, đã trễ thế này, ngài mau về nghỉ ngơi đi! Để mình chị dâu ở nhà, ngài yên tâm sao!"

Không nhắc còn may, nhắc tới, trán Hồ Quân lại nổi lửa, tức lên, đưa tay vỗ lên ót Hồ Tử một cái: "Nhờ phúc của tên nhóc cậu, hiện tại ngay cả cửa vợ tôi cũng không cho vào."

Như vậy sau một lúc khá lâu Hồ Tử mới tìm được nguồn căn, hóa ra là không được thỏa mãn dục vọng, cuộc sống không hài hòa, lúc này lửa giận của đàn ông là lớn nhất, anh không nhận xui xẻo cũng không được.

Sau ba ngày Hồ Quân trở về từ chỗ Hồ Tử, vợ vẫn không để anh vào cửa, đến ngày thứ tư bận phải cho tên nhóc càn quấy nhà anh đi tiêm phòng, việc này ở nhà họ Hồ lại là chuyện lớn khó lường, hai vợ chồng tổng tham mưu Hồ sáng sớm đã tới, tài xế mới lên đường.

Tổng tham Hồ ghét bỏ Hồ Quân lái xe mạo hiểm, sợ đứa cháu vàng bảo bối của công có chút sơ xuất gì, mỗi lần đều làm to chuyện. Lần đầu tiên, Hồ Quân còn nói với ông già nhà mình: "Không thì ngài cho xe bọc thép đến hộ tống tên nhóc này đi chính là được, vậy mới an toàn, súng bắn cũng không sợ."

Thế nhưng, nhìn ông già nhà anh tựa như nghiêm túc suy nghĩ, Hồ Quân ngạc nhiên im lặng. Tên nhóc càn quấy nhà anh ở nhà họ Hồ gia đúng là Thái Thượng Hoàng, lần trước anh vỗ mạnh một cái, ông già nhà anh trực tiếp hung hăng đập anh hai cái. Cháu trai là báu vật, anh là cây cò, anh không chọc nổi, nhưng vợ luôn là của mình anh!

Tiền xong vẫn chưa ra khỏi bệnh viện, Hồ Quân ném thẳng tên nhóc càn quấy nợ vào ngực ông già, mạnh mẽ cưỡng ép vợ mình chạy, dù sao hôm nay là thứ bảy, anh có nhiều thời gian, nếu không giải tỏa, anh sẽ nổ tung. Lên lầu, đóng cửa, trực tiếp đè vợ lên tường miệng rồi gặm nhắm.

Vừa vội vàng xé rách quần áo của Tây Tử, còn chưa kịp xé, Tây Tử giữ chặt anh mà duỗi cùi chỏ, trên tay xoay một cái, chân khê gạt, đã đè Hồ Quân xuống đất.

Hồ Quân nghĩ, giờ phút quan trọng này, vợ còn động võ với mình, phải chăm chỉ luyện võ mới được. Anh có thể chơi thật nhưng đây là vợ mình, dù sao vợ không phải người khác, anh không thể liều mạng cùng vợ mình: "Vợ, anh sai rồi, anh sai rồi cũng không được sao....."

Hồ Quân sớm tổng kết ra một kinh nghiệm, mặc kệ khi nào, trước mặt vợ mình phải nhận sai trước, nhận sai rồi, lòng vợ mềm nhũn, gì cũng có thể ăn. Nếu cao cổ cãi lại, thì phải chịu ghen, tốt hơn là đừng nghĩ đến.

Vì vậy, nhận sai đã thành thói, Tây Tử nhìn không được phì cười: "Còn uống anh là đàn ông, vậy đã chịu thua rồi....." Thả tay ra, cô buông lỏng, Hồ Quân nhảy dựng lên, xoay người, bế ngang cô, vọt thẳng vào phòng ngủ, ném trên giường, lập tức nhào tới, nhanh gọn kéo đồ của Tây Tử xuống, động tác lưu loát, tựa như đã trải qua muôn ngàn thử thách.

Đừng nói từ lúc tên nhóc càn quấy kia ra đời, mỗi lần thân thiết đều qua loa cho xong chuyện, chưa lần nào tận sức sướng khoái. Mấy ngày tên nhóc kia ở chỗ ông bà, Tây Tử còn phải phá án, Hồ Quân không kiếm được cơ hội vui vui về về làm một lần, không giống như bây giờ, nhìn triệt để rõ ràng cả người vợ.

Kéo lớp cửa sổ dày nặng sát đất lại, một lớp rèm trắng bên ngoài vốn không giấu được bất kỳ tia sáng nào bắn vào, ánh sáng trắng sáng rơi lên người cơ thể phụ nữ trần trụi trên giường, mỹ lệ tựa như thủy tinh sáng long lanh, bộ ngực lớn, eo thon, da thịt nhẵn nhụi.....

Sinh xong Tây Tử đã già hơn, so với ngày trước càng nhiều thêm nét phong tình quyến rũ thuộc về phụ nữ, khoe mắt đuôi mày tựa như ánh dương tháng tư ngoài cửa sổ, mang theo ý xuân ấm áp say chết người.

Hiện tại Hồ Quân mới chú ý đến, trên giường trải tấm ga giường màu đen viền bạc, Tây Tử không thích màu tối, lại càng không thích hoa văn, đồ trên giường thường lấy màu sáng đơn sắc làm chủ, ga giường viền bạc này không phải phong cách trước sau như một của vợ anh.

Thế nhưng ra giường màu đen, cơ thể màu trắng, tạo thành hiệu quả thị giác rõ ràng nhất, mà vợ anh ở trước cửa còn chút phản kháng, từ khi đặt cô lên giường thì dường như lại bắt đầu phối hợp, vô cùng phối hợp, phối hợp đến nỗi hôm nay nằm nghiêng trên giường, chống đầu nhỏ nhìn anh, hấp dẫn khác thường nhìn anh.....

Tay như có như không để trước ngực, từ trên xuống dưới chậm chậm xoa nắn... Từng đầu ngón tay khiêu khích, quyến rũ Hồ Quân cương đau hơn: "Yêu Tinh....."

Khi vợ anh duỗi tay xuống dưới khe sâu bí mật kia, Hồ Quân gầm nhẹ một tiếng, nhào tới, hung hăng, dùng sức, xâm nhập, hôn cô....Va chạm, xoa nắn, hôn, gặm nuốt....Ngón trở thon dài, đẩy ra đôi tay đang phờ phạc, không chút do dự thay thế vào, tìm tòi thế giới cực lạc nơi đáy cốc.....

Một ngón...Hai ngón...Hai ngón bắt chéo, khuấy động qua lại, tách ra lại khuấy động...Nước chảy rầm rì, róc rách róc rách...Ư....Ư....A....Tây Tử dưới ngón tay linh hoạt của Hồ Quân rên rỉ, run rẩy, không thể tự chủ....Xuân tình kích động như thủy triều, từ dưới lên trên, dâng trào, lan rộng ra cả người đã gần như bùng nổ vô lực, xông thẳng đến đại não.....

Trong đầu tựa như đang cầm tỳ bà khảy lên khúc Thập Diện Mai Phục, tiết tấu dồn dập không ngừng lên cao, lên cao nữa....Bùm, đây cung mẫn cảm nhất trong thân thể rốt cuộc đứt phứt, sau con cực hạn, tình triều hoàn toàn sụp đổ, trong nháy mắt cuộn cuộn hạ xuống.....

Qua thật lâu, đại não và thân thể Tây Tử vẫn còn đang co rút, chưa đợi cô phục hồi tinh thần, Hồ Quân đã nhanh nhẹn lật người cô lại, tay chân mềm nhũn chống đỡ thành tư thế nửa quỳ nửa nằm, từ phía sau trực tiếp đâm vào.....

Lực va chạm quá lớn, chạm đến Tây Tử suýt nhào tới, Hồ Quân dùng sức cố định eo cô, liều mạng va chạm....Dùng sức cú này còn hơn cú trước, từng cái xâm nhập....Loại sức lực cực hạn này, đến mức Tây Tử có chút sợ, sợ mình không chịu nổi.....

Nhưng điều cô băn khoăn là dư thừa, thân thể phụ nữ có tiềm lực vô cùng, khám phá ra những tiềm lực này còn phải dựa vào người đàn ông, mà Hồ Quân luôn thích nhất khai phá tiềm lực, hơn nữa còn là tiềm lực của vợ mình. Đàn ông rất lạ, càng yêu đến mức tận cùng, ở trên giường càng hung ác, hơn nữa cảm dục đã mấy ngày, ngoài miệng không dám nói, hành động thì đòi hoàn đủ vốn.....

Trước khi Tây Tử ngất đôi chân đã bị Hồ Quân khiêng lên vai, anh ra sức xoa bóp bộ ngực đầy đặn của cô, tốc độ va chạm cực nhanh. Trước mắt cô nhìn không rõ Hồ Quân, hình ảnh qua lại chập chờn, trên dưới đung đưa, đung đưa đến nỗi mắt cô nổ đom đóm, cổ họng của cô cũng gọi khan đi, anh vẫn không có chút dấu hiệu dừng lại, dường như muốn làm đến tận cùng.....

Một giây sau cùng trước khi ngất đi, Tây Tử quyết định, sau này vẫn đừng đóng cửa để người này ở ngoài, loại dục hỏa tích lũy này cô gánh không nổi a.....a.....

[HẾT TRUYỆN]

Bạn đang đọc truyện *Anh Dám Lấy Tôi Dám Gả* ! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.